

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

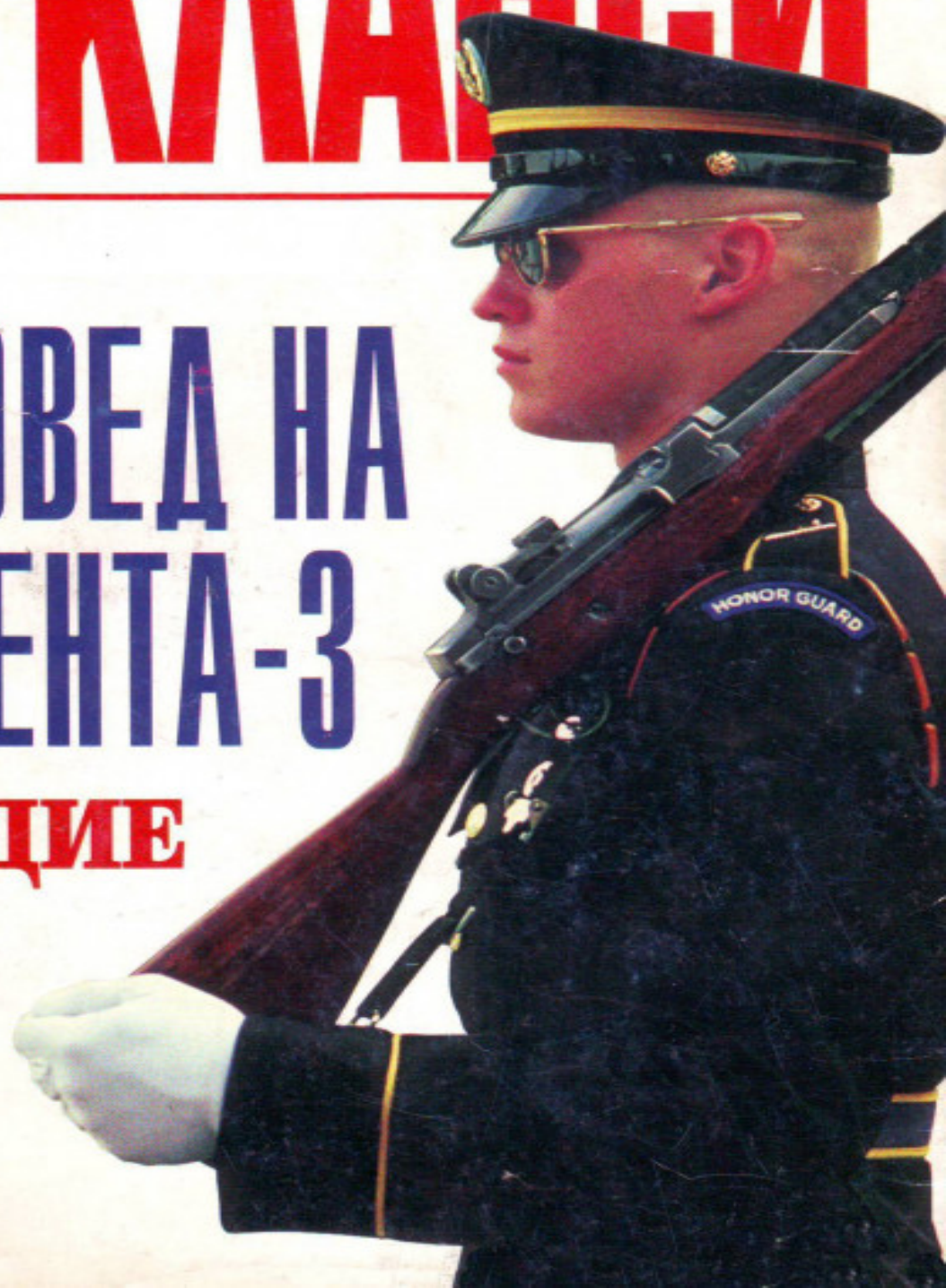

ТОМ КЛАНСМ

ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА-3

ВЪЗМЕЗДИЕ

Забележително!
Уошингтън Пост

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

**ТОМ КЛАНСИ
ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА 3
ВЪЗМЕЗДИЕ**

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Територията на САЩ е връхлетяна от зловеща смъртоносна епидемия. Близкоизточната взривоопасна ситуация е на път да прерасне в Трета световна война. Ислямският фундаментализъм заплашва цялата планета. Ще успее ли Джак Райън да се справи с всичко това? Още повече че свръхсекретен ирански агент, внедрен в собствената му охрана, получава заповед да го ликвидира. Ще оцелее ли светът?

44.

РАЖДАНЕТО

Райън се събуди на разсъмване, може би от тишината. Почти като в къщата му на Залива. Напрегна слух да чуе шума от уличното движение или други звуци, но нямаше нищо. Измъкна се полека от леглото. Кати беше решила Кейти да спи при тях и сега тя бе между двамата в розовата си пижамка — приличаше на ангелче, като всички дечица, все още ненадхвърлили бебешка възраст, каквото и да казваха другите. Джак се усмихна, после отиде в банята. В гардеробната бяха оставени обикновени дрехи — панталон, гуменки и пуловер — и той ги облече. После излезе навън.

Въздухът беше свеж, небето ясно, а по чемшировите храсти имаше следи от слана. Не бе зле. Роби се оказа прав. Тук беше приятно. Тук можеше да се дистанцира от всичко, а в момента се нуждаеше точно от това.

— Добро утро, сър. — Беше капитан Овертън.

— Спокойно дежурство, а?

Младият офицер кимна.

— Ние се занимаваме с охраната. Морските гледат градината. Справедливо разделение на труда, господин президент. Даже момчетата от Службата за сигурност могат да си отспят, сър.

Райън се огледа и разбра защо. Точно до къщичката стояха двама въоръжени морски пехотинци, на петдесетина метра имаше други трима. И това бяха само онези, които можеше да види.

— Ще желаете ли нещо, господин президент?

— Само кафе.

— Последвайте ме, ако обичате.

— Мирно! — извика един от моряците, когато Райън влезе в кухненската барака — или както и да я наричаха тук.

— Свободно — каза президентът. — Мислех си, че това е президентско скривалище, а не военен лагер. — Той седна на масата,

която използваха хората от персонала, и пред него като по вълшебство се появи чаша кафе. После се случиха още вълшебни неща.

— Добро утро, господин президент.

— Здравсти, Андреа. Кога пристигна?

— Към два, с хеликоптер — поясни тя.

— Успя ли да поспиш?

— Четири-пет часа.

Райън отпи от чашата си. Кафето в морската пехота си беше наистина като в морската пехота.

— И?

— Разследването започна. Групата е готова, всички са по местата си. — Тя му подаде папката, която Райън трябваше да прочете преди сутрешния вестник. По случая работеха полицията на щата Мериленд, Службата за сигурност, ФБР, АТФ и всички разузнавателни институции. Проверяваха самоличността на терористите, но двамата, чиито паспорти вече бяха обработени, се оказаха неизвестни. Документите им бяха фалшиви, навярно направени в Европа. Нищо ново. Всеки нормален европейски престъпник, още повече терористична организация, можеше да си осигури фалшиви паспорти. Райън вдигна поглед.

— Ами агентите, които загубихме?

Въздишка, последвана от свиване на рамене.

— Всички имат семейства.

— Трябва да направим така, че да мога да се срещна с тях... как е по-добре, с всички едновременно или поотделно?

— Вие решавате, сър — отвърна Прайс.

— Не, трябва да е най-добре за тях. Те са ваши хора, Андреа. Оправи се с това вместо мен, а? Дължа им живота на дъщеря си и трябва да направя онова, което е най-добре за тях — сериозно каза президентът, като си спомни защо се намира на това тихо и спокойно място. — Ще направим всичко каквото можем. Донеси ми подробностите по въпроса — застраховки, пенсии и всичко останало, става ли? Искам да ги прегледам.

— Да, сър.

— Известно ли ни е вече нещо съществено?

— Всъщност не. Зъбните отпечатъци на терористите, които проверихме, определено не са американски. Засега това е всичко.

Райън запрелиства документите в папката. Едно от предварителните заключения му се наби в очи.

— Единайсет години?

— Да, сър.

— Значи това е огромна операция за някого — за някоя страна.

— Това е реална възможност.

— Кой би могъл да разполага с такива ресурси? — попита той и Прайс си напомни, че е служил в разузнаването дълги години.

Влезе агент Раман и седна при тях. Беше чул последната забележка и двамата с Прайс се спогледаха.

Стенният телефон иззвъня. Капитан Овертън стана и се обади.

— Да? — Той послуша известно време, после се обърна. — Господин президент, търси ви госпожа Фоли от ЦРУ.

Президентът се изправи и взе слушалката.

— Да, Мери Пат?

— Преди няколко минути ни се обадиха от Москва. Нашият приятел Головкич пита дали може да помогне с нещо. Препоръчвам положителен отговор.

— Съгласен съм. Нещо друго?

— Ави Бен Яков иска да разговаряте — отвърна тя.

— След около час. Нека първо се разсъня както трябва.

— Джак?

— Да, Мери Пат?

— Благодаря на Бога за Кейти — рече тя като майка на баща и после продължи професионално: — Ако е възможно да открием нещо по въпроса, ще го направим.

— Знам — чу отговора му госпожа Фоли. — В момента сме добре, не се безпокой.

— Чудесно. Дватамата с Ед ще бъдем на линия през целия ден. — Тя затвори.

— Как ти се стори? — попита Кларк.

— Справя се, Джон.

Чавес потърка наболата си брада. Заедно с неколцина други тримата бяха прекарвали нощта като преглеждаха всичко, с което ЦРУ разполагаше за терористичните групи.

— Трябва да направим нещо по въпроса, приятели. Това си е живо обявяване на война. — Сега говореше без акцент — нещо

типично за него, когато ставаше достатъчно сериозен, за да разчита на образованието си, вместо на латиноамериканския си произход.

— Не знаем много — каза Мери Пат. — По дяволите, все още не знаем нищо.

— Жалко, че не е успял да залови единия жив. — За изненада на другите двама тази забележка излезе от Кларк.

— Ами май не е имал голяма възможност да му сложи белезниците — отвърна Динг.

— Прав си. — Кларк взе снимките от местопрестъплението, предадени им от ФБР точно след полунощ. Бе работил в Средния изток и се надяваха, че ще може да разпознае някое лице, но той не успя. Но пък беше разбрал, че агентът от ФБР, който се бе оказал там, е можел да стреля като самия него. Късметлия — да попаднеш там, да получиш този шанс и да се възползваш от него.

— Някой е имал адски добра възможност — рече Джон.

— Факт — автоматично се съгласи Мери Пат и тримата се замислиха над това.

Въпросът не беше колко добра е била възможността, а по-скоро как я е възприемал онзи, който е решил да я използва. И деветимата терористи бяха пушечно месо, пратени на толкова сигурна смърт, колкото и фанатиците от Хизбула, разхождали се по израелските улици в «дрехи на Дюпон» — така се шегуваха в ЦРУ, макар всъщност пластичните експлозиви да произхождаха от заводите «Шкода» в бивша Чехословакия. Не чак толкова хитри бомби. Дали наистина бяха смятали, че могат да успеят? Проблемът с някои от фанатиците бе, че не обмисляха нещата много добре... а може би изобщо не им пукаше.

Този проблем стоеше и пред онзи, който ги пращаше. Защото в края на краищата тази акция беше различна. Обикновено терористите се хвалеха с онова, което извършваха, колкото и отвратителни да бяха постъпките им, и ЦРУ и другите институции изчакаха петнайсет часа за съобщения в пресата. Но съобщения нямаше и щом не се бяха появили досега, значи онези не искаха да се разбере нищо. Но защо? Нали терористите съобщаваха за действията си и почти винаги смятаха, че полицейските агенти не могат да ги разкрият?

Федералните власти знаеха всичко това или поне се предполагаеше, че трябва да го знаят. Добре, чудесно, извършителите не издаваха с абсолютно нищо произхода си — или така можеше да си

мисли някой. Но Мери Пат нямаше такива илюзии. Хората от ФБР не бяха просто добри, а достатъчно добри, така че Службата за сигурност оставяше Бюрото да се занимава с всички разследвания. И така, ръководителят на тази акция най-вероятно очакваше в крайна сметка историята да се разплете. И въпреки че навярно знаеха това, те бяха действали. Ако тази линия на разсъждение беше вярна, значи...

— Може би е част от нещо друго? — предположи Кларк. — А не просто самостоятелна акция.

— Възможно е — отвърна Мери Пат.

— Ако е така, значи е нещо голямо — продължи мисълта Чавес. — Може точно затова да ни се обаждат руснаците.

— Толкова голямо... толкова голямо, че няма да има значение когато го разнищим, даже и да успеем.

— Това е прекалено, Мери Пат — тихо каза Кларк. — Какво може да е?

— Нещо дългосрочно, нещо, което не можем да променим, след като бъде извършено — допусна Доминго. Не си беше губил времето в университета «Джордж Мейсън».

На госпожа Фоли ѝ се прииска мъжът ѝ да участваше в обсъждането, но в момента Ед имаше среща с Мъри.

Пролетните съботи често са скучни, макар и запълнени с работа дни, но в около двеста къщи не се правеше почти нищо. Не почистваха градините. Не миеха автомобилите. Не ходеха по гаражни разпродажби. Не се отваряха кутии с боя. Това не се отнасяше за държавните служители и журналистите, които работеха по голямото събитие на седмицата. Страдащите от грипа бяха предимно мъже. Трийсет от тях се намираха в хотелски стаи. Неколцина дори се опитваха да работят и посещаваха различни рекламни прояви. Бършеха лица, духаха носовете си и се надяваха аспириинът или тиленолът да ги оправят. Все пак повечето се връщаха в хотелските си стаи, за да си починат — нямаше смисъл да заразяват клиентите, нали? Някои се обръщаха към лекар. Наоколо се мотаеше обичайният зимно-пролетен вирус и рано или късно всички го пипваха. В края на краищата не бяха чак толкова болни, нали?

Новините около инцидента в «Джайънт степс» бяха изцяло предвидими — започваха с фотоси от петдесетина метра разстояние и всички кореспонденти повтаряха едни и същи думи, следвани от еднакви заявления на «специалисти» по тероризма. По един от каналите изредиха всички терористични актове чак до времето на Ейбрахам Линкълн поради единствената причина че нямаше никакви други новини. Всички репортажи насочваха към Средния изток, макар че занимаващите се с разследването инстанции засега отклоняваха каквито и да било коментари по събитието. Съобщаваха само за героичната намеса на агента от ФБР и за храбрата битка на телохранителите на мъничката Кейти Райън с нападателите. Думи като «геройство», «жертвоготовност» и «решителност» се подмятаха изключително често, за да завършат с израза «драматична развързка».

Беше се объркало нещо съвсем просто, Бадрейн го знаеше, макар че нямаше начин да разбере със сигурност, докато колегата му не се върнеше в Техеран от Лондон през Брюксел и Виена с помощта на няколко различни паспорта.

— Президентът и семейството му се намират в президентското убежище в Кемп Дейвид — завърши репортерът, — за да се възстановят от шока след това ужасно събитие, случило се точно на север от мирния Анаполис, щата Мериленд. Това е...

— Убежище ли? — попита Даряеи.

— На английски тази дума означава много неща, първото от които е «да избягаш» — отвърна Бадрейн, най-вече защото беше сигурен, че това ще се хареса на работодателя му.

— Ако си мисли, че може да избяга от мен, сгрешил е — с мрачна ирония отбеляза аятолахът.

Бадрейн не реагира на последните думи, защото в първия момент не ги проумя, но после нещата се изясниха. Нямаше абсолютно никакъв риск, нали? Махмуд Хаджи разполагаше с начин да убие този човек, навярно когато си поиска, и всичко вече беше организирано. Наистина ли можеше да го направи? Но да, разбира се, та той вече го беше направил.

ИВИС направи живота на Противниковите сили тежък. Но не много. Полковник Хам и «Блек Хорс» бяха спечелили тази битка, но онова, което само преди година щеше да е унищожение от космически мащаб — Форт Търуин се намираще в Калифорния и известни езикови особености бяха неизбежни — сега се оказа почти Пирова победа. Войната се изразяваше единствено в събиране на информация. Урокът на Националния учебен център винаги беше такъв: «Открий врага. Не го оставяй той да те открие. Разузнаване. Разузнаване. Разузнаване.» Системата ИВИС изстрелваше информацията до всеки толкова бързо, че войниците тръгваха в правилната посока още преди да получат заповедите си. Това едва не провали маневрата на Противниковите сили, която щеше да е достойна за най-добрите постижения на генерал Ервин Ромел. Докато наблюдаваше учението на големия екран в залата «Междузвездни войни», Хам видя колко малко оставаше, за да стане това. Ако една от танковите роти на Сините сили се бе придвижила само пет минути по-бързо, той щеше да загуби и тази битка. А ако Добрите печелеха редовно, от НУЦ определено вече нямаше да има полза.

— Прекрасен ход, Хам — призна полковникът от каролинската гвардия, извади от джоба си пура и му я подаде. — Но утре ще ви съдерем от бой.

В друг случай би се усмихнал и би отговорил «Естествено». Но тъпият кучи син просто наистина можеше да успее и това щеше доста да усложни живота на Хам. Сега на полковника от 11-и бронетанков полк щеше да му се наложи да измисли начин да измами ИВИС. Беше си мислил за това и на няколко пъти бяха обсъждали въпроса на по бира с оперативния офицер, но засега се бяха съгласили само, че е много трудно и че навярно ще имат нужда от фалшиви бойни машини... като онези, които някога бе използвал Ромел. А за това трябваше да намери пари. Той излезе навън, за да запали пурата си. Битката беше достойно спечелена. Хам завари там и гвардейският полковник.

— За гвардейци сте адски добри — трябваше да признае Хам. Никога досега не беше казвал подобно нещо за гвардейско подразделение. И рядко го бе казвал изобщо. С изключение на една грешка в разгръщането, планът на Сините сили беше чудесен.

— Благодаря за похвалата, полковник. ИВИС ви изненада неприятно, нали?

— Може да се каже така.

— Моите хора са влюбени в системата. Мнозина прекарват свободното си време пред симулаторите. По дяволите, изненадан съм, че успяхте да ни биете.

— Резервите ви бяха прекалено близо — отвърна Хам. — Мислехте си, че знаете какво да очаквате. Вместо това аз ви принудих да напуснете позициите си, за да посрещнете контраатаката ми. — Това не бе нещо ново. Старшият наблюдател вече го беше изяснил на командира на танковата бригада.

— Ще се опитам да го запомня. Гледа ли новините?

— Да, отвратително — замислено отвърна Хам.

— Малки дечица. Чудя се дали на хората от Службата за сигурност им дават медали?

— Предполагам, че имат нещо такова. Сецам се и за по-лоши неща, заради които да си дадеш живота. — И това беше всичко. Петимата агенти бяха загинали при изпълнение на служебните си задължения. Трябва да бяха допуснали някаква грешка, но понякога човек няма избор. Всички войници го знаеха.

— Господ да даде мир на смелите им души — тихо каза полковникът и това събуди нещо у Хам.

— Какво правите вие, момчета? Ти, полковник Едингтън... какво, по дяволите, правиш в истинския живот? — Гвардеецът минаваше петдесетте, преклонна възраст за офицер, командващ бригада, дори танкова.

— Професор съм по военна история в Севернокаролинския университет. През 1991-ва се предвиждаше тази бригада да се слее с 24-ти моторизиран. Тогава дойдохме тук и направо ни съдраха от бой. Изобщо не успяхме да се разгърнем. По това време командвах батальон, Хам. Искахме да дойдем. Полковите ни стандарти са от времето на Революцията. Това накърняваше гордостта ни. Чакахме да се върнем тук близо десет години, приятел, а тази система ИВИС ни дава добър шанс. — Едингтън беше висок, строен мъж и докато разговаряха, гледаше събеседника си от горе надолу. — И ние ще се възползваме от този шанс, момче. Теорията ми е известна. Чета я вече над трийсет години и хората ми няма да ме изложат, ясно ли ти е? —

Когато се разпалваше, Никълъс Едингтън започваше да говори с южняшки акцент.

— Особено пред янките, а?

— Дяволски прав си! — И двамата се разсмяха. Гласът на Ник Едингтън омекна. — Знам, ако нямахме тази система, щяхте да ни размажете...

— Техниката е прекрасно нещо, нали?

— Тя почти ни изравнява с вас, а твоите хора са най-добрите. Всички го знаят — отстъпи Едингтън. Думите му бяха достоен помирителен жест.

— С нашето работно време е малко трудно да изпиеш една бира в клуба, когато ти се прииска. Мога ли да ти предложа да ударим по едно вкъщи?

— Давай, полковник Хам.

— Каква е тясната ти специалност? — попита командирът на «Черните коне» по пътя към колата си.

— Дисертацията ми беше посветена на тактическото изкуство на Натан Бедфорд Форест^[1].

— О? Винаги съм му се възхищавал.

— Той е имал само няколко дни, но наистина са били страхотни. Можел е да спечели при Гетисбърг.

— Спенсъровите карабини са дали на войниците му техническо преимущество — заяви Хам. — Често не се обръща внимание на този фактор.

— Изборът на най-добрите възможности не е недостатък. Карабините са изиграли ролята си, но най-важното е било, че е помнел дълга си — отвърна Едингтън.

— От друга страна, Джеб Стюърт^[2] определено е имал лош ден. Предполагам, че причината е в това. — Хам отвори вратата на автомобила пред колегата си. Имаха няколко часа преди да почнат да се подготвят за следващото учение, а Хам сериозно се интересуваше от военна история, особено на кавалерията. Щеше да е интересна закуска: бира, яйца и Гражданската война.

Сблъскаха се на паркинга до кафето. В момента заведението с пълна сила продаваше кафе и понички.

— Здравсти, Джон — рече Холцман. Гледаше към местопрестъплението от другата страна на улицата.

— Здравей, Боб — кимна Плъмър. Беше пълно с фотоапарати и телевизионни камери, които документираха сцената за историята.

— Станал си рано за събота — и за човек от телевизията — с приятелска усмивка отбеляза репортерът от «Поуст».

— Ужасно! — Самият Плъмър бе дядо на много внуци.

— От терористите стават добри материали, но, мили Боже, по-добре е без тях.

Мястото на престъплението бе почти непроменено. Трупите ги нямаше и аутопсиите вече бяха завършили, предполагаха и двамата журналисти. Но иначе всичко оставаше непокътнато. Автомобилите бяха там и докато репортерите гледаха, експертите по балистика прокарваха въжета, за да определят пътя на куршумите. Използваха манекени, донесени от местния универсален магазин, и се опитваха да възстановят всяка подробност от инцидента. Чернокожият мъж в униформено яке на Службата за сигурност беше Нормън Джефърс, един от героите на деня, и в момента демонстрираше как е изскочил от къщата отгатък улицата. Вътре стоеше инспектор Патрик О'Дей. Неколцина агенти имитираха действията на терористите. На земята до предната врата лежеше мъж и се целеше към колите с пластмасов пистолет играчка.

— Казваше се Дон Ръсел, нали? — попита Плъмър.

— Един от най-възрастните в Службата — потвърди Холцман.

— По дяволите! — Плъмър поклати глава. — Хорацій на моста^[3] — направо като сцена от филм. «Геройство» не е дума, която използваме често, а?

— Не. Това е нещо, в което се предполага, че вече не вярваме, нали? Всеки си има гледна точка, прав ли съм? — Холцман допи кафето си и изхвърли чашката в кошчето за боклук. — Представяш ли си, да дадеш живота си, за да защитиш нечии чужди деца?

— Някакви изявления от страна на Райън? — попита Джон Плъмър.

— Само за пресата. Написала го е Кали Уестън, а Арни го прочете. Не мога да го обвинявам, че отведе семейството си. Той заслужава почивка, Джон.

— Боб, струва ми се, че си спомням, когато...

— Да, зная. Подшушнаха ми. Елизабет Елиът ми разказа някои неща за Райън, когато беше заместник-шеф в ЦРУ. — Той се обърна и погледна по-възрастния си колега. — Всичко е било лъжа. Лично му се извиних. Знаеш ли как е било всъщност?

— Не — призна Плъмър.

— Колумбийската мисия. Той е бил там, да. Били са убити някои хора, един от тях сержант от военновъздушните сили. Райън се грижи за семейството му. На свои разноски издържа всичките му деца в колежа.

— Никога не си публикувал това — възрази телевизионният репортер.

— Не, не съм. Семейството — е, те не са политически личности, нали? Когато разбрах как стоят нещата, събитията вече не бяха актуални. Реших, че просто не си струва да пиша за това. — Последните думи бяха един от ключовите изрази в професията им. Именно журналистите решаваха какво да представят на публиката и какво не, именно те контролираха новините и решаваха какво точно трябва да знаят хората. Това им даваше възможност да подпомогнат или да унищожат всекиго, защото не всяко събитие започваше достатъчно мащабно, за да бъде забелязано, особено политическите.

— Може да си сгрешил.

Холцман сви рамене.

— Може и да е така, но не очаквах Райън да стане президент, също както и самият той. Постъпил е достойно — по дяволите, много повече от достойно. Джон, в колумбийската история има неща, които изобщо не могат да излязат на бял свят. Струва ми се, че вече я знам в подробности, но не мога да я публикувам. Това ще нарани страната и няма да е от абсолютно никаква полза за никого.

— Какво е направил Райън, Боб?

— Предотвратил е международен конфликт. Погрижил се е виновните да бъдат наказани по един или друг начин...

— Джим Кътър ли? — попита Плъмър. Продължаваше да се чуди на какво е способен Райън.

— Не, той наистина се е самоубил. Виждаш ли инспектор О'Дей, човека от ФБР, който е точно отатък улицата?

— Какво за него?

— Той е проследил Кътър и го е видял да се хвърля под автобуса.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Райън не знае, че всичко това ми е известно. Имам няколко добри източника и всичко съвпада с известните факти. Или е самата истина, или е най-хитрата лъжа, на която съм попадал. Знаеш ли какво имаме в Белия дом, Джон?

— Какво?

— Един честен човек. Не относително честен, не човек, който «все още не е заловен в издънка». Честен. Според мен той никога през живота си не е постъпвал нечестно.

— И все пак е сам сред вълци — отвърна Плъмър. Не говореше искрено и съвестта му вече започваше да протестира.

— Може да е така. Но кой казва, че ние сме вълците? Не, не е правилно. Предполага се, че трябва да преследваме измамниците, но го правим от толкова отдавна и толкова добре, че забравяме едно — в правителството има хора, които не са такива. — Той отново погледна колегата си. — Затова насъскваме хората едни срещу други, само и само да получим материал за работата си. А по този начин ние също се поддаваме на покварата. Какво да направим по този въпрос, Джон?

— Знам за какво питаш. Отговорът ми е «не».

— Във време на относителни ценности е чудесно да откриеш господин абсолюта, Плъмър. Дори да е погрешният — прибави Холцман и получи реакцията, която очакваше.

— Боб, ти си добър. Всъщност много добър, но не можеш да ме изпързаяш, нали ти е ясно? — успя да се усмихне репортерът. Колегата му беше направил майсторски опит и той трябваше да му се възхити. Холцман бе останка от дните, за които Плъмър си спомняше с обич.

— Ами ако докажа, че съм прав?

— Тогава защо не написа тази история? — попита Плъмър. Никой истински репортер не би се отказал от такъв материал.

— Не съм я публикувал, но не съм казал, че не съм я написал — поправи го Боб.

— Издателят ти ще те унищожи, ако...

— Нима? Мислиш ли, че няма неща, които да не си направил, въпреки че си имал всичко необходимо за това?

— Спомена нещо за доказателство — избягна уловката Плъмър.

— На трийсет минути оттук. Но тази история изобщо не може да излезе на бял свят.

— И как мога да ти вярвам?

— А как аз мога да ти вярвам, Джон? Какво поставяме на първо място? Публикуването на материала, нали? Ами страната, ами народът? Къде свършва професионалната отговорност и откъде започва обществената? Не пуснах тази история, защото едно семейство изгуби баща си. Човекът остави след себе си бременна жена. Правителството не можеше да признае какво се е случило, затова Джак Райън лично пое нещата в свои ръце. Направи го със свои собствени пари. При това, без да очаква хората да го разберат. Та какво трябваше да сторя аз? Да разкрия това семейство ли? Защо, Джон? За да направя публично достояние нещо, което наранява страната — не, това наранява едно семейство, което не се нуждае от нови страдания. Това би могло да изложи на опасност образованието на децата. И без това имаме да покриваме достатъчно новини. Но ще ти кажа едно нещо, Джон: ти нарани невинен човек и онзи твой приятел с широката усмивка излъга публиката. Предполага се, че трябва да се заинтересуваме.

— Тогава защо не написа това?

Холцман изчака няколко секунди, после каза:

— Искам да ти дам възможност да оправиш нещата. Затова. Ти също беше там. Но трябва да имам думата ти, Джон.

Имаше още нещо. Трябваше да има. За Плъмър това бе въпрос на две професионални обиди. Първо, че беше победен от своя по-млад колега от Ен Би Си, представител на новото поколение, който смяташе, че журналистиката се изразява в това как изглеждаш пред камерата. Второ, че бе изигран от Ед Килти — използван... за да нарани невинен човек? Ако не друго, поне трябваше да разбере. Трябваше, иначе щеше да прекара много време пред огледалото.

Телевизионният коментатор взе миниатюрния касетофон на Холцман от ръката му и натисна бутона за запис.

— Аз съм Джон Плъмър, днес е събота, осем без десет сутринта, и се намираме срещу детската градина «Джайънт степс». Дватамата с Робърт Холцман се готвим да напуснем това място и да отидем другаде. Дадох думата си, че онова, което открием, ще остане абсолютна тайна помежду ни. Този запис доказва обещанието ми.

Джон. Плъмър — завърши той, — от Ен Би Си. — Изключи апарата, после отново го включи. — Но ако Боб ме е излъгал, всички обещания отпадат.

— Така е честно — съгласи се Холцман, извади касетата и я прибра в джоба си. Клетвата нямаше никаква юридическа тежест. Дори да представляваше договор, Първата поправка на Конституцията сигурно щеше да го обезсили. Но това беше думата на един човек и двамата репортери знаеха, че на нея трябва да се държи, даже в съвременната епоха. На път към колата на Боб Плъмър каза на режисьора си:

— Ще се върнем след около час.

«Хищникът» кръжеше на височина малко под 3 000 метра. За удобство офицерите от разузнаването в «СТОРМ ТРАК» и «ПАЛМ БОУЛ» бяха обозначили трите армейски корпуса като I, II и III. В момента наблюдаваха подразделението, наречено «Безсмъртните», по името на личната гвардия на Ксеркс. Разгръщането беше обичайно. Полковите подразделения бяха разположени по класическия начин «две отпред, едно отзад», в триъгълник, като последната част представляваше полковият резерв. Първите две формирования бяха разположени едно до друго. Фронтът им обаче беше изненадващо тесен — всяко от тях покриваше само трийсет линейни километра и между двете имаше едва петкилометрово разстояние.

Тренираха усилено. На всеки няколко километра имаше шперплатови мишени във формата на танкове. Когато се появяваха, те биваха подлагани на обстрел. «Хищникът» не можеше да определи колко добра е артилерията, макар че до момента, в който покрай мишените преминеше първият ешелон бойни машини, повечето танкове биваха свалени. Машините бяха предимно руски — тежките бяха бойни танкове Т-72 и Т-80, създадени в огромните заводи в Челябинск, пехотните машини бяха БМП-та. Тактиката също бе съветска. Това ставаше очевидно от начина на придвижване на силите. Подразделенията се намираха под здрав контрол. Големите формирования напредваха с геометрична точност и се носеха в правилни линии като комбайни по канзаските житни полета.

— Господи, гледал съм го този филм — отбеляза старшината в кувейтската станция.

— Моля? — попита майор Сабах.

— Руснаците — е, Съветите често правеха такива филми, сър.

— Как можеш да сравняваш двете неща? — «Много добър въпрос» — помисли си сержантът.

— Разликата не е голяма, майоре. — Той посочи долната половина на екрана. — Виждате ли тук? Ротният командир спазва всичко както трябва, разстоянието и интервалите са правилни. Чели ли сте материали по съветска тактика, майор Сабах?

— Само за приложението ѝ в иракската армия — призна кувейтският офицер.

— Е, това е почти същото. Нанасяш силен бърз удар, колкото да проникнеш през линията на врага, без да му дадеш възможност да реагира. Държиш под контрол собствените си хора. За тях всичко е математика.

— А равнището им на подготовка?

— Не е ниско, сър.

— Елиът наблюдаваше Райън хей оттам — посочи Холцман.

— Следила ли го е?

— Ужасно го мразеше. Аз никога... е, да, всъщност разбрах за какво става дума. Въпросът беше личен. Тя наистина не можеше да понася Райън заради нещо, случило се преди да изберат Боб Фаулър. Достатъчно, за да издаде информация, която се предполагаше, че ще нарани семейството му. Много мило, нали?

Плъмър не остана чак толкова впечатлен.

— Това е Вашингтон.

— Наистина, но какво ще кажеш за използването на служебни правителствени източници за лично отмъщение? Това също може да е истинският Вашингтон, но е незаконно. — Той изключи двигателя и даде знак на Плъмър да слезе от колата.

Вътре завариха дребната собственичка и група натурализирани азиатски деца.

— Здравейте — каза Каръл Зимър. Беше виждала Холцман по време на предишните му идвания тук, за да си купи хляб и мляко —

пък и да огледа заведението. Нямахте представа, че е репортер. Но затова пък разпозна Джон Плъмър и го посочи. — Вие от телевизия!

— Да — усмихнато призна коментаторът.

Най-големият ѝ син — според табелката на гърдите му се казваше Лорънс — го погледна не толкова приятелски.

— С какво мога да ви бъда полезен? — Говореше без акцент, а очите му блестяха подозрително.

— Бих искал да поговоря с вас, ако е възможно — любезно отвърна Плъмър.

— За какво?

— Познавате президента, нали?

— Същото може да се каже и за тази кафемашина. И за поничките. — Младежът му обърна гръб. Сигурно се беше метнал по ръст на баща си, помисли Плъмър, а и бе образован.

— Почакайте малко! — каза журналистът.

Лорънс се обърна.

— Защо? Заети сме.

— Лари, бъди любезно с човек.

— Мамо, нали ти разказах какво направи той, спомняш ли си? — Лорънс го изгледа с неприязън и Плъмър трепна. Не го бяха наранявали така от години.

— Извинете ме. Моля ви — каза коментаторът. — Просто искам да поговоря с вас. С мен няма никакви камери.

— В медицинското училище ли учиш, Лорънс? — попита Холцман.

— Откъде знаете? И кой сте вие, по дяволите?

— Лорънс! — възкликна майка му.

— Почакайте малко, моля ви — вдигна ръце Плъмър. — Искам просто да поговорим. Никакви камери, никакви касетофони. Нищо не се записва.

— Да-да! Да не си мислите, че ви вярвам?

— Лорънс!

— Мамо, остави ме да се оправя сам! — изръмжа младежът. — Извинявай, мамо, но ти не знаеш за какво става дума.

— Просто се опитвам да разбера...

— Видях какво направихте, господин Плъмър. Когато плюехте срещу президента, вие плюехте и срещу баща ми! А сега, защо не си

купите каквото ви трябва и да се разкарате. — Той отново му обърна гръб.

— Не знаех — възрази Джон. — Ако съм направил нещо лошо, защо не ми го кажете? Обещавам, имате думата ми, че няма да направя нищо, с което да нараня вас или семейството ви. Но ако съм направил нещо лошо, моля ви, кажете ми.

— Защо наранил господин Райън? — попита Каръл Зимър. — Той добър човек. Той грижи за нас. Той...

— Мамо, моля те. На тези не им пука за това! — възкликна Лорънс.

— Лорънс, казвам се Боб Холцман и работя в «Уошингтън Поуст». Знам за семейството ти вече от няколко години. Никога не съм публикувал този материал, защото не исках да се намесвам в живота ви. Знам какво прави за вас президентът Райън. Искам Джон да го чуе от вас. Това няма да стане публично достояние. Ако исках, можех да го направя лично.

— Защо трябва да ви вярвам? — попита Лорънс Зимър. — Вие сте репортери.

Тази забележка нарани Плъмър почти физически. Толкова ли дълбоко беше затънала професията му?

— За лекар ли учите? — неутрално попита Плъмър.

— Втора година в Джорджтаун. Брат ми завършва МТИ, а сестра ми е първокурсничка.

— Това е скъпо. Прекалено скъпо за приходите ви от този бизнес. Зная. Трябваше да дам образование на собствените си деца.

— Всички работим тук. Аз работя през уикендите.

— И учите за лекар. Това е достойна професия — рече Плъмър. — А когато допускате грешки, се опитвате да се поучите от тях. Аз също, Лорънс.

— Зная, че можете да приказвате, господин Плъмър, но и мнозина други умеят.

— Президентът ви помага, нали?

— Ако ви кажа нещо неофициално, това означава ли, че изобщо не можете да го публикувате?

— Всъщност не. «Неофициално» не означава това. Но ако ви кажа, че никога няма да използвам думите ви по никакъв начин — а тук има други, които могат да свидетелстват във ваша полза — и после

наруша думата си, можете да съсипете кариерата ми. На хората от моята професия им е позволено много, навярно даже прекалено много — призна Плъмър, — но не и да лъжем. — А това беше важното, нали?

Лорънс погледна майка си. Слабият ѝ английски не означаваше и че е слабоумна. Тя му кимна.

— Той е бил заедно с баща ми, когато са го убили — рече младежът. — Обещал е на тате, че ще се грижи за нас. И го прави. Плаща за образованието ни, той и приятелите му от ЦРУ.

— Имали са неприятности с някакви хулигани тук — прибави Холцман. — Дошъл един от Ленгли и...

— Не трябваше да го прави — възрази Лорънс. — Господин Клар... е, няма да ви кажа повече. Обаче да преобетете такъв свестен човек...

— Лорънс!

Петнайсетина секунди Плъмър не каза нищо, после се обърна към жената зад щанда.

— Госпожо Зимър, благодаря ви, че ми отделихте от времето си. Нищо от онова, което ми казахте, няма да излезе наяве. Обещавам ви. — Той се обърна към младежа. — Успех в учението, Лорънс. Благодаря ви, че ми разказахте. Няма да ви безпокоя повече.

Двамата репортери излязоха и тръгнаха към колата на Холцман.

«Защо трябва да ви вярвам? Вие сте репортери.» Искрени думи на един младеж, но въпреки това дълбоко нараняващи. Защото бяха заслужени, каза си Плъмър.

— Какво друго? — попита той.

— Доколкото ми е известно, те дори не знаят обстоятелствата около смъртта на Бък Зимър, а само че е загинал при изпълнение на служебните си задължения. Очевидно, когато е бил убит, Каръл е била бременна с най-малкото им дете. Лиз Елиът се опита да подреди нещата така, та да излезе, че Райън лъже и че бебето е негово. Аз се подведох.

Продължителна въздишка.

— Да. Аз също.

— Е, какво мислиш да правиш, Джон?

Плъмър вдигна поглед.

— Искам да проверя някои неща.

— Момчето в МТИ се казва Питър. Учи компютри. Момичето учи в Шарлотсвил и мисля, че се казва Алиша. Не зная името на онова, което завършва гимназия, но мога да проверя. Всички данни се покриват с колумбийската акция. Райън ги събира за Коледа всяка година. Кати също. Не зная как ще се справят сега. Навярно доста добре — подсмихна се Холцман. — Той може да пази тайни.

— А човекът от ЦРУ, който...

— Познавам го. Няма да ти дам името му. Разбрал, че някакви хулигани безпокоят Каръл, и си поговорил с тях. В полицейските архиви има информация за това, чел съм я — отвърна Холцман. — Интересен тип. Той е човекът, който измъкна съпругата и дъщерята на Герасимов. Освен това пак той спаси Кога. Сериозен играч.

— Дай ми един ден. Само един ден — каза Плъмър.

— Няма проблем.

Обратният път до магистралата «Ричи» премина в мълчание.

— Доктор Райън? — И двамата се обърнаха. Капитан Овертън подаваше глава през вратата.

— Какво има? — попита Кати.

— Госпожо, навън става нещо, което с ваше разрешение може би децата биха искали да видят. Ако искате, можете да дойдете всички.

След две минути спряха в гората близо до оградата и капитанът и един ефрейтор ги преведоха през гъсталака, докато не се приближиха на петнайсетина метра.

— Шт — каза ефрейторът на ПЯСЪЧНИК и доближи до очите ѝ бинокъл.

«Страхотно!» — помисли си Джак Младши.

— Няма ли да се уплаши от нас? — попита Сали.

— Не, тук никой не ходи на лов и са свикнали с автомобилите — обясни Овертън. — Тази кошута се казва Елвайра.

Беше родила само преди няколко минути. Сега се изправи и започна да облизва новороденото.

— Бамби! — отбеляза Кейти Райън, която беше специалист по филмите на Дисни. Минаха само няколко минути и малкото с клатушкане се изправи.

— Кейти? — обади се капитанът.

— Какво? — без да извързва очи, попита тя.

— Ти трябва да й измислиш име — каза Овертън. — Това е традиция тук. Женско име.

— Марлен — без колебание отвърна ПЯСЪЧНИК.

[1] Н. Б. Форест (1821-1877) — генерал на Конфедерацията. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс (Джеб) Е. Браун Стюарт (1833-1864) — генерал на Конфедерацията. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид Хораций Коклес, герой от римска легенда, който защитавал моста над Тибър от етруските. — Б.пр. ↑

45. ПОТВЪРЖДЕНИЕТО

Пътуването беше унило. Пейзажът също. Браун и Холбрук можеха да карат и по-бързо, но трябваше да изучават работните характеристики на звяра, който бяха възседнали, а това отнемаше време и те рядко вдигаха над осемдесет километра в час. С това си поведение спечелваха смъртната ненавист на останалите шофьори по I-90, за които неограничената скорост в източна Монтана беше върхът. Задмина ги и бюрократ — не можеше да не е бюрократ — в някаква гъзарска немска кола, която проблесна покрай камиона им като светкавица.

Не беше лесно. И двамата бяха като пребити. Толкова седмици да оправят камиона, да смесят експлозивите, да натоварят боеприпасите — направо ги бяха изцедили. Спеше им се страшно, а нищо друго не действа така приспивно като шофирането по междущатска западна магистрала. Първата им почивка беше в един мотел в Шеридан, точно преди да влязат в Уайоминг. След първия ден шофиране на тая дяволска машина бяха на косъм да оплескат цялата работа, особено на разклона между I-90 и I-94 в Билингс. Знаеха, че циментовозът не взема лесно завой от 90 градуса, но практиката надхвърли и най-зловещите им страхове. Сутринта се успаха здравата.

Мотелът беше спирка за камиони от всякакъв сорт — от дребни пикапи до гигантски тирове. Закусвалнята предлагаше стабилна закуска, поглъщана във вълчи количества от груби яки мъже и няколко жени със сходен начин на мислене. Разговорите по време на закуската се въртяха около една и съща тема.

— Копелета шибани — заяви един шкембест шофьор с татуировки и на двете ръце.

— Така ли мислиш? — запита Ърни Браун от плота, с надеждата да разбере как възприемат случилото се тези мъжаги.

— Че кой друг ще посегне на деца? Шибани копелета! — И шофьорът се нахвърли върху палачинките си със сладко от боровинки.

— Ако ония от телевизията не са си го измислили, двете ченгета са си свършили добре работата — заяви един превозвач на мляко. — Петима с пръснати черепа. Страхотно!

— Ами какво ще кажеш за онзи, дето загива изправен срещу шестима с автомати! И само с един пистолет! Свалил е трима, може би четирима. Загинал е един истински американски пазител на закона. — Той отново наведе глава над палачинките. Возеше голям камион с добитък. — Заработил си е честно мястото в Рая, казвам ти.

— Зарежи ги тия федерални агенти — обади се Холбрук. — Те не са никакви герои. Какво ще кажеш за...

— Тия приказки да си ги завреш отзад, приятел — предупреди го млековозът. — Не искам и да ги чувам. Там е имало поне двайтсет-трийсет деца.

— А онзи чернокожият, дето е тръснал трима от тия отрепки? — намеси се друг шофьор. — По дяволите, все едно че пак съм се върнал в армията. Само да се видя някъде с това момче и ще го почерпя, Бога ми, даже и ръката му ще стисна.

— Ти да не си бил във въздушнодесантните? — запита го превозвачът на добитък.

— Първа дивизия, седми корпус. — Той се извърна, за да покаже защитата върху коженото му яке емблема на Първа въздушнодесантна дивизия.

— Аз бях във Втора. — Мъжът стана и раздруса ръката на другия. — Откъде си?

— От Сиатъл. Оня камион там с резервните части е моят. Отивам в Сейнт Луис. Господи, колко е хубаво да видиш приятел от онова време.

— Всеки път, когато пътувам насам...

— Знам. Имаме наши момчета погребани в Литъл Биг Хорн. Винаги казвам по една малка молитва, когато минавам оттук.

— И добре правиш. — Двамата отново раздрусаха десници. — Аз съм Майк Фолън.

— Тим Игър.

На двамата «Планинци» не им беше за пръв път да влизат в закусвалня. Тези мъже пред тях бяха от техния тип. Или поне така се предполагаше. Закоравели индивидуалисти. Но федералните ченгета — герои? Какво беше всичко това, по дяволите?

— Да ти кажа, щом се разбере кой стои зад цялата тая гнусотия, Райън ще им даде да се разберат — каза шофьорът от Сиатъл.

— Той е бивш морски пехотинец — отвърна превозвачът на добитък. — Не е от онази пасмина. Той е като нас. Няма начин.

— Прав си. Някой трябва да си плати и се надявам, че все ще се намерят няколко здрави момчета да съберат борчовете.

— Дяволски си прав — съгласи се млекопревозвачът от мястото си на плота.

— Е — Ърни Браун се надигна. — Време е да спрем да си чешем езиците и да се захващаме за работа.

Останалите му хвърлиха изпепеляващ поглед, и това беше всичко.

— Ако до утре не се оправиш, отиваш на лекар, и край! — заяви тя.

— О, ще се оправя. — Гласът му обаче прозвуча като стон. Той се зачуди дали не е пипнал някакъв хонконгски грип или нещо от тоя род. Какво толкова щеше да му каже докторът? Почивка, течности, аспирин, неща, които той вече спазваше. Чувстваше се така, сякаш го бяха напъхали в чувал и след това го бяха налагали с бейзболни бухалки, а и цялото онова шибано пътуване бе влошило нещата още повече. Никой не обича да пътува. Всеки иска да посети и други места, но докато стигнеш дотам... Успя да се поотпусне и да задреме. Надяваше се, че жена му няма да се притеснява прекалено много. Утре щеше да се чувства по-добре. Имаше си удобно легло и дистанционно управление за телевизора. Не се ли движеше много, болката не се усещаше особено... много. Просто не можеше да се влошава повече. Нямахше повече накъде.

Когато хората стигнат до една определена точка, работата никога не свършва. Това беше проблем както за Джак Райън, така и за Роби Джексън.

За Джак това бяха речите, които Кали Уестън му беше подготвила — на следващия ден той летеше за Тенеси, после Канзас, Колорадо, Калифорния, и накрая обратно във Вашингтон, в три часа

сутринта на деня, който щеше да се превърне в деня на най-големите допълнителни избори в историята на Америка. Около една трета от местата в Камарата на представителите, опразнена от оня луд японец Сато, щяха да бъдат попълнени, останалите също щяха да си намерят стопаните през следващите две седмици. После вече щеше да си има Конгрес в пълен състав, с който да може да се работи, и може би, дай Боже, щеше да свърши някоя наистина важна работа. Чистата политика се надигаше със застрашителни размери в непосредственото му бъдеще. Идната седмица щеше да се занимава с подробните планове за модернизиране на двете най-мощни правителствени бюрокрации — тези на министерството на отбраната и на финансите. Останалите също бяха под пара.

Откакто беше в Белия дом покрай президента, адмирал Джексън управляваше всичко, разработвано от офиса на Джей-2, шефа на разузнаването на Пентагона, така че да може да прави ежедневната сводка за развоя на нещата по света. Отне му час само да прехвърли материалите.

— Как е, Роб? — запита Джак. Този път не бе от приятелски интерес — президентът искаше да знае състоянието на цялата планета. Веждите на Джексън се стрелнаха нагоре.

— Откъде да започвам?

— Избери си сам — отвърна президентът.

— Добре. Майк Дъбро с «Айзенхауер» продължава да напредва към Китай; движат се с добро темпо. Времето е отлично, а океанът — спокоен; правят по двайсет и пет възела на час. Това измества разчетното им време на пристигане с няколко часа напред. В Тайванския проток ученията продължават, но и двете страни са се дръпнали към крайбрежията си. Изглежда, престрелката им е смъкнала малко адреналина. В този момент секретарят Адлер вече трябва да е там. Сега за Средния изток. Наблюдаваме армията на ОИР — те също провеждат учения. Шест тежковъоръжени дивизии, плюс допълнителни подразделения и тактическа авиация. Нашите хора на място са пуснали «хищници» и наблюдават направо през ключалката.

— Кой ги е упълномощил?

— Аз — отвърна Джексън.

— Да нарушим въздушното пространство на друга страна?

— Спокойно, контролираме операцията. Нали искаше да знаеш какво са наумили и с какво разполагат.

— Да, така е.

— Добре, тогава ми нареждаш какво да правя и оставяш притесненията на мен, окей? «Хищникът» е платформа тип «Стелт». Тя се саморазрушава, ако излезе от контрол или ако на момчетата, дето я управляват, нещо не им хареса. Обаче ни доставя много важни и навременни сведения, които спътниците са безсилни да забележат. Някакви други въпроси, господин президент?

— Предавам се, адмирале. Как изглеждат нещата на място?

— По-добре, отколкото при първоначалната ни разузнавателна оценка. Никой още не е изпаднал в паника, но вече наблюдаваме внимателно.

— А какво става с Туркменистан?

— Очевидно се опитват да организират избори, но това е стара информация. Като цяло нещата там са спокойни, засега. Спътниците показват повишено движение през границите, основно търговски транспортни средства, така мислят шефовете на разузнаването ни, нищо повече.

— Някой наблюдава ли иранските... по дяволите, обединеноислямските войскови разположения покрай границата?

— Не знам. Мога да проверя. — Джексън си отбеляза в бележника. — Така, следващият пункт. Забелязахме индийския флот.

— Как?

— Те не крият нищо. Накарах нашите да изпратят двойка «Ориони» от Диего Гарсия. Те са забелязали нашите приятели от триста мили, с електронни средства. Самолетите ни са на около четиристотин мили навътре в морето от базата си. Между другото, това означава, че те се намират точно между Диего Гарсия и входа към Персийския залив. Военният ни аташе утре ще се отбие в министерството им да ги пита какво са замислили. Едва ли ще са много словоохотливи.

— Ако не им се приказва много, може би посланик Уилямс да ги попита по телефона, а?

— Добра идея. Това е резюмето за днешните новости, освен ако не искаш да чуеш и скучните подробности. — Роби събра документите си. — Как изглеждат речите ти?

— Темата е здравият смисъл — отвърна президентът.
— Във Вашингтон?

Адлер не беше особено щастлив. Съгласуването във времето не бе добро. Самолетът му кацна в събота вечер — отново бе пресякъл линията на промяна на деня — и най-важните министри отсъствали от града. С това съзнателно принизяваха значението на въздушната битка, но пък му даваха възможност да се възстанови от разликата в часовите пояси, така че да е във форма за сериозната среща. Поне така излизаше.

— Щастливи сме да ви посрещнем на наша земя — заяви външният министър, докато го въвеждаше в кабинета си. Там ги очакваше трети човек. — Познавате ли се с Цзян Хансан?

— Не. Здравейте, господин министър! — каза Адлер и протегна ръка. Ето значи как изглежда този човек!

Седнаха. Адлер беше сам. Освен двамата министри имаше преводачка, малко надхвърлила трийсетте.

— Добре ли пътувахте? — попита външният министър.

— Всеки път, когато пътувам за страната ви, изпитвам истинско удоволствие, но все пак ми се ще полетът да трае по-кратко — призна Адлер.

— Ефектите от продължителния път върху тялото често са тежки, а състоянието на тялото на свой ред въздейства върху разума. Надявам се, че сте имали достатъчно време, за да се възстановите. Много е важно — продължи външният министър — дискусиите на такова висше ниво, особено в момент на неприятности, да не бъдат засенчвани от странични смущения.

— Починах си добре — увери ги Адлер. И наистина беше спал добре. Само дето не беше сигурен в кой точно часови пояс в момента живее тялото му. — А и интересите на мира и стабилността ни принуждават да правим жертви от време на време.

— Съвсем вярно.

— Господин министър, нещастните събития от последната седмица разтревожиха много страната ми — заяви на домакините си държавният секретар.

— Защо онези бандити все ни провокират? — запита външният министър. — Нашите сили провеждат редовни учения, това е всичко. Освен това те свалиха два наши самолета. Екипажите и на двете машини са мъртви. Те имат семейства. Това е много тъжно, но аз се надявам, че вашата страна е отбелязала факта, че Народната република не е предприела отведен удар.

— Това е отбелязано с голяма признателност.

— Бандитите стреляха първи. Това го знае и вашата страна.

— По този пункт според нас има някои неясноти. Една от причините за идването ми тук е желанието ни да изясним фактите — отвърна Адлер.

Дали ги беше изненадал? Това беше като игра на карти, макар трудността да се коренеше там, че човек никога не знае стойността на картите в собствената си ръка. В този случай той бе блъфирал, но макар и другата страна да подозираше лъжата, те не го знаеха със сигурност, и това също оказваше влияние върху играта. Ако те знаеха, че това му е известно, щяха да кажат едно. А ако бяха наясно, че той не знае, щяха да кажат друго. В този случай те знаеха, че той знае, но не бяха сигурни. Той току-що бе изразил друго мнение, което можеше да бъде лъжа или истина. Напред, Америка! Адлер бе разсъждавал върху всичко това по време на пътя.

— Вие заявихте публично, че първият изстрел е бил предприет от другата страна. Сигурни ли сте в това?

— Напълно — увери го външният министър.

— Извинете ме, но какво бихте казали, в случай че този изстрел е бил направен от един от вашите загинали пилоти? Как бихме могли да бъдем уверени в това?

— Нашите пилоти бяха със строга заповед да стрелят само в случай на самоотбрана.

— Това е едновременно и разумна, и благоразумна мярка за вашия персонал. Но в напрежението на битката — ако не битка, то в тази крайно напрегната ситуация, могат да се случат и грешки. Нашата страна също е допускала такива грешки. По мое мнение авиаторите са импулсивни, особено младите.

— Това не е ли вярно и за другата страна?

— Определено — призна Адлер. — Там е проблемът, нали така? Кое се явява и причината за работа като нашата — да гарантираме,

че такива ситуации няма да възникват.

— Но те непрекъснато ни провокират. Надяват се да извоюват благосклонността ви, а това за нас е крайно тревожно.

— Не ви разбрах?

— Вашият президент говори за два Китайа. Съществува само един Китай, господин секретар Адлер. А аз си мислех, че този въпрос между нашите две страни е решен отдавна.

— Това беше езикова грешка от страна на президента — заяви Адлер, отхвърляйки забележката. — Президентът ни притежава много качества, но има още какво да учи за тънкостите на дипломатическото общуване. Просто един глупав репортер направи от мухата слон. Нищо повече. В политиката ни по отношение на този регион много отдавна няма никакви промени. — Така, «този регион» вместо «Китай» и «много отдавна» вместо просто «няма». Имаше моменти, когато Адлер си мислеше, че може да стане милионер само като пише застрахователни полици.

— Такива езикови грешки могат да бъдат разглеждани като нещо съвсем различно от грешки — отбеляза външният министър.

— Не изясних ли позицията ни по този повод? Спомнете си, че той говореше за един много трагичен инцидент, при който има загинали американци, и търсеше какви думи да използва. Просто избра онези, които означават едно в нашия език и друго — във вашия. — Нещата се развиваха доста по-леко, отколкото бе очаквал.

— При този трагичен инцидент имаше загинали китайци.

Адлер забеляза, че Цзян само слуша, без да отронва и дума. В западния контекст на разбиране това го превръщаше в помощник, в техническо лице, което подпомага министъра си при юридическите тънкости или при интерпретирането им. Адлер не беше много сигурен дали случаят е точно такъв. По-вероятно да беше точно обратното. Ако Цзян беше онова, за което го мислеха американците, и ако беше достатъчно умен да подозира, че американците ще обърнат внимание на тези подробности — защо тогава беше тук, по дяволите?

— Да, и хора и от други националности също, безсмислени жертви и голяма мъка. Надявам се разбирате, че нашият президент гледа на такива случаи изключително сериозно.

— Наистина разбираме. И бих искал да добавя, че ние с ужас научихме за нападението върху неговата дъщеря. Вярвам, че вие ще

предадете на президент Райън нашите най-дълбоки съчувствия за това нечовешко деяние и нашето щастие, че детето е останало невредимо.

— Благодаря ви от негово име и ще предам добрите ви пожелания. — Външният министър се беше подмазал два пъти едно след друго. Беше имал удобната възможност. Адлер си напомни, че събеседниците му се мислеха за по-умни и по-хитри от всички на света.

— Господин президентът е сантиментален мъж — призна държавният секретар. — Това е обща американска слабост. Нещо повече, той счита за свой основен дълг да брани всички наши съграждани.

— Тогава трябва да разговаряте с бунтовниците от Тайван. Според нас те са страната, разрушила авиолайнера.

— Но защо им е да правят такова нещо? — запита Адлер, едва потискайки изненадата си. Дали беше случайно подхлъзване на езика? Разговаряйте с Тайван? Ръководството на Китайската народна република го молеше да направи това?

— За да усилят въздействието посредством този инцидент, не е ли очевидно? Да въздействат върху личните чувства на вашия президент. Да затъмнят истинските проблеми между Народната република и заблудената ни провинция.

— Наистина ли мислите така?

— Да — увери го външният министър. — Ние не искаме никакви враждебни действия. Такива инциденти винаги отнемат човешки животи и причиняват големи материални загуби, а ние сме истински загрижени за страната си. Проблемът с Тайван ще бъде решен в надлежното време... и когато Америка се въздържи от намеса.

— Както вече ви казах, господин министър, промени в нашата политика няма. Всичко, към което се стремим, е възстановяването на реда и стабилността — заяви Адлер, наблягайки недвусмислено върху запазването на статуквото, което определено не влизаше в плановете на Народната република.

— Тогава сме съгласни.

— И няма да възразите срещу морските ни размествания?

Външният министър въздъхна.

— Морето е свободно за всички. Не е наша работа да даваме нареждания на Съединените американски щати, както не е и работа на

САЩ да дава заповеди на Народната република. Придвижването на морските ви сили създава впечатлението, че вие оказвате влияние върху местните събития, което ние ще коментираме по надлежния ред. Но в интерес на мира — продължи той с глас, едновременно и търпелив, и уморен, — ние няма да възразяваме прекалено, особено ако това окуражи бунтовниците да прекратят безсмислените си провокации.

— Полезно би било да разберем дали вашите военноморски учения ще приключат скоро. Това ще е един много благороден жест от ваша страна.

— Пролетните маневри ще продължат. Те не представляват заплаха за никого, както ще установи съвсем скоро засиленото ви военноморско присъствие в района. Ние не искаме от вас да приемате думите ни на вяра. Нека делата ни говорят вместо нас. Добре би било също така бунтуващите ни се братовчеди да намалят собствената си активност. Може би бихте могли да ги уговорите? — Два пъти една и съща грешка? Значи предния път външният министър не беше направил грешка.

— След като настоявате за това, да, аз бих бил щастлив да добавя гласа си и този на моята страна към усилията за запазването на мира.

— Ние ценим добрите инициативи на Съединените щати и вярваме, че вие ще бъдете честен посредник в този случай, предвид на тъжния факт, че при този трагичен инцидент има и загинали ваши съграждани.

Държавният секретар се прозя.

— О, извинете ме.

— Пътуванията са проклетие, нали? — проговори за пръв път Цзян, нарушавайки продължителното си мълчание.

— Не е лъжа — съгласи се Адлер. — Моля да ми позволите да се консултирам с правителството си. Мисля, че отговорът на запитването ми ще бъде благоприятен.

— Отлично — отбеляза външният министър. — Ние търсим начин за избягване на каквито и да било прецеденти тук. Надявам се, че вие го разбирате, но предвид случилите се изключителни обстоятелства, ние приветстваме вашето съдействие.

— Утре сутринта ще имам отговор на молбата ви — обеща Адлер и се изправи. — Извинете ме, че удължих работния ви ден.

— Такава ни е работата, господин държавен секретар, на всички.

Скот Адлер се оттегли, зачуден какво ли се бе случило в действителност. Не беше сигурен кой е спечелил покера, не беше сигурен дали изобщо е имало такава игра. Определено срещата не бе протекла според очакванията му. Изглеждаше така, сякаш бе спечелил, и то лесно. Другата страна се бе оказала много по-сговорчива, отколкото би постъпил самият той на тяхно място.

Някои го наричаха журналистика на чековата книжка, но то не беше нещо ново и всъщност не беше и скъпо. Всеки репортер с опит имаше хора, на които можеше да се обади, хора, които за една разумна сума можеха да проверят доста неща. Това в никакъв случай не беше незаконно — да се иска услуга от приятел, или поне не беше тежко престъпление. Информацията рядко пареше, а в този случай беше обществено достояние. Работата беше само там, че канцелариите не работеха в неделните дни.

Един бюрократ от средно ниво отиде в Балтимор, като използва пропуска си, за да се добере до мястото си на паркинга, после влезе в една стая със застоял въздух, където се съхраняваха архивите. Откри нужния шкаф, издърпа едно чекмедже и извади една папка. Остави белег в чекмеджето и отнесе папката до най-близката копирна машина. За по-малко от минута документите бяха копирани, след което бяха върнати по мястото си. После бюрократът се прибра у дома. Тъй като това занятие му беше станало редовно, той си бе инсталирал личен факс и след десет минути документите бяха изпратени, след което той отиде в кухнята и ги натъпка в коша за отпадъци. За цялата тази работа щеше да получи петстотин долара. Когато работеше в почивните дни, получаваше допълнително възнаграждение.

Джон Плъмър четеше документите още преди предаването им по факса да бе приключило. Разбира се, някой си Райън, Джон П. бе създал дъщерна корпорация по времето, за което му беше съобщил Холцман. Управлението на тази корпорация бе възложено Зимър, Каръл четири дни по-късно. Корпорацията включваше Лорънс Зимър, Алиша Зимър и едно друго дете, като всички акционери имаха едно и

също презиме. Той разпозна подписа на Райън върху документите по трансфера. Юридическата част по сделката беше изпълнена от една фирма във Вашингтон, авторитетна фирма. Имаше няколко трика, обаче съвсем законни, за да се направи сделката свободна от данъци за семейство Зимър. По този пункт нямаше други документи. Но за работата му това не беше важно.

Той разполагаше и с други документи. Познаваше регистратора в Масачузетския технологичен институт и предната вечер бе научил, също по факса, че разходите по образованието и квартирните на Питър Зимър са били платени от частна фондация, а чековете издадени и подписани от един партньор в същата юридическа фирма, която бе учредила дъщерната корпорация. Дори разполагаше и с копие от дипломата му. Сега момчето учеше във факултета за компютърни науки и щеше да кара стажа си в Кеймбридж. Като се изключеха слабите му оценки в литературните курсове първата година — в МТИ държаха студентите им да са литературно образовани, но Питър Зимър очевидно не даваше и пет пари за поезията — хлапето беше пълен отличник.

Значи беше вярно. Плъмър се отпусна в люлеещия се стол и се опита да анализира нещата.

— Защо трябва да ви вярвам? Вие сте репортери — каза той на глас.

Проблемът с професията му беше нещо, за което колегите му почти никога не говореха. През шейсетте години някой си Съливан бе съдил «Ню Йорк Таймс» за клевета, като бе твърдял, че вестникът не е бил коректен в коментарите си. Вестникът обаче бе упорствал и съдът се бе съгласил, че при отсъствието на съзнателно злодеяние грешката не е престъпна и че общественият интерес към разбулването на събитията стои над защитата на отделната личност. Това обаче бе оставило вратичка за по-нататъшни иски в техническо отношение и хората бяха започнали да съдят медиите и понякога наистина успяваха. Случаите, разбира се, се брояха на пръсти.

Съдебното регулиране на проблема беше необходимо, без съмнение. Първата поправка към Конституцията гарантираше свободата на пресата и причината за това беше, че пресата беше първата и понякога последната защита на свободата в Америка. Хората лъжеха непрекъснато. Особено хората от правителството, но и другите

не им отстъпваха, и работата на медиите беше да установят фактите — истината — като ги представят на хората, така че те сами да преценят кой крив и кой прав.

Но в разрешението на Върховния съд се съдържаше и един капан. Медиите бяха в състояние да унищожат всеки човек. Разбира се, в американското общество имаше обратна мярка срещу всяко неморално действие, но репортерите разполагаха с такава защита, на която и бившите крале и царе биха завидели, и на практика професията му беше над закона. И всячески се стремеше да остане в това състояние. Признаването на грешка не означаваше само юридическо нарушение, за което се плащаха парични глоби. Фактът на самото признаване щеше да отслаби вярата на публиката в професията им. Така че журналистите никога не признаваха грешките си, а когато все пак го правеха, нарушенията им никога не се разглеждаха като съзнателни и преднамерени; адвокатите си знаеха добре работата. Разбира се, имаше и изключения, но те си оставаха точно това — изключения.

През целия си съзнателен живот Плъмър бе наблюдавал как професията му се променя. Беше се изпълнила с прекалено много арогантност и почти никой не осъзнаваше факта, че публиката, на която служат, вече не им вярва; а от това го болеше. Той се мислеше за човек, на когото може да се има доверие. Гледаше на себе си като на професионален наследник на Ед Мороу, на чийто глас вярваше всеки американец. Защото така трябваше да бъде. Но не беше, защото професията нямаше как да бъде контролирана отвън и хората никога вече нямаше да й хващат вяра, освен ако някой не се наемеше да я надзирава отвътре. Репортерите мъмреха представителите на всяка друга професия — медицина, право, политика, — че не поемат професионална отговорност, нещо, което не правеха самите те. Не ме гледай какво правя, а какво говоря — тази «мъдрост» беше станала тяхна втора природа. А ако нещата се влошаха още повече, тогава какво? Плъмър се замисли. Можеше да се оттегли когато пожелае. Колумбийският университет го беше канил неведнъж да поеме катедрата по журналистика... и етика, защото гласът му беше правдив, разумен, честен. Глас на възрастен човек, добави той на себе си. Може би последният му глас?

Но всичко се свеждаше всъщност до съвестта му, до морала, преподаван му от родителите, отдавна починали, и учителите, чиито имена отдавна бе забравил. Той беше длъжен да бъде лоялен. Да, трябваше да е лоялен към професията си, но трябваше да е лоялен и към съвестта си. Да каже истината, пък каквото ще да става. Той вдигна телефона.

— Холцман — чу се в слушалката.

— Обажда се Плъмър. Направих няколко проверки. Изглежда, си имал право.

— Знам. И какво сега, Джон?

— Трябва да го направя сам. Ще ти пратя експозе.

— Много мило от твоя страна, Джон. Благодаря ти.

— Все още не мога да приема Райън като президент — добави Плъмър, по-скоро като застраховка. В това имаше логика. Той не можеше да се покаже като човек, който прави това, за да се докара.

— Знаеш, че не става дума за това. Защо иначе ще те уговарям да вземеш участие в цялата работа? Кога? — попита Боб Холцман.

— Утре вечер, на живо.

— Какво ще кажеш да седнем заедно и да пообработим някои неща? Това ще е голяма работа за «Поуст». И под заглавието да бъдат имената и на двама ни?

— Утре вечер като едното нищо може да си търся друга работа — забеляза Плъмър и се изхили лукаво. — Добре, ще го направим.

— И така, какво означава това? — запитва Джак.

— Те нямат нищо против онова, което правим. Даже направо ми се струва, че искат самолетоносачът да е край бреговете им. Помолиха ме да поснова между Пекин и Тайпе...

— Помолиха те? — Президентът беше изумен. Такива директни полети щяха да придадат легитимност на правителството в Тайван. Американският държавен секретар посредничеше само между легитимни държави. Далеч по-дребни разногласия бяха вдигали голям шум именно поради такива совалки, а тази ситуация надхвърляше всичко видяно досега.

— Да, и аз бях доста изненадан — отвърна Адлер по обезопасената телефонна линия. — Някакъв въл протест срещу гафа ти

с двата Китай на пресконференцията и нищо повече, можеш ли да си представиш? Прекалено хрисими са за хора, убили над сто невинни пасажери.

— А военноморските им маневри?

— Ще продължат. Дори на практика ни поканиха да гледаме колко рутинни били.

Адмирал Джексън слушаше разговора по говорителя на телефона.

— Господин държавен секретар? Тук е Роби Джексън.

— Да, адмирале?

— Значи излиза така: предизвикват криза, ние им изпращаме самолетноносач, и сега ни казват, че не е лошо да се навъртаме наблизко, правилно ли съм разбрал?

— Точно така. Те не знаят, че ние знаем, поне аз не мисля, че знаят, но да ти кажа право, не съм сигурен, че в момента това има някакво значение.

— Нещо не е наред — реагира мигновено Джексън. — В цялата тая работа има нещо страшно гнило.

— Адмирале, според мен имаш право и по този параграф.

— Какъв ще е следващият ход? — попита Райън.

— Предполагам, че утре сутринта летя за Тайпе. Не мога да го избегна, нали?

— Съгласен. Дръж ме в течение, Скот.

— Да, господин президент. — Линията замлъкна.

— Джак... току-що ми замига най-голямата сигнална лампа.

Райън направи гримаса.

— Утре и мен ме чака работа. Политическа. Излитам в... ааа — той погледна програмата си за следващия ден, — значи излизам от Камарата в шест и петдесет, за да говоря в Нашвил в осем и половина. А трябва много спешно да оценим ситуацията, и всичко в движение. По дяволите. Адлер е там, аз съм в движение, а Бен Гудли още не е достатъчно опитен за тая работа. Ти си на ход, Роб. Ако възникнат оперативни проблеми, дръж връзка със семейство Фоли. Арни ще се занимава с политическата страна. Трябва ни специалист по Китай от Държавния департамент...

Адлер се наместваше в кревата си в крилото за много важни гости на посолството. Прехвърли бележките си, опитвайки се да проумее нещата. Хората допускаха грешки на всяко ниво. Ширещото се мнение, че висшите служители са дяволски хитри, изобщо не беше вярно. Те също допускаха грешки. Пропуски. Обичаха да се изкарват по-умни, отколкото бяха. «Пътуването е проклятие» бе казал Цзян. Единствените му думи. Защо точно в онзи момент и защо точно тези думи? Това беше толкова очевидно, че не бе схванал веднага.

— Бедфорд Форест, а? — попита Дигс. Тъкмо поливаше хотдога си с горчица.

— Най-добрият кавалерийски командир, който сме имали — каза Едингтън.

— Ще ме извиниш, професоре, но не споделям ентузиазма ти — отбеляза генералът. — Този кучи син е основателят на Ку-клукс-клан.

— Никога не съм казвал, че политическите му възгледи са били прогресивни и не ги защитавам, но ако изобщо някога сме имали подобър военачалник, тогава аз просто не му знам името — отвърна Едингтън.

— Той наистина е взел здравето на нашите хора — призна Хам.

— Стюарт е бил надут самохвалко, сприхав, но с огромен късмет. Генерал Натан Бедфорд Форест имал е *Fingerspitzengefühl*, нюх, знаел е как да взема решения в най-напрегнати моменти, и проклет да съм, ако е допуснал дори две или три грешки. Така че според мен трябва да простим неуспехите му в други области.

Тези дискусии на историческа тема между висшите чиновци в армията можеха да продължат с часове. Дигс се бе отбил да си побъбри с полковник Хам и сега чуваше сигурно милионното проиграване на Гражданската война. Милионното ли? Сигурно милиардното.

— А какво ще кажеш за Гриърсън? — запита Дигс.

— Неговият набег в тила е бил истинска красота, но не забравяй, че замисълът не е бил негов. В действителност мисля, че най-добрата му работа е била като командир на 10-и полк.

— Е, това вече го изсмукахте от пръстите си, доктор Едингтън.

— Да, ама виждаш ли как пламнаха очите на шефа?

— Точно така! Вие доскоро разполагаете с този полк. «Готови и напред!» — добави полковникът.

— Знаеш дори и девиза на полка ни? — Може би този мъж в края на краищата беше сериозен историк, дори и да се възхищаваше от онзи расист и убиец, помисли Дигс.

— Гриърсън е изковал този полк буквално от хора от кол и въже, главно неграмотни войници. Трябвало е да си създава свой собствен сержантски състав и те са свършили всичката кална работа в щата, обаче са единствените, победили апачите — и представи си, за тях има направен само един филм! От доста време си мисля да напиша книга по въпроса, когато се пенсионирам. Той е бил нашият пръв истински пустинен боец и е измислял стратегиите и тактиките в движение. Знаел е как да направи рейд дълбоко в тила на врага, как да влиза в битка и как да води битка, и как след като се укрепил някъде, да не отстъпва. Радвам се да видя, че този полкови стандарт отново се завръща.

— Полковник Едингтън, простете одевешната ми забележка. — Дигс вдигна кутията с бира за наздравица. — Кавалерията си е кавалерия.

46.

ЕПИДЕМИЯТА

Кемп Дейвид се бе оказал толкова различен, че всичко напомняше на връщане след ваканция. Още в мига, когато видяха Белия дом, лицата и настроенятията им се промениха. Охраната беше значително увеличена и това също им напомняше колко нежелано от тях е това място с живота, който им предлага. Райън слезе пръв и за миг му се стори, че някой го зашлеви по лицето. Добре дошъл в реалния свят. Проследи как семейството му се прибира невредимо в Белия дом и се запъти към кабинета си.

— Е, какво става? — запита Райън ван Дам, който, меко казано, не бе успял да усети почти нищо от уикенда, но пък за сметка на това никой не се опитваше да го убива, нали?

— Разследването още не се е добрало до нищо съществено. Мъри ни призовава да запазим спокойствие — всичко щяло да се разнищи. Най-добрият съвет, който мога да ти дам, Джак, е просто да продължаваш както досега — каза ван Дам. — Утре имаш страшно претрупан ден. Страната чака да те види. В такива моменти хората преливат от съчувствие...

— Арни, аз не трупам гласове, ясно ли е? Хубаво е, че хората ми съчувстват след като някакви терористи нападат дъщеря ми, но знаеш ли, не искам да гледам на нещата по този начин — забеляза Джак с гняв, завръщай се след двата дни покой. — Дори и да ми се е мяркало някога през ума да се кандидатирам за втори мандат, миналата седмица ме излекува от това.

— Добре, но...

— Но «по дяволите»! Арни, след като всичко приключи, какво ще отнеса оттук? Ще си осигуря място в учебниците по история? Когато бъдат написани, аз отдавна ще съм изгнил в гроба и няма да давам пет пари какво дращят историците, не е ли така? Имам приятел, който се занимава с история, и той твърди, че цялата история не е нищо повече от прилагане на идеологията спрямо миналото — а мен

така и няма да ме има да го прочета. Единственото нещо, което искам да отнеса оттук, е моят живот и животът на близките ми, това е всичко. Ако има някой жадуващ за помпозността и блясъка на тоя шибан затвор, нека заповяда. Аз вече гледам по друг начин на нещата... Добре — продължи горчиво президентът на САЩ, — ще си свърша работата, ще произнеса речите, ще се опитам да направя някои наистина полезни неща, но това просто не си струва, Арни. Абсолютно сигурен съм, че нищо, което подлага дъщеря ми на риска да бъде убита от деветима терористи, не си струва. На този свят човек оставя след себе си само едно нещо, Арни — и това са децата му. Всичко останало е измама, също като новините.

— Последните дни бяха много жестоки и...

— А какво ще кажеш за агентите, които загинаха? Какво ще кажеш за семействата им? Аз си изкарах един чудесен уикенд. Техният обаче едва ли е бил толкова весел. Така свикнах да се грижат за мен, че едва ли им отделих и секунда мисъл. Над сто души дадоха всичко от себе си, за да забравя целия този ужас. И аз им позволих да го направят! Много е важно да не свиквам с подобно поведение, нали така? Върху какво очакват от мен да се съсредоточа? «Дълг, чест, Родина»? Всеки, способен да го направи и едновременно с това да забрави, че е човешко същество... на такъв човек не му е мястото тук, а точно в такъв ме превръща работата.

— Свърши ли, или да ти дам кърпичка? — За миг президентът беше готов да го халоса. Арни продължи: — Агентите загинаха, защото си бяха избрали работа, която считаха за извънредно важна. Войниците правят същото. Какво става с теб, Райън? Как мислиш, че се управлява една страна? Само с нравствени терзания? Не бъди толкова глупав! Ти си морски пехотинец от запаса. Работил си в ЦРУ. Но тогава беше смел. Имаше работа, която трябваше да свършиш. Никой не те е принуждавал да се захващаш с тая работа, не си забравил, нали? Ти беше доброволец, без значение дали искаш да си го признаеш, или не. Знаеше отлично, че може да ти се случи абсолютно всичко, на децата ти също. А сега си тук. Искаш да офейкаш? Добре де, бягай. Но не ми казвай, че не си струвало. Не ми казвай, че нямало никакво значение. След като бранейки семейството ти са загинали хора, да не си посмял да ми кажеш, че нямало никакво значение! — Ван Дам изфуча навън, без дори да затвори вратата.

Райън просто не знаеше какво да направи. Седна зад бюрото. Отгоре, прилежно подредени от служители, които никога не спяха, го чакаха купища документи. Това беше Китай. А тук — Близкият изток. Ето я и Индия. Имаше предварителна информация за водещите икономически показатели. Тук бяха и политическите прогнози за сто шейсетте и едно места от Камарата на представителите, които трябваше да се заемат до два дни. Ето го и доклада за инцидента с терористите. Ето го и списъка с имената на загиналите агенти — под всяко име имаше и допълнителен списък с имена на съпруги и съпрузи, родители и деца, а в случая на Дон Ръсел — и внуци. Той познаваше всички по лице, но беше длъжен да признае пред себе си, че знае имената само на някои. Те бяха загинали, защитавайки детето му, а той дори не знаеше имената на всички. А най-лошото беше, че си бе позволил да се разсее, да се отпусне в един изкуствено създаден и фалшив комфорт, и да забрави. Но ето, всичко беше върху бюрото му, очаквайки него, и той нямаше къде да се дене. Нито пък имаше къде да избяга. Джак се изправи и излезе от стаята, зави наляво, подмина агентите, които сигурно бяха чули разменените реплики и вероятно си правеха свои изводи, и влезе при ван Дам.

— Арни?

— Да?

— Извинявай.

— Добре, сладур — изхърка той. На сутринта първата му работа щеше да е да отиде на лекар. Състоянието му изобщо не се бе подобрило. Напротив, дори се беше влошило. Главоболието се бе превърнало в пулсиращо страдание, и всичко това въпреки лекарствата, които вземаше на всеки четири часа. Да можеше да подремне поне малко, сигурно щеше да му полекне, но това беше само мечта. Единствено изтощението му позволяваше да се поунесе за мъничко. Дори ходенето до тоалетната му отнемаше по няколко минути съсредоточаване и нечовешко налягане. Съпругата му предлагаше да му помогне, но той гордо отказваше — кой мъж би се съгласил. От друга страна обаче тя имаше право — наистина трябваше да го прегледа лекар. Щеше да е по-добре, ако бе отишъл на лекар

предния ден. Ако беше отишъл, сега със сигурност щеше да е по-добре.

Работата се оказа много по-лесна, отколкото бе предполагал. Трите опаковани видеокасети бяха на петия рафт. Плъмър ги свали, извади ги от кутиите и ги замени с празни. След двацет минути си беше у дома. Превъртя записа от първото интервю само за да се увери, че лентите не са повредени. Така и се оказа. Щеше да се погрижи оригиналите да бъдат изпратени на сигурно място.

Следващата стъпка беше да нахвърли в общи черти триминутния си коментар за вечерните новини на другия ден. По програма той трябваше да съдържа умерена критика към президентството. Плъмър почти час оглажда текста, после, доволен от работата си, копира файла върху дискета. След това съчини още един коментар с почти същата продължителност (оказа се само с четири думи по-къс от първия) и разпечата и него. Отдели на втория текст значително повече време. Това беше неговата лебедова песен и трябваше да бъде изпитана до съвършенство. Останал най-накрая доволен от последния вариант, той го разпечата на принтера и пъкна страниците в куфарчето при видеокасетите. Нямахше да копира на дискета този вариант.

— Според мен вече приключиха — каза сержантът.

Танковите колони бяха поели обратно към лагерите си, с отворени люкове. Виждаха се дори екипажите. За набързо сформиранията обединена ислямска армия учението бе преминало добре, дори и сега поддържаха движението си по пътя в добър ред.

Майор Сабах от толкова време надничаше над рамото на сержанта, че вече трябваше да си говорят на «ти», поне така мислеше майорът. Всичко беше рутинно. Прекалено рутинно. Той бе очаквал, по-скоро се бе надявал, че на новия съсед на страната му ще е потребно далеч повече време, за да интегрира армиите си, но сходното въоръжение и военни доктрини бяха улеснили нещата. Прехванатите радиосъобщения подсказваха, че учението е приключило. Отразяването му от телевизията на новата ислямска република също бе потвърдило факта, а потвърждението беше важно.

— Има нещо странно... — забеляза изненадано сержантът.

— Кое по-точно? — попита Сабах.

— Момент, сър. — Сержантът се изправи, отиде до един шкаф, измъкна някаква карта и се върна на работното си място. — Тук няма път. Вижте. — Той разгъна картата, започна да сверява координатите с тези от екрана — «хищникът» си имаше собствена навигационна система, свързана със спътник за глобално позициониране, и автоматично указваше на операторите къде се намира всеки момент — и почука в дясната част на екрана. — Виждате ли?

Кувейтският офицер погледна картата, после пак се взря в екрана. Там имаше път. Е, това беше лесно обяснимо. Колона от сто танка може да превърне почти всяка повърхност в добре утрамбовано шосе и точно това се бе случило тук.

Но преди там наистина не бе имало път. Танковете го бяха направили през последните няколко часа.

— Има промяна, господин майор. Навремето иракската армия не смееше да се отдели и на сантиметър от шосетата.

Сабах кимна. Беше толкова очевидно, че дори не го бе забелязал. Макар и деца на пустинята и очевидно обучени на маршове в нея, през 1991 година иракчаните бяха спомогнали за собствената си гибел, придържайки се стриктно към пътищата, защото офицерите им, изглежда, изпитваха страх да не се загубят, докато прекосяват страната. Не беше толкова нелепо, колкото изглеждаше на пръв поглед, защото пустинята беше безлична и еднаква във всички посоки също като морето, но това бе направило придвижванията им предсказуеми — нещо крайно опасно при всяка война — и бе позволило на съюзническите армии да ги нападат от съвсем неочаквани посоки.

Това време обаче явно беше минало.

— Май те вече ползват системата за глобално позициониране, а? — каза сержантът.

— Глупаво ще е да разчитаме, че ще си останат завинаги глупави, нали?

Децата още не бяха станали. Бен Гудли чакаше на хеликоптера.

— Заповядайте бележките на Адлер от Техеран — каза той и му подаде страниците. — И един доклад от Пекин. Работната група се

събира в десет, за да анализира ситуацията.

— Благодаря. — Джак закопча колана и се зачете. Арни и Кали също се качиха на борда и заеха местата си пред неговото.

— Някакви идеи, господин президент? — запита Гудли.

— Бен, да не си забравил, че работата ти е ти да ми кажеш нещо, а не аз на теб?

— Какво ще кажете, ако ви кажа, че за мен това просто няма никакъв смисъл?

— Това вече го знам. Днес си на пост край телефоните и факсовете. Скот вече трябва да е пристигнал в Тайпе. Каквото и да дойде от него, веднага ми го препращаш.

— Да, сър.

Хеликоптерът излетя. Райън дори и не забеляза това. Умът му вече бе съсредоточен върху работата му, колкото и да беше отвратителна. Прайс и Раман бяха с него. На борда на боинга щеше да има още агенти, а в Нашвил го чакаше буквално цяла армия. Поредният ден от мандата на президента Джон Патрик Райън продължаваше, без значение дали това му харесваше, или не.

Тази страна можеше да е малка, можеше да е незначителна, можеше да е парий в очите на международната общност — не заради нещо, което бе направила, освен може би да процъфтява, а заради по-големия си и по-слабо процъфтяващ братовчед на запад — но тя си имаше демократично избрано правителство, а това все трябваше да означава нещо сред обществото от нации, особено тези, които също като нея имаха правителства, избрани по същия начин. А народната република бе възникнала основно чрез силата на щиковете — е, повечето страни на света не се различаваха много от нея, напомни си държавният секретар — и незабавно след това бе изклала милиони собствени граждани (никой не знаеше точния им брой; а и никой не беше особено заинтересуван да го открие), бе дала чрез залп началото на революционен процес на развитие («Големият скок»), който се бе оказал катастрофален дори и по мерките на марксистките нации; след което бе последвало поредното реформаторско усилие, «Културната революция», която всъщност бе дошла след нещо, наречено «Нека процъфтяват сто цветя», чиято реална цел всъщност се бе оказала

изкарването на светло на потенциалните дисиденти за по-нататъшно унищожение от ръцете на студентите, чийто революционен ентузиазъм действително се бе оказал революционен спрямо китайската култура — малко бе останало да я изкоренят изцяло, за да остане само Червената книжка. После бяха дошли още реформи, очакваният преход от марксизма към нещо друго, още една студентска революция — вече насочена срещу съществуващата политическа система и жестоко потъпкана с танкове и картечници в пряко предаване по телевизията за цял свят. Въпреки всичко това останалата част от света нямаше нищо против КНР да връхлети върху братовчедите си от Тайван.

Това се наричаше реална политика, помисли Скот Адлер. Нещо подобно бе довело до Холокоста, от който баща му бе оцелял, с татуиран номер върху ръката. Дори собствената му страна официално признаваше само един Китай. Неписаното убеждение беше, че КНР няма да атакува Тайван. Ако го направеше, Америка можеше да реагира. А, можеше и да не го направи.

Адлер беше опитен дипломат и обичаше родината си. Често се превръщаше в инструмент на политиката на страната си, а сега беше в буквалния смисъл на думата самият глас на страната по международните работи. Това обаче, което му се налагаше да говори, не беше съвсем положително.

— Разполагаме с фрагменти, в действителност и с няколко поедри парчета от ракетата, поразила крилото. Определено е производство на КНР — заяви министърът на отбраната на Тайван. — Ще позволим на експертите ви да ги изследват, за да дадете и вашето мнение.

— Благодаря ви. Ще обсъдя това с правителството си.

— И какво излезе? — възкликна външният министър. — Те позволяват директен полет от Пекин до Тайпе. Не възразяват особено срещу дислоцирането на самолетоносач. Отричат всякаква съпричастност в трагичния случай. Признавам, че това вече няма никакво рационално обяснение, поне според мен.

— Нека бъдем доволни, че изразяват интерес единствено към възстановяването на стабилността в региона.

— Колко са благородни! — изсумтя министърът на отбраната. — След като съвсем преднамерено я разрушиха.

— Ние претърпахме значителни икономически щети. Чуждестранните ни инвеститори отново са притеснени, а отливът на капиталите ни изправя пред някои много сериозни трудности. Как мислите, дали това не е бил планът им?

— Господин министър, ако зад всичко случило се до този момент се крие това, защо ще ме молят да летя при вас?

— Очевидно маневра за отвлечане на вниманието — отвърна външният министър преди колегата му да си отвори устата.

— Дори и така да е, с каква цел? — настоя Адлер. По дяволите, и онези, и тези бяха китайци. Може би за тях щеше да е по-лесно да отгатнат.

— Ситуацията пак не е от розовите — въздъхна министърът на отбраната. — Все едно да живееш в замък с ров с вода. От другата страна на рова има лъв. Лъвът иска да ни убие и да ни изяде. Не може да прескочи рова и го знае, но въпреки това непрекъснато прави опити. Мисля, че разбирате загрижеността ни.

— Да, разбирам — увери го държавният секретар. — Ако КНР намали активността си, ще последват ли и вие примера им? — Дори и да не бяха в състояние да разберат какво се крие зад поведението на КНР, може би щяха да успеят да укротят положението.

— По принцип да. Точно как, това е вече технически въпрос от компетенцията на моя колега. Няма да се държим като магарета.

Цялото пътуване всъщност бе само за да бъде произнесена тази реплика. А сега Адлер трябваше да лети обратно в Пекин, за да я предаде. Напред, назад...

В «Хопкинс» си имаха детска забавачница, в която освен хората на щат работеха и няколко студенти, специализиращи детски болести. Кейти влезе, огледа се и остана доволна от пъстрата компания. Зад нея имаше четирима агенти — и за ХИРУРГ, и за ПЯСЪЧНИК. ХИРУРГ започваше поредният ден. Кейти бе подкачала от радост, докато се возеха на хеликоптера. Днес щеше да завърже още няколко приятелства, но довечера, майка ѝ знаеше много добре, щеше да пита къде е госпожа Марлен. Как може човек да обясни на едно още ненавършило три години дете какво е смъртта?

Тълпата аплодираше с нещо повече от обичайната топлина — Райън го усещаше. От опита за покушение върху дъщеря му не бяха изминали и три дни, а той стоеше тук и си изпълняваше дълга, демонстрирайки сила, кураж и още цял куп глупости. Бе започнал с молитва за загиналите агенти, а Нашвил беше религиозен център и тук гледаха много сериозно на такива неща. Останалата част от речта действително се бе оказала много добра, защото засягаше неща, в които той наистина вярваше. Здравият смисъл. Честността. Почтеността. Дългът. Само дето като чуваше как гласът му произнася думи, написани от друг, всичко му звучеше кухо.

— Благодаря ви и Бог да благослови Америка — завърши той. Тълпата се изправи и бурно зааплодира. Оркестърът гръмна. Райън се извърна от бронираната катедра да стисне ръцете на местните величия и после слезе от сцената, без да спира да маха с ръце. Арни го чакаше точно зад завесата.

— За един президент не на място се справяш забележително добре. — Райън отвори уста да му отговори също така хапливо, но в този момент се приближи Андреа.

— Чака ви бърза телеграма, сър. От господин Адлер.

— Добре, да тръгваме. Само стой близо до мен.

— Винаги — увери го Андреа.

— Господин президент! — изкрещя един репортер. Бяха цяла купчина. Райън спря и се обърна.

— Ще притиснете ли Конгреса за нов закон по контрола върху оръжията?

— Защо?

— Нападението върху дъщеря ви беше...

Райън вдигна ръка.

— Ясно. Доколкото ми е известно, използваните оръжия са били от тип, вече незаконен на територията на САЩ. За нещастие, не виждам как един нов закон би могъл да се справи с проблема.

— Но защитниците на контрола върху оръжията...

— Знам какво казват. А сега използват нападението върху дъщеря ми и смъртта на петима истински американци, за да пробутват политическите си цели — отвърна президентът и тръгна към самолета.

— Какъв е проблемът?

Той описа симптомите. Лекарят беше стар приятел на семейството. Дори играеха заедно голф.

— Така, имаш висока температура, кръвното ти налягане е сто на шейсет и пет, а това е малко ниско за теб. И си много пребледнял...

— Знам. Не съм добре...

— На твоє място не бих се тревожил. Вероятно си закачил някакъв грипен вирус в някой бар. От доста време ти говоря да намалиш алкохола. Просто си закачил нещо грипозно, а други фактори са усложнили нещата. Започна в петък, така ли?

— Четвъртък през нощта, може би петък сутринта.

— Вече си на петдесет и не можеш да очакваш, че ще ти минава като на момченце. Пълна почивка. Много течности — без алкохол. Продължаваш с тиленола.

— А нещо друго?

Лекарят поклати глава.

— Антибиотиците не помагат при вирусни инфекции. Иmunната ти система трябва да се пребори сама и ще успее, ако ѝ позволиш. Но така и така си тук, искам да ти взема кръв. Направо плачеш за проверка на холестерола. Ще изпратя сестрата. Има ли кой да те откара вкъщи?

— Да. Зле ми е и не искам да карам.

— Добре. Отдъхни си няколко дни. Нищо страшно няма, но си почини.

— Благодаря. — Вече се чувстваше по-добре. Човек винаги се чувства така, когато лекарят му каже, че болестта му не е за умирачка.

— Заповядайте. — Гудли му връчи документа. — Новините не са лоши.

ФЕХТОВАЧ ги прехвърли набързо, после ги прочете по-основно.

— Добре, значи смята, че може да облекчи напрежението — отбеляза Райън. — Но все още не е наясно какво се крие зад тази дяволска ситуация.

— Все пак е по-добре от нищо.

— Работната група разполага ли с копие от този документ?

— Да, господин президент.

— Може би те ще успеят да разшифроват главоблъсканицата.
Андреа?

— Да, господин президент?

— Кажи на пилота, че е време да тръгваме. — Той се огледа. —
Къде е Арни?

— Обаждам ти се от клетъчен телефон — каза Плъмър.

— Чудесно — отвърна ван Дам. — Всъщност и аз в момента говоря по такъв. — Средствата за комуникация на самолета бяха обезопасени срещу подслушване от всякакъв род, но той не го спомена. Просто искаше да чуе какво има да му каже този човек и толкова. Джон Плъмър вече не беше сред хората, на които да изпраща коледни поздравления. За нещастие журналистът знаеше прекия му номер. Колко жалко, че не можеше да го смени. Трябваше да предупреди секретарката си вече да не го свързва с този човек, най-малкото когато е на път.

— Знам какво си мислиш.

— Добре, Джон. Тогава не е необходимо да споделям мислите си с теб.

— Гледай новините тази вечер. Аз съм накрая.

— Защо?

— Гледай и ще разбереш. Сбогом, Арни.

Шефът на канцеларията затвори телефона и се замисли какво ли има предвид Плъмър. Навремето бе имал доверие на този човек. По дяволите, беше вярвал дори и на колегата му. Можеше да съобщи на президента за обаждането, но размисли. Той току-що бе произнесъл една наистина добра реч и въпреки всичките си тревоги се бе справил, защото бедният кучи син действително вярваше в дълга, честта и родината. Нямахше да е особено разумно да го товари и с допълнително напрежение. Щяха да запишат изказването на Плъмър на видео, докато траеше полетът до Калифорния, и ако си струваше да бъде видяно, щяха да му го пуснат.

— Не знаех, че пак имало грип — каза автомобилният мениджър, докато си обличаше ризата. Целият беше покрит с дребни язвички.

— Винаги има. Само че невинаги попада в новините — отвърна лекарят.

— Е?

— Е, не се тревожи. Остани си у дома. Няма смисъл да го накачиш на цялата компания. Не се тревожи. До края на седмицата ще се справиш.

Специалната група за преценки към Националното разузнаване се събра в Ленгли. От Персийския залив бе пристигнала огромна по обем информация и те вече я сортираха в една зала за конференции на шестия етаж. Фотографията, която Чавес бе направил на Махмуд Хаджи Даряеи, беше увеличена и окачена на стената. Може би някой щеше да го измеря със стрелички, помисли си Динг.

— Танкове — изсумтя бившият пехотинец, наблюдавайки картината от «хищника».

— Малко са едрички да ги събори човек с пушка, Сънданс — забеляза Кларк. — Тия железа винаги са ми разтрепервали картинките.

— Леките противотанкови снаряди ще ги оправят на бърза ръка, господин К.

— Какъв е обсегът им, Доминго?

— Четиристотин, може би петстотин метра.

— Оръдията им стрелят на два, дори три километра — посочи Джон. — Помисли върху това.

— Не съм много по хардуера — обади се Бърт Васко и махна към екрана. — Какво означава всичко това?

— Че военната машина на ОИР е в много по-добро състояние, отколкото си мислехме — отвърна един от военните аналитици на ЦРУ.

Майорът от армията, доведен от разузнавателната агенция към министерството на отбраната, не оспори твърдението му.

— Направо съм впечатлен — каза той. — Наистина брилянтно учение. Нищо не наруши порядъка на маневрите и те бяха много добре организирани. Никой не се загуби...

— Мислиш, че вече използват система за глобално позициониране ли? — запита аналитикът от ЦРУ.

— Всеки абонат на списание «Яхтинг» може да си купи апарата. Цената е паднала на четиристотин долара, поне толкова беше последния път, когато проверих — отвърна офицерът. — Това означава, че могат да ориентират и направляват подвижните си части много по-добре. Дори нещо повече, означава, че артилерията им ще стане страшно ефективна. Ако знаете координатите на мястото, където се намират оръдията ви, мястото, където се намира предният ви наблюдател, и къде се намира целта спрямо него, още първият ви изстрел ще си оправдае парите.

— Многократно подобрене на стрелбата ли?

— Абсолютно — отвърна майорът. — Оня дърт образ на стената вече държи една здрава тояга и може да я размахва срещу съседите си. Сигурен съм, че скоро ще им разясни как стоят нещата.

— Бърт? — попита Кларк. — Какво ще кажеш?

Васко се размърда в креслото си.

— Започвам да се притеснявам. Тая работа ускорява темпото си много по-бързо, отколкото предполагах. Ако Даряеи си нямаше други неща, за които да мисли, щях да съм още по-притеснен.

— Какви неща? — попита Чавес.

— Ами за страната, която трябва да консолидира, а и освен това трябва да е наясно, че ако започне да дрънка оръжия, ние ще му отвърнем. Разбира се, той няма търпение да покаже на съседите си кой е най-силният в региона. Какви са му възможностите да предприеме нещо?

— Във военно отношение ли? — попита цивилният аналитик. — Ако не присъствахме там, веднага. Но ние сме там.

— А сега ви моля за минута мълчание — призова Райън в Топика. Местното време беше единайсет часът. Това означаваше, че във Вашингтон беше обед. Следващата спирка беше Колорадо Спрингс, после Сакраменто, и накрая, благословен да е Бог, вкъщи.

— Трябва да се запитате какъв човек си имаме в Белия дом — изрече Килти пред собствената си миникамера. — Петима мъже и жени са мъртви, а той не виждал нужда да се контролира търговията с оръжие. Направо не мога да повярвам, че може да има толкова безсърдечни хора. Е, ако него не го е грижа за тези смели агенти, аз мисля за тях. Колко още американци трябва да умрат, за да прогледне накрая този човек за нуждата от контрол? Необходимо ли е да загуби член на семейството си, за да го разбере? Съжалявам, но не мога да повярвам на това.

— Всички знаем, че хората се борят да бъдат преизбрани в Конгреса, и едно от нещата, които непрестанно ни повтарят, е: «Гласувайте за мен, защото на всеки долар, който ви отнемат данъците, ще получите долар и двацет цента.» Спомняте ли си тези обещания? — попита президентът, изчака момент и продължи:

— Обаче се премълчава едно... всъщност се премълчават много неща. Първо: кой някога е казал, че вие зависите във финансово отношение от правителството? Ние не гласуваме за Дядо Коледа, нали? А точно обратното. Правителството не би могло да съществува, ако вие не го финансирате.

— Второ. Казват ви: «Гласувайте за мен, защото успях да прекарам ония мошеници от Северна Дакота.» Не са ли и те американци като вас?

— Трето. Истинската причина да става така е, че правителственият дефицит означава, че всеки окръг получава повече под формата на федерални субсидии, отколкото губи от федералните данъци, имам предвид преките федерални данъци. И значи те ви разправят, че харчели повече пари, отколкото имали. Ако съседът ви каже, че осребрява фалшиви чекове в личната ви банка, няма ли да се обадите в полицията?

— Всички сме наясно, че правителството взема повече, отколкото връща. Само че те просто са се научили да го скриват. Дефицитът на федералния бюджет означава, че всеки път, когато вземате пари на заем, те струват повече, отколкото би трябвало — защо? Защото правителството взема толкова много пари на заем, че по този начин качва лихвените проценти.

— И така, дами и господа, всяка месечна вноска за къща, всяка месечна вноска за кола, всяка сметка по кредитна карта също така представлява данък. И всъщност те ви дават данъчни облекчения върху плащанията по лихвите. Прекрасно, нали? Вашето правителство ви дава данъчно облекчение върху парите, които вие, първо, не би трябвало да плащате, и после ви казва, че получавате повече, отколкото изплащате. — Райън направи пауза.

— Вярва ли някой от вас наистина на това? Вярва ли някой наистина, когато хората кажат, че Съединените щати не могат да си позволят да харчат повече пари, отколкото имат? Това думи на Адам Смит ли са, или на Рикардо? Аз имам научна степен по икономика, но не съм учил такива неща.

— Дами и господа, аз не съм политик и не съм дошъл при вас да говоря в полза на някой от местните ви кандидати за свободните места в Камарата на представителите. Тук съм, за да ви помоля да мислите. Вие също имате задължения. Правителството е ваше. А не вие — негово притежание. Когато утре отидете да гласувате, моля ви да отделите малко време, за да размислите над това какво говорят кандидатите и за какво се застъпват. Запитайте се: «Имат ли смисъл думите им?» и после направете най-добрия избор, на който сте способни; а ако никой от тях не ви хареса, въпреки всичко идете на урните, влезте в кабинките за гласуване и после се приберете у дома — дори и да не сте гласували за никого, вие все пак сте почели с присъствието си изборите. Вие дължите това на страната си.

Микробусът зави към къщата и спря. Двамата мъже слязоха и се запътиха към верандата. Единият почука.

— Да? — каза озадачено собственичката на къщата.

— ФБР, госпожо Сминтън. — Той ѝ показа служебната си карта.
— Може ли да влезем?

— Защо? — попита шейсет и две годишната вдовица.

— Бихме искали да ни помогнете, ако можете. — Разследването бе продължило повече, отколкото бяха предполагали. Оръжията, използвани в случая с ПЯСЪЧНИК, бяха проследени до производителя, после от него до търговеца на едро, после от търговеца на едро до дребния търговец, от дребния търговец до едно име, а от

името до един адрес. С този адрес бяха отишли при съдията от местния съд на Съединените щати за разрешение за обиск и задържане.

— Моля, заповядайте.

— Благодаря. Госпожо Сминтън, познавате ли господина, който живее до вас?

— Имате предвид господин Азир ли?

— Точно така.

— Доста бегло. Понякога се поздравяваме.

— Знаете ли дали си е вкъщи в момента?

— Колата му я няма — отвърна тя, след като погледна. Агентите вече го знаеха. Той имаше син олдсмобил с регистрационен номер на щата Мериленд. Всяко ченге в радиус от триста километра гледаше с четири очи за тази кола.

— Спомняте ли си кога го видяхте за последен път?

— Май беше в петък. Имаше и някакви други коли, и една камионетка.

— Добре. — Агентът измъкна от джоба на якето си портативна радиостанция и каза в микрофона: — Влизаме. Вероятно — повтарям, вероятно — обектът е напуснал.

И пред очите на зашеметената вдовица един хеликоптер зависна точно над къщата на триста метра от тях. От двете му страни се разгънаха въжени стълби и по тях плъзнаха въоръжени агенти. В същото време около къщата от четири посоки заковаха четири автомобила. Обикновено тези неща ставаха с по-бавно темпо, след известен период на дискретно наблюдение, но при този случай не беше така. Предната и задната врати бяха изкъртени само след миг и след тридесет секунди зави сирена. Очевидно господин Азир си имаше монтирана алармена инсталация против крадци. Радиостанцията изпука.

— Чиста, къщата е чиста. Тук Бец. Обискът приключен, къщата чиста. — След тези думи се появиха два микробуса и първото нещо, което направиха хората в тях, щом слязоха, беше да вземат проби от чакъла на алеята, плюс трева, за да ги сравнят с изстърганите от гумите на колите, изоставени пред детската градина «Джайънт степс».

— Госпожо Сминтън, може ли да седнем за малко? Имаме няколко въпроса, които бихме искали да ви зададем за господин Азир.

— Е? — запита Мъри, щом пристигна в командния център на ФБР.

— Засега нищо — бе краткият отговор на дежурния.

— Проклятие!

Не го каза с ярост. Всъщност не се бе и надявал. Но беше разчитал поне на някаква важна информация, каквато и да е. Лабораторията бе събрала образци от всички възможни физически доказателства. Проби от чакъла, с който бе застлана алеята. Тревата и пръстта, открити върху вътрешната част на броните и калниците, можеха да свържат автомобилите с къщата на Азир. Влакна от килима — кестенява вълна — по обувките на мъртвите терористи можеха да докажат пребиваването им в къщата. В момента един екип от десетина агенти започваше процеса на разкриване на истинската самоличност на «Мордесай Азир». Целият номер беше там, че той беше точно толкова еврейин, колкото и Адолф Айхман.

— Команден център, тук Бец. — Били Бец беше помощник главен агент от балтиморското отделение на ФБР.

— Били, тук Дан Мъри. Какво открихте?

— Направо няма да повярваш. Половин сандък боеприпаси 7,62 милиметра, като партидните номера съвпадат. Всекидневната е застлана с вълнен килим. Точно това е мястото. В дрешника липсват някои дрехи. Според мен къщата е празна поне от два дни. Мястото е чисто. Няма никакви скривалища. Момчетата от лабораторията започват работата си. — Бяха изминали осемдесет минути, откакто Бец бе излязъл от сградата на федералния съд в Гармац с разрешението за обиск. Не беше достатъчно бързо, но все пак бързо.

Къщата щеше да бъде преровена сантиметър по сантиметър. Всяка повърхност щеше да бъде проверена за отпечатъци от пръсти, които да бъдат сравнени с тези на мъртвите терористи.

— Преди няколко седмици ме видяхте да полагам клетва в защита на Конституцията на Съединените щати. Това е вторият път, когато го правя. Първият беше още като съвсем млад новобранец, младши лейтенант в морската пехота, когато завърших бостънския

колеж. Веднага след това прочетох Конституцията, за да се уверя, че точно нея съм имал предвид да защитавам, когато съм се клел.

— Дами и господа — продължи Райън, — често чуваме политиците да казват, че искали правителството да ви даде пълномощия, за да можете да правите всякакви неща. Обаче така ли е всъщност? Не е така... Томас Джеферсън е писал, че правителствата получават властта си от съгласието на управляваните. Това сте вие. Конституцията е нещо, което всеки от вас трябва да прочете. Конституцията на Съединените щати не е написана да ви казва какво да правите. Конституцията установява връзката между трите клона на властта. Тя казва на правителството какво може да прави то, като в същото време му казва какво няма право да върши. Правителството няма право да ограничава свободата на словото. Правителството няма право да ви казва как да се молите. Правителството няма право да прави много неща. Правителството го бива много повече да взема, отколкото да дава, но най-важното е, че то не ви упълномощава. Вие упълномощавате правителството. Нашето правителство е правителството на хората. А не вие, хората, принадлежите на правителството.

— Утре вие ще избирате не господари, а служители, слуги на вашата воля, пазители на правата ви. Не ние ви казваме какво да правите, вие ни казвате какво да правим.

— Не е моя работа да вземам парите ви и после да ви ги връщам. Моята работа е да взема толкова пари, колкото са ми необходими, за да ви защитавам и да ви служа — и да си върша работата колкото е възможно по-ефективно. Правителствената служба може да е важен дълг и голяма отговорност, но това съвсем не означава, че трябва да е изгодна за онези, които служат. Именно вашите правителствени служители са хората, от които се очаква да се жертват за вас, а не вие да правите жертви заради тях.

— Миналия петък трима достойни мъже и две достойни жени загубиха живота си, изпълнявайки дълга си към нашата страна. Изгубиха го, за да защитят дъщеря ми Кейти. Но там имаше и други деца, и бранейки едно дете, вие браните и останалите. Хора като тях искат от вас единствено само да ги уважавате. Те го заслужават. Те го заслужават, защото вършат неща, които ние самите не можем да правим лесно. Затова и ги наемаме на такива длъжности. Те се

ангажират с това, защото знаят, че службата им е важна, защото се грижат за нас, защото те — това сме ние. Вие и аз много добре знаем, че не всички правителствени служители са като тях. Не е тяхна вината. Това е ваша вина. Ако вие не изисквате от тях да работят с пълно самоотдаване, няма и да получите най-добри резултати. Ако вие не отмервате върната мярка власт на най-подходящите хора, тогава най-неподходящите хора ще получат повече власт и ще я използват така, както искат, а не според желанията ви.

— Дами и господа, точно затова вашият дълг утре да изберете най-подходящите хора, които да ви служат, е толкова важен. Много от вас управляват свой собствен бизнес и наемат хора, които да работят за тях. Повечето от вас имат собствени домове и понякога вие наемате водопроводчици, електротехници, дърводелци, които да ви направят ремонт в къщата. Вие правите всичко възможно да наемете най-добрите за тази цел, защото плащате от джоба си за работата и искате тя да бъде свършена както трябва. Когато детето ви е болно, вие го завеждате на най-добрия детски лекар, като обръщате внимание на това какво прави и как го прави. Защо? Защото на този свят за вас няма по-важно нещо от живота на детето ви.

— Америка също така е вашето дете. Америка е страна, завинаги млада. Америка се нуждае от най-подходящите хора, които да се грижат за нея. И вашата работа е да изберете тези хора, без значение на партията, расата или пола, или каквото и да било друго освен дарбите и работоспособността им. Не мога и няма да ви казвам кои кандидати отговарят на изискванията. Бог ви е дарил със свободна воля. Конституцията съществува, за да защитава правото ви да упражните тази ваша воля. Ако не успеете да упражните разумно волята си, тогава вие предавате себе си, и нито аз, нито който и да било друг може да поправи това вместо вас.

— Благодаря ви, загдето почетохте с присъствието си първото ми посещение в Колорадо Спрингс. Утре е вашият ден. Моля ви да го използвате, като изберете най-подходящите.

— В серия речи, подчинени на ясната цел да спечели гласовете на консервативните гласоподаватели, президентът Райън прави предизборна агитация в навечерието на изборите за членове на

Камарата на представителите, но дори и след като федералните служители разследват нечовешкото терористично нападение върху собствената му дъщеря, президентът даде ясно да се разбере, че е срещу идеята за закони за засилен контрол върху огнестрелните оръжия. Този репортаж ни беше изпратен от кореспондента на Ен Би Си Ханк Робъртс, който днес пътува с екипа на президента. — Том Донър не отдели погледа си от камерата, докато червената светлина не угасна.

— Мисля, че той днес каза няколко много умни и добри неща — забеляза Плъмър, докато лентата се въртеше.

— Ха, пак му ги е написала Кали Уестън — отбеляза Донър, прелиствайки екземпляра си. — И на Боб Фаулър ги пишеше.

— Ти прочете ли речта?

— О, Джон, стига. Не е необходимо да четем всичко, което казва. Знаем какво ще каже.

— Десет секунди — произнесе режисьорът в слушалките им.

— Крупен Отряд служители на ФБР разследва атаката в петък срещу дъщерята на президента. Репортаж от Карън Стейблър във Вашингтон — почна дикторът.

— Мислех, че ще ти хареса, Том — промълви Плъмър, когато светлината угасна. Толкова по-добре. Поне съвестта му щеше да бъде чиста.

Самолетът се насочи на север, за да избегне някакво влошаване на времето над северната част на Ню Мексико. Арни ван Дам бе заел главното място в отсека с комуникационните средства. Имаше апаратура, достатъчна за ръководството на половината свят, или поне така изглеждаше, а в обшивката на самолета бе вградена сателитна антена, чиято скъпа система за насочване можеше да проследи буквално всичко. По негово нареждане антената сега ловеше сигнала от Ен Би Си.

— Заключителният коментар за тази вечер е на нашия специален кореспондент Джон Плъмър. — Донър грациозно се извъртя. — Заповядай, Джон.

— Благодаря, Том. — Плъмър се взря право в камерата. — Заех се с професията на журналиста преди много години, защото бях вдъхновен от нея още като младеж. Имах един стар радиоапарат — хората от моето поколение сигурно си спомнят как трябваше да ги заземяваме за водопроводната тръба — обясни с усмивка той. — Спомням си как слушах Ед Мороу в Лондон по време на Блицкрига, Ерик Сивърейд от джунглите на Бирма, всички тези истински гиганти на професията ни. Прекланях се пред тези мъже, на които цяла Америка вярваше безрезервно, защото те казваха винаги истината, въпреки всичко. Реших, че откриването на истината и съобщаването ѝ на хората е занятие, не по-малко доблестно от всяко друго, на което са посвещавали живота си безчет достойни мъже и жени.

— В тази професия невинаги сме били перфектни. Никой не е съвършен — продължи Плъмър.

От дясната му страна Донър озадачено гледаше телепромптера. Текстът не беше онзи, който се въртеше пред лещите на камерата, и той проумя, че макар Плъмър да имаше напечатания текст пред себе си, той произнася предварително запаметена реч. Гледай го ти! Също като едно време.

— Бих искал да изразя гордостта си, че съм работил в тази професия. И наистина бях горд, навремето.

— Аз бях на микрофона, когато Нийл Армстронг стъпи на Луната, и при по-тъжни поводи, като погребението на Джек Кенеди. Но да бъдеш професионалист не означава просто да бъдеш на мястото на събитието. То означава, че трябва да призоваваш към нещо, да вярваш в нещо, да браниш някаква позиция.

Плъмър пое дъх и продължи:

— Преди известно време за един ден ние интервюирахме два пъти президента Райън. Първото интервю за деня беше записано, а второто беше направено на живо. Въпросите бяха леко променени. Имаше причина за това. Между първото и второто интервю ние бяхме повикани да се срещнем с един човек. В момента не мога да кажа кой беше той. Ще го направя по-късно. Тази личност ни даде определена информация. Това беше деликатна информация, което целеше да уязви президента, и по онова време ми се струваше добра история. Оказа се, че не е, но тогава още не го знаехме. В онзи момент ми се струваше, че

просто бяхме задали не онези въпроси, които е трябвало. Искахме да зададем по-добри.

— И така, ние излъгахме. Излъгахме шефа на президентската канцелария Арнолд ван Дам. Казахме му, че записът по някакъв начин е бил повреден. Като направихме това, ние в същото време излъгахме и президента. Но най-лошото нещо, което направихме, беше, че излъгахме вас. Аз проверих и прибрах записите у себе си. Те са в отлично състояние без никакви повреди.

— Никакъв закон не беше нарушен. Първата поправка към Конституцията ни дава право да правим почти всичко, което поискаме, и всичко е наред, защото вие, хората пред екраните, сте окончателните съдии на това, което правим и което сме. Единственото нещо обаче, което ни е забранено да правим, е да губим доверието ви.

— Не изпитвам никакви особени симпатии към президента Райън. По много въпроси не съм съгласен с мнението му. Ако той реши да кандидатства за втори мандат, вероятно ще гласувам за някого друго.

— Но аз бях част от тази лъжа и не мога да живея с нея. Каквито и да са недостатъците и грешките на Джон Патрик Райън, той е доблестен мъж и аз нямам правото да позволявам личните ми пристрастия да изкривяват и деформират по какъвто и да било начин работата ми.

— В този случай обаче аз го допуснах. Направих грешка. Дълга извинение на президента, дълга извинение и на вас. Твърде е възможно това да се окаже край на кариерата ми като журналист. Ако се окаже така, искам да я напусна така, както я започнах — като казвам всеки път истината.

— От студиото на Ен Би Си ви желая приятна вечер. — Плъмър пое дълбоко дъх, без да отделя поглед от камерата.

— Какво беше това, по дяволите?

Плъмър се изправи и чак тогава каза:

— И още питаш?

Телефонът на бюрото му иззвъня, по-точно индикаторът му замига. Плъмър не вдигна слушалката, а се запъти към съблекалнята. Том Донър трябваше да проумее нещата сам, без помощта му.

На три хиляди километра, над Скалистите планини, Арнолд ван Дам спря видеомагнетофона, извади касетата и се запъти към витата стълба, която извеждаше до президентския отсек на носа. Райън четеше за пореден път следващата си, последна за деня реч.

— Джак, мисля, че трябва видиш това — каза широко ухилен шефът на президентската канцелария.

Всяко нещо си има своя пръв път. Този се случи в Чикаго. Тя бе посетила лекаря си в събота следобед, за да чуе същото като всички останали. Грип. Аспирин. Течности. Покой в леглото. Но докато се гледаше в огледалото, забеляза някакво обезцветяване на светлата си кожа и това я изплаши повече от всички останали симптоми до този момент. Обади се на лекаря, но го нямаше, а петната не можеха да чакат и тя се качи в колата си и отиде в медицинския център на университета, един от най-добрите в цяла Америка. Изчака цели четиридесет минути в приемната на спешното отделение и когато накрая чу името си, се изправи и закрачи към рецепцията, но не успя да стигне дотам, защото рухна на пода. След секунди двама санитарии я качиха на носилка и я закараха в лечебното отделение.

Лекарят, който я прегледа, беше млад стажант, каращ първата година от следдипломната си практика.

— Какъв е случаят? — попита той сестрата, която мереше пулса, кръвното налягане и респирацията.

— Ето — каза жената от приемната и му връчи формулярите. Лекарят ги прехвърли с бърз поглед.

— Прилича на грипни симптоми. Но какво е това?

— Пулс сто и двацет, кръвно налягане... я почакайте. — Сестрата го измери отново. — Кръвно налягане деветдесет на петдесет?

Пациентката изглеждаше далеч по-нормално.

Лекарят разкопча блузата на жената и пред мисления му взор моментално изникнаха цели пасажии от учебниците. Той вдигна ръце.

— Всички спрете веднага. Положението е изключително сериозно. Всички да си сложат ръкавици и маски, веднага.

— Температура над четиридесет и два градуса! — възкликна другата сестра и се отдръпна от пациентката.

— Това не е грип. Изправени сме пред силен вътрешен кръвоизлив, а това тук са петехии. — Стажантът си сложи маска и смени ръкавиците си, без да спира да говори. — Извикайте доктор Куин.

Сестрата веднага се втурна навън, а през това време лекарят заразглежда съсредоточено документите по приемането на болната. Повръщане на кръв, тъмни изпражнения. Понижено кръвно налягане, силна треска и подкожни кръвотечения. Но това беше Чикаго, протестираше разумът му. Той взе игла.

— Всички стойте настрана, никой да не се приближава до ръцете ми — каза той, вкарвайки иглата във вената. След това напълни четири петкубикови спринцовки кръв.

— Какво става? — запита доктор Куин. Стажантът повтори симптомите, докато поставяше спринцовките с кръвта върху една маса.

— Какво мислиш, Джо?

— Ако бяхме някъде другаде...

— Да. Хеморагична треска, ако въобще е възможно.

— Някой пита ли я къде е била в последно време? — попита Куин.

— Не, докторе — отвърна сестрата от регистратурата.

— Студени компреси — каза главната сестра и подаде цял пакет от тях. Поставиха ги под мишниците, около шията и врата и навсякъде другаде, за да снемат потенциално смъртоносната температура.

— Дилантин? — зачуди се Куин.

— Още не е започнала конвулсиите. Проклятие! — Стажантът взе хирургическите ножици и срязва презрамките на пациентката. По торса ѝ бяха избили още петехии. — Наистина е много болна. Сестра, повикайте доктор Клайн от инфекциозното отделение. В момента трябва да си е у дома. Предайте му да дойде веднага. Трябва да смъкнем температурата ѝ, да я събудим и да я питаме къде е била, по дяволите!

47.

ПЪРВИЯТ ЗАБОЛЯЛ

Марк Клайн не можеше да си спомни да са го викали някога в девет вечерта, но той беше лекар и щом го викаха, беше длъжен да отиде. Пътят до болницата във вечерните часове на понеделник му отне двайсетина минути. Паркира на мястото си, мина през охраната, преоблече се в съблекалнята, влезе в спешното отделение и попита дежурната сестра къде е Куин.

— Във второ изолационно, докторе.

Той беше там след двайсет секунди и спря като вкопан, щом видя предупредителния знак върху вратата. Сложи си маската и ръкавиците и влезе.

— Здравей, Джо.

— Не исках да започна, без да ви уведомя, професоре — каза спокойно Куин и му подаде картона.

Клайн го прегледа и за миг мозъкът му замря, после започна пак отначало, като прехвърляше погледа си върху пациентката, за да сверява данните. Жена, бяла, възраст четирийсет и една, разведена, така, работа, жилище на три километра от болницата, добре, температурата при приемане 40.4, много висока, проклятие, кръвно налягане, то пък ужасно ниско. Петехии?

— Нека да я огледам — каза Клайн. Пациентката вече идваше на себе си. Главата ѝ се раздвижи и тя промърмори нещо неясно. — Колко ѝ е температурата в момента?

— Трийсет и девет и две — отвърна приелият я лекар, докато Клайн опъваше зеления чаршаф. Пациентката сега беше гола и петната се открояваха силно върху бялата ѝ кожа. Клайн погледна другите лекари.

— Къде е била?

— Не знаем — призна Куин.

— Прегледахте ли я?

— Да, докторе — произнесоха в един глас Куин и младият стажант.

— Ухапвания от животни? — попита Клайн.

— Няма. Няма и следи от инжекции, изобщо, нищо необичайно. Чиста е.

— Наричам го възможна хеморагична треска, начин на пренасяне засега неизвестен. Искам да я качите горе, пълна изолация, максимални предпазни мерки. Искам тази стая буквално да бъде остъргана — всичко, до което се е докосвала.

— Но нали тези вируси се предават само...

— Никой не знае със сигурност, докторе, а онези неща, които не мога да си обясня, ме хвърлят в ужас. Бил съм в Африка. Виждал съм Ласа и Ку-треска. Не съм попадал на ебола. Това обаче, което има тази жена, ми прилича много на едно от трите — произнесе Клайн, изричайки за пръв път тези ужасяващи названия.

— Но как...

— Когато не знаем, това означава, че просто не знаем — каза професор Клайн. — При инфекциозните заболявания, ако не знаете начина на пренасяне на заразата, трябва да приемете най-лошия вариант. А най-лошият случай е по въздушен път. Това е начинът, по който ще се отнасяме с пациентката. Да я преместим в отделението ми. За всички, които са били в контакт с нея, искам пълно обеззаразяване. Все едно че имаме случай със СПИН или хепатит. Пълни предпазни мерки — натърти той. — Къде е кръвта, която сте взели?

— Ето тук — посочи един червен пластмасов контейнер хоспитализацията лекар.

— Сега какво? — попита Куин.

— Ще изпратим проба в Атланта, но мисля, че не е зле и аз да хвърля едно око. — Клайн разполагаше със страхотна лаборатория, в която работеше всеки ден, основно случаи на СПИН, който беше неговата страст.

— Мога ли да дойда и аз? — запита Куин. — След няколко минути ми изтича смяната. — Понеделник обикновено беше спокоен ден за спешните отделения. Треската ги обземаше само в събота и неделя.

— Разбира се.

— Знаех, че Холцман ще ми се притече на помощ — каза Арни. Той бе организиран лека почерпка да отпразнуват събитието, докато самолетът започваше да се снижава към Сакраменто.

— Какво? — запита президентът.

— Боб е голям инат, но е честен. Това също означава, че той с чиста съвест ще те хвърли на кладата, ако реши, че го заслужаваш. Никога не го забравяй — посъветва го шефът на канцеларията му.

— Донър и Плъмър излъгаха — изрече на глас Джак. — Проклятие!

— Всички лъжат, Джак. Дори и ти. Въпрос на ситуация. Някои лъжи са предназначени да бранят истината. Други — да я прикриват. Някои пък — да я отричат. А някои пък се случват, защото никой не дава пет пари.

— И какво се е получило в нашия случай?

— Комбинация, господин президент. Ед Килти искаше те да му извадят кестените от огъня и успя да ги излъже. Аз обаче пипнах това мръсно копеле за врата. Обзалагам се, че утре на цяла страница в «Поуст» ще излезе статия, в която Килти ще бъде описан като човек, подвел двама много уважавани репортери, и пресата ще се нахвърли върху него като глутница вълци. — Репортерите, които летяха с тях, вече шумяха здравата на тая тема. Арни се бе погрижил записът от Ен Би Си да се гледа по самолетната видеосистема.

— Защото той е човекът, който ги е накарал да изглеждат в очите на хората като последни леваци...

— Точно така, шефе, схвана го най-после — потвърди ван Дам и глътна остатъка от напитката си. Не можеше да добави, че това би могло и да не се случи, ако не беше нападението върху Кейти Райън. Дори и репортерите могат понякога да проявяват човещина, което явно се бе оказало решаващо за стъпката, която бе предприел Плъмър. И като добавеше факта, че самият той бе подал внимателно премерените порции информация на Боб Холцман... Той реши да накара някой от агентите да му намери хубава пура след като кацнат. Страшно му се допуши.

Биологическият часовник на Адлер вече беше напълно объркан. Колата спря. Някакъв дребен служител отвори вратата и се поклони. Адлер потисна прозявката си и влезе в сградата на министерството.

— Толкова се радвам да ви видя пак — заяви министърът на външните работи на КНР посредством преводачката си. Цзян Хансан също беше там и също го поздрави.

— Вашето щедро разрешение да позволите директни полети определено улесни задачата ми. Благодаря ви за това — отвърна държавният секретар, докато седнаше.

— Правим го, за да разберете, че обстоятелствата са извънредни — забеляза външният министър.

— Разбира се.

— Какви новини ни носите от заблудените братовчеди?

— Те са напълно съгласни да намалят активността си в точно съответствие с вашите стъпки и също желаят напрежението да спадне.

— А техните оскърбителни обвинения?

— Господин министър, този проблем изобщо не възникна. Според мен те са не по-малко заинтересовани от вас от възстановяването на мира.

— Колко хубаво от тяхна страна — коментира Цзян. — Те стават инициатори на враждебни актове, свалят два наши самолета, разрушават един от собствените си авиолайнери, убиват над сто души било преднамерено, или поради некомпетентност, и след това казват, че са заинтересовани не по-малко от нас от възстановяването на мира. Надявам се, че вашето правителство си дава сметка за търпението, което си налагаме тук.

— Господин министър, мирът служи на интересите на всички страни, не е ли така? Америка оценява действията на двете страни при тези неофициални процедури. Народната република е проявявала разум неведнъж и правителството в Тайван има желание да последва вашия пример. Какво повече от това би могло да се желае?

— Много малко — отвърна външният министър. — Просто да компенсират смъртта на нашите четирима авиатори. Всеки от тях има семейство.

— Техните изстребители са открили огън първи — посочи Цзян.

— Това може да е вярно, но въпросът с авиолайнера още не е разрешен.

— Ние определено нямаме нищо общо с него — обади се пак външният министър.

Едва ли има нещо по-отегчително от преговорите между страните, но тук действително си имаше причина за това. Неочакваният натиск породил у него гняв, а гневът нямал място при обсъжданията и вземанията на решения на висше ниво. Важните разговори почти никога не завършвали с решения, но били доста еволюционни по своята същност, което давало на всяка страна време да обмисли внимателно и своята позиция, и тази на другата страна, за да се стигне до окончателно комюнике, от което и двете страни да са сравнително доволни. Изискването за Компенсации обаче се явявало нарушение на тези правила. При едни правилно водени разговори това щело да му бъде съобщено още на първия кръг и тогава Адлер щело да има възможността да го отнесе в Тайпе и вероятно щело да го предложи като свое собствено предложение, след като тайванското правителство се съгласило да сътрудничи в намаляването на напрежението. Но те вече го били направили, а сега КНР искало от него да отнесе обратно искането за компенсации вместо формула за локално намаляване на напрежението. Това било оскърбление за правителството на Тайван, и също така премерено оскърбление за американското правителство, за което било използвано като момче за всичко.

А освен това и Адлер, и Тайван знаели кой бил стрелял по авиолайнера и кой следователно бил показал пълно пренебрежение към човешкия живот — за който КНР искало обезщетение! И сега Адлер се чудел колко от това, което знаел за инцидента, е известно на КНР. Ако те знаели много, тогава това определено било игра, чиито правила тепърва трябвало да се разгадат.

— Мисля, че би било по-полезно, ако двете страни сами покрият индивидуалните си загуби и нужди — предложи Адлер.

— Съжалявам, но не можем да приемем това предложение. Нали разбирате, това е въпрос на принцип. Този, който нарушава закона, трябва да понесе и разходите по щетите.

— Но какво, ако... аз нямам никакви доказателства, за да подкрепя мисълта си, но какво, ако се открие неопровержимо, че КНР неволно е била страната, причинила разрушението на авиолайнера? В

такъв случай вашето искане за компенсации би могло да се разглежда като неетично.

— Това не е възможно. Рапортите на нашите оцелели пилоти са недвусмислени — каза Цзян.

— За какво точно настоявате?

— По двеста хиляди долара за всеки загинал авиатор. Парите ще отидат за семействата им, разбира се.

— Аз мога да представя молбата ви на...

— Извинете ме, но това не е молба. Това е изискване — заяви външният министър.

— Разбирам. Мога да представя позицията ви пред тях, но трябва да настоя пред вас да не правите от това условие за намаляването на напрежението.

— Това е нашата позиция. — Очите на външния министър бяха съвсем искрени.

— И Бог да благослови Америка — завърши Райън.

Тълпата се изправи и бурно заплодира. Оркестърът гръмна — изглежда, програмата предвиждаше на всяко място да има оркестър — и Райън слезе от сцената и се скри зад стената изнервени агенти. Е, този път поне нямаше стрелба откъм ослепителните светлини. Той потисна поредната прозявка. Произнасянето на четири речи не изглеждаше чак толкова трудно, но Райън вече усещаше с цялото си тяло колко изтощителни могат да бъдат проявите на публични места. Преди да се качи на трибуната му се налагаше да стиска стотици ръце, и макар след няколко минути охраната да спираше по-нататъшния достъп до него, натрупаното напрежение вземаше своето.

— Добре — каза Арни, докато излизаха през задния изход. — За човек, който се беше оклюмал като мокра кокошка вчера, се справи страхотно.

— Господин президент! — извика зад тях някакъв репортер.

— Обърни му внимание — просъска Арни.

— Да? — отвърна Джак и се върна назад за голямо неудоволствие на охраната си.

— Знаете ли какво каза Джон Плъмър снощи по Ен Би Си? — Репортерът беше от Ей Би Си и явно бе решил да използва откритата

се възможност, за да размаже конкуренцията.

— Да, чух за коментара му — отвърна мрачно президентът.

— А какъв е вашият коментар?

— Определено не ми беше особено приятно да науча тези неща, но що се отнася до господин Плъмър, това е една много доблестна постъпка, на каквато не съм ставал свидетел от много време насам. В моите очи той е един изключително морален човек.

— Знаете ли кой е бил този, който...

— Моля ви, нека оставим това на господин Плъмър. Това е негова история и той знае най-добре как да я разкаже. А сега, ако обичате, ме извинете. Самолетът чака.

— Благодаря ви, господин президент — викна репортерът зад гърба му.

— Всичко е наред — изрече Арни широко усмихнат. — Денят ни беше дълъг, но мина добре.

— Щом казваш — въздъхна Райън.

— О, господи! — прошепна професор Клайн. На екрана на монитора се бе появило изображението на вируса, точно по учебника. Как, по дяволите, се бе озовал в Чикаго?

— Това е ебола — заяви доктор Куин. — Но как е възможно?

— Колко цялостен беше физическият оглед на тялото? — запита шефът им.

— Можеше да е по-добре, но... никакви следи от ухапвания, нито следи от инжекции. Марк, тук е Чикаго. Завчера на стъклата на колата ми имаше скреж.

Професор Клайн посегна да избърше челото си, но в следващия миг осъзна, че е с хирургическа маска.

— Има ли ключове в чантичката й?

— Да.

— Около болницата винаги има полицаи. Извикайте един и му предайте, че ни е нужен полицейски ескорт до апартамента й, за да го огледаме. Кажете му, че животът на тази жена е в голяма опасност. Може би държи в жилището си домашно животно, тропическо растение или нещо от този род. Имаме името на лекаря й. Събудете го, докарайте го тук. Трябва да разберем какво знае за нея.

— Лечение?

— Ще свалим температурата, ще поддържаме баланса на течностите в организма, но в крайна сметка не разполагаме с нищо сериозно, с което наистина да ѝ помогнем. Русо в Париж опитваше интерферон и някои други средства, но до този момент никакъв късмет. — Той се навъси. — Откъде ли го е прихванала?

— А Центъра за контрол на болестите?

— Извикайте ченгето. Аз ще изпратя факс на Гъс Лоренц. — Клайн погледна часовника си.

«Хищниците» бяха върнати над територията на Саудитска Арабия, без да бъдат открити. Персоналът чувстваше, че задържането им на стационарно положение е малко опасно, все едно да разположиш малка войска част под носа на противника, и сега наблюдението вече се осъществяваше чрез спътници, чиито фотографии се предаваха в Националната разузнавателна служба.

— Вижте това — каза един от ноцната смяна на колегата си от следващата работна група. — Какви са тия неща?

Танковете от «Безсмъртната» дивизия на ОИР бяха групирани в нещо, което определено представляваше голям паркинг, всички разположени равномерно в дълги правоъгълни колони. Войниците се суетяха по машините, като вършеха нормалната поддръжка, която следва всяко голямо учение. Пред всеки танк от първия ред имаше две тъмни линии, всяка приблизително с ширина около метър и десет метра дължина. Мъжът пред екрана беше бивш въздушен десантчик и беше експерт повече по самолетите, отколкото по сухопътните бойни машини.

На съседа му беше достатъчен само един поглед.

— Вериги.

— Какво?

— Все едно смяна на гумите. Веригите се износват и се сменят. Старите отиват на ремонт в цеха, където им сменят пластини, щифтове и така нататък. Не е кой знае каква философия.

По-внимателното вглеждане им помогна да разберат как се прави това. Новите вериги се полагаха пред старите. Старите се разкачваха и се скачваха с новите и след това танкът със запален двигател тръгваше

напред, като верижното колело издърпваше новата верига на мястото на старата. Нужни бяха няколко войници и работата беше тежка и напрегната, но можеше да се свърши от добре обучен танков екипаж за около час при идеални условия, които, както обясни войникът от запаса, бяха точно тези, които виждаха на екрана. Накрая танкът се променяше с нови вериги.

— Никога не съм предполагал, че се прави по този начин.

— По-добре е, отколкото да повдигаш почти сто тона над земята.

— И колко време ще издържат новите вериги?

— При тия условия ли, да прекосяваш пустинята? Хиляда и петстотин километра, може би малко по-малко.

Хубавото на двата дивана в предната кабина беше, че можеха да се разгъват в легла. След като освободи екипа си, Райън се съблече и легна. Чистите чаршафи и умората надвиха неприязънта, че му се налага да спи в самолета. Полетът до Вашингтон щеше да трае четири часа и половина, а после вече щеше да може да дремне още малко в собственото си легло. И за разлика от обичайните пътници с подути и зачервени очи, дори можеше да свърши някоя полезна работа на следващия ден.

В каюткомпанията репортерите правеха същото. Бяха взели решение да оставят темата за изумителното откровение на Плъмър за следващия ден. И без това нямаха избор — история от такъв мащаб щеше да попадне в ръцете най-малко на помощник главния редактор. Много от журналистите от печатните медии мечтаеха за уводни статии, с които да блеснат във вестниците си. Телевизионните репортери се опитваха да не мислят как би се отразило това на авторитета им.

В пространството между президента и репортерите се намираха членовете на президентския екип. Всички бяха ухилени до ушите, или почти всички.

— Е, най-после видях какво представлява характерът му — казваше Арни на Кали Уестън. — Бива си го.

— Сигурна съм, че и той е добил представа за твоя — отвърна тя.

— Обаче моят спечели. — Арни отпи от чашата си. — Знаеш ли, така, както вървят нещата, от него май ще излезе доста добър

президент.

— Той ненавижда работата си — не отстъпваше от своето Уестън.

Арни ван Дам обаче не даваше пет пари.

— Страшен майстор си, Кали.

— Има нещо в начина, по който ги произнася — замисли се тя.
— Всеки път започва много напрегнато, смутено, и после преподавателят в него взема връх, и той наистина се вживява. Макар и да не го осъзнава.

— Така е. И наистина се получава, нали? — Арни направи пауза.

— Ще има мемориална заупокойна служба за мъртвите агенти.

— Вече мисля за това — увери го Уестън. — Какво ще правиш с Килти?

— Мисля върху това. Ще натъпчем муцуната на това копеле там, където ѝ е мястото, веднъж и завинаги.

Бадрейн седеше пред компютъра си и проверяваше съответните места по Интернет. Все още нищо. Още един ден и щеше да почне да се тревожи, макар че дори и нищо да не се случеше, това не беше негов проблем, нали така? Всичко, което бе предприел до този момент, се развиваше перфектно.

Пациентката отвори очи. Температурата ѝ бе паднала благодарение на студените компреси, които обгръщаха тялото ѝ отвсякъде. Комбинацията между болка и изтощение се бе изписала ясно върху лицето ѝ. Така напомняше много на пациентка със СПИН, болест, добре позната на лекаря.

— Здравейте, аз съм доктор Клайн — каза ѝ професорът през маската си. — Преди малко ни бяхте поразтревожили доста, но сега вече нещата са под контрол.

— Боли — изпъшка тя.

— Знам, и ще ви помогнем да преодолеете болката, но преди това се налага да ви задам няколко въпроса. Можете ли да ми кажете няколко неща? — запита Клайн.

— Давайте.

— Пътували ли сте някъде в последно време?

— Какво имате предвид? — Всяка дума я изтощаваше.

— Били ли сте скоро извън страната?

— Не. Летях до Канзас Сити... преди десетина дни, това е всичко. Беше командировка... само един ден.

— Добре. — Изобщо не беше добре. — Имали ли сте контакт с човек, който е бил извън страната?

— Не. — Тя се опита да поклати глава. Размърда я може би сантиметър, не повече.

— Простете, но се налага да ви задам още един въпрос. Имате ли редовни сексуални сношения напоследък?

Въпросът му сякаш я разтърси.

— СПИН? — простена тя. Очевидно мислеше, че това е най-страшното, което може да сполети човек.

Клайн енергично заклати глава.

— Не, определено не. Моля ви да не се тревожите за това.

— Разведена съм — изтръгна се от пациентката. — От няколко месеца. Няма никакви мъже... в живота ми... все още.

— Е, като ви гледам колко сте красива, това скоро ще се промени — забеляза Клайн в опит да изтръгне усмивка от устните ѝ. — С какво се занимавате?

— Домашни потреби, принадлежности. Току-що приключих... едно голямо изложение... центъра Маккормак... много работа с документи, заявки и така нататък...

Този път не водеше доникъде. Клайн опита още няколко въпроса. Отново стигнаха до задънена улица. Той се обърна, викна сестрата и каза:

— Така, сега ще направим нещо за болката. — Отстъпи, за да не пречи на сестрата да пусне морфина по системата. — Ще усетите ефекта само след няколко секунди. Веднага се връщам.

Куин чакаше в коридора заедно с един униформен полицаи, който попита:

— Какъв е проблемът, докторе?

— Пациентката се е заразила с нещо много сериозно, вероятно силно заразно. Трябва да огледаме апартамента ѝ.

— Това не е законно, докторе, знаеш го. Трябва да се отиде при съдията и...

— Вижте, нямаме време за това. Имаме ключовете ѝ. Можем просто да се вмъкнем, но искам и вие да бъдете там, за да кажете, че не сме направили нищо нередно. — А и освен това, ако апартаментът ѝ имаше алармена инсталация, оставаше само да ги арестуват. — Нямаме никакво време за губене. Тази жена е много болна.

— Добре, колата ми е отвън. — Полицаят тръгна и докторите го последваха.

— Да изпратя ли факс до Атланта? — попита Куин.

Клайн поклати глава.

— Нека първо огледаме жилището ѝ.

Реши да не си взема палтото. Вън беше студено и температурата щеше да унищожи вируса, който, колкото и да беше малка вероятността, може да беше полепнал по мантата и предпазните му средства. Разумът му казваше, че няма за какво да се тревожи за себе си. До този момент не бе имал клиничен случай на ебола, но знаеше за вируса всичко, което беше известно на специалистите. За съжаление, колкото и злощастно да звучеше, беше нормално да се появяват хора с болести, чието присъствие не можеше да се обясни. При повечето случаи внимателните разследвания се добираха до начина, по който е предадена болестта, но все пак невинаги. Дори и при СПИН-а имаше необясними случаи. Но за радост те винаги бяха извънредно малко и почти никога не се явяваха като първи случаи. Професор Клайн потрепери, когато се озова на открито. Температурата бе паднала под нулата, а откъм езерото Мичиган духаше северен вятър. Но не това беше причината да потръпне.

Прайс отвори вратата към кабината на носа. Светлините бяха угасени, с изключение на няколко приглушени плафона. Президентът лежеше по гръб и хъркаше достатъчно шумно, като заглушаваше дори напевния вой на самолетните двигатели. Тя с усилие потисна импулса да се приближи на пръсти и да го покрие с одеялото. Вместо това се усмихна, притвори вратата и каза на агент Раман:

— А може би наистина съществува такова нещо като справедливост, Джеф.

— Имаш предвид онази история с новинаря ли?

— Да.

— Не разчитай много на това — каза колегата ѝ.

Вече всички спяха, дори и шефът на президентската канцелария. Над тях екипажът на самолета си вършеше работата и всичко наистина напомняше на обикновен изтощителен полет от едното до другото крайбрежие. Прелитаха над централен Илинойс. Двамата агенти се върнаха до местата си. Трима от членовете на охраната тихо играеха карти. Другите четяха или дремеха.

Млада сержантка в униформата на военновъздушните сили слезе по витата стълба с папка в ръка и каза:

— Спешно съобщение за шефа.

— Толкова ли е важно? След час и половина кацаме в «Андрюс»

— Току-що го нося от факса — настоя сержантката.

— Добре. — Прайс взе съобщението и се запъти към представителя на Службата за национално разузнаване, който, както винаги, беше на борда. Работата му се състоеше в това да бъде около президента и да му казва онова, което той иска да научи за важните събития в света — или, както в този случай, да преценява доколко това съобщение е важно и дали да буди президента. Прайс раздрусра рамото му и служителят на Националното разузнаване отвори едно око.

— Да?

— Да будим ли шефа заради това?

Специалистът от разузнаването прегледа документа и поклати глава.

— Може да почака. Адлер знае какво прави, а и в Департамента си има работна група по въпроса.

— Не докосвайте нищо — предупреди Клайн полицаия. — Най-добре е да останете до вратата, но ако искате да влезете с нас, не се докосвайте до нищо. Момент. — Лекарят отвори пластмасовата торба, която носеше със себе си, и извади една хирургическа маска в стерилна опаковка. — Сложете това.

— Както кажеш, докторе.

Клайн му връчи ключа от къщата и полицаият отвори вратата. Оказа се, че има алармена инсталация. Таблото за управление беше точно до вратата, но не беше включено. Двамата лекари сложиха

маските си и надянаха латексовите ръкавици. Първата им работа беше да включат всички лампи.

— Какво търсим? — попита Куин.

Клайн вече се оглеждаше. Нямаше и следа от котка или куче, които със сигурност биха реагирали при влизането на неканени гости. Не видя и клетки за птици; нещо вътре в него жадуваше да зърне дребна опитомена маймуна, но по някакъв начин му стана ясно, че надеждата му е безсмислена. Ебола не беше от вирусите, които изпитваха жалост към маймуните. Той ги убиваше със същата ефикасност, както и човешките същества. Тогава някакви растения, реши той. Не би ли било странно преносителят на ебола да се окаже нещо различно от животно? Това щеше да бъде истинска новина.

Имаше растения, но нищо екзотично. Стояха в центъра на всекидневната, без да докосват нищо, въртяха се бавно и се оглеждаха.

— Не виждам нищо — заяви Куин.

— Аз също. Ела в кухнята.

Там също имаше няколко растения, две бяха в малки саксии. Клайн не познаваше цветята и реши да ги повдигне.

— Почакай — каза Куин, отвори няколко чекмеджета и намери торбички за фризера, в които да ги приберат. После Клайн отвори хладилника. Нищо необикновено. Същото важеше и за фризера. Той бе разгледал възможността някакъв екзотичен хранителен продукт да... но не. Съдържанието на рафтовете си беше съвсем типично американско.

Спалнята си беше най-обикновена спалня. Поне растения нямаше.

— Някакви дрехи? Кожени? — попита Куин. — Антраксът може...

— Ебола не може. Прекалено крехък е. Познаваме организма, с който си имаме работа. Той не може да оцелее в тази среда. Просто не може — заупорства професорът. Не се знаеше много за вируса, но едно от нещата, които правеха в Атланта, беше определянето на параметрите на околната му среда, тоест колко дълго може да оцелее вирусът при определени условия. По това време на годината Чикаго беше толкова гостоприемна към вируса, колкото и Антарктида. Орландо или някъде другаде на юг, може би. Но Чикаго? — Нищо — обобщи безсилно той.

— Може би растенията?

— Знаеш ли колко е трудно човек да прекара растение през митницата?

— Никога не съм опитвал.

— Е, аз съм пробвал да пренеса няколко диви орхидеи от Венецуела... — Той се огледа още веднъж. — Тук няма нищо, Джо.

— Толкова ли е зле положението й?

— Да. — Той потри ръкавиците си в зеления комбинезон. Под латекса дланите му започваха да се потят. — Ако не успеем да определим откъде е дошъл... ако не можем да го обясним... — Той погледна по-младия си колега. — Трябва да се връщаме. Искам да огледам структурата му още веднъж.

— Ало? — каза Гъс Лоренц и погледна часовника си. Кой ли можеше да е толкова късно, по дяволите?

— Гъс? — обади се гласът от другия край на линията.

— Да, кой се обажда?

— Марк Клайн от Чикаго.

— Какво има? — запита Лоренц уморено. Отговорът прогони в миг цялата му сънливост.

— Мисля, че... не, Гъс, сигурен съм, че имам случай на ебола.

— Откъде си толкова сигурен?

— Хванах гадината. Сам я микрографирах. Няма грешка, Гъс. А така ми се иска всичко да ми се е присънило.

— Къде е бил пациентът?

— Пациентка е, и не е ходила никъде, където има вероятност да пипне нещо такова. — Клайн предаде накратко онова, което му беше известно, и добави: — Още нямаме ясно обяснение на случая.

Лоренц можеше да възрази, че това не е възможно, но медицинската общност е доста интимна среда за висшите си кръгове, а Марк Клайн беше професор в една от най-добрите медицински школи в света.

— И само един случай?

— Винаги има пръв случай, Гъс — напомни на приятеля си Клайн.

— Добре. Имам нужда от образец.

— Изпратих куриер до «О'Хеър». Ще хване първия самолет. Мога да изпратя микрографиите веднага по електронната поща.

— Дай ми четиридесет минути да стигна до центъра.

— Гъс?

— Да?

— Има ли нещо от лечението, което да не ми е известно? Пациентката е в много лошо състояние — каза Клайн. За пръв път в живота си се надяваше да е изтървал нещо в професията си.

— Страхувам се, че не, Марк. Нищо ново, поне доколкото ми е известно.

— Проклятие. Добре, ще направим каквото ни е по силите тук. Обади ми се, когато стигнеш до кабинета си. Аз съм в моя.

Лоренц влезе в банята и плисна няколко шепи вода върху лицето си, за да се увери, че всичко това не е сън. Но беше по-лошо — беше кошмар.

Първият полет от Чикаго за Атланта се отдели от пистата в 6:15 централно време. Още преди това Лоренц вече беше в кабинета си, пред компютърния терминал и набираще Интернет и телефона едновременно.

— Изпращам ти изображението.

По-възрастният от двамата, отдалечен на хиляда и петстотин километра, гледаше върху монитора си как изображението се разгъва с много повече подробности и много по-бързо, отколкото на факса.

— Каж ми, че не разбирам нищо и съм тъп като галош, Гъс — произнесе Клайн без никаква надежда.

— Не е необходимо да се оскърбяваш така, Марк. — Лоренц направи пауза, вгледан в екрана. — Това е нашият приятел.

— Къде се е появявал в последно време?

— Ами, имах два случая в Заир и за още два ми докладваха от Судан. Това е всичко, доколкото ми е известно. Твоята пациентка била ли е...

— Не. До този момент няма рискови фактори, които да съм успял да идентифицирам. При този инкубационен период можем с почти пълна увереност да приемем, че е пипнала вируса в Чикаго. А това е невъзможно, не е ли така?

— Секс? — попита Лоренц.

— Питах. Казва, че последните няколко месеца не е била с мъж. Отнякъде другаде да има доклади?

— Не, отникъде. Марк, сигурен ли си в това, което ми каза? — Колкото и да беше оскърбителен въпросът, той беше длъжен да го зададе.

— Искане ми се да не бях. Микрографията, която ти изпратих, е третата, направена е съвсем старателно. Кръвта ѝ гъмжи с тия дребни гадинки, Гъс. Почакай минутка. — Лоренц дочу приглушен разговор. — Току-що пак е дошла в съзнание. Казва, че преди седмица ходила на зъболекар да си вади зъб. Имаме името му. Ще проверим и при него. Това е всичко засега.

Раман се прибра малко преди разсъмване. Беше чудесно, че улиците бяха почти пусати. На телефонния му секретар беше записан поредният погрешен номер, с гласа на господин Алахад.

Болката беше толкова силна, че го разбуди, макар да бе напълно изтощен. Двайсетината крачки до банята му струваха огромни усилия, но той успя да стигне до нея. Спазъмът беше ужасен, което го удиви, защото не беше слагал почти нищо в устата си за последните два дни въпреки настояванията на съпругата си. С огромни усилия смъкна гащетата си и рухна върху чинията; почти в същия момент и горният му храносмилателен тракт сякаш експлодира и той се сгъна на две, обливайки теракотения под със съдържанието на стомаха си. За миг се притесни, че е постъпил така немъжествено. После видя онова, което бе излял до краката си.

— Сладур? — повика той отпаднало. — Ела, моля ти се...

48.

КРЪВОИЗЛИВИ

Шест часа сън са по-добре от нищо. Сутринта Кати стана първа, а главата на първото семейство в Щатите влезе в трапезарията небръснат, подушил аромата на кафето.

— Когато човек се чувства толкова скапан, поне да можеше да се оплаче от махмурлук — изпъшка президентът. Сутрешните вестници бяха на обичайното място. На първа страница на «Уошингтън Поуст» беше отбелязана статията на Боб Холцман и Джон Плъмър. Е, поне имаше нещо, с което да започне деня.

— Наистина жестоко — заяви Сали Райън. Вече бе чула предаването на телевизията по тази тема. — Гадни типове. — Щеше да каже «педали», дума, която младите дами от училището ѝ харесваха много, но Татето още не беше готов да свикне с факта, че неговата Сали говори като възрастна.

— Аха — отвърна баща ѝ. Статията даваше много повече подробности, отколкото позволяваха двете минути телевизионно време. Твърдеше се, че Ед Килти, изглежда — което не беше изненадващо, макар и все пак незаконно, — имал източник в ЦРУ, който му издал поверителна информация, която, както се казваше в статията, не била изцяло достоверна, и дори нещо по-лошо, представлявала преднамерена политическа атака срещу президента, а медиите били използвани. Сякаш това беше нещо ново. Джак изсумтя. Ударението на «Поуст» беше върху нечуваното нарушение на журналистическата етика. В статията се подчертаваше, че самобичуването на Плъмър било напълно искрено. Цитираха се отказите на висши служители на Ен Би Си да дадат какъвто и да било коментар — оправдаваха се, че провеждали собствено разследване на случая. Казваше се също така, че «Поуст» държал касетите на сигурно място и те изобщо не били повредени.

«Таймс» беше не по-малко разлютен, макар и не съвсем в същата насока. Според уводната статия във вашингтонския прескорпус щели

да се развихрят колосални войни, което щяло да бъде наблюдавано от политиците с истинска наслада.

Е, поне ще си намерят друга занимавка, каза си Райън и отвори кафявата папка с надпис «Поверително». Документът беше вече доста остарял.

— Копелета! — изсъска президентът.

— Е, тоя път вече сами влязоха в гроба, дето го копаеха другиму — забеляза Кати, без да вдига глава от вестника си.

— Не — отвърна ФЕХТОВАЧ. — Имам предвид Китай.

Все още не беше епидемия, защото никой не знаеше за нея. Лекарите вече реагираха с изненада на телефонните обаждания. Възбудени, ако не и истерични обаждания до телефонни секретари вече бяха разбудили над двадесет от тях по цялата страна. При всеки случай имаше оплаквания от кървави повръщания и диария, но само по едно на клиент, а можеха да съществуват различни медицински проблеми, които да ги обяснят. Кървящи язви например. На повечето беше препоръчано да отидат до най-близкото спешно отделение.

Гъс Лоренц не обичаше да е сам в кабинета си и бе извикал няколко колеги от ръководството на болницата да му правят компания пред компютъра. Беше запалил лулата си. Една от колежките беше на косъм да му направи забележка, защото това беше крещящо нарушение на федералните разпоредби, но спря с отворени уста, втренчена в изображението върху екрана.

— Откъде е това? — запита епидемиоложката.

— От Чикаго.

— От Чикаго?!

Пиер Александър влезе в кабинета си минута преди осем. Сутрешната му програма започваше с проверката на факс апарата. Лекарите, посещаващи болни от СПИН, редовно му изпращаха по факса информация за пациентите си и така той можеше да държи под наблюдение голям брой болни, като едновременно с това даваше

съвети по лечението им и по този начин увеличаваше знанията си за болестта. Тази сутрин имаше само едно съобщение и то беше относително добро. Изпробваше се ново лекарство и един негов приятел от щата Пенсилвания докладваше за интересни резултати. Тъкмо в този момент телефонът иззвъня.

— Доктор Александър слуша.

— Тук е спешното отделение, сър. Можете ли да слезете при нас? Имам пациент, от бялата раса, на тридесет и седем години. Силна треска, вътрешни кръвоизливи. Не знам какво е това... по-скоро искам да кажа, че знам на какво изглежда, но...

— Идвам веднага.

Доктор Александър навлече избелялата си лабораторна престилка, закопча я и се запъти към спешното отделение, което се намиреше в отделна сграда в разпрострелия се на обширна площ комплекс «Джон Хопкинс». Дори и в армията той се обличаше по същия начин. «Доктор Виж» — така ѝ казваше. Стетоскоп в десния нагръден джоб. Името избродирано от лявата страна. Спокойно изражение. Влезе в просторното помещение на спешната регистратура. Ето я лекарката, чудесна като напъпило цвете... слага си хирургическа маска. Защо? Какво би могло да бъде толкова лошо в тази пролетна утрин?

— Добро утро, колежке. — Той се усмихна очарователно. — Какъв е проблемът?

Тя му подаде картоната и веднага заговори:

— Съпругата му го доведе. Силна треска, загуба на ориентация, ниско кръвно налягане, вероятно вътрешни кръвоизливи, повръщане с кръв и разстройство пак с кръв. А по лицето има някакви петна... не съм сигурна каква диагноза да поставя.

— Добре, хайде да погледнем.

От нея щеше да стане чудесен лекар, помисли с удоволствие Александър. Тя беше наясно какво не знае и не се срамуваше да потърси консултация... но защо не се бе обърнала към някой от специалистите по вътрешни болести? Бившият полковник ѝ хвърли още един поглед. Сложи си маската и нахлузи ръкавиците, след което отмахна завесата на изолационното.

— Добро утро, аз съм доктор Александър — обърна се той към пациента. Очите на мъжа бяха неподвижни, но петната по лицето му

накараха дъха на Александър да спре. Това беше лицето на Джордж Уестфал, завърнало се след близо десетилетие от миналото на Алекс.

— Как е попаднал тук?

— Личният му лекар го придумал да го докара до болницата. Той е с привилегии в «Хопкинс».

— С какво се занимава? Фоторепортер? Дипломат? Нещо, което има общо с пътуването?

— Не, продава ремонтирани коли и неща от тоя род, фирмата им е на магистрала «Пуласки».

Александър се огледа. Наблизо имаше студент по медицина и две сестри, плюс стажантката, която водеше случая. Всички с ръкавици и маски. Добре. Тя беше умна и точно това беше обяснението за страха ѝ.

— Кръв?

— Вече взехме, докторе. Сега правим кръстосана проба за съвместимост на кръвта, а пробите за анализ са в лабораторията.

Професорът кимна.

— Добре. Приемайте го веднага. В моето отделение. Искам контейнер за пробите. Внимавайте с всички вземания на кръв.

— Професоре, това изглежда като... искам да кажа, не може да бъде, но...

— Не може да бъде — съгласи се той. — Но точно така изглежда. Това са петехии, точно според учебника. И така, за момента ще го третираме по този начин, ясно? Щом го качите в отделението, всички се събличате и се изстъргвате до скъсване. Няма чак такава опасност, стига, разбира се, да вземате съответните предпазни мерки. Съпругата му тук ли е?

— Да, докторе, в чакалнята е.

— Някой да я доведе в кабинета ми. Трябва да я питам някои неща. Има ли въпроси? — Нямаше. — Тогава на работа.

Доктор Александър огледа пластмасовия контейнер с кръвта и го пхна в левия джоб на лабораторната си престилка. Не беше възможно! Може би беше нещо друго? Но какво? Левкемията му имаше някои от същите симптоми, но колкото ѝ страшна да беше като диагноза, се струваше за предпочитане.

— Добро утро, Джанет — каза той, щом влезе в лабораторията.

— Здравей, Алекс — отвърна Джанет Клеменджър, доктор на науките по молекулярна биология.

Той извади пластмасовия пакет от джоба си.

— Това ми трябва веднага.

— Какво е? — Не всеки ден започваше с такова експресно нареждане.

— Изглежда ми като хеморагична треска. Третирайте го като ниво... четири.

Очите ѝ леко се разшириха.

— Тук? — Хората задаваха същия въпрос по цяла Америка, но никой още не го знаеше.

— Тъкмо приемат пациента. Трябва да говоря с жена му.

Тя взе контейнера и го сложи внимателно върху работната маса.

— Обичайните тестове за антителя?

— Да, и ще те моля да бъдеш особено внимателна, Джанет.

— Винаги съм внимателна — увери го тя. Също като Александър, тя провеждаше много експерименти при болни от СПИН.

Александър отиде в кабинета си да се обади на Дейв Джеймс.

— Сигурен ли си? — попита деканът.

— Това са само началните симптоми, но аз... вече съм го виждал. Също както беше с Джордж Уестфал. Поръчах на Джанет Клеменджър да почне изследванията веднага. Мисля, че оттук нататък трябва да се отнасяме към случая с изключителна сериозност, докато евентуално не докажем, че е нещо друго. Ако резултатите от лабораторията се окажат онова, от което се опасявам, веднага звъня на Гъс и обявяваме реална тревога.

— Ралф се връща от Лондон вдругиден. За момента ти ще движиш нещата, Алекс. Дръж ме в течение.

— Разбрано — отвърна бившият военен. Вече беше време да поговори със съпругата на пациента.

Куриерът пристигна в Центъра за контрол на заболяванията с пратката и я предаде на лабораторните техници на Лоренц. Оттам нататък всичко тръгна по реда си. Тестовите за наличието на антителя вече бяха подготвени върху лабораторните маси и при изключителни мерки за безопасност една капка от кръвта беше капната в малка

стъклена епруветка. Течността в епруветката почти мигновено промени цвета си.

— Ебола, докторе — докладва лаборантът. В друга стая бе подготвен електронен микроскоп. Лоренц влезе при тях, с крака вече подгъващи се от умора, въпреки че денят едва започваше. Апаратурата беше включена. След малко изображенията се появиха върху телевизионния екран.

— Страшна работа, Гъс. — Това вече беше един от старшите лекари, не лаборантът. След малко увеличението приключи и изображението в миг се изчисти. Образецът от кръвната проба беше жив, със ситни нишки. Но това нямаше да трае дълго. — Откъде е?

— Чикаго — отвърна Лоренц.

— Добре дошъл в Новия свят — криво се усмихна лекарят, докато боравеше с настройката да улови някоя отделна нишка за пълно увеличение. — Ти, въшлив кучи сине.

След това го огледаха подробно, за да разберат дали могат да го класифицират. Това щеше да отнеме време.

— И не е пътувал извън страната? — Алекс задаваше редовните въпроси.

— Не, не е напускал страната — увери го тя. — Ходи само на голямото изложение на автомобили за пикник. Посещава го всяка година.

— Госпожо, длъжен съм да ви задам доста въпроси, а някои от тях могат да ви се сторят оскърбителни. Моля ви да разберете, че ми се налага да го направя, за да помогна на съпруга ви. — Тя кимна. Александър притежаваше спокойното умение да се промъква покрай щекотливите теми. — Имате ли някакви причини да подозирате, че съпругът ви се среща с други жени?

— Не.

— Съжалявам, но бях длъжен да ви попитам. Имате ли някакви екзотични домашни питомци?

— Само две кучета — отвърна тя, изненадана от въпроса.

— А маймуни? Нещо чуждоземско, екзотично?

— Не, нищо подобно.

Пак задънена улица. Алекс не можеше да се сети за друг съществен въпрос. Бе очаквал положителен отговор на въпроса за пътуванията в чужбина.

— Познавате ли човек, член на семейството, приятел, какъвто и да е, който да пътува много?

— Не... мога ли да го видя?

— Да, можете, но първо трябва да го настаним в стаята му и да проведем първоначалния курс на лечение.

— Той... искам да кажа, че никога не е бил толкова болен, той бяга и не пуши и не пие много, и ние винаги сме били внимателни...

— Тя започна да губи контрол.

— Няма да ви лъжа. Съпругът ви е много болен, но семейният ви лекар го е изпратил в най-добрата болница в света. Така че вие се намирате на възможно най-доброто място, а аз съм най-добрият специалист. — Лекарите са длъжни да казват такива неща, колкото и кухо да звучат думите. Единственото нещо, което един лекар никога не бива да прави, е да отнема надеждата. Телефонът иззвъня.

— Доктор Александър на телефона.

— Алекс, Джанет се обажда. Тестът за наличие на антитела показва положителен резултат за ебола. Два пъти го повторих. Изпратих резервните контейнери в ЦКЗ, а микроскопията ще бъде готова след около петнадесет минути.

— Добре. Идвам. — Той затвори и каза на съпругата на пациента: — Хайде. Ще ви заведе до приемната и ще ви представя на сестрите. Много са добри. Ще се наложи да ви вземат малко кръв...

— Какво става, Скот? — запита Райън през тринадесет часови пояса.

— Закучи се, Джак. Обаче знаеш ли какво?

— Кажи?

— Този Цзян, срещнахме се два пъти. Не е от приказливите, но е по-голяма клечка, отколкото предполагахме. Мисля, че той е човекът, който държи под око външния министър. Голям играч. Семейство Фоли трябва да отвори за него отделен файл.

— Тайпе ще склони ли на компенсации? — попита ФЕХТОВАЧ.

— А ти как мислиш?

— Инстинктът ми нашепва да им кажем къде да си ги заврат, но не трябва да изтървам нервите си, нали?

— Те ще ме изслушат и после ще попитат за позицията на Съединените американски щати. Какво да им кажа?

— За момента, че подкрепяме подновения мир и стабилността.

— Мога да го постигна за час, може би два, не повече. После какво? — заупорства държавният секретар.

— Ти познаваш района по-добре от мен. Каква е играта, Скот?

— Не знам. Мислех, че знам, но се оказа, че не било така. Първо, страшно се надявах това да излезе нещастен случай. После си помислих, че може да провокират Тайван. Не, и това не е. Третата възможност е, че правят всичко това, за да те видят що за човек си. Ако е така обаче, играта е прекалено груба. В крайна сметка не съм наясно какво замислят. А без да го знам, не мога да ти дам съвет какво да предприемем.

— Знаем, че те бяха зад гърба на Япония... лично Цзян стоеше зад онова копеле Ямата и...

— Да, знам. А те трябва да знаят, че и ние сме наясно, и това е още една причина да не ни вдигат излишно кръвното. На масата залагат повече от двама играчи, Джак. — Адлер отново наблегна на това. — И аз не виждам реална причина да го правят.

— Да кажем на Тайван, че сме с тях?

— Добре, но ако го направим и се разчуе, и на КНР им падне пердето, имаме хиляди, по дяволите, поне стотина хиляди граждани на Америка там, и те автоматично се превръщат в заложници. Няма да задълбавам в икономическите аспекти, но това е един голям чип в политико-икономическите условия.

— Но ако не подкрепим Тайван, те могат да си помислят, че сме ги изоставили и са притиснати в ъгъла...

— Точно така. И същото ще се случи и от други направления. Моята най-добра идея е да продължим, както досега. Аз доставям заявката, Тайван казва «не», тогава предлагам те да предложат проблемът да се замрази, докато не бъде разрешен въпросът кой е свалил авиолайнера. С тази цел се обръщаме към Обединените нации. Ние, тоест Съединените щати, повдигаме въпроса пред Съвета за сигурност. Това ще проточи работите. Рано или късно шибаният им

флот ще свърши горивото. В съседство имаме самолетоносач, така че нищо не може да се случи.

Райън се навъси.

— Не мога да кажа, че ми харесва, но продължавай в същия дух. Така или иначе, това ще продължи поне още два или три дни. Инстинктът ми нашепва да подкрепим Тайван и да заявим на Китай да го духа.

— Светът е доста по-сложен, и ти го знаеш — напомни му Адлер.

— Не е лъжа. Карай както си я замислил, Скот, и ме дръж в течение.

Алекс погледна часовника си. В дъното на лабораторията един лаборант правеше тест на кръвта, взета от съпругата на Пациент номер 1. Беше положителен — тя също беше болна, без още да го знае.

— Имат ли деца? — попита Джанет Клеменджър.

— Две, и двете са на училище.

— Алекс, ако знаеш нещо, което аз не знам... Надявам се поне застраховката им да е наред. Виж тук. — Тя почука по екрана. — Виждаш ли как са групирани протеиновите вериги и тази структура тук? — Джанет беше най-добрият лабораторен специалист за начините, по които се формираха вирусите.

— «Мейинга»? — Господи, тъкмо този вирус бе убил Джордж... И никой не разбра как го е прихванал, и той сега не знаеше как този пациент...

— Прекалено рано е да бъдем категорични. Знаеш какво трябва да направя, за да проследя това, но...

— Всичко съвпада. Не са ни известни никакви рискови фактори при него, при жена му също. Господи, Джанет, ами ако се предава по въздушно-капков път?

— Знам, Алекс. Ти ли ще се обадиш в Атланта, или да го направя аз?

— Аз ще го направя.

— Ще го разнищя това вирусче — обеща тя.

Пътят от лабораторията до кабинета му се стори страшно дълъг.

— Доктор Лоренц в момента е на съвещание — каза секретарката. Това обикновено помагаше, но този път номерът не мина.

— Влезте при него, ако се налага, моля ви. Кажете му, че се обажда Пиер Александър от болницата «Джон Хопкинс» и че е много важно.

— Да, докторе. Задръжте така, моля.

— Давай бързо, Алекс, защото имаме екстремална ситуация — чу се гласът на Гъс Лоренц.

— Знам. Вирусът «Ебола» се е добрал и до тази част на света — заяви Александър.

— И ти ли си разговарял с Марк?

— Марк ли? Кой Марк?

— Почакай, почакай малко, Алекс. Защо се обаждаш тук?

— В отделението имам двама пациенти с вируса, Гъс.

— В Балтимор?

— Да... Къде още се е появил, Алекс?

— Марк Клайн в Чикаго има пациентка, на четиридесет и една година. Вече микрографирахме кръвната проба. — Разделени от хиляди километри, двамата експерти правеха едно и също — гледаха в празното пространство. Израженията им бяха съвършено еднакви. — Някой от тях бил ли е в Чикаго или Канзас Сити?

— Никой — отвърна полковникът от запаса. — Кога е бил регистриран случаят на Клайн?

— Снощи, около десет. А твоите?

— Точно преди осем. Съпругът показва всички симптоми. Жената не, но тестът на кръвта ѝ е положителен... о, по дяволите, Гъс...

— Трябва да се обадя в Детрик.

— Обади се и хвърляй по едно око към факса. Да се надяваме, че е някаква ужасна грешка. — Но не беше, и двамата вече го знаеха.

— При следващото съобщение, записано от телефонния ви секретар, сте свободен да изпълните мисията си — каза господин Алахад. — Моментата ще определите вие. — Не се наложи да добавя, че

ще е по-добре, ако Раман изтрие всички съобщения. Ако му го кажеше, това би означавало да оскърби онзи, който искаше да пожертва себе си. — В този живот повече няма да се срещнем.

— Трябва да тръгвам на работа. — Раман се поколеба. Значи заповедта най-после бе дошла. Двамата мъже се прегърнаха, после по-младият излезе.

— Кати? — Тя вдигна поглед и видя главата на Берни Кац да се подава през вратата на кабинета ѝ.

— Да, Берни?

— Дейв е обявил съвещание на шефовете на отделения в кабинета му в два. Аз тръгвам за Ню Йорк на конференция, а Хол има операция. Ще отидеш ли?

— Разбира се, следобед нямам ангажименти.

Третият пациент нямаше нищо общо с другите двама. От три метра деканът и доктор Александър го гледаха как повръща в един пластмасов контейнер. Ясно личаха следите от кръв.

— Не е пътувал никъде. Казва, че бил в Ню Йорк по някакъв повод. Ходил на театър, на автомобилно изложение, обичайните туристически забавления — каза наблюдаващата лекарка. — Какво ще кажете за първия?

— Позитивен за вируса «Ебола» — отвърна Алекс.

— Тук? — невярващо попита тя.

— Тук. Не се изненадвайте толкова.

Александър хвана декана под ръка и го изведе в коридора. Там, както си беше в зеления екип, запали пура, за всеобща изненада на охраната, която бе наложила пълна забрана на пушенето.

— Какво има, Алекс?

— Знаеш ли, трябва да ти кажа нещо за тия случаи. — Алекс пое и изпусна няколко пъти дим. — Поне какво ще си помислят в Детрик.

— Давай.

— Два отделни първи случая, Дейв, на хиляди километри един от друг, и осем часа разлика във времето. Без абсолютно никаква

връзка. Никакви, дори и мимолетни познанства. Помисли върху това — каза Пиер Александър и издуха още един облак дим.

— Не разполагаме с достатъчно данни — възрази Джеймс.

— Надявам се да греша. В Атланта ще разнищят случаите. Там са най-добрите. Страхотни специалисти. Обаче не гледат на нещата с моите очи. Все пак аз съм бивш военен. Е... — последва нов облак дим — ще видим какво ще постигнат. Ние сме по-добри от всяка болница в Африка. Същото е и с Чикаго. И с всички други болници, откъдето според мен ще ни позвънят.

— Други? — Колкото и добър лекар да беше, Джеймс още не можеше да схване мисълта му.

— Първият опит за биологическа война в историята е предприет от Александър Македонски. Той хвърлял с катапулти тела на умрели от чума в един обсаден град. Не знам дали е свършило работа, или не. Така или иначе той превзел града, изклал жителите му и продължил нататък.

Алекс видя, че деканът най-после го разбра. Лицето му бе станало бяло като на новия пациент в изолационната.

— Джеф? — Раман беше в командния пост и преглеждаше предстоящата програма на президента. Имаше мисия, която трябваше да изпълни, и беше време да започне планирането ѝ. Андреа го приближи. — В понеделник летим за Питсбърг. Искаш ли да отскочиш там с предварителния екип? Там има няколко проблема, най-вече с хотела.

— Окей. Кога потеглям? — запитва агент Раман.

— Самолетът излита след час и половина. — Тя му връчи билета. — Утре вечер се прибиращ.

«Толкова по-добре» — помисли Раман. Така можеше да има шанс дори да оцелее. Успееше ли да подреди структурата на цялата охрана при едно такова събитие, имаше шанс да се измъкне. Идеята за мъченическа смърт не го блазнеше особено и ако имаше шанс да оцелее, щеше да направи всичко възможно за това.

— Няма проблеми — каза убиецът. Нямаше нужда да се тревожи за личния си багаж. Агентите от президентската охрана винаги имаха по един готов сак в колата.

Бяха необходими три обиколки на спътника преди да направят оценката на ситуацията. Всички шест тежковъоръжени дивизии на ОИР, взели участие в учението, бяха в състояние на пълен отбой и извършваха поддържаща дейност. Според някои това може да беше в реда на нещата. Всяко бойно поделение влизаше в цикъл на основна поддръжка след крупно учение, но шест дивизии — или три армейски корпуса — едновременно беше малко множко. Информацията веднага беше подадена на правителствата на Саудитска Арабия и Кувейт. Междувременно Пентагонът се обади на Белия дом.

— Някакви препоръки? — попита Райън, когато Роби приключи.

— Мисля, че е крайно време да размърдаме флота в Диего Гарсия. Никога не е излишно да ги потренираме. Можем само за два дни да ги прехвърлим под пълна пара в Залива, без никой да забележи. След това препоръчвам да издадем предупредителни заповеди на осемнадесети военновъздушен корпус. Това са 82-ра и 101-ва въздушнодесантни дивизии и 24-та механизирани.

— Ще се вдигне ли шум? — запита Джак.

— Не, сър. Ще го разглеждаме официално като учебна тревога. Правим ги непрекъснато. Ползата е, че така ще накараме щабните офицери да се замислят.

— Направи го. Но без много шум.

— Моментът е особено подходящ да направим съвместни учения с приятелските нации в региона — предложи Джей-3.

— Ще помисля върху това. Още нещо?

— Не, господин президент — каза Бретано. — Ще ви държим в течение.

Към обяд съобщенията по факса в Атланта за нови случаи в страната надхвърляха тридесет, от десет различни щата. Препращаха ги във Форт Детрик, Мериленд, седалището на Военномедицинския институт по инфекциозни болести на Съединените щати — ВМИИБСАЩ — военният двойник на ЦКЗ в Атланта. Колкото и да беше смразяваща информацията, беше прекалено рано да се направи мигновено заключение. Веднага беше свикано съвещание на

ръководния състав и на висшите офицери от медицинския център «Уолтър Рийд».

— Доктор Райън?

— Да? — Кати вдигна глава.

— Срещата в кабинета на доктор Джеймс е променена — каза секретарката. — Искат да отидете веднага.

— Добре. — Тя се изправи и тръгна към вратата. Там стоеше Рой Олтман.

— Има ли нещо, което трябва да знам? — запита главният агент от охраната на ХИРУРГ.

— Нещо е станало. Не знам какво.

— Къде е кабинетът на декана? — Той още не беше ходил там. Всички работни съвещания, които бе посещавала напоследък, се бяха провеждали в това крило.

— Оттук. — Тя посочи. — В административната сграда.

— ХИРУРГ в движение, тръгва на север към административната сграда. — Агентите сякаш изникнаха изпод земята. Щеше дори да изглежда комично, ако не бяха последните събития. — Ако нямате нищо напротив, ще остана в стаята. Няма да се пречкам — увери я Олтман.

Кати кимна. Нямаше смисъл да упорства. Олтман щеше да намрази кабинета на декана от пръв поглед, още щом зърнеше големите прозорци; тя беше сигурна в това. И наистина само един поглед из залата за конференции и Олтман собственоръчно свали щорите почти докрай. Прозорците гледаха към улица с анонимни тухлени къщи. Няколко лекари го изгледаха с досада, но знаеха добре кой е и си премълчаха язвителните забележки.

— Призовавам събранието към внимание — обяви Джеймс още преди всички да са седнали. — Алекс има да ни съобщи нещо извънредно важно.

Въведенията днес отсъстваха напълно.

— В момента имаме пет случая на ебола. Всички са постъпили днес — каза Алекс.

Главите на хората рязко се завъртяха. Кати примига на стола си в края на масата.

— Студенти? Откъде? — попита директорът на хирургията. — Заир?

— Един търговец на автомобили и съпругата му, търговец на яхти от Анаполис и още трима души. Не, в отговор на въпроса ви. Никакви международни пътувания. В четири от случаите се проявяват пълни симптоми. Съпругата на търговеца на автомобили показва присъствието на антитела, но все още няма симптоми. Това е добрата новина. Нашият случай не е първият. От Атланта съобщават за случаи в Чикаго, Филадельфия, Ню Йорк, Бостън и Далас. Това е само отпреди час. Общ брой на случаите до този момент двадесет, като този брой се удвои между десет и единадесет. И вероятно се увеличава.

— Господи! — прошепна някой.

— Всички знаете къде съм бил преди да дойда тук. Предполагам, че в момента тече под пълна пара съвещание и във Форт Детрик. Заключение от тази среща ще бъде, че това не е случайно избухване. Някой е започнал биологическа война срещу нашата страна.

Никой не възрази на анализа на Александър. Кати беше наясно защо.

Еболата беше инфекциозно заболяване, а такива болести тръгваха от едно място. Винаги имаше първа жертва, наречена Пациент номер 1 или Индексов случай. И винаги от едно място. Но в този случай не беше така. ЦКЗ и ВМИИБСАЩ, които бяха длъжни да направят това заключение по официален път, щяха да имат грижата да събират, организират и представят информация, с която да докажат твърдението си. За чисто медицинската им институция работата беше още по-проста, защото Алекс бе работил в едно от подразделенията във Форт Детрик. «Джон Хопкинс» беше една от институциите, задължени да приемат болните, в случай че станеше подобно нещо.

— Алекс — обърна се към него директорът на урологията, — според литературата вирусът «Ебола» се разпространява единствено посредством големи частици течност. Как би могла да избухне толкова бързо епидемия, дори и на местно ниво?

— Има един щам, «Мейинга». Наречен е така на името на сестрата, която го прихванала и починала. Начинът, по който се е заразила, така и не беше установен. Един мой колега, Джордж Уестфал, почина от същото нещо през 1990 година. И при неговия случай не успяхме да установим с категоричност начина на заразяване.

Има хипотеза, че този щам може да се разпространява по въздушно-капков път. До този момент това твърдение нито е потвърдено, нито е оборено — обясни Алекс. — А и освен това винаги има начини да бъде усилен даден вирус, както знаете. Например като вмъкнете в структурата му ракови гени.

— И няма лечение, дори и на експериментално ниво?

— Русо прави интересни изследвания в института «Пастьор» в Париж, но до този момент и той не е открил нищо положително.

— А ваксина? Това поне не би трябвало да е голям проблем.

— Военномедицинският институт се занимава с това повече от десет години. Първата особеност е, че тук сякаш се сблъскваме със специфичен проблем. Това, което върши работа при един щам, при друг може да се окаже абсолютно безсилно. А и освен това самият контрол върху качеството може да се окаже убиец. Изследванията, с които съм се запознал, предсказват два процента заразяване и развиване на болестта при самото ваксиниране.

— Ужас — коментира директорът на хирургията. Ако един пациент на петдесет прихванеше болестта, при която осемдесет процента от заразените умираха, това означаваше, че на един милион ваксинирани двайсет хиляди щяха да се заразят и да развият болестта, или шестнайсет хиляди от тях щяха да умрат. Или приложено върху цялото население на САЩ, това означаваше три милиона смъртни случая при опит да се спаси населението на страната.

— По мое мнение е прекалено рано да определяме степента на разпространение на епидемията върху територията на страната, а и не разполагаме със сигурни данни за способността на болестта да се разпространява в съществуващите условия — замислено каза директорът на урологията. — Така че наистина още не знаем със сигурност какви мерки трябва да се предприемат.

— Правилно. — Поне не беше трудно да се обясняват такива неща на тези хора.

— Хората ми първи ще се сблъскат с това — обади се завеждащият спешната медицинска помощ. — Трябва да ги предупредя. Не можем да ги подлагаме на излишен риск.

— Кой ще каже на Джак? — запита се на глас Кати. — Той трябва да го научи, и то бързо.

— Е, това е работа на военните.

— Те още не са готови да го оповестят, току-що го казахте —
отвърна Кати. — Сигурни ли сте в това?

— Да.

— Веднага докарайте хеликоптера — обърна се ХИРУРГ към
Рой Олтман.

49. ВРЕМЕ ЗА РЕАГИРАНЕ

Полковник Гудман се изненада от телефонното обаждане, но тричленният екипаж излезе и запусна двигателя, без да знае причината за промяната в дневния график. Десет минути след обаждането бяха във въздуха с курс на североизток, а след още двайсет кръжаха над площадката за кацане. На нея бяха ХИРУРГ, хванала за ръка ПЯСЪЧНИК, и групата по охраната... и още един, когото Гудман не познаваше, в бяла престилка.

Срещата във факултета бе завършила само преди пет минути. Предстоеше да се вземат решения. Два етажа щяха да бъдат опразнени и подготвени за възможните постъпващи случаи с ебола. Директорът на спешната медицинска помощ в момента събираше персонала си за инструктаж. Двама от хората на Александър говореха по телефона с Атланта, събираха последната постъпила информация за пълния брой докладвани случаи на заболяването и обявяваха готовността на «Хопкинс» за оказване на спешна медицинска помощ. Самият Алекс не бе имал възможност да отиде в кабинета си и да си смени дрехите. Кати също носеше работната си престилка.

Всички се натъпкаха бързо в кабината. Кейти — която Алекс до този момент не бе виждал — зае седалката точно зад пилотите, най-безопасното място в целия хеликоптер. Щракнаха коланите и само след секунда роторът се завъртя.

— Карайте бързо — заповяда Кати.

Гудман до този момент не беше чувал ХИРУРГ да говори така. Това беше глас, нетърпящ възражение, глас на командир. Той приведе носа и увеличи скоростта.

— Бързаш ли, полковник? — обади се от спомагателната машина.

— ХИРУРГ бърза. Маршрут Браво, директен подход. — След това пилотът се обади на международното летище «Балтимор-Вашингтон», за да каже на ръководителя на полетите да отлага

кацанията и излитанията, докато не премине над тях. Нямах да отнеме много време. На земята никой не забеляза, но два Боинга 737 на Ю Ес Еър трябваше да направят един кръг над летището за досада на пътниците. За ПЯСЪЧНИК всичко беше забавна игра.

— Господин президент?

— Да, Андреа? — вдигна поглед Райън.

— Съпругата ви е излетяла от Балтимор. Искате да ви види. Не знам защо. След петнайсет минути пристигат — каза Андреа.

— Да не е станало нещо? — запита тревожно Райън.

— Не, не, всички са наред, сър. ПЯСЪЧНИК е с нея на борда — успокои го агентката.

— Е, официално по стрелбата ти няма никакви възражения, Пат.
— Мъри искаше да му го съобщи сам. Разбира се, едва ли някой бе имал никакви съмнения по въпроса.

— Така ми се иска да бях оставил последния жив — забеляза О'Дей с гримаса.

— Можеш да спреш да се самообвиняваш. Изобщо не си имал шанс с толкова деца наоколо. Мисля, че дори заслужаваш да те наградим.

— Имаме ли вече нещо определено за тоя Азир?

— Фотографията му от шофьорската книжка и доста писано от ръката му, но дори и с това ще се поозорим, докато докажем, че такъв човек изобщо е съществувал. — Това беше класически случай. Някъде в петък следобед «Мордесай Азир» бе закарал колата си до международното летище «Балтимор-Вашингтон» и бе хванал самолет за летище «Кенеди» в Ню Йорк. Бяха успели да го научат от дежурния на бюрото на Ю Ес Еър, който му издал билет на същото име. След това обектът бе изчезнал, все едно облаче пушек във ветровит ден. Той без съмнение разполагаше с поне един комплект фалшиви документи. Може би ги беше използвал в Ню Йорк за някой международен полет. Ако наистина имаше ум в главата, сигурно бе хванал такси до летището в Нюарк или пък в Ла Гуардия, като от първото би се качил на презокеански полет, а от второто би отскочил първо до Канада.

Дори и в момента агенти от кабинета в Ню Йорк разпитваха хората от всички бюра на авиолиниите. Но тъй като почти всички световни авиолинии стигаха в «Кенеди», то пред очите на служителите на ден минаваха хиляди хора. Може би дори щяха да успеят да установят кой самолет е хванал обектът. Но дори да успееш, той можеше да се добере и до Луната преди да предприемат стъпки по залавянето му.

— Обучен мръсник — забеляза Пат О'Дей. — Всъщност не е чак толкова трудно, нали?

Мъри си спомни думите на шефа си от федералното контраразузнаване. След като можеш да направиш нещо веднъж, значи можеш да го повториш и потретиш. Имаше всички причини да смятат, че в страната им съществува завършена мрежа за шпионаж — не, още по-лошо, за тероризъм — която се спотайва дълбоко замразена в очакване на заповеди... да направи какво? И за да избегнат разкриването, всичките й членове наистина не трябваше да правят нищо. Навремето Самюел Джонсън бе забелязал, че всеки може да се научи на този номер.

Хеликоптерът се снижи и кацна, за голяма изненада на репортерите, които винаги държаха моравата под око. Всичко неочаквано в Белия дом си беше достойно за новина. Веднага разпознаха Кати Райън. Бялата й лекарска престилка биеше на очи, плюс фактът, че редом с нея се намираше и още един човек в лекарски екип. Спонтанно възникналата работна хипотеза беше, че има нещо спешно, свързано със здравето на самия президент. И макар един говорител да излезе да обясни, че президентът се чувства отлично и работи в кабинета си, спомена, че не знаел защо доктор Райън се прибира толкова рано.

Кати поведе доктор Александър право в Овалния кабинет, влезе и каза:

— Джак, това е Пиер Александър.

Райън се изправи. В предстоящите два часа нямаше официални ангажименти и само бе наметнал сакото си.

— Здравейте, докторе — каза той и протегна ръка. В същия момент проумя, че и жена му е с работната си манта, и попита: — Какво става, Кати?

— Кажи му, Алекс.

Никой още не беше седнал. Двама агенти от охраната бяха последвали лекарите вътре и напрежението в стаята им зазвуча като тревожна камбана, макар да нямаха представа какво става. Рой Олтман беше в съседната стая и разговаряше с Прайс.

— Господин президент, имате ли представа какво представлява вирусът «Ебола»?

— Африка — каза Джак. — Някаква болест от джунглите, нали така? Страшно смъртоносна. Гледах един филм...

— Горедолу е така — потвърди Александър. — Това е РНК-вирус с негативна нишка. Не знаем къде обитава... искам да кажа, че знаем мястото, но не и преносителя, тоест животното, в което обитава. А той е убиец, сър. Ръстът на смъртността при него е осемдесет процента.

— Ясно — каза Райън. — Продължавайте.

— Сега е тук.

— Къде?

— При последното преброяване имахме пет случая в «Хопкинс». Повече от двадесет в цялата страна, макар че този брой е отпреди три часа. Мога ли да използвам телефона?

Гъс Лоренц беше сам в кабинета си, когато телефонът иззвъня.

— Пак съм аз, доктор Александър.

— Да, Алекс?

— Гъс, колко е последният брой?

— Шейсет и седем.

— Къде?

— Основно големите градове. Докладите постъпват най-вече от главните медицински центрове. Бостън, Ню Хейвън, Ню Йорк, Филадельфия, Балтимор, един в Ричмънд, седем тук, в Атланта, три в Орlando... — Чу се звук на отваряща се врата и подавана хартия. — Осемдесет и девет, Алекс. И продължават да постъпват.

— Военният институт вдигна ли вече тревога?

— Очаквам да го направят до един час. Трябва да проведат съвещание, на което да определят...

— Гъс, в момента съм в Белия дом. Президентът е до мен. Искам да му кажеш мнението си — отсеке Александър, в миг възвърнал армейската си стойка и глас.

— Какво... как успя... Алекс, още не е сигурно.

— Или ти, или аз трябва да му кажа. По-добре е да го направя ти.

— Господин президент? — обади се Елен Съмтър от вратата. — На телефона е генерал Пикет, сър, иска да говори с вас. Казва, че не търпи отлагане.

— Кажете му да изчака.

— Джон си го бива, но е малко консервативен — забеляза Алекс. — Гъс, казвай!

— Господин президент, това не прилича на природно събитие. Изглежда като съвсем преднамерен акт.

— Биологическа война? — попита Райън.

— Да, господин президент. Информацията ни още не е пълна, за да направим реално заключение, но възникващите по естествен начин епидемии не започват по този начин, нито едновременно по цялата територия на една страна.

— Госпожо Съмтър, можете ли да включите генерала в тази линия?

— Да, сър.

— Господин президент? — обади се нов глас.

— Генерале, на телефона е доктор Лоренц, а до мен е доктор Александър от «Хопкинс» — каза Джак.

— Здравей, Алекс.

— Здравей, Джон — отвърна Александър.

— Значи знаеш.

— С каква степен на увереност са оценките ви? — запита ФЕХТОВАЧ.

— Имаме най-малко десет фокални центъра. Една болест не се разраства така, сама по себе си. Данните все още постъпват, сър. Всичките случаи са регистрирани през последните двадесет и четири часа, следователно не е случайност и не е естествен процес. Алекс е при вас, така че го накарайте да ви обясни нещата по-подробно. Навремето работеше при мен. Страшно добър е — каза Пикет.

— Доктор Лоренц, споделяте ли това мнение?

— Да, господин президент.

— Господи! — Джак погледна жена си. — Какво следва?

— Сър, имаме няколко възможности — отвърна Пикет. — Трябва да дойда при вас да ви видя.

Райън се извърна.

— Андреа!

— Да, сър?

— Веднага изпратете хеликоптер до Форт Детрик!

— Слушам, господин президент.

— Ще ви чакам, генерале. Доктор Лоренц, благодаря ви. Има ли още нещо, което трябва да знам в момента?

— Доктор Александър може да ви обясни нещата не по-зле от мен.

— Добре, госпожа Съмтър ще ви свързва с директните линии. — Джак отиде до вратата. — Свързвайте ме веднага. И повикайте Арни и Бен.

— Да, господин президент.

— Какво трябва да знам? — обърна се Джак към доктор Александър.

— Засега нищо особено. Нещата са предимно от техническо естество — обясни Алекс. — След като знаем колко лесно напредва болестта, цялата ни информация до този момент си е въздух под налягане. Точно в това е ключовият въпрос. Ако тя се разпространява безпрепятствено по въздушно-капков път...

— Какво? — попита Райън.

— Чрез кихане, кашляне и така нататък. Ако се разпространява по този начин, тогава сме в страшна опасност.

— Не би трябвало да е така — възрази Кати. — Джак, този микроорганизъм е много крехък. Той не може да изтрае на открито повече от... колко беше, Алекс, няколко секунди?

— Така е на теория, но някои щамове са по-устойчиви от другите. Дори да може да оцелее на открито само няколко минути, това е много лошо. Ако това е щамът, който наричаме «Мейинга», просто не знаем колко е издръжлив. Но работата не е само в това. Ужасното е, че ако някой човек го закачи, го отнася у дома си. Къщата е доста гостоприемна среда за патогените. Имаме си отопление и климатична инсталация, които се грижат за това, и членовете на семейството, с

които заразеният е в близък контакт. Те се прегръщат. Целуват се. А като някой организъм е станал среда на вирусите, те много скоро почват буквално да преливат от него.

— Да преливат?

— Вирусните частици, господин президент. Размерът на тези неща се измерва с микрони. Те са много по-дребни, отколкото частиците на праха, по-дребни от всичко, което можете да зърнете с невъоръжено око.

— Вие сте работили в Детрик, така ли?

— Да, сър. Бях полковник, шеф на отдела по изследване на патогенните организми. Уволних се и отидох в «Хопкинс».

— Значи имате представа за плановете на генерал Мичел, вариантите имам предвид?

— Да, сър. На тази материя се прави преоценка поне веднъж годишно. Бил съм член на комисията, която съставя плановете.

— Седнете, докторе. Искам да изслушам тези плановете.

Транспортните кораби за подвижно тилово обезпечение вече се бяха прибрали от учението и дори експлоатацията бе приключила. След като получиха заповеди от командващия, те започнаха процедурите по запускането на двигателите, което означаваше просто подгръване на горивото и смазочните масла. На север кръстосвачът «Анцио», плюс разрушителите «Кид» и «О'Банън» също получиха заповеди и се насочиха на запад за пункта на срещата. Старшият офицер се чудеше как, по дяволите, ще откара до Персийския залив тия тромави дебелани без въздушно прикритие, ако се стигнеше дотам. Военноморският флот на Съединените щати не стъпваше никъде без въздушно прикритие, а най-близкият самолетonosач беше «Айзенхауер», на почти пет хиляди километра от тях. От друга страна пък не беше толкова лошо да си просто капитан на учебен отряд от кораби, без някой адмирал да ти диша във врата.

Първият от корабите, който излезе от стоянката на рейда, беше «Боб Хоуп», нов военен тип товарно-разтоварен транспортен кораб с водоизместимост почти 80 000 тона, който носеше 952 транспортни средства. Цивилният му екипаж имаше малък стаж за такива преходи. Един огромен говорител изрева «благодаря ви за всичко» към

военноморската база, докато излизаха в открито море точно след полунощ. Последваха го още четири кораба.

Изчакаха Гудли и ван Дам и по възможно най-бързия начин ги въведоха в нещата.

— Не мисля, че вирусът би могъл да оцелее извън джунглата — каза Гудли.

— Не може, поне не продължително време, защото в противен случай вече щеше да шества победоносно по целия свят.

— Той убива прекалено бързо за тази цел — възрази ХИРУРГ.

— Кати, хората летят с реактивни самолети вече повече от тридесет години. Обаче това дребничко копеленце е крехко и това е в наша полза.

— Как ще разберем кой го е направил? — Въпросът дойде от Арни.

— Ще интервюираме всички жертви, ще открием къде са били последните дни, ще се опитаме да определим огнищата. Това е функция на разследването. Епидемиолозите ги бива... но този случай е доста голям залък за тях... — добави Александър.

— Може ли ФБР да помогне, докторе? — запита ван Дам.

— Поне няма да навреди.

— Ще повикам Мъри — каза шефът на канцеларията.

— Не можете ли да лекувате болестта? — запита Райън.

— Не. Епидемията затихва от само себе си след няколко цикъла. Нещата стоят така: даден човек пипва вируса. Вирусът започва да се размножава в него и след това преминава в някой друг. Всяка жертва се превръща в един несъвършен приемник, умира и я предава на следващата жертва. Но, и тук е добрата новина, еболата не се възпроизвежда ефикасно. С всеки преминал генерационен цикъл вирусът става все по-малко вирулентен. По-голямата част от оцелелите при избухване на епидемия са към края й, защото вирусът мутира в по-слабо опасни форми. Просто е толкова примитивен, че не може да оцелее.

— Колко цикли трябва да изминат, за да се случи това, Алекс? — попита Кати.

Той повдигна рамене.

— Това е емпирично. Познаваме процеса, но не можем да определим точния брой.

— Прекалено много неизвестни. — Тя направи гримаса.

— Господин президент?

— Да, докторе?

— Нали сте гледали филма?

— Да, но какво по-точно?

— Бюджетът на този филм е доста по-голям от цялото финансиране на изследователската дейност във вирусологията. Не забравяйте това. Предполагам, защото не е достатъчно сексапилна. — Арни понечи да каже нещо, но Алекс вдигна ръка. — Аз вече не съм на правителствена работа, сър. Не е необходимо да говоря префърцунено. Моите изследвания са финансирани от частни фирми. Аз просто констатирам един факт. Какво пък, по дяволите, не могат да се субсидират всички области на науката.

— Ако не можем да лекуваме болестта, как ще я спрем? — попита Райън, връщайки разговора в основното му русло, и рязко извъртя глава. Някаква сянка прекоси южната ливада, а през прозорците с бронирани стъкла проникна грохотът на хеликоптер.

— Аха — забеляза усмихнат Бадрейн. Интернет беше създадена да дава достъп до информация, а не да я скрива, и с помощта на приятел на приятел на приятел, който беше студент по медицина в университета «Емъри» в Атланта, той се бе сдобил с паролата, с която да се вмъкне в електронната поща на този медицински център. Друга ключова дума елиминира всички останали спънки и ето, всичко изскочи. Беше 14:00 часа на източното крайбрежие на Америка и «Емъри» докладваше на ЦКЗ, че в момента има шест случая от заподозряната хеморагична треска. Още по-добре, че Центърът вече бе отговорил, и това му каза още повече. Бадрейн отпечата и двете писма, след което се обади по телефона. Сега вече наистина имаше хубави новини.

Раман кацна в Питсбърг след кратък полет, който му позволи да обмисли на спокойствие няколко варианта. Неговият колега в Багдад

— неговият събрат — бе действал прекалено самопожертвувателно, прекалено артистично, а и охраната около иракския лидер бе станала прекалено голяма, в действителност още по-голяма от онази, в която служеше той. Как да го направи? Номерът беше да предизвика колкото може по-голям хаос. Може би когато Райън навлезеше сред тълпата да стиска ръце? Той стреля, убива един-двама от другите агенти, после побягва в тълпата... Успееше ли да се промъкне през първите два-три реда, после вече трябваше само да размахва удостоверението си на агент — много по-добро от пистолет средство за измъкване; всеки щеше да си мисли, че преследва убиеца. Ключът за измъкването при агентат — ръководството на Службата го бе научило на това — се коренеше в първите тридесет секунди. Оцелееш ли в този интервал, значи имаш извънредно големи шансове да се измъкнеш. А той щеше да е човекът, който да извършва всички разстановки по охраната за пътуването в петък. Тогава щеше да има всички шансове да закара президента до място, където да изпълни задачата си. Убива президента. Убива Прайс. Убива още един агент. И после се стопява в тълпата. Може би е най-добре да стреля от бедро. Най-добре е гражданите да не видят револвера в ръката му след изстрелите. Да, това можеше и да стане, помисли той, разкопча колана и се изправи. В края на пистата щеше да го чака местен агент. Оттам веднага отиваха в хотела, в чиято голяма зала Райън щеше да произнесе речта си. Раман имаше на разположение цял ден и част от следващия, за да обмисли нещата, и то пред самите очи на колегите си.

Генерал-майор Джон Пикет беше възпитаник на медицинската школа в Йейл, към което беше добавил два доктората, по молекулярна биология от Харвард и обществено здравеопазване от калифорнийския университет в Лос Анджелис. Беше блед, свит мъж, който изглеждаше дребен в униформата си — не беше имал време да се преоблече и носеше камуфлажен комбинезон, което го правеше съвсем неподходящ за мястото, където се намираше. С него дойдоха двама полковници, следвани от директора на ФБР Мъри. Тримата служители застанаха мирно след влизането си, но сега Овалният кабинет беше прекалено малък и президентът ги поведе по коридора към залата «Рузвелт». По

пътя един агент подаде на генерала факс, още топъл, току-що излязъл от апарата в стаята на секретарките.

— Броят на случаите в момента възлиза на сто тридесет и седем, според сведенията от Атланта — каза Пикет. — Петнадесет града, петнадесет щата, от едното до другото крайбрежие.

— Здравей, Джон — каза Александър и стисна ръката му. — Аз самият видях трима от тях.

— Алекс, радвам се да те видя, приятелю. — Генералът вдигна поглед към президента. — Предполагам, че Алекс вече е осведомил всички за основните неща, господин президент?

— Точно така — каза Райън.

— Имате ли някакви незабавни въпроси?

— Вие сте сигурни, че това е преднамерен акт, така ли?

— Бомбите не избухват случайно. — Пикет разгърна една карта. Голям брой градове бяха белязани с червени точки. Един от съпровождащите го полковници отбеляза още три града: Сан Франциско, Лос Анджелис и Лас Вегас.

— Големите градове. Точно както бих го направил и аз. — Александър си пое дълбоко дъх. — Напомня на Биовойна 95, Джон.

— Почти същото. Това е една игра на война, която разиграхме с Агенцията по ядрени оръжия към министерството на отбраната. При нея използвахме антракс. Джон беше един от най-добрите ни хора за планиране на настъпателни биологически действия — обясни Пикет на останалите. — Беше командващ на Червените.

— Но това не е ли незаконно? — възкликна Кати с пламнало от откровенията им лице.

— Защитата и нападението са две страни на една и съща монета, доктор Райън — отвърна Пикет, защитавайки бившия си подчинен. — Трябва да мислим и да се поставяме на местата на лошите, ако искаме да ги спрем.

— Някаква оперативна концепция? — попита президентът. Той разбираше от тия неща повече от жена си.

— Биологическата война на стратегическо ниво означава даване начало на верижна реакция в рамките на вашето население-мишена. Вие се опитвате да заразите колкото е възможно повече хора, а те съвсем не са много; тук не става дума за ядрени оръжия. Замисълът е хората, самите жертви, да разпространяват болестта вместо вас. Това е

елегантното на биологическата война. Вашите жертви всъщност се явяват преките убийци. Всяка епидемия започва със слабо темпо, като постепенно набира скорост и в един момент дръпва стремглаво с геометрична прогресия. Така че ако използвате биологическо оръжие като настъпателно, вие се опитвате да му придадете летящ старт, заразявайки максимален брой хора, и си избирате за целта пътници. Лас Вегас е идеален обект за това. Той е град с голям брой годишни големи срещи. Участниците в конкретното събитие се заразяват, качват се на самолетите и летят към дома си, като разпръскват болестта по цялата страна.

— Има ли някаква възможност да открием как са го направили?
— попита Мъри.

— Най-вероятно ще е чиста загуба на време. Другото хубаво нещо — съвсем условно, разбира се — при биологическите оръжия е, че в този случай инкубационният период е минимум три дни. Каквато и система за разпространяване да е била използвана, оръжието е било събрано, опаковано и вече е изчезнало. Никакво физическо доказателство за това кой ни го е натресъл.

— Оставете това за по-късно, генерале. Какво да правим? Виждам, че има множество щати без заразени граждани...

— Това е само засега, господин президент. При еболата има латентен период от три до десет дни. Не знаем колко далеч е стигнала вече. Единственият начин да го разберем, е да чакаме.

— Трябва да задействаме командата за пълна блокада на пътищата, Джон — каза Александър. — И то колкото може по-бързо.

Махмуд Хаджи четеше. До спалнята си имаше кабинет и обичаше да работи в него, защото обстановката му беше позната. Не обичаше да го безпокоят там и затова хората от охраната му бяха изненадани от реакцията му на телефонното обаждане. Двадесет минути по-късно те пропуснаха посетителя му, без да го съпровождат.

— Започна ли се вече?

— Започна се. — Бадрейн му подаде разпечатката от Центъра в Атланта. — Утре ще знаем доста повече.

— Ти изпълни добре дълга си — каза му Даряеи и след като вратата се затвори зад посетителя му, се обади по телефона.

Алахад не знаеше през колко звена стига връзката до него; известно му беше само, че това е презокеанско обаждане. Подозираше, че последното междинно звено е Лондон, но не беше сигурен, а и не искаше да пита. Запитването беше съвсем рутинно, ако не се броеше времето на деня — в този момент в Англия беше вечер и всички магазини бяха затворени. Разнообразието на килимите и цените бяха ключовите части, които му даваха необходимата информация. Шифърът бе запаметен много отдавна и никога не бе записван. След като знаеше много малко, много малко и щеше да издаде, ако го заловяха. Тази част от спецификата му беше пределно ясна. След това идваше и неговият ред. Той сложи табелката «Ще се върна след пет минути», излезе, заключи вратата и измина две пресечки до един уличен автомат, откъдето се обади на Ареф Раман.

Съвещанията се провеждаха в залата «Рузвелт» и репортерите се усетиха веднага. Прекалено много официални автомобили, прекалено много охрана, прекалено много добре познати лица.

Дойде Пат Мартин, дойдоха и Бретано и адмирал Джексън, Джордж Уинстън и министрите на търговията и вътрешните работи — оцелели от президентството на Дърлинг и назначени още от Боб Фаулър. Пристигна и Ед Фоли. Присъстваха също Арни ван Дам, Бен Гудли, директорът Мъри, първата дама, трима армейски офицери и доктор Александър.

— В пълен състав сме — обяви президентът. — Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте. Нямаме никакво време за предисловия. Изправени сме пред опасност за нацията. Решенията, които вземем днес тук, ще имат сериозно отражение върху нашата страна. Да ви представя генерал-майор Джон Пикет, лекар и учен. Генерале, имате думата.

— Благодаря, господин президент. Дами и господа, аз съм командващ генерал във Форт Детрик. Днес сутринта започнахме да получаваме изключително тревожни съобщения...

Райън го прекъсна — вече бе слушал два пъти доклада му и вместо него зачете папката, която Пикет му беше връчил. Папката беше

обрамчена с обичайната за свръхсекретни документи червено-бяла лента и съдържаше оперативния план за пълна блокада. Планът имаше четири варианта и Джак отиде направо на Номер 4. Той беше наречен «Изоляция» — съвсем подходящо име. Съдържанието на документа го вледени и Джак се усети, че се обръща да погледне Джордж, който се бе облегал на стената. Но Джордж нямаше да разбере. Той не разбираше от авиолайнери, вируси и ядрено оръжие, нали?

— Колко зле е положението в момента? — попита министърът на здравеопазването.

— Допреди петнадесет минути в Центъра са били докладвани над двеста случая на заболявания. Искан да наблегна на подробността, че те са се появили за по-малко от двадесет и четири часа — каза генерал Пикет.

— Кой го е направил? — попита министърът на земеделието.

— Да оставим това настрана — намеси се президентът. — По-късно ще се занимаем с този проблем. Това, което трябва да решаваме в момента, е най-добрият начин за съдържане на епидемията.

— Просто не мога да повярвам, че не сме в състояние да лекуваме...

— Повярвайте го — каза Кати Райън. — Знаете ли колко вирусни болести познаваме, които можем да лекуваме?

— Ами не — призна си министърът на строителството и благоустройството.

— Нито една. — Непрекъснато я удивляваше фактът колко невежи могат да са някои хора на медицински теми.

— Следователно съдържането на епидемията е единственият избор — продължи генерал Пикет.

— Как можете да съдржите разпространението на епидемията, плъзнала по цялата страна? — Това беше Клиф Рътлидж, помощник държавен секретар, заместващ Скот Адлер.

— Точно това е проблемът, пред който сме изправени — каза президентът. — Благодаря ви, генерале. Ще започна отгук. Единственият начин да се блокира епидемията е да се затворят всички обществени заведения — театри, пазарни центрове, спортни стадиони, бизнес кабинети, всичко — и също така да се прекратят всякакви пътувания по магистралите. Доколкото ни е известно, най-малко тридесет щата са все още незасегнати от болестта до този момент. Ще

направим добре, ако задържим положението такова. Можем да го постигнем, като предотвратим всички пътувания, докато не овладеем механизма на разпространение на болестта. Едва тогава вече можем да отпуснем малко нещата.

— Господин президент, това е противоконституционно — обади се веднага Пат Мартин.

— Обясни — заповяда Райън.

— Свободата на пътуване от едно място на друго е конституционно право на всеки гражданин. Дори и в рамките на всеки щат всяко ограничение на правото на пътуване представлява нарушение на Конституцията както в случая с Лемуел Пен — чернокож армейски офицер, убит от Ку-клукс-клан през шейсетте. Това е прецедент за Върховния съд.

— Разбирам, че аз — моля всички присъстващи в залата да ме извинят — съм се клел да спазвам Конституцията. Но ако спазването ѝ означава да убием двайсет милиона граждани, тогава какво? — запита ФЕХТОВАЧ.

— Не можем да направим това! — възкликна министърът на благоустройството.

— Генерале, какво ще стане, ако не вземем тези мерки? — попита Мартин, с което изненада силно Райън.

— Няма точен отговор. Не може и да има, защото все още не знаем как се разпространява вирусът. Ако е по въздушно-капков път, а имаме причина да подозираме този начин — тогава имаме на разположение стотици компютърни модели, които можем да използваме. Проблемът е да се реши кой точно. Най-лошият случай? Обществото ни просто се разпада. Лекарите и сестрите бягат масово от болниците, хората се заключват в домовете си и епидемията затихва по същия начин както и Черната чума през 14-и век. Връзките между отделните индивиди секват и поради това болестта спира хода си.

— Двайсет милиона? Толкова страшна ли е била Черната смърт? — запита Мартин с посивяло лице.

— Архивите не са пълни. Тогава още не е имало система за регистриране. Най-пълните данни са от Англия — отвърна Пикет. — Чумата я е обезлюдяла наполовина. Епидемията е продължила около четири години. На Европа са били нужни около сто и петдесет години, за да възвърне населението си от 1347-а година.

— По дяволите! — изруга министърът на вътрешните работи.

— Наистина ли е толкова опасна, генерале? — продължи да упорства Мартин.

— Потенциално, да. Проблемът е в това, че ако не предприемем нищо и след това разберем, че болестта е изключително вирулентна, вече ще е прекалено късно.

— Разбирам. — Мартин се обърна. — Господин президент, не виждам да имаме особено голям избор.

— Нали току-що каза, че това е незаконно, дявол да го вземе! — избухна министърът на благоустройството.

— Господине, Конституцията не е пакт за самоубийство, и макар че аз мисля, че знам как ще се произнесе Върховният съд по този случай, до този момент такъв прецедент не е имало и той може да бъде оспорен.

— Какво те накара да промениш мнението си, Пат? — попита Райън.

— Двайсет милиона конкретни причини, господин президент.

— Ако ние самите погазваме законите си, какви ще сме тогава? — попита Клиф Рътлидж.

— Живи — отвърна Мартин спокойно. — Може би.

— Готов съм да изслушам дискусия по въпроса в продължение на петнайсет минути — каза Райън. И после трябва да вземем решение.

Дискусията бе оживена.

— Ако ние нарушим собствената си конституция — каза Рътлидж, — тогава никой по целия свят няма да ни вярва!

— А какво ще кажете за практическите въпроси? — възрази министърът на селското стопанство. — Хората трябва да се хранят.

— Що за страна ще оставим на децата си, ако...

— А какво ще им оставим и на кого, ако измрат? — изръмжа Джордж Уинстън.

— В наше време не стават такива неща.

— Бихте ли дошли в болницата ми да видите болните, сър? — попита Александър от мястото си в ъгъла.

— Благодаря ви — каза Райън, поглеждайки часовника си. — Призовавам ви да гласуваме.

Министърът на отбраната, финансите, правосъдието и търговията гласуваха «за». Останалите бяха против. Райън ги гледа продължително време.

— Съгласните печелят — заяви студено президентът. — Благодаря ви за подкрепата. Директор Мъри, ФБР ще окаже пълно съдействие на решението, изисквано от Центъра в Атланта и Военномедицинския институт на САЩ, за да се локализируют огнищата на тази епидемия.

— Да, господин президент.

— Господин Фоли, всяка разузнавателна служба, с която разполагаме, ще бъде ангажирана. Ще работите съвместно с медицинските експерти. Това все е дошло отнякъде и който и да го е направил, е извършил акт на война, използвайки оръжия за масово унищожение срещу нашата страна. Вие имате пълномощия, предоставени ви от закона, да координирате работата на всички разузнавателни организации. Предайте им, че имате заповедта ми да ги упражнявате.

— Ще направим всичко възможно, сър.

— Господин Бретано, обявявам състояние на извънредно положение на територията на цялата страна. Всички формации на Националния резерв и Националната гвардия да бъдат задействани незабавно и поместени под федерално командване. В Пентагона имате същия план за извънредни обстоятелства. — Райън повдигна папката с плана за пълната блокада. — Ще изпълнявате вариант Четири, «Изоляция».

— Слушам, сър.

Райън се обърна към министъра на транспорта в другия край на масата.

— Господин министър, контролът върху въздушните линии е ваш. Когато се върнете в кабинета си, ще заповядате на всички самолети, които в момента са във въздуха, да се доберат до крайните си пунктове и да останат там. Всички самолети на земята ще останат на място. Начало на действие на заповедта шест часа тази вечер.

— Не! — Министърът на транспорта се изправи. — Господин президент, не мога да изпълня това. Това е незаконен акт и аз няма да наруша закона.

— Много добре, сър. Веднага ще приема оставката ви. Вие ли сте заместникът? — обърна се към жената зад него Райън.

— Да, господин президент, аз съм.

— Ще изпълните ли заповедта ми?

Тя се огледа. Не знаеше как да постъпи. Бе свидетел на цялата дискусия, но не бе свикнала да взема сериозни решения, без да има зад гърба си сериозна политическа подкрепа.

— И на мен не ми харесва — каза Райън. Стаята беше пронизана от грохота на самолетни двигатели — един самолет излиташе от националното летище във Вашингтон. — Какво ще кажете, ако този самолет носи някъде смърт? — попита той толкова тихо, че тя едва го чу.

— Ще изпълня заповедта ви, сър.

— Да знаеш, Мъри — каза бившият вече министър на транспорта, — като едното нищо можеш да арестуваш този човек тук. Той е национален престъпник.

— Не днес обаче — отвърна Мъри, втренчен в президента. — Някой първо трябва да реши какво представлява законът.

— Ако в тази стая някой чувства нуждата да напусне държавната служба поради този прецедент, ще приема оставката му без никакви предразсъдъци — но ви моля да помислите какво правите. Ако аз съм сбъркал, чудесно, ще си понеса последствията. Но ако лекарите се окажат прави и ние не направим нищо, тогава ръцете ни ще се оплискат с повече кръв, отколкото тези ма Хитлер. Имам нужда от помощта и поддръжката ви. — Райън се изправи и излезе от стаята, докато останалите се блъскаха едни други при изправянето си. Той беше бърз, защото нямаше друг изход. Влезе в Овалния кабинет, зави надясно към президентската чакалня и едва успя да влезе в банята. Секунди по-късно Кати го намери коленичил да си повръща червата в тоалетната чиния.

— Прав ли бях? — запита той, без да се обръща, все още на колене.

— Изглеждаш страхотно — забеляза ван Дам, улавяйки ФЕХТОВАЧ в тази доста недостойна за един президент поза.

— Хубава работа, Арни! Защо мълча като риба?

— Защото не беше необходимо да говоря, господин президент — отвърна ван Дам.

Генерал Пикет и останалите лекари го чакаха в кабинета.

— Сър, току-що получихме факс от Атланта. Във Форт Стюарт има докладвани два случая на заболяване. Това е базата на квартируване на 24-ти механизирани корпус.

50.

СПЕЦИАЛЕН ДОКЛАД

Всичко започна със сборните учебни пунктове към Националната гвардия. Буквално всеки голям град и градче в Америка имаше такъв и във всеки един имаше по един сержант или офицер, който дежуреше на телефона. Когато телефонът звъннаше, нечий глас от Пентагона изговаряше кодова дума, която представляваше заповед за свикване на резерва. Дежурният в пункта алармираше командира на частта, следваха нови телефонни обаждания, разклоняващи се като клоните на дърво, като всеки известен предаваше подробностите на още хора. Обикновено беше нужен час, за да бъдат известени всички — или почти всички, тъй като неминуемо имаше хора, отсъстващи от града. Старшите гвардейски командири обикновено работеха директно под заповедите на губернаторите на няколко щата, тъй като националната гвардия е хибридна институция, частично държавна милиция и частично армия (например Въздушната национална гвардия дава на много щатски губернатори достъп до най-модерните изстребители). В момента старшите гвардейски офицери, изненадани от заповедта за призив на резерва на действителна военна служба, докладваха ситуацията на губернаторите си и искаха напътствия, които ръководствата на щатите още не бяха в състояние да издадат, тъй като и те бяха в пълно неведение какво става. Но на ниво рота и батальон офицерите и войниците (както и женският персонал) бързаха да се приберат у дома след изтичането на работния си ден в цивилните фирми, и след като бяха от териториалните формирования на резерва, навличаха маскировъчните си комбинезони, обуваха ботушите си и караха по най-бързия начин до пунктовете, за да сформират ескадрилите и взводовете си. Там обаче с тревога виждаха, че ще им бъде раздавано оръжие, и което беше още по-обезпокоително, защитно снаряжение — екипировка, предназначена за действия в обстановка на химическа война, която всички в един или друг момент бяха носили и която всеки човек в униформа презираше. Разнасяха се обичайните

шеги, разкази за службите, приказки за съпруги и деца, докато офицерите и старшите сержанти се събираха в залите за съвещания, за да разберат какво става, по дяволите. Напускаха кратките съвещания ядосани, объркани, а тези, които бяха получили по-подробна информация — уплашени.

В Атланта старшият местен агент на ФБР паркира с виеща сирена пред Центъра за контрол на заболяванията. Във Вашингтон голям брой офицери от ЦРУ и другите разузнавателни служби караха сравнително по-кратко до сградата «Хувър», където сформираха един обединен отряд. И в двата случая работата се свеждаше до това да се разбере как е избухнала епидемията и оттам вече да се определи пунктът ѝ на произход. Не всички бяха цивилни. Разузнавателната служба на отбраната и Агенцията за национална сигурност бяха основно униформени организации и навъсените офицери осведомяваха всеки свой колега, че в американската история е настъпил нов момент. Ако това действително беше преднамерена атака срещу Съединените американски щати, значи една суверенна държава бе станала жертва на онова, което се наричаше «оръжие за масово поразяване». Всички обясняваха на цивилните си колеги каква е била политиката на САЩ в продължение на две поколения в отговор на такива събития.

Всичко се развиваше прекалено бързо, разбира се, тъй като извънредните ситуации по самата си същност са нещо, което никой не може да планира. Това се отнасяше и до самия президент, който влезе в залата за пресконференции на Белия дом, съпровождан от генерал Пикет. Само преди половин час Белият дом бе съобщил на основните информационни мрежи, че президентът ще направи изявление и че при този случай правителството ще упражни правото си да изиска ефирно време, вместо да моли за него — от двайсетте години в началото на века правителството бе възприело позицията, че е собственик на радиовълните — като по този начин ще измести всичките вечерни шоута и други програми, предшествващи вечерните новини. Въвеждащият коментар обясняваше на зрителите, че никой не знае за

какво ще става дума, но че само преди броени минути се е състояла извънредна среща на кабинета.

— Скъпи съотечественици — започна президентът Райън. Онези, които редовно гледаха новия си президент, си отбелязаха колко бледо е лицето му (Госпожа Абът не бе имала време да го гримира, а и зловещият му глас още повече усилваше ефекта.) Съобщението беше още по-зловещо.

Циментовозът имаше радио, разбира се. Имаше дори и магнетофон. Вече бяха в Индиана, прекосили Мисисипи и Илинойс по-рано през деня по пътя си към столицата. Холбрук, който не се вълнуваше особено от думите на президента, завъртя копчето на скалата, но гласът продължаваше да се носи от всички станции. Това беше толкова необичайно, че той остана на една от тях. Браун, който караше, видя как колите и камионите отбиват на банкета — не много в началото, но все повече и повече следваха примера им с напредването на речта.

— И така, съгласно заповедта на президента правителството предприема следните действия:

— Първо: до втора заповед всички училища и колежи в страната се затварят.

— Второ: всички предприятия, с изключение на тези, осигуряващи най-належащите стоки и услуги — средствата за масова информация, здравеопазването, службите за сигурност и противопожарната охрана — също така ще бъдат затворени до второ нареждане.

— Трето: всички обществени места — театри, ресторанти, барове и подобни, ще бъдат затворени.

— Четвърто: движението по всички междуцатски направления се преустановява до второ нареждане. Това важи за всички видове търговски полети, междуцатски влакове и автобуси от всякакъв вид. На камионите, превозващи хранителни продукти, ще бъде позволено да пътуват под военна охрана. Същото е в сила за снабдяванията от първа необходимост, като лекарства и всички от този род.

— Пето: Националната гвардия на всички петдесет щата е задействана под бойна тревога и е поставена под федерален контрол, за да поддържа обществения ред. В цялата страна е въведено военновремененно положение.

— Ние призоваваме нашите съграждани... не, позволете ми да говоря с по-обикновени думи. Дами и господа, всичко, което се иска от нас, за да се справим с тази криза, е малко здрав разум. Още не знаем колко опасна е тази болест. Мерките, които днес предприемаме, по същността си са предпазни. Те изглеждат и действително са извънредни мерки. Причината на това, както вече ви казах, е, че този вирус е потенциално най-смъртоносният микроорганизъм на цялата планета, но ние още не знаем колко опасен е той. Знаем със сигурност единствено, че с няколко прости мерки можем да ограничим разпространението му, без значение колко смъртоносен е, и единствено в интерес на обществената безопасност съм разпоредил тези мерки. Това действие се предприема по съвета на най-добрите учени. За да защитите себе си, не забравяйте как се разпространява болестта. При мен е генерал Джон Пикет, старши армейски лекар и експерт в областта на инфекциозните болести, който ще ни даде медицински съвети. Генерале, заповядайте. — Райън се дръпна от микрофона.

— Какъв педераст! — изкряска Холбрук. — Няма право да постъпва така.

— Така ли мислиш? — Браун последва един осемнадесетколесник на банкета на пътя. Бяха на сто и петдесет километра от границата на щатите Индиана и Охайо. На около два часа път от тази свиня, помисли той. Нямаше начин да стигнат дотам преди някой местен гвардеец да е затворил пътя.

— Мисля, че е по-добре да намерим някакъв мотел, Пит.

— И така, какво да правя? — попита агентката от ФБР в Чикаго.

— Съблечете се. Окачете си дрехите на вратата. — Нямаше никакво време за учтивости, а и той, в края на краищата, беше лекар. Гостенката му дори не се изчерви. Доктор Клайн избра пълен хирургически екип, дълга зелена манта вместо по-популярната с къси

ръкави. Подобните на космически скафандри пластмасови костюми бяха привършили тотално и екипът му вече използваше само такива. Нямаше как. Нали се приближаваха до пациентите си. Боравеха с течности. Докосваха болните. В медицинския му център вече имаше девет пациенти със симптоми, които при изследванията даваха положителни резултати. Шестима от тях бяха женени, а при съпругите им четири показаха положителни тестове на антитела. Тестът понякога даваше фалшива положителна реакция, но дори и така, съвсем не беше приятно да го кажеш някому... е, налагаше му се често при пациентите с вируса на СПИН. Сега тестваха дори и деца. Това наистина разкъсваше сърцата.

Защитният костюм, който даде на агентката, беше от памук, но болницата беше взела голям брой такива костюми и ги бе напръскала с дезинфектанти, особено маските. Агентката получи и лабораторни очила.

— Така — обърна се Клайн към нея. — Стойте настрана. Не се приближавайте на повече от шест крачки и ще бъдете в пълна безопасност. Ако тя повърне или се изкашля, ако получи конвулсии, стойте настрана. Наш дълг е да си имаме работа с такива неща, а не ваш. Дори и да умира право пред очите ви, не докосвайте нищо.

— Разбирам. Ще заключвате ли кабинета си? — Тя посочи револвера, който висеше с дрехите ѝ.

— Да. И когато приключите, дайте ми бележките си. Ще ги прекарам през копирната машина.

— Защо?

— Тя използва много силна светлина за копиране. Ултравioletовото излъчване почти сигурно ще убие всяка частица вирус, която може да е залепнала към хартията — обясни професор Клайн. Дори и сега в Атланта се провеждаха скоростни експерименти, чиято цел беше да се установи колко устойчиви са вирусите. Това щеше да помогне на първо място да се определи нивото на предпазните мерки, необходимо в болниците, и може би също така щеше да осигури полезно ръководство за основното население.

— А защо просто не ми дадете копията, докторе?

— О! — Клайн поклати глава. — Как не съобразих, че така ще е по-ефикасно.

— Господин президент. — Това беше Бари от Си Ен Ен.

— Дали стъпките, които предприемате, са законни?

— Бари, нямам отговор на този въпрос — каза Райън. Лицето му бе изтощено и изпито. — Няма значение дали са законни, или не, важното е, че аз съм убеден в тяхната необходимост. — Докато той говореше, един от служителите на Белия дом раздаваше маски на събраните репортери. Това беше идея на Арни. Бяха ги доставили от близката университетска болница «Джордж Вашингтон».

— Но, господин президент, вие не можете да нарушавате закона. Какво ще стане, ако се окаже, че сте сбъркали?

— Бари, има фундаментална разлика между това, което правя аз в моята работа, и онова, което правите вие във вашата. Ако направите грешка, вие можете да си вземете думите назад. Ние всички видяхме това, става въпрос за вчера, как един от вашите колеги постъпи така, нали? Но ако аз направя грешка в ситуация като тази, как да оттегля нечия смърт? Как да отменя хиляди смъртни случаи? Не мога да си позволя такъв лукс, Бари — каза президентът. — Ако се окаже, че постъпката ми е неправилна, можете да правите с мен каквото пожелаете. Това също е част от работата ми и аз съм привикнал. Може би работата е там, че съм страхливец. Може би просто съм се уплашил да не позволя на хората да умират безсмислено, когато имам властта да го предотвратя.

— Но вие в действителност не сте сигурни, нали?

— Не — призна Джак, — никой от нас в действителност не е сигурен. Това е един от онези случаи, когато вие трябва да се вслушате в гласа на най-лошото си предчувствие. Искане ми се да можех да съм по-сигурен, но не мога, и не ще ви лъжа за това.

— Кой го е направил, господин президент? — попита друг репортер.

— Не знаем и за момента не се наемам да разсъждавам за източника на тази епидемия. — А това беше лъжа, Райън го разбра още докато произнасяше думите, веднага след заявлението си, че не би изрекъл лъжа, защото ситуацията също го изискваше. Какъв побъркан и шибан свят!

Това беше най-трагичният «разпит» през живота ѝ. Жената, наречена Пациент номер 1, беше привлекателна, или поне е била преди два или три дни. Сега кожата, квалифицирана при приемането ѝ като праскова, беше потъмняла и изпъстрена с алени язвички. Най-лошото обаче беше, че тя го знаеше. Нямаше начин да не разбере, помисли агентката, скрита зад маската си; тя държеше флумастера си с гумените ръкавици (нищо остро, което би могло да пробие тънкия латекс) и си водеше бележки, без да научава нещо особено. Нямаше начин пациентката да не разбере, че този вид медицински грижи не е съвсем обичаен, че лекарите се боят да я докосват и че сега специалният агент от ФБР дори не иска да се приближи до леглото ѝ.

— А освен пътуването ви до Канзас Сити?

— Нищо друго — отвърна гласът, сякаш дълбоко изпод земята. — Работех на бюрото си, подготвих се за есенните заявки. Ходих на изложбата за домакински уреди преди два дни в центъра «Маккормак».

Последваха още няколко въпроса, никой от които не даде някаква полезна информация, поне на пръв поглед. Жената в агента я караше да протегне ръка, да докосне ръката на обречената жертва, да я погали в може би последния ѝ ден — но не. Само преди няколко дни агентката бе научила, че е бременна с първото си дете. Сега вече отговаряше за два живота, не само за собствения си, и това бе единствената причина, която поддържаше ръката ѝ твърда.

— Благодаря ви. Пак ще дойдем — произнесе агентката, надигна се от металния стол и се насочи към вратата. Отвори я, сви рамене, за да не се докосне до касата, и продължи до следващата стая за следващия разпит. Клайн беше в коридора и обсъждаше нещо с друг член на персонала — дали беше лекарка или сестра, агентката не разбра.

— Как мина? — попита професорът.

— Какви са шансовете ѝ? — отвърна агентката с въпрос.

— Абсолютно никакви — отвърна Марк Клайн. При болести като тази съдбата на първия пациент беше предрешена.

— Компенсация? Искат от нас компенсация? — невярващо възкликна министърът на отбраната.

— Господин министър, аз просто предавам думите им — напомни Адлер на домакините си.

— Ангажирахме двама офицери от вашите военновъздушни сили да изследват останките от ракетите. Заключениета им потвърждават нашите. Това е Пен-Лун-13, тяхната нова ракета с голям обseg и инфрачервено насочващо устройство, разработка на базата на руско оръжие. То е определено ново, в допълнение към доказателството от радарните инсталации, регистрирано от вашите кораби. Свалянето на авиолайнера е преднамерен акт. Вие го знаете. Също и ние. И така, кажете ми, господин Адлер, на каква позиция е Америка в този спор?

— Ние не желаем нищо друго освен възстановяването на мира — отвърна държавният секретар. — Бих посочил също така, че след като КНР позволи директните ми полети между тяхната и вашата столица, това е доказателство за добра воля.

— Сигурно — отвърна външният министър. — Или поне така би изглеждало на страничен наблюдател. Но кажете ми, господин Адлер, какво всъщност искат те?

Толкова за разрешаването на ситуацията, каза си американският държавен секретар. Тия двамата тук не бяха по-глупави от него, и дори още по-ядосани. Но след момент нещата се промениха.

Някаква секретарка почука, влезе и им подаде един телекс. Министърът го прочете и го подаде на американеца.

— Изглежда, страната ви е изправена пред сериозен проблем, господин държавен секретар.

Пресконференцията беше прекъсната. Райън се върна в Овалния кабинет и седна на дивана със съпругата си.

— Как мина?

— Не гледа ли? — попита той.

— Говорехме за някои неща — обясни Кати. В този момент влезе Арни и заяви:

— Не беше зле, шефе. Ще трябва да се срещнеш с хора от Сената тази вечер. Току-що го уговорих с ръководствата и на двете страни. Това ще направи изборния ден малко по-интересен и...

— Арни, до второ разпореждане в тази сграда повече няма да обсъждаме политика. Сега трябва да се справяме с една жестока

ситуация — каза ФЕХТОВАЧ.

— Не можеш да се измъкнеш от това, Джак. Политиката е реалност, и ако това е преднамерена атака, както твърди генералът, тогава това е война, а войната е политически акт. Ти си водачът на правителството. Ти трябва да предвождаш Конгреса, и това е политически акт. Ти не си философ. Ти си президент на една демократична страна — напомни му ван Дам.

— Добре — въздъхна Райън. — Какво още има?

— Бретано се обади. Планът се разработва в момента. След няколко минути системата на въздухоплаването ще съобщи на всички авиолинии да прекратяват полетите. Вероятно по летищата сега е истински хаос.

— Има си хас. — Джак разтри очи.

— Сър, вие нямате много голям избор при тази ситуация — каза генерал Пикет на президента.

— Как да се върна в «Хопкинс»? — попита Александър. — Имам си отделение на главата и пациенти за лечение.

— Казах на Бретано, че на хората ще бъде разрешено да напуснат Вашингтон — информира присъстващите ван Дам. — Същото се отнася и до всички големи градове, които граничат с нас. Ню Йорк, Филадельфия и всички останали като тях. Трябва да позволим на хората да се завърнат по домовете си, нали така?

Пикет кимна.

— Да, там ще са в по-голяма безопасност. Нереалистично е да мислим, че планът може да се осъществи нормално преди полунощ или някъде там.

— Алекс, предлагам ти да дойдеш с мен. И аз трябва да летя — обади се Кати.

— Какво? — възкликна Райън.

— Джак, аз съм лекар, не си забравил, нали?

— Ти си очен лекар, Кати. Хората могат и да почакаат с очилата си — заупорства Джак.

— На съвещанието с персонала днес ние се съгласихме, че всички трябва да споделяме бремето. Не можем да оставим всички грижи на сестрите и децата — имам предвид стажантите — да лекуват тези пациенти. Аз съм клиничен лекар. Всички трябва да си поемем задълженията в тази ситуация, мили — каза ХИРУРГ на съпруга си.

— Не! Не, Кати, това е прекалено опасно. — Джак се извърна с лице към нея. — Няма да ти позволяя.

— Джак, всички тези пъти, когато заминаваше нейде, нещата, за които никога не си ми споменавал, опасните неща, ти си вършил работата си — напомни му тя. — Аз съм лекар. И аз си имам работа.

— Не е чак толкова опасно, господин президент — вметна Александър. — Просто трябва да спазвате изискванията. Всеки ден работя с пациенти, болни от СПИН, и...

— Не, по дяволите!

— Защото съм жена ли? — запита с нежен глас Кати. — Това тревожи до известна степен и мен, Джак, но аз съм професор в медицински институт. Аз уча студентите как да бъдат лекари. Уча ги какви са професионалните им отговорности. А една от тези отговорности е да бъдат до пациентите си. Не можеш да избягаш от задълженията си, Джак.

— Бих искал да видя процедурите, които си назначил, Алекс — каза Пикет.

— На драго сърце, Джон.

Джак не откъсваше поглед от лицето на съпругата си. Той знаеше, че тя е силна, и винаги бе знаел, че понякога лекува пациенти със заразни болести — вирусът на СПИН често пъти причиняваше сериозни увреждания на зрението. Просто до този момент не бе се замислял особено над факта. Сега обаче беше длъжен да се замисли.

— Ами ако...

— Няма. Ще бъда внимателна. Мисля, че ти пак успя. — Тя го целуна пред всички. — Съпругът ми знае отлично как трябва да постъпи във всеки един момент — заяви тя на присъстващите.

За Райън това вече беше прекалено. Ръцете му затрепериха и очите му се изпълниха със сълзи. Той примигна няколко пъти да ги прогони.

— Моля те, Кати...

— Щеше ли да се вслушаш в думите ми тогава, когато отиваше на подводницата, Джак? — Тя го целуна повторно и излезе.

Имаше и съпротива, но не чак толкова много. Четирима губернатори казаха на адютантите си генерали — обичайната титла за

старшият щатски офицер от Националната гвардия — да не се подчинят на президентската заповед и трима от тях се разтрепериха, когато лично министърът на отбраната се обади да повтори ясно на всеки един от тях заповедта и да ги заплаши с незабавно уволнение, арест и военен съд. Някои говореха за организиране на протести, но това изискваше време, а зелените транспортни средства вече бяха готови да потеглят, заповедите им в много случаи бяха променени, например на филаделфийската гвардия, едно от най-старите и уважавани армейски подразделения, чиито членове бяха съпровождали Джордж Вашингтон при встъпването му в длъжност преди повече от два века и чиито сегашни бойци в момента напредваха към мостовете на река Делавър. Местните телевизионни и радиостанции казваха на хората, че на работниците от други населени места ще бъде позволено да се приберат по домовете си без никакви проблеми до девет часа същата вечер, и до дванайсет, ако разполагат с документи за самоличност. Мотелите по цяла Америка се претъпкаха.

След като научиха, че училищата ще бъдат затворени най-малко за седмица, децата приветстваха възторжено новините, озадачени от загрижеността на родителите си и дори страха, който излъчваха.

Аптеките, които продаваха стоки от рода на хирургически маски, ги свършиха за броени минути; продавачите им просто не можеха да разберат какво става, докато някой не включеше радиото.

Колкото и да беше странно, хората, които подготвяха охраната на президента за предстоящото му посещение, научиха новината последни. Докато по голямата част от изпратения предварително отряд се тълпеше в бара да гледа речта на президента по телевизията, Раман се измъкна настрана да телефонира. Позвъни в дома си, после набра кода за достъп до съобщенията. Записаното съобщение беше фалшиво, както и предишните, и бе за пристигането на килима, който той не беше поръчвал, на цена, която не беше необходимо да плаща. Раман усети леден повей да пробягва по гърба му. Сега вече имаше разрешение да изпълни мисията си по свое усмотрение. Това означаваше скоро, като се подразбираше, че той ще загине при изпълнението ѝ. Беше готов да умре, но през ума му се стрелна и мисълта, че би могъл да има шанс и да се измъкне. Върна се на бара.

Другите трима агенти стояха до телевизора. Някакъв тип възрази, че му пречели да гледа, но веднага си затвори устата, щом му пъхнаха значките си под носа.

— Мамка му! — възкликна шефът на питсбъргското отделение на ФБР. — Какво ще правим сега?

Ситуацията с международните полети ставаше сложна. Светът едва сега започваше трескаво да се свързва с посолствата си във Вашингтон. Служители от посолствата информираха правителствата си за природата на извънредното положение, но при европейските правителства висшите служители си бяха по домовете и вече се канеха да си лягат. Наложиха се веднага да тръгнат към кабинетите си, да свикат спешни съвещания и да решат какво да правят, но голямата продължителност на презокеанските полети им осигуряваше необходимото време. Скоро беше решено, че всички пътници за полетите от Америка ще бъдат поставени под карантина — колко дълго, още не знаеха. Настойчиви обаждания до администрацията на американското федерално въздухоплаване издействаха разрешения за полети до Америка с приземяване, зареждане с гориво и после отпътуване. Тези самолети щяха да се водят като незаразени, а на пътниците беше позволено да се приберат по домовете си, макар по пътя им да ги очакваха бюрокралични спънки.

Това, че финансовите пазари щяха да бъдат затворени, стана очевидно след като един заболял беше регистриран в медицинския център на Северозападния университет. Той беше търговец на стоки и обикновено работеше в оперативната зала на фондовата чикагска борса, и новината плъзна веднага. Всички борсови салони щяха да бъдат затворени, като следващата грижа за деловия и финансовия свят беше ефектът, който щеше да предизвика тази ситуация. Но хората най-вече следяха телевизионните репортажи. Всяка новинарска мрежа си намери медицински експерт, като му предостави пълна свобода да обясни проблема, обикновено с прекалено много подробности. Кабелните канали излъчваха специализирани научни предавания за епидемиите в Заир и демонстрации какво може да последва

симптомите на най-обикновения грип. В резултат на всичко това нацията беше обзета от някаква приглушена паника, при която хората оглеждаха килерите и хладилниците си да видят с колко храна разполагат, гледаха телевизия и се тревожеха, като в същото време се мъчеха да се убедят, че няма нищо страшно. А когато разговаряха със съседите си, гледаха да не ги доближават много.

Към осем броят на регистрираните от цялата страна случаи достигна петстотин. Доктор Гъс Лоренц бе имал дълъг ден, през който не бе спрял да снове между кабинета си и лабораторията. И персоналът му, и той лично бяха в опасност. Умората караше хората да допускат грешки. А тук, в Центъра, обикновено беше неспокойно и без лекарите да бъдат пришпорвани. Сега обаче беше същински ад. Кръвните проби, изпрацани по куриери, трябваше да се описват и тестват, а резултатите — да се връщат на болниците, откъдето бяха изпратени пробите. През целия ден Лоренц полагаше огромни усилия да реорганизира хората си и функциите им, както и да разпредели персонала на смени за денонощна работа, но така, че хората му да останат в сравнително добро състояние за работа. Трябваше да приложи същата мярка и към себе си, но когато се върна в кабинета си да открадне няколко минути дрямка, откри, че вече го чакат.

— ФБР — каза мъжът, протягайки разтвореното си удостоверение. Той беше шефът на местното отделение на Бюрото, агент от много висш ранг. Беше висок, спокоен мъж и не се вълнуваше лесно. Учеше агентите си, че в кризисни ситуации важното е човек първо да помисли. Че винаги има възможност нещата да се осерат, както и винаги има време да се оправят.

— Какво искате от мен? — попита Лоренц.

— Трябва да ме въведете в нещата. Бюрото работи съвместно с няколко други агенции, за да разбере как е започнало. Разпитваме всяка жертва в опит да разберем къде са се разболели, а доколкото разбираме, вие сте експертът, към когото трябва да се обърнем при тази извънредна ситуация. Къде е започнало всичко това?

Военните не знаеха къде е започнало, но бързо ставаше очевидно докъде е стигнала болестта. Форт Стюарт, Джорджия, беше първият. Почти всяка армейска база се намиреше близо до някой голям град. Форт Стюарт се намиреше на съвсем кратък път с кола от Савана и Атланта. Форт Худ беше близо до Далас и Форт Уърт. Форт Камбъл беше на час път от Нашвил, където Вандербилт вече бе докладвал за наличието на болни. Персоналът живееше основно в спални помещения с общи душеве и тоалетни и старшите медицински офицери в тези бази бяха ужасени в съвсем буквалния смисъл на думата. Военноморският персонал живееше най-сгъстено от всички. Корабите им представляваха затворени среди. Корабите в морето веднага получиха заповеди да останат по местата си, докато не бъде изяснена обстановката на сушата. Скоро беше решено, че всяка голяма база се намира в рисково положение, и макар някои подразделения — основно пехотата и военната полиция — да се дислоцираха, за да подсилят Националната гвардия, лекарите държаха под око всеки войник и морски пехотинец. Скоро започнаха да се появяват мъже и жени със симптоми за грип. Те веднага биваха изолирани и откарвани с хеликоптери до най-близката болница, която приемаше болни от ебола. Към полунощ вече стана ясно, че военната машина на САЩ скърца. Настойчиви обаждания до Националния център за армейско командване съобщаваха в кои подразделения са открити заболели и на базата на тази информация цели батальони биваха отделяни едни от други, а личният състав се хранеше с неприкосновените запаси, защото столовите бяха затворени. Всички си мислеха за врага, когото не можеха да видят.

— Господи, Джон — възкликна Чавес.

Кларк кимна мълчаливо. Съпругата му беше инструктор на медицински сестри в една болница и животът ѝ можеше да е изложен на риск. Ако пристигнеше някой заразен пациент, щеше да бъде откаран в отделението ѝ и Санди щеше да поеме грижата да покаже на студентите си как да работят с него по безопасен начин.

Безопасен начин ли? Мисълта върна мрачните спомени и онзи страх, който не бе изпитвал от години. Това нападение срещу страната му — още нямаше нищо официално, но той никога не бе вярвал на

случайности — не го заплашваше лично, но това не важеше за жена му.

— Кой мислиш, че го е направил? — Тъп въпрос, който предизвика още по-тъп отговор.

— Някой, който никак, ама никак не ни обича — отвърна Джон безизразно.

— Извинявай. — Чавес погледна през прозореца и се замисли за няколко секунди. — Това е някаква дяволска игра, Джон.

— Ако открием, че е така... тогава е някакъв ебан в главата педал.

— Прав си, господин К. Хората, които следим, а?

— Възможно е. Обаче може да има и други. — Той погледна часовника си. Директорът Фоли трябваше вече да се е върнал от Вашингтон и те трябваше да потеглят към кабинета му.

Пътят им отне само няколко минути.

— Здравей, Джон, здравей, Динг — каза Фоли. Мери Пат също беше там.

— Не е нещастен случай, нали? — попита Кларк.

— Не. Събираме общ отряд. ФБР разговаря с хората в страната. Ако открием някакви следи, нашата работа ще е зад граница. Опитвам се да намеря начин веднага да се свържем с хората по места.

— Групата за преценки към Националното разузнаване? — попита Динг.

— Всички са под пълна пара. Джак дори ме упълномощи да давам заповеди на Агенцията за национална сигурност и министерството на вътрешните работи. — Макар по закон департаментът по контраразузнаването да имаше правото да се разпорежда с тях, в действителност другите големи учреждения открай време си бяха независими империи. До този момент.

— Как са децата? — попита Кларк.

— У дома са — отвърна Мери Пат. Може да беше шпионка от най-висок ранг, но въпреки това си оставаше жена и майка. — Добре дошли.

— Оръжия за масово поразяване — проговори Чавес. Нямаше нужда да допълва думите си.

— Да — кимна шефът на разузнаването. Някой явно беше проспал или пък не даваше пет пари за факта, че политиката на

Съединените щати по въпроса беше повече от ясна. Всеки смъртоносен микроорганизъм бе опасно оръжие, а отговорът на биологическото или химическото оръжие беше само един — ядреното, защото Америка не разполагаше с други. Телефонът върху бюрото на Фоли иззвъня.

— Да? — Той се вслуша няколко секунди. — Добре, можете ли да изпратите там екип? Добре, благодаря.

— Кой беше?

— Военномедицинският институт във Форт Детрик. Ще бъдат тук след час. Сега вижте: можем да изпратим хора отвъд океана, но те първо трябва да изследват кръвта си тук. Европейските страни са... е, можете да си представите. По дяволите, човек не може да внесе и едно въшливо куче в Англия, без предварително да го остави в някой кучкарник за цял месец, та да се уверят, че няма бяс. Вие вероятно ще трябва да се изследвате там. Летателният персонал също.

— Не сме готови — забеляза Чавес.

— Ще си набавите всичко необходимо на място — каза Мери Пат.

— Джон, помниш ли какво ти казах завчера? — пак се обади Чавес.

— Не — отвърна Джон. — Какво имаш предвид?

— Има някои неща, за които не можеш да отмъстиш, неща, които не могат да се върнат. Ако това е някаква терористична опера...

— Мащабът е прекалено голям — възрази Мери Пат. — Изисква прекалено сложна организация и техника.

— Чудесно, госпожо. Обаче дори и да е така, ние можем да превърнем долината Бекаа в паркинг и да изпратим морската пехота да нанесе маркировките, след като изстине. Това не е тайна. Същото нещо важи и за всяка държава, нали? Ние нарязяхме балистичните ракети, но ядрените ни бомби са си живи и здрави. Можем да превърнем всяка страна в пустиня, а президентът Райън е способен да го направи... макар и да не бих се обзаложил за това. Виждал съм го в действие, а той не е от тези, дето си цапат гащите от страх.

— Е? — запита шефът на разузнаването. Не добави, че това не е толкова просто. Преди Райън да издаде заповед за ядрена атака, доказателството за необходимостта от нея трябваше да мине през

ситото на Върховния съд, пък и според Фоли Райън не би го направил при никакви обстоятелства.

— Значи, който и да го е извършил, си е мислил едно от двете: или че няма да има значение дали ще открием кой го е направил, или че не можем да им отговорим по този начин, или... — Имаше и трето, нали така? Той го беше формулирал, но не съвсем.

— Или пък премахват и президента... но тогава защо им е да посягат първо към дъщеричката му? — каза Мери Пат. — По този начин охраната около него само се затяга, като прави задачата им почти невъзможна, вместо да я облекчи. Непрекъснато някъде все нещо се случва, едно след друго. Китайската история, ОИР, индийският флот духва в открито море. Цялата тая политическа шумотевица тук, а сега пък ебола. Няма обща картина. Тези неща не са свързани.

— Само дето правят живота ни ад, нали?

За няколко секунди се възцари тишина.

— Момчето има право — каза Кларк накрая.

— Всичко винаги започва в Африка — каза Лоренц, докато тъпчеше лулата си. — Там е родното му място. Преди няколко месеца в Заир имаше епидемия.

— Не го писаха във вестниците — забеляза агентът от ФБР.

— Имаше само два смъртни случая, едно момче и една сестра... монахиня, мисля, но тя загина при самолетна катастрофа. После имаше два изолирани случая в Судан, пак две жертви, възрастен мъж и малко момиченце. Мъжът умря. Момчето оживя. Това също беше преди седмици. Имаме кръвни проби от Пациент номер 1. От известно време правим експерименти с кръвта му.

— Как?

— Култивираме вируса в тъкан. Маймунски бъбреци. Всъщност... я чакайте! — възкликна той.

— Какво има?

— Бях дал заявка за известно количество африкански зелени маймуни. Това е животното, което използваме за опитите си. Убиваме ги безболезнено и извличаме бъбреците. Някой ни е изпреварил и ми се наложи да изчакам изпълнението на нова заявка.

— Знаете ли кой ви е изпреварил?

Лоренц поклати глава.

— Не, така и не се разбра. Забавиха ме седмица, може би десетина дни. Това е всичко.

— На кого другико биха потрябвали маймуните? — попита агентът.

— На фармацевтични къщи, медицински лаборатории, от този род.

— И все пак на кого по-точно?

— Сериозно ли говорите?

— Съвсем сериозно.

Уреждането на срещата за закуска не отне много време. Посланикът Дейвид Л. Уилямс излезе от колата си и бе съпроводен до официалната резиденция на министър-председателката.

Тя вече бе седнала на масата и се изправи, когато той влезе. Порцеланът беше поръбен със злато, а кафето беше сервирано от прислужник в ливрея. Закуската започна с пъпеш.

— Благодаря ви, че ме приехте — каза Уилямс.

— Винаги сте добре дошли в моя дом — отвърна мило министър-председателката. За миг му заприлича на змия. Сладките уводни приказки продължиха десетина минути. Съпрузите и съпругите бяха добре. Децата бяха добре. Да, с настъпването на лятото жегата се увеличаваше.

— И така, какъв проблем имаме да обсъждаме?

— Доколкото разбирам, флотът ви е отплувал в открито море.

— Да, доколкото ми е известно. След неприятностите, които ни причиниха вашите въоръжени сили, правихме ремонти. Предполагам, че сега проверяват дали всички машини са в изправност — отвърна министър-председателката.

— Просто учения? — запита Уилямс. — Правителството ми само задава въпрос, госпожо.

— Господин посланик, длъжна съм да ви напомня, че ние сме суверенна страна. Нашите въоръжени сили изпълняват задълженията си съгласно законите ни, а вие не спирате да ни напомняте, че морето е

свободно за всякакви нормални корабоплавания. Да не би сега да искате да кажете, че вашата страна ни отказва това право?

— Ни най-малко, госпожо министър-председател. Ние просто намираме за странно, че вие организирате такива крупни морски маневри. — Той не добави «с вашите ограничени ресурси».

— Господин посланик, никой не обича да го подритват. Само преди няколко месеца вие ни отправихте фалшиво обвинение за планиране на агресивни намерения срещу наш съсед. Вие заплашихте страната ни. Вие действително атакувахте флота ни и причинихте крупни щети на корабите ни. С какво сме заслужили такива недружелюбни действия?

«Недружелюбни действия» не беше фраза, която се чува често при дипломатически разговори, и очевидно не беше употребена случайно.

— Госпожо, такива действия не е имало. Аз бих предложил, в случай че има недоразумения, и то от двете страни, да предприемем стъпки, с които да избегнем повтарянето на такива грешки, заради което съм и дошъл тук да ви задам един прост въпрос. Америка не заплашва никого. Ние просто отправяме запитване за намеренията на военноморските ви сили.

— И аз ви отговорих. Ние провеждаме учения. — Само преди момент тя бе казала, че това е доколкото ѝ е известно. А сега определено беше сигурна. — Нищо повече.

— Е, значи получих отговор на въпроса си — коментира Уилямс с блага усмивка. Господи, ама тази дама действително се мислеше за върха. Уилямс се бе издигнал в една от най-сложните в политическо отношение среди в Америка и си бе проправил пътя до върха ѝ. И преди се беше сблъсквал с хора като нея, само че не толкова лицемерни. Лъжата се бе превърнала в такава неразделна част от живота на политическите фигури, че те искрено бяха убедени, че могат винаги да се изплъзват с нея от всякакви ситуации. — Благодаря ви, госпожо министър-председател.

Пълно поражение. Много лошо синхронизиране, помисли Хам, наблюдавайки колоната, която се връщаше по мръсните пътища. Бяха се запътили към пункта веднага след речта на президента. Те бяха

гвардейци, далеч от домовете си, и се тревожеха за семействата си. А това им отвличаше вниманието, тъй като не бяха имали време да поуталожат емоциите, да се обадят по домовете си, за да се уверят, че всичко с мама и татко е наред или със съпругата и децата. Е, бяха си платили за това, но колкото и да беше професионален войник, Хам знаеше, че не е честно да се слага заради това черна точка на каролинската бригада. Такова нещо не би се случило на бойното поле. Колкото и да беше реалистична обстановката в тренировъчния център, това все пак си беше учение. Никой не загиваше освен при нещастен случай, докато около домовете им можеше да става нещо наистина страшно. Не биваше да бъде така с войниците, нали?

Един армейски фелдшер взе проби от кръвта на Кларк и Чавес. Дватама го наблюдаваха като хипнотизирани, още повече че беше с маска и найлонови ръкавици.

— И двамата сте здрави — каза им той след малко и си отдъхна сам.

— Благодарим ти, сержант — каза от името и на двамата Чавес. Всичко вече беше невероятно реално. В тъмните му латиноамерикански очи обаче имаше и нещо различно от облекчение. Подобно на Джон, Доминго вече бе сложил служебната си маска. Откараха ги до базата «Андрюс». Улиците в района на Вашингтонското метро бяха необичайно безлюдни. Това им позволи да карат бързо, което обаче не намали усещането за нещо необичайно зловещо. След като прекосиха един от мостовете, спряха, за да изчакат още три автомобила да минат през поста за пътна проверка. По средата на платното бе застанал офицер от Националната гвардия; Кларк му показва пропуска си за ЦРУ и онзи само махна с ръка.

— Минавайте.

— А сега накъде, господин К.? — попита Чавес.

— Към Африка, през Азорските острови.

51.

РАЗСЛЕДВАНИЯ

Срещата с ръководството на Сената мина според очакванията. Раздаването на хирургическите маски бе предрешило тона на разговорите — отново идея на ван Дам. Генерал Пикет бе отскочил до «Хопкинс» да разгледа процедурите на място, после бе долетял обратно да изнесе основната част на кратката лекция. Петнадесетината сенатори, събрани в Източната зала, слушаха в гробовно мълчание. Само очите им блестяха над маските.

— Обезпокоен съм от действията ви, господин президент — обади се един от тях. Джак не разбра кой беше.

— Да не мислите, че аз съм спокоен? — отвърна той. — Ако някой от вас има по-добра идея, нека да я чуем. Длъжен съм да постъпвам според изискванията на нашите медицински светила. Ако това нещо е толкова смъртоносно, както твърди генералът, тогава всяка грешка може да убие десетки, стотици хиляди, дори милиони хора. По-добре прекалени предпазни мерки, отколкото прекалено много жертви.

— Но какво ще кажем тогава за свободите на гражданите? — запита настойчиво друг.

— Да ми кажете някоя гражданска свобода, която да поставите над човешкия живот? — запита Джак. — Вижте, ако някой иска да ми даде по-добър съвет, аз ще се вслушам — тук при нас е един от експертите ни, който ще ни помогне да преценим. Но ви предупреждавам — няма да обърна внимание на възражения, които не се основават на научни факти. Конституцията и законът не могат да предвидят всички ситуации. В случаи като този ние трябва да използваме главите си...

— Ние трябва да се ръководим от принципите! — Това пак беше сенаторът, върл привърженик на гражданските свободи.

— Добре, нека си поговорим за тях. Ако съществува някакъв баланс между това, което съм направил, и онова, което ще помага на страната да се измъкне — безопасно! — нека го открием. Искам

варианти! Дайте ми нещо, което мога да използвам! — Последва тишина и множество кръстосващи се погледи. Дори и това им се струваше свръхмярка.

— Защо беше необходимо да бързате толкова?

— Хората могат да умрат, идиот! — изръмжа друг сенатор на своя само допреди няколко минути добър приятел и изтъкнат колега. «Тоя сигурно е от новата реколта» — помисли Джак. Някой, който още не беше научил неписания кодекс на съвършения бюрократ.

— Но какво ще стане, ако се окаже, че сте допуснали грешка? — запита друг глас.

— Тогава можете да наложите оставката ми след като Камарата на представителите ме обвини в извършване на престъпление — отвърна Джак. — И тогава на следващия след мен ще му се наложи да взема решения и Господ да му е на помощ. Господа сенатори, в момента жена ми е в «Хопкинс» и ще си поеме смяната, за да лекува тези хора. Това нещо и на мен не ми харесва. Бих искал да имам подкрепата ви. Чувствам се страшно самотно изправен така пред вас, но каквото и да стане, дали ще подкрепите президента си, или не, аз трябва да взема най-доброто решение. Ще го повторя още веднъж: ако някой тук има по-добра идея, нека я чуем.

Никой нямаше, разбира се, и това не беше тяхна вина. Колкото и малко време да бе имал Райън да привикне към ситуацията, те бяха имали още по-малко.

Военновъздушните сили бяха успели да ги снабдят с тропически униформи, тъй като вашингтонските им облекла щяха да бъдат малко неудобни за тропическия климат. Това също така им осигуряваше и добро прикритие. Кларк носеше сребърните орлета на полковник, а Чавес беше майор, комплектуван със сребърни пилотски криле и нашивки — бяха им ги подарили членовете на екипажа на техния VC-20B. В действителност имаше два екипажа. Спомагателният спеше на двете издърпани напред кресла за пътници.

— Не е зле — отбеляза Динг, макар че униформата изобщо не му стоеше добре. — И на тебе ти отива.

— Не е зле, майор Чавес, да се научите да казвате «сър».

— Слушам, сър — засмя се Динг. Това беше единственият момент по време на полета, когато поне за малко се отпуснаха. Очакваше ги среща в Кения с някакъв мъж за някакви маймуни.

— Това е вече следа, господин К. — забеляза Динг. Това си беше чисто разузнавателна мисия, една от многото, на които често ги изпращаха. Те бяха тренирани да събират жизненоважна за страната си информация, и нищо друго. Засега. Макар и да не го казваха на глас, и двамата не възразяваха срещу малко раздвижване. От доста отдавна не им се бе налагало да влизат в бойни действия и да вършат неща, които според чистите теоретици бяха прекалено вълнуващи за здравето. Но пък за сметка на това носеха удовлетворение, казваше си Чавес. Голямо удовлетворение. Той се учеше да контролира нервите си — в действителност тази част от генетичното му наследство, както го наричаше самият той, винаги бе държана под железен контрол — но това не му пречеше да размишлява усилено кой е причинил това на страната му, да го открие и после да се разправи с него като истински войник.

— Ти знаеш по-добре от мен, Джон. Как ще постъпи?

— Джак ли? — Кларк вдигна рамене. — Зависи от онова, което успеем да открием, Доминго. Такава ни е работата, нали не си забравил?

— Не съм, сър — отвърна младият мъж сериозно.

Тази нощ президентът не спа добре, макар и да се убеждаваше в обратното и да беше убеждаван от околните, че сънят е необходимо условие за вземането на разумни решения — а това, твърдяха всички в един глас, била единствената му реална функция. Това беше, което очакваха от него гражданите, освен всички останали негови задължения. Предния ден бе успял да откъсне само шест часа сън след изтощителна програма от пътувания и речи, но дори и след това сънят идваше трудно. Екипът му, както и екипите на много други федерални агенции, спяха още по-малко, защото, колкото и бързо изпълнение да изискваха заповедите на президента, те трябваше да бъдат изпълнявани в един реален свят сред една жива нация. Усложнение беше и фактът, че съществуваше проблем с двата Китайа, с разлика от тринадесет часови пояса; друг потенциален проблем беше Индия, на

десет часа разлика; и Персийският залив, на осем часа разлика, като добавка към огромната криза, връхлетяла Америка, която се простираше на територия, обхващаща седем часови пояса, ако се броеше и Хаваи, или дори още повече, ако се добавеха и островите в Тихия океан. Райън лежеше в леглото си в спалнята на Белия дом, а разумът му танцуваше около глобуса и накрая той вече се чудеше има ли изобщо някоя част от света, която да не е негова грижа. Към три часа се предаде и стана, облече се и се запъти към Залата за комуникации, като поведе след себе си и охраната.

— Какво става? — попита той дежурния офицер — майор Чарлз Канън от морската пехота, който го бе информирал за убийството в Ирак... с което сякаш бе започнало всичко, припомни си Джак. Хората започнаха да се надигат, но той ги върна с жест обратно в столовете им. — Спокойно.

— Тежка нощ, сър. Сигурно искате да се информирате веднага за развоя на събитията? — попита майорът.

— Нещо не ми се спи, майоре — отвърна Райън. Тримата агенти зад гърба му направиха гримаси. Те знаеха това по-добре от самия президент.

— И така, господин президент, сега сме свързани с комуникационните линии на ЦКЗ в Атланта и Военномедицинския институт и сме в състояние да копираме всичките им данни. Ето там на онази карта сме отбелязали всички случаи на заболели — посочи Канън. Местата с карфици с червени главички очевидно бележеха случаите на ебола. Имаше и запас от черни карфици, чиято важност беше повече от очевидна, макар че по картата още нямаше от тях. Карфиците за момента бяха съсредоточени основно в осемнадесет града, с очевидно случайни единични и двойки, разхвърляни по цялата карта. Все още имаше много щати недокоснати от епидемията. Айдахо, Алабама, двете Дакоти, дори, странно, Минесота. Имаше и няколко компютърни разпечатки; в момента всички принтери работеха непрекъснато. Райън вдигна една разпечатка. Пациентите жертви бяха изброени по азбучен ред, по щат, по град и по професия. Приблизително петнадесет процента от тях бяха в категорията «обслужващ персонал» и това беше най-голямото статистическо групиране освен «продажби-маркетинг». Тази информация постъпваше от ФБР и ЦКЗ, които работеха заедно, за да изучават

схемите на заразяване. Друга разпечатка показваше щатите под съмнение за инфекция и това потвърждаваше твърдението на генерал Пикет, че като основни цели са били избрани търговските изложения.

По време на работата си в ЦРУ Райън бе изследвал всички теоретични варианти за нападения срещу страната му. По някакъв начин обаче никога не бе виждал на бюрото си точно този тип. Биологическата война беше останала извън всеки обзор. Той бе прекарал хиляди часове в размисъл за различните възможности за ядрено нападение. С какво разполага Америка, с какво разполагат враговете ѝ, какви цели могат да бъдат поразени, какви жертви могат да бъдат дадени, стотици възможни варианти, избирани по политически, военни или икономически фактори, като за всеки вариант имаше огромно разнообразие от възможни изходи в зависимост от метеорологичната обстановка, времето на годината, часа на деня и други променливи, докато резултатът накрая беше по силите единствено само на компютрите, като дори и тогава вероятните резултати представляваха само изражение на вероятностни пресмятания. Той бе ненавиждал всеки миг от онази дейност и бе ликувал в края на студената война с нейната постоянна и неизменна заплаха, измерваща се в милиони жертви. А какви кошмари само го измъчваха тогава...

Президентът никога не бе карал курс по държавно управление, само обичайния курс по политически науки в бостънския колеж, когато бе защитавал първата си степен по икономика. Основно си спомняше думите на един плантатор — аристократ, написани почти тридесет години преди издигането му на поста трети президент на страната: «... живот, свобода и търсене на щастието. За да бъдат защитени тези права, хората издигат правителства, овластени от съгласието на управляваните.» Това беше точната формулировка на задачата му. Самата конституция, която се бе заклел да спазва, защитава и брани, беше предназначена да брани, защитава и съхранява живота и правата на хората и неговата работа не беше да зяпа списъците с имената на хората, от които най-малко осемдесет процента щяха да загинат. Те имаха право на живот. Те имаха право на свободата си. Те имаха право да търсят щастието си — с което Джеферсън бе имал предвид призванието да бъдат щастливи, а не просто да се надяват на това. В момента някой отнемаше нечий живот.

Много животи. И Райън бе заповядал суспендирането на свободите. Разбира се, това едва ли правеше хората щастливи в момента...

— В действителност има един малък светъл лъч, господин президент. — Канън му подаде резултатите от изборите, проведени предния ден, и Райън се стресна. Бе си позволил да го забрави. Някой бе съставил списък на победителите по професия. Почти половината бяха адвокати. Двайсет и седем бяха лекари. Двайсет и трима — инженери. Деветнайсет бяха фермери. Осемнайсет — учители. Четиринайсет — бизнесмени с всякакви дейности. Е, това вече беше нещо. Сега вече около една трета от Камарата на представителите бе запълнена. Дали щяха да дойдат във Вашингтон? Не можеха да бъдат възпрепятствани. Конституцията беше повече от ясна по въпроса. Пат Мартин твърдеше, че ограничаването и дори спирането на пътуванията между щатите никога не е било оспорвано пред съда, но Конституцията постановяваше, че членовете на Конгреса не могат да бъдат възпрепятствани да посещават сесиите... освен в случаите на държавна измяна? Нещо от този род. Джак не можеше да си спомни точно, но знаеше, че имунитетът на Конгреса е голяма работа.

В този момент затрака една телексна машина. Един армейски специалист се приближи до нея.

— Светкавично съобщение от Държавния департамент, от посланик Уилямс в Индия — обяви той.

— Дайте да видим. — Райън се приближи до телекса. Не бяха добри новини. Нито пък следващата от Тайпе.

Пациентът се задави и се обърна на дясната си страна. Кати сграбчи пластмасовия съд и го задържа под устата му. Слуз и кръв. Черна кръв. Кръв, изпълнена с нишки на вируса «Ебола». Когато мъжът спря да повръща, тя му даде вода, колкото да си накваси устата.

— Благодаря — простена пациентът. Кожата му беше бледа освен по местата, където беше напукана в ситни язвички от подкожните кръвоизливи. Петехии. Кати потръпна. Той я погледна и разбра. Нямаше начин да не разбере. Болката с всички сили се мъчеше да пробие границата, очертана от морфина, и достигаше съзнанието му на вълни.

— Как съм? — попита той.

— Ами не сте много добре — отвърна Кати. — Но се борите, не се предавате. Ако успеете да изкарате така още известно време, имунната ви система може да победи вируса. Но вие трябва да ни помогнете с всичките си сили. — Това не беше съвсем лъжа.

— Не знам дали ще мога. Вие сестра ли сте?

— Не, в действителност съм професор. — Тя му се усмихна през пластмасовия екран.

— Внимавайте — предупреди я той. — Хич не ви и трябва да усещате на собствения си гръб какво ми е в момента. Имайте ми вяра. — Той дори успя да ѝ върне усмивката, по начина, по който реагираха само най-жестоко поразените пациенти. Сърцето на Кати почти се разкъса.

— Всички внимаваме. Много. — Така ѝ се искаше да докосне този мъж, да му покаже колко страда заради него... И да не можеш да го направиш заради гумата и пластмасата, дяволите да го вземат!

— Наистина боли здравата, докторе.

— Лежете. Спете колкото можете повече. Нека ви наглася морфина. — Тя заобиколи от другата страна на леглото, за да увеличи прилива на морфин, и изчака няколко минути, докато очите му се притворят. После се върна до кофата и я напръска със силен химически дезинфектант.

Влезе една сестра и ѝ връчи разпечатка от принтер с най-новите кръвни изследвания. Чернодробните функции на пациента почти бяха прекъснали. Еболата проявяваше особено настървение към този орган. Други химически индикатори потвърждаваха началото на системната некроза. Вътрешните органи бяха почнали да загиват, тъканите да умират, разяждани от вирусните нишки. Теоретично беше възможно имунната система да успее да събере енергията си и да започне контраатака, но това беше само на теория, шанс едно на неколкостотин. Някои пациенти обаче наистина успяваха да се справят с болестта. Това го имаше в литературата, която тя и колегите ѝ бяха изучавали през последните дванайсет часа. Ако можеха да изолират антителата, биха могли да имат на разположение нещо, което да използват терапевтично. Ако — можеха — биха могли.

Това определено не беше медицината, която тя познаваше. Не беше онази чиста, антисептична медицина, която бе практикувала в лечението на очи. Отново се замисли над решението си да се посвети

на офталмологията. Един от професорите ѝ беше настоявал да предпочете онкологията. Имала ум и любопитство, имала дарбата да прави връзка между нещата, така ѝ беше казал. Но като гледаше този заспал, умиращ пациент, тя разбра, че не ѝ стига кураж да наблюдава това всеки ден. Не и да губи толкова много хора.

— Проклятие — изруга Чавес. — Също като Колумбия.

— Или Виетнам — съгласи се Кларк, загледан в тропическата гора. Присъстваха служител от посолството и представител на заирското правителство. Последният носеше униформа и отдаде чест на пристигащите «офицери». Джон любезно отвърна.

— Ако обичате, заповядайте, полковник. — Хеликоптерът беше френски, а обслужването — великолепно. Америка бе хвърлила много пари в тази страна. Беше време за връщане на дълговете.

Кларк погледна надолу. Гъста джунгла. Беше виждал джунгли и преди, в много страни. На млади години бе прекарал доста време в джунглите в търсене на врагове, а враговете търсеха него, дребни мъже в черни блузи или защитни униформи, с автомати «Калашников», хора, които искаха да му отнемат живота. Сега там долу имаше нещо още по-дребно, което не носеше никакво оръжие и се целеше не просто в него, а в сърцето на родината му. Всичко изглеждаше дяволски нереално. Джон Кларк беше рожба на страната си. Беше раняван в бойни операции и други сблъсъци и всеки път бе възстановявал здравето си напълно. Имаше и един случай, когато бе спасил един пилот някъде по течението на някаква река в Северен Виетнам, чието име вече не можеше да си спомни. Той самият беше ранен, а замърсената река го бе заразила. Не беше от най-приятните му преживелици, но лекарствата и времето се бяха справили и с това. Оттогава живееше с твърдото убеждение, че страната му обучава лекари, които могат да лекуват почти всичко — с изключение на старостта и рака, но те работеха и върху тези проблеми и след необходимото време щяха да спечелят и тази битка, както той бе печелил своите. Това си беше илюзия, разбира се. Беше длъжен да го признае пред себе си. Както той и страната му бяха загубили битката в една джунгла подобна на тази триста метра под краката му, така и сега джунглата протягаше пипалата си към тях. Той тръсна глава,

прогонвайки видението. Не джунглата протягаше пипала. Хора бяха виновни за страданието на страната му.

Четири кораба ро-ро се събраха на хиляда километра север-северозапад от Диего Гарсия. Плаваха в каре, на по хиляда метра един от друг, отпред и отзад, отляво и отдясно. Разрушителят «О'Банън» бе на пет хиляди метра право пред тях. «Кид» беше на десет километра североизточно, а «Анцио» — на трийсет. Допълнителната група от две фрегати идваше от запад и щеше да се присъедини към тях по залез.

Това беше добра възможност за учение. В Диего Гарсия бяха базирани шест самолета Р-3С Орион — навремето бяха повече — и един от тях патрулираше пред миниконвоя, вслушвайки се за евентуални подводници. Друг проследяваше индийската флотилия, състояща се от бойна група с два самолетносача.

— Да, господин президент — каза Джей-3. «Защо не спиш, Джак?» — прииска му се да извика, но не можеше.

— Роби, видя ли съобщението от посланик Уилямс?

— Да, привлече вниманието ми — отвърна адмирал Джексън.

Дейвид Уилямс се беше потрудил съвестно, оформяйки комюникето. Това бе отегчило хората от департамента и бе станало причина за две запитвания по доклада му, които той бе игнорирал. Бившият губернатор използваше всичките си политически умения, за да анализира думите, използвани от министър-председателката, жестовете и лицето ѝ, а най-вече погледа ѝ. Нищо не можеше да замени тези наблюдения. Дейвид Уилямс бе научил този урок много отдавна. Единственото нещо, което не бе научил, беше дипломатическото многословие. Докладът му беше абсолютно сбит, а заключението му беше, че Индия крои нещо. По-нататък отбелязваше, че избухналата в Америка епидемия е била подмината с пълно мълчание. Не била произнесена дори и една съчувствена дума. Това, пишеше той, в известен смисъл може би е грешка, а в друг — абсолютно преднамерен акт. Индия би трябвало да се позамисли над това или поне да изрази загриженост, макар и фалшива. Вместо това темата била напълно игнорирана. Ако я бил запитал, министър-

председателката щяла да каже, че още не е информирана — което щеше да си е чиста лъжа, разбира се. В ерата на Си Ен Ен събития като това никога не минаваха незабелязани. Вместо това тя непрекъснато му натяквала, че били подритвани от Америка, напомнила му за «атаката» срещу флота ѝ неведнъж, а цели два пъти, като усилила напомнянето, назовавайки го «недружелюбен акт», фраза, използвана в дипломацията като последна преди да заговорят оръжията. Той заключаваше, че военноморските маневри на Индия не са грешка нито във времето, нито в мястото.

— И така, какво мислиш, Боб?

— Че посланик Уилямс е изключително хитър кучи син. Единственото нещо, което не казва, е онова, което не знае: ние нямаме самолетоносач там. Публична тайна е, че «Айк» напредва към Китай, и ако офицерите от разузнаването им са поне малко компетентни, те определено го знаят. И тогава — хоп! — изскачат в морето. А сега получаваме това от посланика. При това положение имаме всички причини да вярваме, че Китай и Индия действат съвместно. И какво става сега? Китай предизвиква инцидент. Нещата се влошават. Ние изпращаме там самолетоносач. Индийците излизат на разходка в морето. Флотът им се намира на правата между Диего Гарсия и Персийския залив, а в Персийския залив нещо се мъти.

— А при нас избухва чумна епидемия — добави Райън и се приведе над евтиното бюро в Комуникационната зала. Не можеше да заспи, но това не означаваше, че е напълно буден. — Съвпадения?

— Може би. Може би индийската министър-председателка ни е сърдита. Може би иска само да ни покаже, че не можем току-така да я подритваме. Може би всичко са само съвпадения, господин президент. Но може и да не са.

— Варианти?

— В източното Средиземноморие имаме група от надводни сили — два кръстосвача, разрушител и още три бойни единици. Средиземно море е спокойно. Предлагам да разгледаме възможността за прехвърлянето на тази група през Суецкия канал за подкрепа на групата на «Анцио». По-нататък предлагам да прехвърлим един самолетоносач от Атлантическия океан в Средиземно море. Това ще отнеме време, Джак. Шест хиляди мили са: дори и с пълна скорост това прави почти девет дни само да приближим самолетоносача.

Оставяме повече от една трета от света, без да имаме самолетоносач подръка, и това започва да ме изнервя. Защото ако ни се наложи да правим нещо, не съм сигурен дали ще успеем.

— Здравей, сестро — поздрави Кларк. Не беше виждал милосърдна сестра — монахиня от години.

— Добре дошли, полковник Кларк. Здравейте, майоре — кимна тя на Чавес.

— Добър ден, сестро.

— Какво ви води в нашата болница? — Английският на сестра Мери Чарлз беше отличен, макар и с белгийски акцент, който звучеше на двамата американци като френски.

— Сестро, тук сме, за да питаме за смъртта на една от сестрите ви, сестра Жана Батист — каза Кларк.

— Разбирам. — Тя махна към столовете. — Моля, настанявайте се.

— Благодаря, сестро — изрече учтиво Кларк.

— Вие католик ли сте? — попита тя. Това беше важно за нея.

— Да, сестро, и двамата сме католици.

Чавес кимна в знак на съгласие с «полковника».

— А образованието ви?

— В действителност сме учили само в католически училища — каза Кларк и тя очевидно се зарадва.

— Чух за болестта, избухнала в страната ви — каза сестрата. — Това е много тъжно. И вие сте тук, за да питате за бедния Бенедикт Мкуза, сестра Жана и сестра Мария Магдалина. Аз обаче се страхувам, че не можем да ви бъдем особено от полза.

— Защо, сестро?

— Бенедикт почина и тялото му беше кремирано по заповед на правителството — обясни сестра Мери Чарлз. — Жана беше болна, да, но тя потегли за Париж с един медицински евакуационен полет, разбирате ли, да посети Пастъоровия институт. Самолетът обаче катастрофира в морето и всички се изгубили.

— Всички? — запита Кларк.

— Сестра Мария Магдалина също така отлетя с тях, и доктор Мауди, разбира се.

— Кой беше той? — заинтересува се Джон.

— Член на мисията на Световната здравна организация. Някои от колегите му са в съседната сграда. — Тя посочи натам.

— Мауди ли казахте, сестро? — попита Чавес. Водеше си бележки.

— Да. — Тя го произнесе буква по буква. — Мохамед Мауди. Добър лекар — добави тя. — Толкова ни беше мъчно за всички.

— Мохамед Мауди, значи казвате. Имате ли някаква представа откъде беше? — Това беше пак Чавес.

— Иран... не, нали това току-що се промени. Беше завършил в Европа, млад лекар, но много добър и се отнасяше с голямо уважение към нас.

— Разбирам. — Кларк се намести по-удобно на стола. — Можем ли да поговорим с колегите му?

— Мисля, че президентът е прекалил — заяви по телевизията лекарят. Интервюираха в едно местно студио, защото не бе могъл да дойде от Кънектикът до Ню Йорк сутринта.

— Защо мислиш така, Боб? — запита водещият. Той бе дошъл в нюйоркското студио точно преди да блокират мостовете и тунелите и беше принуден да спи в кабинета си. Съвсем разбираемо беше, че не е особено щастлив.

— Ебола е много опасен вирус — обясни медицинският кореспондент на мрежата. Той беше лекар, който не практикуваше, но пък владееше перфектно медицинския език. Основно представяше медицинските новости, като сутрин се концентрираше върху ползата от джогинга и добрата диета. — Но той никога не е стигал до територията на Америка просто защото не може да оцелее при нас. Все пак, макар и тези хора да са се заразили с него — за момента ще оставим настрана спекулациите как е станало това, — той не може да се разпространява толкова бързо. Според мен действията на президента са малко прекалени.

— И антиконституционни — добави юридическият кореспондент. — В това няма съмнение. Президентът се е паникьосал, а това не е добре за страната и в медицинско, и в юридическо отношение.

— Благодаря ви много, момчета — каза Райън и изключи звука на телевизора.

— Трябва да порботим на тази тема — обади се Арни.

— Как?

— Човек воюва с лошата информация, като използва добра информация.

— Супер, Арни! Обаче, за да докажа, че съм взел правилното решение, трябва да оставя хората да измрат.

— Трябва да предотвратим паниката, господин президент.

До този момент тя още не се беше развихрила, което само по себе си беше забележително. Новините бяха излъчени вечерта. В основната си част хората вече се бяха прибрали по домовете си, повечето имаха в хладилниците си храна, с която да изкарат по няколко дни, а новините бяха така изненадващи, че не се бе получило иначе обичайното за такива обстоятелства нашествие по супермаркетите. Днес обаче нещата явно щяха да се променят. След няколко часа хората щяха да излязат на улиците да протестират. Медиите щяха да го отразят, с което щеше да се сформира някакво обществено мнение. Арни имаше право. Трябваше да се направи нещо. Но какво?

— Как, Арни?

— Джак, вече бях почнал да си мисля, че няма да ме попиташ.

Следващата спирка беше летището. Там потвърдиха, че един частен самолет G-IV с швейцарска регистрация действително е излязъл с маршрут до Париж през Либия, където щял да зареди. Ръководителят на полетите разполагаше с копие на регистрите на летището и митническата декларация на самолета. Забележително изчерпателен документ, тъй като бе послужил и за пред митническия контрол. Имаше ги имената на летателния екипаж.

— Е? — каза Чавес.

Кларк огледа заирските официални служители.

— Благодаря ви ценното съдействие. — После двамата с Динг се запътиха към колата, която щеше да ги откара до самолета.

— Е? — повтори Динг.

— Спокойно, момче. — Петте минути път минаха в тишина. Кларк гледаше през прозореца. Събираха се буреносни облаци.

Ненавиждаше полети в такива условия.

— Няма начин. Ще изчакаме няколко минути. — Вторият пилот беше подполковник. — Имаме правилник.

Кларк потропа по орлите върху еполетите си и се приведе към него.

— Мен полковник. Мен голяма работа. Казва мен тръгва, летец изпълнява. Веднага!

— Вижте, господин Кларк, знаем кой сте и...

— Вижте — обади се Чавес, — аз съм само един бутафорен майор, но нашата задача е по-важна от вашите правилници. Имаме си торби за повръщане, ако се наложи.

Пилотът ги изгледа злобно, но влезе в кабината. Чавес се обърна към Кларк.

— Нерви, а?

Кларк му връчи документа.

— Провери имената на екипажа. Не са швейцарци, а регистрацията на самолета е швейцарска.

Чавес ги потърси. НХ-НJA беше регистрационният код. А имената на летателния екипаж не бяха германски, галски или италиански. Трябваше да ги провери в Ленгли по факса.

— Е? — потрети Динг.

— Тия имена са на фарси, Динг. — Кларк погледна през илюминатора. Навсякъде около тях проблясваха мълнии. — Я дай да се посъветваме с екипажа.

Кларк разкопча колана си въпреки светещия знак и отиде до тоалетната да си наплиска лицето. После коленичи на пода до резервния пилот — млада жена — и ѝ показа документа, който току-що бяха изпратили по факса.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за това? Беше ѝ потребен само един поглед.

— О, да — каза тя. — Забелязахме го.

— Кое?

— Ами това е същият модел самолет. Когато има авария, производителят известява всичките си клиенти... искам да кажа, че ние щяхме да питаме, но процедурата е почти автоматична. Той дойде оттук, отлетя на север към Либия, приземи се да зареди с гориво, нали така? И веднага излетя. Медицински полет, нали?

— Точно така. Продължавай.

— Обяви бедствие, каза, че губи мощност в единия двигател, после в другия, и взе да губи височина. Три радара го покриваха. Либийски, малтийски и един военноморски кораб, мисля, че беше разрушител.

— Имаше ли нещо странно в цялата тая работа?

Тя повдигна рамене.

— Това е добър самолет. Не знам армията някога да е губила такъв модел. — Джери — обади се тя на пилота, — имало ли е някога проблеми с двигател при полет с двайсетица?

— Два пъти, мисля. Първият при дефект в горивната помпа. Другият беше преди няколко години. Във въздухозаборника попаднала гъска.

— Е, тогава двигателят гръмва — каза младата жена. — Гъските са по десет килограма. Гледаме да сме по-далеч от тях.

— А онзи е получил авария едновременно в двата двигателя, така ли?

— Още не са разбрали каква е била причината. Може би горивото не е било качествено. Това се случва, но пък двигателите са изолирани модули. Всичко им е отделно — помпи, електроника, всичко...

— Освен горивото — вметна Джери. — Всичко идва от една и съща цистерна.

— Какво друго? Какво може да се случи, когато двигател излезе от строя?

— Ако не внимаваш, можеш да изгубиш управление. Всичко изведнъж се разтърсва, самолетът се накланя към страната на мъртвия двигател. Така веднъж загубихме един Лиър VC-21. Ако ти се случи по време преходна маневра, става страшничко. Но ние сме обучени и за такива ситуации и екипажът ни е летял и в такова положение, това го има и в бордовия дневник. Онези двамата са били опитни пилоти. Но така или иначе, радарът не е показал да са правили маневра. Така че тази причина я изключваме. Най-вероятната причина е лошо гориво, но либийците казаха, че горивото било наред.

— Освен ако екипажът изведнъж не е отказал тотално — пак се обади Джери. — Но дори и това не е за вярване. Искам да кажа, че специалистите предвиждат дори и такива ситуации и екипажът се учи

как да ги преодолява, нали разбирате? Аз самият имам три хиляди летателни часа.

— Аз имам четири хиляди и петстотин — каза жената. — По-безопасно е, отколкото да караш кола. Освен това ние всички си обичаме работата.

Кларк кимна. Нямахше повече въпроси.

— Остават три часа до Найроби, полковник — каза пилотът.

— Добре, но как ще се върна? — попита Раман по телефона.

— Засега няма да се връщаш — каза му Андреа. — Стой си там. Може би ще успееш да помогнеш на ФБР при разследването.

— Страхотно!

— Спокойно. Нямам време за разпавии — тросна му се тя.

— И аз нямам. — И той затвори.

Странно. Джеф винаги се бе отличавал с изключително спокойствие. Но кой ли беше спокоен в момента?

52.

НЕЩО ЦЕННО

— Бил ли си тук преди, Джон? — попита Чавес, докато самолетът се снижаваше към пистата.

— Веднъж. Видях само сградата на летището. — Кларк разкопча колана си и се протегна. Слънцето залязваше, но за съжаление това не означаваше края на и без това дългия им работен ден. — Повечето от това, което знам, идва от книгите за лова, нали ме разбираш.

— Но ти не ходиш на лов... — учуди се Динг.

— Ходех навремето. И още обичам да чета за тия неща. Не можеш да си представиш колко е приятно да стреляш по същества, които не могат да ти отвърнат с куршуми.

— Е, едва ли е толкова възбуждащо. Може би само по-безопасно — засмя се Динг.

Слязоха. Кения имаше малки военновъздушни сили, макар че какво именно правеха, беше загадка за двамата «офицери» и изглежда, щеше да си остане загадка. Самолетът отново бе посрещнат от служител на посолството, този път от военния аташе, чернокож полковник със значка на ветеран от войната в Персийския залив.

— Полковник Кларк, майор Чавес... Чавес, ти ли си?

— Нинджа! — ухили се Динг. — Ти беше от нашата бригада!

— А ти изчезна. Явно са те намерили. Спокойно, господа, знам откъде сте, но нашите домакини са в мъгла на тая тема — предупреди ги офицерът и веднага попита: — Как са нещата у дома?

— Лоши — отвърна Динг.

— Това ми напомня нещо... биологическата война е основно психологическо оръжие... като заплахата за атака с химическо оръжие през деветдесет и първа, нали?

— Може би — отвърна Кларк. — Обаче е много кофти, полковник.

— Много — съгласи се аташето. — Имам семейство в Атланта. Според Си Ен Ен в града нямало регистрирани заболели.

— Бързо научаваш новините. — Джон му връчи последните данни, получени на борда на самолета. — Това ще ти даде по-добра представа от телевизията. «По-добра» май не беше най-подходящата дума.

Полковникът явно изпълняваше длъжността и на шофьор. Седна зад волана и прехвърли набързо страниците.

— Няма ли да има официално посрещане този път? — попита Чавес.

— Не. Ще ни чака ченге. Помолих един приятел от министерството да се отнасят с нас като с дребни посетители от нисък ранг. Имам доста добри връзки.

— Не е зле — одобри Кларк.

Потеглиха. Пътят им отне само десет минути. Кантората на търговеца беше в покрайнините на града, почти в гората. Двамата бързо разбраха защо.

— Господи! — възкликна Чавес, щом слезе от колата.

— Шумни са, нали? Бях тук сутринта. Той подготвя една пратка за Атланта. — Военният аташе отвори куфарчето си и подаде на Кларк един плик. — Дръжте, ще ви потрябва.

— Благодаря. — Кларк пъкна плика в джоба си.

— Добре дошли! — възкликна търговецът. Беше едър мъж и ако се съдеше по шкембето му, очевидно нормата му не падаше под каса бира дневно. До него стоеше някакъв униформен офицер, очевидно полицай. Аташето отиде при него и го дръпна встрани. Ченгето не изглеждаше да има нещо против. Техният човек явно си знаеше работата.

— Здравейте — каза Джон и стисна ръката на търговеца. — Аз съм полковник Кларк. Това е майор Чавес.

— От американските военновъздушни сили?

— Точно така — отвърна Динг.

— Обичам самолетите. На какво летите?

— На всичко — отговори Кларк. Работата с местния бизнесмен очевидно вече беше почти опечена. — Имаме няколко въпроса, ако не възразявате.

— За маймуните ли? Защо се интересувате от маймуните? Вашият човек не ми обясни.

— Толкова ли е важно? — попита Джон и подаде плика. Търговецът го пхна в джоба си, без да го отваря. Явно бе преценил сумата по дебелината.

— Прав сте, не е важно. И така, с какво мога да ви помогна?

— Вие продавате маймуни — каза Джон.

— Да, търгувам с тях. За зоологически градини, за частни колекционери и за медицински лаборатории. Елате, ще ви покажа. — Той ги поведе към една сграда с три страни, издигната от гофрирана ламарина, или поне така изглеждаше. Там имаше два камиона и петима работници, които ги товареха. Всички бяха с дебели кожени ръкавици.

— Току-що получих заявка от вашия Център по контрол върху болестите в Атланта за сто зелени маймуни — обясни търговецът. — Хубави животинки, но с много неприятен характер. Местните фермери са вдигнали ръце от тях.

— Защо? — попита Динг, загледан в клетките. Бяха направени от стоманена тел, с дръжки в горната част. От разстояние сякаш бяха с размерите на онези, които се използват за транспортиране на птици до пазарите... отблизо обаче изглеждаха малко по-големи. Но иначе почти същите...

— Унищожават посевите. Те са вредители, като плъховете, но по-умни от тях. Не бива да се вдига толкова шум, че били използвани за медицински експерименти. — Търговецът се изсмя. — Като че ли са на привършване! Тук направо гъмжи от тях. Правим хайка в някой район, хващаме трийсетина, и след месец можем пак да отидем и пак да си уловим толкова. Фермерите направо със сълзи на очи ни молят да ги изтребим.

— Наскоро е трябвало да пригответе пратка за Атланта, но сте ги продали на някакъв друг човек, нали така? — попита Кларк и хвърли поглед към партньора си, който не се приближи към сградата заедно с тях, а тръгна да я обикаля. Взираше се в празните клетки. Може би мирисът го притесняваше. Беше необичайно силен.

— Не ми платиха навреме, а през това време се появи друг клиент — обясни търговецът. — Това е бизнес, полковник Кларк.

Джон се ухили.

— Не съм изпратен тук от Бюрото за етика в бизнеса. Просто искам да знам на кого сте ги продали.

— На един купувач — каза търговецът. — Какво още би трябвало да ме интересува?

— Откъде беше той? — заупорства Кларк.

— Не знам. Плати ми в долари, но не беше американец. Спокоен мъж — припомни си търговецът, — дори малко неприветлив. Да, знам, че закъснях с пратката за Атланта, но и те закъснях с плащането. Вие, за щастие, не сте като тях.

— По въздуха ли тръгнаха?

— Да, с един стар 707. Направо го претърпкаха. И не бяха само моите маймуни. Бяха ги събирали откъде ли не. Разбирате ли, зелените маймуни ги има навсякъде. Те живеят на територията на цяла Африка. Вашите обожатели на животните не са прави, че зелените маймуни щели да бъдат изтребени. Виж, горилата, признавам, е съвсем друго нещо. Обаче за тях плащат луди пари.

— Имате ли някакви писмени документи? Името на купувача, митническата декларация, регистрацията на самолета?

— Искате да кажете данни от митницата! — Той поклати глава. — Жалко, но нямам. Може би са се изгубили.

— Но сигурно имате договореност с управлението на летището — произнесе Джон с усмивка — вярно, малко пресилена.

— Да, вярно е, че имам доста приятели в правителството. — Търговецът се подсмихна лукаво. «Е, да не би корупцията да е ограничена само върху територията на Америка» — помисли Кларк.

— И не знаете накъде са потеглили?

— Не, тук не мога да ви помогна. Ако можех, бих го сторил с радост — отвърна търговецът и се потупа по джоба, където бе прибрал плика. — Съжалявам, но при някои от сделките ми писмените документи не са в пълен състав.

Кларк разбра, че няма да научи нищо повече. Търговецът беше изобретателен бизнесмен, а и местните власти при съответната такса си затваряха очите. Маймуните пък едва ли бяха жизненоважна национална принадлежност, ако приемеше твърдението на търговеца, че Африка гъмжала от тях, за чиста монета. А той по всяка вероятност казваше истината. Звучеше достатъчно убедително. Фермерите щяха да са наистина щастливи, ако успееш да се отърват от тая напаст, която унищожаваше посевите им и вдигаше невъобразим шум — като бар в петък вечер. Маймуните посягаха и дращеха облечените в ръкавици

ръце на носачите. Какво пък, по дяволите, денят им не беше от най-щастливите. А като стигнеха в Атланта, щеше да стане още по-лошо. Дали бяха достатъчно интелигентни, за да го разберат? Кларк знаеше, че са. Човек не транспортира такова гъмжило само за магазинерите, продаващи домашни питомци. В момента обаче жалостта му към животните беше напълно изчерпана, не можеше да се притеснява за съдбата им.

— Благодаря ви за помощта. Може би някой пак ще дойде при вас да си поговорите.

— Съжалявам, че не мога да ви кажа повече. — Гласът на търговеца звучеше съвсем искрено. За пет хиляди долара в брой той определено беше готов да им свърши още работа. Не че щеше да им върне част от сумата, ако не го направеше, разбира се.

Двамата се върнаха до колата. Чавес се присъедини към тях — изглеждаше замислен, но не каза нищо. Ченгето и аташето си стиснаха ръце. Беше дошло време да отлитат. След малко колата потегли. Джон се обърна и видя как търговецът изважда плика от джоба си и връчва няколко банкноти на ченгето. В това също имаше логика.

— Какво научихте? — запита истинският полковник.

— Никакви писмени документи — отвърна Джон.

— Тук бизнесът се прави така. Върху тая стока има мито за износ, но ченгетата и хората от митницата обикновено имат...

— Споразумение — прекъсна го ухилено Джон.

— Точно това е думата. Хей, баща ми е от Мисисипи. Там му казвали така, когато местният шериф осъжда някого на доживотен затвор, знаете ли?

— Клетките! — обади се изведнъж Динг.

— А? — попита Кларк.

— Не ги ли видя, Джон? И преди сме виждали такива — онези в Техеран, в хангара на военновъздушните им сили. Спомняш ли си ги?

— Проклятие!

— Още една връзка, господин К. Тия случайности май взеха да стават нещо множество, братко. Къде отиваме сега?

— В Хартум.

Репортажите за епидемията продължаваха, но информацията все още беше малко. «Именитите» кореспонденти бяха затворени в главните си кабинети в Ню Йорк, Вашингтон, Чикаго и Лос Анджелис, а новините посвещаваха репортажите си най-вече на националните гвардейци по главните транспортни магистрали между отделните щати. В действителност никой не се опитваше да пробие блокадите. Камионите с медикаменти и медицински материали и храни биваха пропускани след щателен оглед, а след ден или два шофьорите им щяха да бъдат изследвани за антитела на ебола, след което щяха да получат пропуски с фотографии, за да се улеснят пътуванията им. Превозвачите надаваха жесток вой.

За другите транспортни средства и пътища беше различно. Макар по-голямата част от трафика по междущатските магистрали да минаваше по големите артерии, нямаше и един щат, в който да не изобилстваше разширена мрежа от странични пътища със съседните щати, което правеше задължителна и тяхната блокада. Това обаче изискваше допълнително време и в медиите се появяваха интервюта с хора, успели да се промъкнат, които гледаха на всичко като на един голям майтап; след репортажите се правеха коментари, според които заповедите на президента били невъзможни за изпълнение, а освен това били дълбоко погрешни, глупави и антиконституционни.

— Това просто не е възможно — обяви един експерт по транспорта по сутрешните новини.

Тези хора обаче не си даваха сметка, че националните гвардейци са техни съграждани и също могат да четат карти. А и бяха обидени от твърденията, че са глупаци. Към обяд в сряда на всяко шосе в страната имаше по един камион, заобиколен от хора с пушки, облечени в костюми за химическа защита. Изглеждаха като пришълци от Марс.

Тук-там по страничните пътища се случваха и сблъсъци. Някои се проявяваха единствено в размяната на реплики, като «семейството ми е хей там, защо не ме пуснете, вие нямате ли близки, а?» Обикновено законът се налагаше с малко здрав разум след проверка на самоличността и обаждане по радиото. В други случаи налагането на закона ставаше в буквалния смисъл, като отначало всичко започваше с думи, постепенно репликите са ожесточаваха, и в два от случаите бяха разменени изстрели. Имаше и един убит. Случаите мигновено биваха препредавани по цялата мрежа на страната и коментаторите отново се

дивяха на действията на президента. Един даже обвини пряко Белия дом за смъртния случай.

В повечето случаи обаче дори и най-решените да прекосят блокадите, след като видеха готовите за стрелба оръжия, благоразумно решаваха, че рискът не си струва.

Същото се отнасяше и за международните граници. Канадските армия и полиция затвориха всички гранични пунктове. Американските граждани в Канада бяха помолени да отидат в най-близката болница за изследване, като някои от тях бяха задържани, наистина, съвсем цивилизовано. Същото се случи и в Европа. За пръв път в американо-мексиканската история мексиканската армия беше тази, която затвори американската южна граница съвместно с американските власти, като този път целта беше да се спре трафикът в южна посока.

Движението в малките райони обаче не спираше. Магазините работеха, но пускаха едновременно само по няколко души да си напазаруват най-необходимото. Аптеките в цялата страна свършиха хирургическите маски само за час. Много хора звъняха в местните търговски фирми за санитарни и бояджийски стоки с молба да им доставят маски за други употреби — изясни се, че такива маски, напръскани с обикновени домашни дезинфектанти, предлагат по-добра защита срещу вируса, отколкото армейското химическо облекло. Разбира се, случиха се и неизбежните неща: някои хора бяха прекалили с пръскането, в резултат на което получиха алергични реакции, затруднения в дишането, имаше дори и няколко смъртни случая.

Лекарите от цялата страна бяха страшно заети. Бързо стана известно, че първоначалните симптоми на вируса са сходни с тези при грип, и скоро всеки лекар се сблъска с множество пациенти, убедени, че са прихванали ебола. Разграничаването на действително заболелите от хипохондриците изискваше максимално напрежение от страна на лекарите.

Въпреки всичко обаче, хората се справяха със ситуацията, гледаха телевизия, гледаха се едни други и се чудеха какво ли още трябва да стане, за да се изплашат наистина.

Вече имаше над петстотин потвърдени случая, всеки от които беше пряко или непряко свързан с осемнайсет търговски изложения. Това даваше възможност да се определи и разпространението във времето. При разследването бяха взети предвид и четири други изложения, от които все още не бяха докладвани случаи на развили болестта. Всичките двайсет и две бяха посетени от агенти, но навсякъде отпадъците отдавна бяха изчистени. Възникна идея да претърсят сметищата, но Военномедицинският институт бързо разубеди Бюрото, понеже идентифицирането на системата за разпространение на болестта би означавало сравняването на хиляди тонове материал, задача, непосилна за тях, която освен това можеше да се окаже извънредно опасна. Важното откритие беше времевият интервал. Тази информация веднага бе направена публично достояние. Американците, отпътували от страната преди началните дати на изложенията, известни като огнища на заболяванията, веднага бяха обявени за безопасни. Този факт бе предаден на световните здравни служби, които подложиха твърдението на проверка. После информацията беше разпространена по цялата планета само за няколко часа. Нямахме начин да я спрат, а и нямаше смисъл да продължават да я държат в тайна.

— Е, това означава, че всички сме в безопасност — заяви генерал Дигс на екипа си. Форт Ъруин беше едно от най-изолираните военни поделения в Америка. Той имаше само един вход и изход, който в момента беше блокиран от един танк «Брадли».

При другите военни бази обаче не беше така; проблемът беше глобален. Един старши служител от Пентагона бе отлетял за Германия да присъства на заседание в щаба на V-и корпус и два дни по-късно колабира, заразявайки в процеса на първата помощ един лекар и две сестри. Това разтърси съюзниците в НАТО, които мигновено сложиха американските бази под карантина. Новината веднага плъзна по глобалната телевизионна мрежа. Най-лошото обаче беше, че почти всяка база си имаше заболели, действителни или само заподозрени. Ефектът върху бойния морал беше съкрушителен, а тази информация също не можеше да се укрие. Трансатлантическите телефонни линии буквално се нажежаваха.

Обединеният отряд включваше членове на всички разузнавателни служби. Президентът ги беше упълномощил с голяма власт и те имаха намерение да я използват цялата. Митническата декларация на изгубения търговски самолет «Гълфстрийм» бе започнала да раздвижва нещата в едно ново и неочаквано направление, но така ставаше при разследванията.

В Савана, Джорджия, един агент на ФБР почука на вратата на президента на «Гълфстрийм» и му връчи хирургическа маска. Фабриката беше затворена, както и повечето американски предприятия, но днес тази президентска заповед щеше да бъде нарушена. Президентът на фирмата позвъни на шефа на охраната и му каза да дойде в кабинета му заедно със старшия пилот изпитател. Шестима агенти на ФБР проведоха с тях дълъг разговор, който скоро прерасна в истинско съвещание. Най-важният резултат беше откритието, че черната кутия на изгубения самолет не е била намерена. Това предизвика обаждане до командващия офицер на американския боен кораб «Радфорд», който потвърди, че корабът му, който в момента беше на сух док, е търсил изгубения самолет и после е изследвал дъното със сонарни сигнали, но без полза. Военноморският офицер не можеше да обясни причината за неуспеха. Главният пилот изпитател обясни, че ако самолетът е претърпял тежка катастрофа, от силния удар устройството би могло да се разруши въпреки здравата си конструкция. Но нещата съвсем не се бяха развивали с такава бързина, припомни си шкиперът на «Радфорд», а и не били открити никакви останки. В резултат на това се свързаха с Федералното управление за гражданска авиация и Националното управление за безопасност на полетите и им наредиха веднага да дадат регистрите.

Оказа се, че и двамата пилоти са били летци от иранските ВВС, обучавани в Америка в края на седемдесетте. Оттам се появиха на бял свят и фотографите им и пръстовите им отпечатьци. Друга двойка пилоти, управлявала същия вид самолет в същата швейцарска корпорация, бе имала сходна подготовка и юридическият аташе на ФБР в Берн веднага се обади на швейцарските си колеги, за да поиска разрешението им да разпита пилотите.

— И така — обобщи Дан Мъри. — Имаме една болна белгийска милосърдна сестра, приятелката ѝ и един ирански лекар. Те отлитат със самолет швейцарска регистрация, който изчезва без следа. Самолетът принадлежи на малка търговска компания, която юридическият ни аташе на място ще проучи много бързо, но ние знаем със сигурност, че екипажът е бил ирански.

— Това вече ни отвежда в съвсем определена посока, Дан — каза Ед Фоли.

В същия момент влезе агент с факс от директора на ЦРУ. Съобщението не беше особено дълго.

— Някои хора се мислят за дяволски хитри — каза Мъри и раздаде новото разпореждане.

— Не ги подценявайте — предупреди Ед Фоли. — Още нямаме никакви сериозни доказателства. Президентът е с вързани ръце, докато не открием нещо абсолютно сигурно. — А може би дори и тогава нямаше да може да предприеме нещо, колкото и да беше разгневена в момента армията. Трябваше да отчете и онова, което бе споменал Чавес преди отлитането им. По дяволите, на хлапака му сечеше акълът. Фоли се зачуди дали да повдига този въпрос. Не, в момента имаха много по-спешни неща. Можеше да го обсъди с Мъри на четири очи.

Чавес изобщо нямаше чувството, че акълът му сече, докато дремеше в кожената седалка на път за Хартум. Дори си мислеше, че е съвсем глупав.

От друга страна, който и да беше организиран това, също не беше кой знае колко хитър. Добре, самолетът бе изчезнал с петима души на борда, но това не означаваше задължително край, нали така? НХ-НЈА, спомни си той от митническите документи. Хм. НХ означаваше Швейцария. Но защо НХ? Не беше ли това някакво старо име на Швейцария? Не се ли използваше все още в някои езици? Май имаше такива. Немски може би. НЈА идентифицираше отделните самолети. Използваха букви вместо цифри, защото така се получаваха по-голям брой пермутации. Дори и тази представляваше определен код, с префикс «N», защото американските самолети използваша този буквен код. НЈА. НЈА. Нинджа. Динг се усмихна. Това беше прякорът на старото му бойно подразделение, Първи батальон от 17-и пехотен

полк. «Нощта е наша!» Да, хубаво беше онова време, когато щурмуваха хълмовете на Форт Орд и Хънтър-Лигет. Но Седма пехотна дивизия отдавна беше разформирана. Нинджа. Това му се стори важно. Защо?

Очите му рязко се отвориха, Чавес се изправи и отиде при пилотите.

— Полковник?

— Какво има?

— Колко струва една от тия машинки?

— Повече, отколкото ние с теб можем да си позволим.

— Питам сериозно.

— Над двайсет милиона долара, в зависимост от модела и комплектуването. Ако някой направи по-добър самолет за делови пътувания, просто не мога да си представя как би изглеждал.

— Благодаря. — Чавес се върна на седалката си. Нямахше смисъл да се мъчи пак да заспива. Усети как носът на самолета се наклони и двигателите намалиха досадния си шум; започваха да снижават за кацане в Хартум. Щеше да ги посрещне шефът на местното отделение на ЦРУ... пардон, търговският аташе. Или културният? Нямахше значение. Динг знаеше, че този град няма да е толкова приветлив, колкото предишните два.

Хеликоптерът се приземи във Форт Макхенри, близо до статуята на Орфей, за която някой бе решил, че е подходяща да се увековечи името на Франсис Скот Кий. Почти толкова глупаво, колкото и шибаната идея на Арни за снимки. Трябваше да си придава загрижен вид. Джак направо беше в недоумение. Да не би хората да си мислеха, че в моменти като този президентът организира танцови забави? Не беше ли написал По разказ «Маската на червената смърт»? Нещо подобно. Но онази чума бе взела участие в празненството, не беше ли така? Президентът разтърка лицето си. «Спи ми се. Трябва да спя. Дрън-дрън.» Беше като фотографски светкавици. Умът се изтощава и из него без никаква причина пробягват хаотични мисли, и се налага да ги прогонваш, и да вкараш съзнанието си в коловоза на важните неща.

Обичайните лимузини бяха по местата си, но президентската я нямаше. Райън очевидно щеше да пътува в бронирано превозно

средство. Наоколо имаше ченгета с мрачни лица. Е, всички бяха така, защо да не са и те?

Той също носеше маска. Имаше три телевизионни камери, които да регистрират факта. Може би предаването щеше да се излъчва на живо. Той не знаеше и уплашено хвърли поглед към камерите, докато крачеше към колите. Тръгнаха почти веднага. Пътят по опустелите улици до «Джон Хопкинс» им отне десет минути; там президентът и първата дама щяха да демонстрират пред други камери колко са загрижени. Арни беше прав, по дяволите! Той беше президент и не можеше да се изолира от хората — без значение дали можеше да направи нещо, за да им помогне, или не, те трябваше да видят, че изглежда загрижен. Беше като нещо, което едновременно хем има смисъл, хем няма.

Болницата се охраняваше, както и всички болници, и според Райън това бе едно от нещата, които имаха смисъл. Охраната му беше изнервена от присъствието на други хора със заредени оръжия, но пък те бяха войници и ако издадеше заповед да бъдат разоръжени само заради пристигането му, щеше да се вдигне вой до небесата. Всички отдадоха чест, както си бяха в химическите екипи. Никой не бе правил опити да застраши болницата. Може би именно тяхното присъствие бе предотвратило това, а може би се дължеше на факта, че хората просто бяха уплашени. Не стигаше ли фактът, че един полицай бе споменал на един агент от Службата, че уличните престъпления били паднали почти до нулата? Дори пласьорите на наркотици се бяха покрили напълно.

В този час не се виждаха много хора, но и тези, които се виждаха, носеха маски. Фоайето беше просмукано с тежък химически мирис, който се бе превърнал в национален атрибут. Колко от него беше необходимата физическа мярка и колко психологическа, зачуди се Джак. Но същото впрочем не важеше ли и за пътуването му?

— Здравей, Дейв — поздрави президентът декана. Той носеше зелени хирургически дрехи вместо костюма си, маскиран като всички останали, и с ръкавици. Не си стиснаха ръцете.

— Господин президент, благодаря ви, че дойдохте. — Във фоайето имаше камери — бяха го последвали още с влизането му. Преди обаче някой от репортерите да успее да изкрещи въпрос към

него, Джак посочи и деканът поведе групата. Райън се надяваше процесията да изглежда делова.

— Колко е броят, Дейв?

— Приели сме тридесет и четирима пациенти. Общо за цялата област са сто и четиридесет, е, поне бяха толкова последния път, когато проверих. Засега разполагаме с необходимото пространство и необходимия персонал. Изписали сме около половината пациенти, онези, които бяхме в състояние да пуснем по домовете им. Всички други дейности засега са прекратени, но обичайната активност си я има. Искам да кажа, че бебета продължават да се раждат. Хората продължават да се разболяват от обичайните болести. Някои лечения на пациенти по домовете им трябва да продължават, без значение, че има епидемия... Влезте тук. Трябва да ви облечем.

Етажът имаше всекидневна за лекарите и една за сестрите. Сега и двете се използваша за други цели. Тази в дъното на коридора беше «горещца» — използваше се за събличане и дезинфекция. Близката се използваше за обличане. Моментът и мястото не бяха подходящи за благоприлични маниери. Агентите от Службата влязоха първи и видяха жена по бикини и сутиен да облича пластмасов костюм. Тя не се изчерви. Това ѝ беше четвъртата смяна в отделението и тя вече бе свикнала с всичко.

— Окачете си дрехите тук — посочи тя. — О! — добави жената, разпознавайки президента.

— Благодаря — каза Райън, събу си обувките и пое закачалката за дрехи от Андреа, която внимателно огледа жената. Очевидно не носеше оръжие. — Как е? — попита Джак.

Жената — главната сестра на етажa, отговори, без да се обръща:

— Много зле. — Все пак изви глава към него. — Радваме се, че съпругата ви е тук сред нас.

— Опитях се да я разубедея — призна той. Не се бе почувствал ни най-малко виновен за това и се чудеше дали е правилно, или не.

— Също и съпругът ми. — Тя се приближи до него. — Ето, шлемът се слага така. — Райън за миг изпита пристъп на паника. Нима имаше нещо по-неестествено от това човек да слага върху главата си найлонова торба? Сестрата прочете изражението му. — Аз се чувствах също като вас сега. Ще свикнете.

В другия край на стаята деканът Джеймс вече беше облякъл скафандъра си и също дойде да провери как е защитното облекло на президента.

— Чувате ли ме?

— Да. — Джак вече почваше да се поти въпреки портативната климатична инсталация, закачена за колана му.

Деканът се обърна към агентите и заяви:

— Оттук нататък аз съм шефът. Няма да позволя да му се случи нищо, но нямаме достатъчно костюми за вас. Ако останете в коридорите, ще бъдете в безопасност. Не докосвайте нищо. Нито стените, нито подовете, нищо. Ако някой мине покрай вас с количка, дръпнете се от пътя му. Ако не можете да се отместите, отидете до края на коридора. Видите ли някакъв пластмасов съд, стойте далеч от него. Разбирате ли?

— Да, сър. — ФЕХТОВАЧ за пръв път видя Андреа Прайс уплашена. Също като него. Психологическият шок от видяното беше ужасяващ. Доктор Джеймс потупа президента по рамото.

— Последвайте ме. Знам, че е страшно, но в този костюм сте в безопасност. Всички трябваше да свикнем с тях, нали така, Тиша?

Сестрата се обърна, вече напълно облечена в своя.

— Да, докторе.

Вътре в костюма човек можеше да чуе собственото си дишане. Чуваше се и шумът на преобразувателя, но иначе всичко останало долиташе приглушено. Докато крачеше зад декана, Райън изпита паническото чувство на уловено в капан животно.

— Кати е тук. — Джеймс отвори една врата. Райън го последва.

Пациентът беше дете, момче на осем-девет години. Две фигури, облечени в сини скафандри, се бяха надвесили над него. Така в гръб той не можеше да познае коя е жена му. Доктор Джеймс вдигна ръка, предпазвайки Райън от погрешна стъпка. Едната от двете фигури се опитваше да пусне системата; не биваше да има никакво отвлечане на вниманието. Детето стенеше и се гърчеше върху леглото. Стомахът на Джак се сви.

— Спокойно. След малко ще ти олекне. — Това беше гласът на Кати. Очевидно тя въвеждаше канюлата. Другите две ръце държаха ръката на пациента. — Скоч — добави тя и вдигна ръце.

— Добре се справихте, докторке.

— Благодаря. — Кати се приближи до електронната апаратура, която контролираше подаването на морфина, набра нужните числа и после се обърна.

— Джак!

— Здравей, миличко.

— Джак, не ти е мястото тук — заяви твърдо ХИРУРГ.

— Че на кого му е тук мястото?

— Така, намерих нещичко за тоя доктор Макгрегър — каза шефът на местното отделение на ЦРУ. Казваше се Франк Клейтън и Кларк го беше виждал да кара курс във Фермата преди няколко години.

— Тогава да отидем да го видим, Франк. — Кларк погледна часовника си, направи няколко сметки и реши, че е два след полунощ. Да, нещата засега вървяха по плана. Първата спирка беше посолството, където да сменят дрехите си. Американските военни униформи не бяха сред добре приветстваните тук. В действителност твърде малко американски неща срещали добър прием тук, предупреди ги местният им колега. Една кола ги следваше още от летището.

— Не се притеснявайте. Ще се измъкнем от нея при посолството. Знаете ли, понякога се чудя дали не е било за добро, когато предците ми са ги отвлекли от Африка. Само че не споменавайте на никого, че съм го казал, окей? Южна Алабама е същински рай в сравнение с тая лайняна дупка.

Клейтън паркира пред посолството и ги въведе вътре. Минута по-късно един от хората му излезе навън, качи се в шевролета и го подкара. Преследвачите им потеглиха подир него.

— Ето ви ризи — каза резидентът. — Предполагам, че можете да си оставите панталоните.

— Разговаряхте ли вече с Макгрегър? — запита Кларк.

— Преди няколко часа, по телефона. Ще отидем до жилището му, а той ще се качи в колата. Избрал съм едно много хубаво местенце, където да паркираме, за да си побъбрим — каза Клейтън.

— Заплашва ли го нещо?

— Съмнявам се. Местните са доста тромави. Ако някой ни следи, знам как да се отърва от него.

— Тогава да мърдаме — каза Джон. — Да не караме господин доктора да ни чака.

Квартирата на Макгрегър съвсем не беше лоша. Намираше се в квартал, предпочитан от европейците, и както им каза резидентът, добре охраняван. Той вдигна слушалката на клетъчния си телефон и набра пейджъра на доктора. След по-малко от минута вратата му се отвори и една фигура се приближи до колата и влезе отзад. Секунда след това колата се стрелна напред.

— Това е доста необичайно за мен. — Докторът беше млад, помлад и от Чавес, забеляза с изненада Джон. — Кой всъщност сте вие?

— ЦРУ — каза Кларк.

— Ама наистина ли?

— Наистина, докторе — обади се Клейтън от предната седалка. Очите му следяха огледалата за обратно виждане. За да се отърси и от най-малката вероятност някой да ги следи, той зави първо наляво, после надясно, и после пак наляво. Добре.

— Разрешено ли ви е да откривате това на хората? — запита Макгрегър, докато колата се връщаше към онова, което по местните стандарти минаваше за главна улица. — Сега ли ще ме убивате?

— Док, оставете това на филмите, става ли? — предложи Чавес. — Реалният живот няма много общо с киното и ако ви кажехме, че сме от Държавния департамент, пак нямаше да ни повярвате, нали?

— Не ми приличате много на дипломати — забеляза Макгрегър.

Кларк се извърна от предната седалка.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с нас.

— Единствената причина да го направя е... всъщност местното правителство ме принуди да се откажа от нормалните процедури при два от моите случаи. Знаете, че трябва да се следват строго определени процедури и...

— За да не губим излишно време, бихте ли ми казали всичко, което знаете за тях? — запита Джон и включи портативния магнетофон.

— Изглеждаш уморена, Кати. — Това всъщност не беше лесно да се определи през пластмасовата маска.

ХИРУРГ погледна към часовника на стената. Работният ѝ ден на практика беше изтекъл. Тя никога нямаше да научи, че Арни ван Дам се бе обадил на ръководството на болницата, за да се увери, че синхронизирането във времето ще бъде точно според плана. Това щеше да я докара до бяс, а тя и без това вече беше бясна на целия свят.

— Децата започнаха да пристигат тази сутрин. Случаите са от второто поколение вируси. Това момченце трябва да се е заразило от бащата. Казва се Тимоти. В трети клас е. Баща му е на горния етаж.

— А останалите членове на семейството?

— Майка му е позитивна. Сега я приемат. Има сестра, по-голяма. Засега е чиста. Държим я в съседната сграда. Там направиха отделение за хората, които са били изложени на заразяване, но засега кръвните им проби са отрицателни. Ела. Ще те разведа по етажа. — Минута по-късно бяха в стая номер 1, временният дом на Пациент номер 1.

На Райън му се стори, че долавя миризмата. Върху постелята, която двама души, дали бяха лекари, или сестри, не можеше да каже, се опитваха да сменят, имаше тъмно пътно. Мъжът беше в полусъзнание и напрягаше ремъците, които придържаха ръцете му към леглото. Това пречеше на двамата медицински работници, но те все пак бързо смениха чаршафите. Мръсните изчезнаха в един пластмасов чувал.

— Ще ги изгорят — каза Кати. — Вземаме всички възможни предпазни мерки.

— Колко е зле?

Тя буквално го избута в коридора, затвори вратата и размаха пръст пред гърдите му.

— Джак, да не си посмял да обсъждаш състоянието на пациентите пред тях! Никога! — Тя спря за момент, овладя се и добави: — От три дни проявява ясно изразени симптоми.

— Има ли някакъв шанс?

Кати поклати глава. Отбиха се в още няколко стаи. Положението там бе като в първата.

— Кати? — Това беше гласът на декана. — Смяната ти свърши. Тръгвай си.

— Къде е Александър? — попита Джак в коридора.

— Пое отделението на горния етаж. Дейв пък взе този. Надяваме се Ралф Фостър да се върне и да помогне, но нали всички полети са

спрени. — В същия момент тя видя камерите. — Какво правят тук тия, по дяволите?

— Хайде. — Райън поведе жена си към стаята за преобличане. Дрехите, с които беше дошъл до болницата, ги нямаше. Сигурно охраната ги беше напъхала някъде. Той облече лекарски екип пред три жени и един мъж, който явно не проявяваше никакъв интерес към голи жени. После двамата с Кати излязоха и се запътиха към асансьора.

— Стоп! — извика нечий женски глас. — От спешното карат болен! Използвайте стълбите. — Агентите послушно изпълниха заповедта. Райън поведе жена си надолу, а оттам навън, без да свалят маските.

— Как издържаш?

Преди тя да успее да отговори, нечий глас изкрещя: «Господин президент!» Двама гвардейци препречиха пътя на репортера и оператора, но Райън им махна да стоят настрана. Двойката се приближи под бдителното око на въоръжената охрана — униформени и цивилни.

— Да, какво има? — попита Райън и смъкна маската си. Репортерът държеше микрофона с изпъната ръка. При други обстоятелства сигурно щеше да изглежда комично. Всички бяха като изкукуруигали.

— Какво правите тук, господин президент?

— Е, нали това е част от работата ми — да държа под око какво става. Освен това исках да видя как е съпругата ми.

— Ние знаем, че първата дама работи в болницата на горните етажи. Госпожо Райън, какво ще ни кажете?

— Аз съм лекар! — изръмжа Кати. — Горے работим на смени. Това ми е работата.

— Лошо ли е положението?

Райън побърза да се намеси преди съпругата му да избухне.

— Вижте, знам, че сте длъжни да ми зададете този въпрос, но вие знаете отговора. Тези хора са в изключително сериозно положение, а лекарите и тук, и навсякъде, изпълняват дълга си. На Кати и колегите ѝ им е изключително трудно. А на пациентите и семействата им е най-трудно.

— Доктор Райън, вирусът «Ебола» действително ли е толкова смъртоносен, както твърдят всички специалисти?

— Да, ужасно е — кимна тя. — Но ние помагаме на тези хора с всичко, с което разполагаме.

— Според някои след като надеждата за пациентите е толкова илюзорна и след като болката им е толкова ужасна...

— Какво искате да кажете? Да ги убиваме?

— Е, щом страдат така, както твърдят болничните служители...

— Не съм от този тип лекари — отвърна тя с пламнало лице. — Ще успеем да спасим някои от тях. А от тях може би ще успеем да научим как да спасим и други. Това е причината, поради която истинските лекари не убиват пациентите си. Какво ви става? Това са хора, а работата ми е да воювам за живота им... и вие не можете да ми казвате как да го правя! — Тя спря, усетила ръката на Джак върху рамото си. — Прощавайте. Горестно не е особено приятно.

— Бихте ли ни извинили за няколко минути? — помоли Райън. — Не сме си казали и дума от вчера. Нали разбирате, ние сме съпруг и съпруга, като всички останали хора.

— Да, сър. — Те се отдръпнаха, но камерата продължаваше да ги следи.

— Ела тук, скъпа. — Джак прегърна жена си за пръв път от няколко дни.

— Ще ги загубим, Джак. Всичките. Всички, още утре или вдругиден — прошепна тя. После заплака.

— Разбирам. — Той приведе главата си над нейната. — Не се притеснявай, не е необходимо да изглеждаш желязна пред камерите, ти също си човек.

— Как въобще си мислят, че научаваме и най-малкото нещо? Щом не можем да ги излекуваме, защо не ги уморим, така ли? Не са ме учили на това.

— Знам.

Тя подсмръкна и изтри очи в ризата му.

— Джак, ако разбереш кой ни е направил това...

— Ще разберем — увери я ФЕХТОВАЧ.

— Познавате ли някого от тези хора? — Местният резидент връчи на Макгрегър няколко фотографии, подаде му и миниатюрно фенерче.

— Но това е Салех! Кой е той всъщност? Не ми каза и думица за себе си и така и не разбрах нищичко.

— Всички тези хора са иракчани. Когато правителството им падна, те дойдоха тук. Имам цяла купчина снимки. Сигурни ли сте, че човекът е същият?

— Абсолютно. Лекувах го повече от седмица. Бедното момче, умря. — Макгрегър разгледа още няколко снимки. — А тази прилича на Сохайла. Тя оздравя, слава Богу. Чудесно дете... а това тук е баща ѝ.

— По дяволите! — изтръгна се от гърдите на Кларк. — Никой не ни го каза.

— Тогава бяхме във Фермата, нали?

— Пак ли си се върнал към професията на обучаващ офицер, Джон? — ухили се Франк Клейтън. — Е, аз подочух нещичко и отскочих да щракна няколко снимчици. Излязоха първокласни, все едно съм ги правил във фотоателие. Ето тук, виждате ли?

Кларк погледна и изгрухтя. Самолетът беше почти близък на онзи, с който бяха потеглили на почти околосветската си обиколка.

— Чудни снимки наистина.

— Я дай да видя. — Чавес взе снимката, взря се в нея и изведнъж прошепна: — Нинджа!... Шибаната нинджа...

— Какво?

— Прочети буквите на опашката — каза спокойно Динг.

— НХ-НЈА... Господи!

— Клейтън, този клетъчен телефон сигурен ли е? — попита Чавес.

Резидентът набра три цифри и каза:

— Сега вече е. Къде ще звъните?

— В Ленгли, разбира се.

— Господин президент, можем ли да разговаряме с вас? — обади се репортерът.

Джак кимна.

— Да, разбира се, елате. — Имаше нужда да поговори с някого и им махна да го следват. — Може би трябва да се извиня заради Кати. Тя не е такъв човек. Добър лекар е — произнесе уморено ФЕХТОВАЧ. — Просто всички са под страшно напрежение. Първото нещо, на което

ги учат, мисля, че е рѝтѝм поп посеге, «Първо и най-важно, не причинявай болка». Много хубаво правило. Така или иначе, жена ми вече е горе. Но това важи впрочем за всички нас.

— Възможно ли е това да е преднамерен акт, сър?

— Не сме сигурни и не мога да говоря за това, докато не получим достоверна информация за противното.

— Вие сте много зает, господин президент. — Репортерът беше местен, не беше част от вашингтонската гилдия и не знаеше как да разговаря с президента, или поне другите можеха да си помислят така. Но въпреки това интервюто се излъчваше на живо по Ен Би Си, макар и репортерът да не го знаеше.

— Да, сигурно сте прав.

— Сър, можете ли да ни вдъхнете някаква надежда?

Райън усети как нещо го разтърси при този въпрос.

— За болните хора надеждата идва от лекарите и сестрите. Те са чудесни хора. Вие самият можете да се уверите. Те са войници, които не се предават. Аз много се гордея със съпругата си и с това, което върши. Помолих я да не го прави. Сигурно постъпих егоистично, но въпреки това го направих. Навремето едни хора се опитаха да я убият, сигурно си спомняте. Нямам нищо против опасността да е насочена срещу мен, но не и срещу съпругата и децата ми. Такова нещо не бива да се случва. Не е бивало да се случва и на никого от онези хора горе. Но въпреки това е станало и сега трябва да дадем всичко от себе си, за да лекуваме болните и да вземаме всички мерки да не се разболяват повече хора по непредпазливост. Знам, че президентската ми заповед е разгневила много хора, но аз не мога да живея с мисълта, че не съм направил всичко възможно, което би спасило дори и един човешки живот. Бих искал да има някакво по-лесно решение, но дори и да има такова, никой още не ми го е казал. Разбирате ли, не е достатъчно да се каже «Това не ми харесва». Всеки може да го направи. Сега имаме нужда от много повече... Вижте, страшно съм уморен — каза той, извъръщайки глава от камерата. — Можем ли да приключим за днес?

— Да, сър. Благодаря ви, господин президент.

— И аз ви благодаря. — Райън се обърна и тръгна безцелно към големите гаражи зад паркинга. Някакъв мъж, чернокож на около четиридесет години, пушеше цигара въпреки десетките табели,

заклеймяващи този порок. ФЕХТОВАЧ се приближи до него. Трина agenti и двама войници го следваха от разстояние.

— Да ви се намира цигара?

— Разбира се. — Мъжът дори не вдигна глава — беше забил поглед в цимента. Лявата му ръка се протегна с пакет цигари и запалка.

— Благодаря. — Райън му върна цигарите и запалката и седна на метър-два разстояние.

— И твоята ли, братче?

— Какво имаш предвид?

— Жена ми е горе, болна е. Работи в едно семейство като детегледачка. Те всички са болни. А сега и тя се разболя.

— Жена ми е лекар, тя е горе при тях.

— Няма значение, братче. Няма никакво значение.

— Знам. — Райън пое дълбоко от цигарата и изпусна дима.

— Дори не разрешават да вляза, казват, че било много опасно. Взеха ми кръв, казват да стоя тук, не ми дават да пуша, не ми дават да я видя. Господи Боже, защо?

— Ако ти беше болен и знаеше, че това нещо може да нападне и жена ти, какво щеше да направиш?

Мъжът кимна с гневно примирение.

— Знам. И докторът ми го каза. Той е прав. Знам. Но това не означава, че нямам право. — Той пое дъх. — Хубаво е човек малко да се разприказва, поолеква на душата.

— Прав си.

— Педалите са го направили, така казаха по телевизията. Някой го е направил. Шибаните педали ще си платят за това, братче.

Райън не знаеше какво да отговори. Вместо него го направи друг — Андреа Прайс.

— Господин президент? Търсят ви от разузнаването.

Главата на мъжа рязко се извъртя към Райън.

— Вие сте...

— Аз съм — кротко отвърна Райън.

— И жена ви работи горе?

Кимване. Въздишка.

— Да. Съжалявам...

— За какво?

— Че не са ви пуснали вътре. Мен ме пуснаха...

Мъжът направи гримаса.

— Трябвало е да се видите, нали така? Миналата седмица дъщеричката ви претърпя голямо премеждие. Добре ли е?

— Да, наред е. На тази възраст, нали знаете как е.

— Да. Вижте, радвам се, че си казахме по някоя дума.

— Благодаря за цигарата — каза президентът, изправи се, отиде до агент Прайс и взе телефона.

— Господин президент, спешно се налага да се връщате. Открихме нещо, което трябва да видите — съобщи Ед Фоли. Чудеше се как да му обясни, че доказателството виси на стената на залата за съвещания в щаба на ЦРУ.

— Дай ми един час, Ед.

— Да, сър. Сега организираме съвещанието.

Джак прекъсна връзката и погледна Прайс.

— Да тръгваме.

53.

СПЕЦИАЛНА ГРУПА ЗА ПРЕЦЕНКИ КЪМ НАЦИОНАЛНОТО РАЗУЗНАВАНЕ

Преди да отлетят за Белия дом всички трябваше да бъдат обеззаразени. В «Хопкинс» бяха оборудвали една голяма зала, като този път вече мъжете и жените бяха разделени. Водата беше гореща и вонеше на химикали, но мирисът даваше на Райън нужното чувство за сигурност. После той навлече поредния комплект зелени дрехи. Беше ги слагал и преди, когато бе присъствал на ражданията на децата си. Щастливи поводи. Вече не, каза си той, докато крачеше към кортежа от коли, който щеше да го откара обратно във Форт Макхенри, а оттам хеликоптерът щеше да го върне в Белия дом. Душът поне го беше освежил.

Това беше най-слабото изпълнение в историята на Националния учебен център. Бойците от 11-и полк и танкистите на Каролинската гвардия се тътреха от пет часа, като едва изпълняваха плановете, които си бяха поставили. Възпроизвеждането на записа в залата «Звездни войни» показваше случаи, в които танкове бяха на по-малко от хиляда метра един от друг и се гледаха с просто око, без да дадат дори и един изстрел. Нищо не се бе получило и симулираният експеримент не толкова бе приключил, колкото беше спрял с апатичното съгласие и на двете страни. Точно преди полунощ подразделенията се групираха за връщането си в съответните лагери, а старшите командири отидоха в къщата на генерал Дигс на хълма.

— Здравей, Ник — каза малко унило полковник Хам.

— Здравей, Ал — отвърна полковник Едингтън горе-долу със същия глас.

— И каква беше тая работа, дявол да го вземе? — възкликна Дигс.

— Хората са изнервени, сър — отвърна Едингтън. — Всички се тревожим за семействата си. Ние тук сме в безопасност, а те там — не. Не мога да ги обвинявам, че си отвличат вниманието, генерале. И те са хора.

— Най-доброто, което мога да кажа, е, че тук сме явно в безопасност, генерале — съгласи се Хам. — Но ние и целият свят сме едно голямо семейство.

— Добре, господа, на мен това също не ми се нрави, чувате ли ме? Но вашата работа е да водите бойците си, а това означава наистина да ги водите, по дяволите! Ако вие, двама бойни командири, още не сте забелязали, цялата проклета армия на Съединените американски щати е пламнала в епидемия — освен нас! Вие двамата, господа полковници, имате ли желание да си поблъскате малко мозъчетата над този факт? Или може би сте заповядали на подчинените си да го правят вместо вас? Никой до този момент не е седнал да ме уверява, че казармата е цветя и рози, а пък командването определено не е, дявол да го вземе, но това ни е работата, и ако вие не я вършите, има други, които ще ви заместят.

— Няма начин, сър. Нямате с кого да ни заместите — възрази с крива усмивка Хам.

— Полковник...

— Той е прав, Дигс — прекъсна го Едингтън. — Някои неща наистина надхвърлят всичко преживяно до този момент. Имаме враг, с който не можем да воюваме. Противникът ще ни връхлети при първия удобен случай и сигурно ни е подготвил и още някоя изненада в запас. Хората ни са войници, вярно е, но все пак са хора. Те са потресени. Също и аз, Дигс.

— Няма лоши полкове, а само лоши полковници — върна му го Дигс с един от най-добрите афоризми на Наполеон. Никой от двамата обаче не се хвана на предизвикателството. Господи, работата наистина ставаше дебела.

— Как мина? — попита ван Дам.

— Ужасно — отвърна Райън. — Видях шестима или седмина души, които ще умрат. И едно дете. Кати казва, че ще има доста заболели.

— Как се справя тя?

— Много е потисната, но иначе всичко е наред. Да знаеш на какво направи един репортер...

— Знам, гледах ви по телевизията — информира го шефът на канцеларията.

— Вече?

— Излъчваха ви на живо. — Арни успя да се усмихне. — Изглеждаше страхотно. Загрижен. Страшно искрен. Каза чудесни неща за жена си. Дори се извини заради думите ѝ — това наистина беше страхотно, Джак, особено след като и нейното изпълнение беше брилянтно. Самоотвержена, напрегната, точно както трябва да изглежда един истински лекар.

— Арни, това не е театър. — Райън беше прекалено уморен, за да се ядоса.

— Не, не е. Това се казва водачество. Лидерство. Някой ден ще се научиш как да го правиш... а може би не, по дяволите. Само продължавай, както я караш досега — посъветва го Арни. — Ти се справяш дори и без да го осъзнаваш, Джак. Просто не си блъскай главата с тия въпроси и всичко ще бъде наред.

Ен Би Си излъчи записа по целия свят. Колкото и да беше конкурентен новинарският бизнес, съзнанието за обществена отговорност се бе просмукало в професията и записът от краткия разговор с президента обходи света само за час.

Тя се бе оказала права още отначало, помисли си министър-председателката. Изобщо не го биваше за тази работа. Дори не можеше да стои изправен. Раменете му бяха отпуснати. Той дори остави жена си да говори вместо него, а тя беше изнервена и разчувствана, не можеше да се владее. Времето на Америка като първа световна сила беше на привършване, защото страната им страдаше от липсата на твърд водач. Тя не знаеше кой бе пуснал тази чума, но не беше трудно да се досети. Не можеше да е никой друг освен ОИР. Защо иначе щеше да ги събира в западен Китай? А сега, когато нейната флота в морето пазеше подстъпите към Персийския залив, тя вършеше своя дял от работата. И беше сигурна, че скоро ще бере плодовете от усилията си.

— Президентът ви е много разстроен — каза Цзян Хансан. — Това е разбираемо.

— Такова голямо нещастие. Приемете нашите най-дълбоки съчувствия — добави външният министър. Тримата, плюс преводачката, току-що бяха изгледали излъчения запис.

Адлер схващаше новините за епидемията малко бавно, но вече влизаше във форма. Налагаше се обаче да смени темата.

— Ще продължаваме ли по въпроса?

— Да — каза външният министър.

— Съгласна ли е нашата далечна провинция с нашето искане за компенсация?

— Не, за жалост. Според тях инцидентът се дължи на вашите разширени маневри. Погледнато в по-общ план, тази гледна точка не е напълно безпочвена — каза държавният секретар.

— Нашата гледна точка е друга. Ние провеждаме мирновременни маневри. Един от техните пилоти решава, че има удобен случай да атакува наш самолет, и в процеса на това друг техен глупав пилот разрушава авиолайнера. Кой може да каже дали това е нещастен случай, или не?

— Не е нещастен случай? — попита Адлер. — Каква възможна цел би преследвал такъв инцидент?

— Кой може да бъде сигурен в каквото и да било, когато си има работа с тези бандити? — отвърна с въпрос външният министър.

Ед и Мери Пат Фоли дойдоха заедно. Ед носеше някакъв навит плакат или поне така изглеждаше. Джак все още бе със зелените дрехи с емблемата на «Хопкинс». После влезе Мъри, последван от инспектор О'Дей. Райън се изправи и стисна ръката му.

— Длъжник съм ви до гроб и съжалявам, че не можахме да се срещнем по-рано.

— Беше доста по-лесно в сравнение със ситуацията, пред която сте изправен вие — отвърна Пат. — Моето момиченце също беше там. Знаете ли, щастлив съм, че се оказах там. — Той се обърна. — Здравей, Андреа.

Прайс се усмихна за пръв път през деня.

— Как е дъщеря ти, Пат?

— У дома е с детегледачката. И двете са добре — увери я той.

— Господин президент? — обади се Гудли. — Нямаме и секунда за губене.

— Добре тогава, да започваме. Кой е пръв?

— Аз — каза шефът на разузнаването и сложи един лист върху масата. — Вижте.

Райън го взе. Беше някаква официална бланка на френски.

— Какво е това?

— Това са имиграционните документи и разрешението за освобождаване от митницата за един самолет. Проверете графата за идентификация, най-горе вляво.

— НХ-НЈА. Е, и? — запита ФЕХТОВАЧ.

Мери Пат разгъна и «плаката» — всъщност голяма снимка — и каза:

— Вижте опашката.

— НХ-НЈА. Мери, нямам време за загадките на Агата Кристи.

— Господин президент — намеси се Дан Мъри. — Нека ви обясня как стоят нещата. Тази фотография е нещо, което с чиста съвест мога да отнеса в съда и да издействам присъда без никакви усилия. Документът от митницата идентифицира самолета като служебен Гълфстрийм G-IV, който принадлежи на корпорация, базирана в Швейцария. — Той сложи на масата още един лист. — Управляван от този екипаж. — Още две фотографии и карти с отпечатъци от пръсти. — Излетял е от Заир с трима пътници на борда. Две от тях са били милосърдни сестри, монахини, сестра Жана Батист и сестра Мария Магдалина. И двете са работели в местната католическа болница. Сестра Жана се е грижила за Бенедикт Мкуза, едно момченце, което прихванало ебола и починало. По някакъв начин сестра Жана също се заразила, а третият пътник, доктор Мохамед Мауди — все още нямаме негова снимка, работим върху това — решава да откара болната в Париж за лечение. Сестра Мария тръгва с тях. Доктор Мауди, по националност иранец, работи в Световната здравна организация. Та той казва на старшата сестра, че болната може да има шанс в Париж, и казва също така, че може да извика частен самолет да я откара във Франция. Следите ли мисълта ми?

— А това е самолетът.

— Точно така, господин президент. Това е самолетът. С едно изключение. По документи този самолет е катастрофирал в морето. Разполагаме с огромна купчина информация за това. Има само едно нещо. — Той отново почука по увеличената фотография. — Тази снимка е била направена от Доминго Чавес...

— Вие го познавате — вмъкна Мери Пат. — Навремето работихте заедно.

— Продължавайте. Кога е заснел Динг този самолет?

— След като е било оповестено, че е изчезнал. Търсил го е дори един от нашите разрушители, когато е излъчил сигнала за авария. Но така или иначе, от него не е била открита никаква следа. Ед, продължавай.

— Когато Ирак се разпадна, Иран позволи на висшето му военно ръководство да избяга. Те всички имат влогове в чужбина. Нашият приятел Даряеи им е позволил да скочат от самолета секунди преди да се забие в земята. Дори им е осигурил транспорт, можете ли да си представите? Това започва в деня след изчезването на самолета — поясни Фоли. — Отлитат за Хартум, Судан. Нашият местен резидент там, Франк Клейтън, отива на летището и прави ето тези снимки, които потвърждават информацията, събрана от разузнаването ни.

— Изглежда същият — каза Райън. — Но какво ще стане, ако някой просто си е поиграл с буквите?

— Следващо доказателство — каза Мъри. — В Хартум е имало два случая на ебола.

— Кларк и Чавес преди няколко часа са разговаряли с лекуващия лекар — добави Мери Пат.

— И двамата пациенти са били на борда на този самолет. Имаме фотографиите им как слизат от самолета. И така — каза директорът на ФБР, — значи имаме самолет с болен на борда. Самолетът изчезва, но след по-малко от двайсет и четири часа се пръква на друго място, като двама от пътниците слизат от него заразени със същата болест, от която е била болна сестрата. Пътниците идват от Ирак, през Иран, в Судан.

— Чий е самолетът? — попита Арни.

— На някаква корпорация. След няколко часа ще имаме повече подробности от швейцарците. Но екипажът е ирански. Разполагаме с информация за тях, защото са обучавани при нас — обясни Мъри. — И

накрая, за капак нашият приятел Даряеи също се вози на този самолет. Ще рече, той е изтеглен от международните полети. Може би Даряеи го използва, за да се любува на новата си страна. И така, господин президент, имаме болестта, самолета и собственика му, всички свързани. Утре ще поработим с «Гълфстрийм» да видим дали самолетът има някакви уникални характеристики, които да ни помогнат. Ще накараме швейцарците да ни осигурят информация за собствениците и дневниците от полетите за останалите им маршрути. С други думи, вече знаем кой го е направил — заключи Мъри. — Тази верига от доказателства е несъкрусима.

— Изскочиха и още подробности — каза Мери Пат. — Имаме информация за този доктор Мауди. Проследихме едни пратки зелени маймуни — те се използват за изследвания на болестта. Според нас са успели да имитират катастрофата на самолета и даже са предявили иск към застрахователната си агенция, представяте ли си?

— Ще се наложи да прекратим това съвещание за момент. Андреа?

— Да, господин президент?

— Извикайте Бретано и вицеадмирал Джексън.

— Да, сър. — Тя излезе от стаята.

Ед Фоли изчака вратата да се затвори след нея и каза:

— Джак?

— Да, Ед?

— Има и още нещо. Не съм го съобщил дори и на Дан. Вече знаем, че ОИР — всъщност нашият приятел Махмуд Хаджи Даряеи стои зад цялата тази работа. Чавес откри нещо преди да ги изпратим двамата с Джон. Разследването продължава. Оперативната сигурност при подобни ситуации е почти невъзможна.

— Какво искаш да кажеш?

— Две неща, Джак. Първо, каквото и да са планирали, те може би си мислят, че това е необратимо, и следователно няма значение дали ще го разберем, или не. Второ, нека не забравяме как сгромолясаха Ирак. Чрез човек в най-вътрешния кръг на Саддам.

— Господи, Ед! — възкликна Мъри.

— Помисли си върху това, Дан — каза Фоли. — Ние си имаме президент. Имаме си и Сенат. Имаме Камара на представителите, попълнена само една трета. Все още обаче нямаме вицепрезидент.

Евентуалният наследник на президента е все още въпрос на теория, нямаме никакви реални политически фигури, а висшето ниво на правителството все още се задъхва. Включи тук и епидемията, която блокира цялата страна. Излиза, че на всеки страничен наблюдател изглеждаме слаби и уязвими.

Андреа влезе и Райън вдигна глава и каза:

— Почакайте малко. Ами отвличането на Кейти? Защо ще им е да го правят, ако искат да елиминират мен?

— За какво става дума? — попита Прайс.

— За реална опасност — каза Фоли. — Първо, те успяват да вмъкнат човек в най-вътрешния кръг на секретната охрана на иракския президент, който го елиминира. Второ, операцията от миналата седмица е ръководена от законсервиран агент, прекарал тук повече от десетилетие, като през това време не е проявявал абсолютно никаква активност, но когато получава заповед, успява да подпомогне опит за отвличане на детето на президента.

— Това ни хрумна и на нас — тръсна глава Мъри. — Разузнавателният отдел анализира нещата.

— Почакайте — възкликна Андреа. — Аз познавам всеки човек от охраната. За Бога, ние загубихме петима души, защитавайки ПЯСЪЧНИК!

— Агент Прайс — каза Мери Пат Фоли. — Вие знаете колко пъти ЦРУ се е парило с хора, за които знаехме всичко — хора, които познавах лично. По дяволите, загубихме трима агенти при разкриването на един от тия предатели! Аз ги познавах, познавах също така и човека, който ги уби. Само не ми казвайте, че страдам от параноя. Изправени сме срещу един изключително опитен враг. А и сигурно става дума само за един човек.

Мъри подсвирна.

— Госпожо Фоли, аз... — почна Прайс.

— Андреа — прекъсна я инспектор О'Дей. — Това не е лично. Успокой се и помисли. Ако ти разполагаш с ресурсите на цяла държава, ако имаш търпение и предани хора, какво би направила?

— Вижте какво стана в Ирак — намеси се Фоли. — Кой би предположил, че е възможно?

Президентът се огледа. Върхът! Казваха му да не се доверява дори и на охраната си.

— Всичко това добива смисъл, ако се поставим на мястото на отсрещната страна — продължи Мери Пат. — Това е част от традицията им, не сте забравили, нали?

— И какво ще правим? — тихо попита Андреа.

— Пат, имаш нова задача — каза Мъри. — С президентско разрешение, разбира се.

— Има го — изрече Райън.

— Ограничения? — пожела да разбере О'Дей.

— Никакви, абсолютно никакви — каза Андреа.

В Обединената ислямска република шестте дивизии, базирани в южно централната част на страната, завършваха експлоатацията на машините. Почти всички вериги бяха подменени. Между бившите иракски дивизии и пристигналите от Иран цареше дух на здравословно съперничество. Войниците вече пренасяха боеприпаси за танковете Т-80.

Батальонните командири бяха доволни от резултатите от проведеното учение. Новите локатори със системи за глобално позициониране (СГП) бяха истинско чудо и иракчаните чак сега разбраха една от причините американците да им натрият така здраво носа през 1991 година. Имаш ли СГП, изобщо не ти трябва пътища. Арабската култура открай време бе третирала пустинята като море, но сега те вече можеха да плават свободно по него и да се придвижват от точка до точка с увереност, която до този момент не бяха познавали.

Командирите на корпусите и дивизиите знаеха защо всичко това е толкова важно. Току-що бяха получили нови карти, а с тях и нов боен план. Освен това научиха, че тяхната бойна част, съставена от три корпуса, е получила име — Войнството на Бога.

Щом Джексън и Бретано пристигнаха, Дан Мъри и Ед Фоли повториха накратко изложенията си.

Джексън прие нещата невероятно спокойно. Каза само:

— Най-после вече знаем кой е противникът ни.

Бретано обаче не беше толкова спокоен и почти викна:

— Но това е открит акт на война!

— Но не пряко насочен срещу нас — каза Фоли. — Целта им е Саудитска Арабия и всички останали страни от Залива. Това е единственото логично обяснение. Той разсъждава така — ако успее да превземе тези държави, ние не можем да го бомбардираме с ядрени ракети, защото това би взривило запасите от нефт на целия свят. — Ед Фоли почти бе улучил, но не съвсем.

— И са се споразумели с Индия и Китай — продължи Роби Джексън. — Вярно че имат търкания, но в случая това им е само от полза. «Айк» съвсем не е там, където трябва. Индийците блокират със самолетносачите си Ормузкия проток. Не можем да прекараме оттам бойни кораби без въздушно прикритие. И хоп, нашият човек придвижва трите си корпуса. Саудитите ще се бият, но противникът им е много по-многочислен. Всичко ще свърши за по-малко от седмица. Оперативната му концепция съвсем не е лоша — заключи Джей-3.

— Атаката му с биологическо оръжие също е много хитър ход. Мисля, че успяха много повече, отколкото са разчитали. Почти всички наши бази и подразделения за момента са извън строя — забеляза министърът на отбраната.

— Господин президент, навремето в Мисисипи куклуксклановците казваха: когато видиш бясно куче, не го убивай, а го хвърли в нечий двор. Нали разбирате, някакъв мръсник наистина ни е докарал това до главата. Трябва да бързаме, ако не искаме да изостанем съвсем. Проблемът е обаче с какво?

— Колко време ще ни отнеме прехвърлянето на транспортните кораби до Саудитска Арабия?

— Три дни. Но има и още нещо. Корабите ще минат по най-бързия начин Суецкия канал и могат да стигнат протока навреме, но първо трябва да прекараме транспортните кораби с танковете покрай индийците. Те са четири и се ескортират от един кръстосвач, два миноносеца и две фрегати, и ако ги загубим, най-близкото място, откъдето можем да ги заменим, е в Савана.

— С какво разполагаме в Саудитска Арабия? — попита Бен Гудли.

— Достатъчно за сформирание на една тежка бригада. Същото е и в Кувейт. Третата комплектувана бригада е в морето и плава натам.

— Кувейт ще бъде първата им цел — каза президентът. — Какво можем да закараме там?

— Ако ни притиснат до стената, можем да прекараме по въздуха 10-и авиополк от Израел, за да се обедини на място с частите там. Можем да го осъществим в рамките на двацет и четири часа. Кувейтците ще уредят транспорта. Имат сключено споразумение с израелците за това. Ние помогнахме при подписването му — каза Роби. — Планът се нарича «Бъфало Форуърд».

— Някой да мисли, че това не е умна идея? — запита Джак.

— Не мисля, че един механизирани полк ще успее да ги задържи, сър — каза Гудли.

— Прав е — съгласи се Джей-3.

Райън огледа хората около масата. Да знаеш беше едно нещо. Да можеш да действаш — съвсем друго. Той можеше да заповяда стратегическа ядрена атака срещу Иран. Във военновъздушната база «Уайтман» имаше стратегически бомбардировачи Стелт В-2А, а с информацията, постъпила за последните два часа, получаването на разрешение за нанасяне на удар при управлението само на двама души нямаше да е никакъв проблем. «Духовете», както наричаха самолетите В-2, можеха да стигнат до мястото за по-малко от осемнайсет часа и да превърнат територията на тази страна в димяща отровена пустиня.

Но не можеше да го направи. Дори и да му се наложеше, вероятно пак нямаше да го стори. Макар американските президенти отдавна да бяха изправени пред необходимостта някога да заявят на света: да, ние ще изстреляме ракетите си и ще вдигнем във въздуха бомбардировачите си, ако ни се наложи, това беше задължение, което Райън не мислеше, че ще изпълни. Дори и тази атака срещу страната му, използването на оръжия за масово поразяване — за Америка еквивалентът на ядрени бомби — беше плод на решението на един човек и бе осъществена с подкрепата на крайно ограничен брой хора. Можеше ли той да изпепели цели градове за отмъщение, да избие невинни хора, както беше постъпил Даряеи, само защото другата страна беше тръгнала първа? И да живее в мир със съвестта си след това? Трябваше да има нещо по-добро, някакъв по-чужден вариант. Като например изпълнението на смъртната присъда над Даряеи.

— Ед?

— Да, господин президент?

— Къде са в момента Кларк и Чавес?

— Все още в Хартум, чакат нареждания.

— Как мислиш, могат ли пак да проникнат в Техеран?

— Няма да е много лесно. — Той се обърна към жена си. —
Кажы ти, Мери.

— Руснаците ни помогнаха преди. Мога да ги помоля. Каква ще
бъде задачата им?

— Открий първо дали могат да проникнат там. После ще
обмислим подробностите. Роби?

— Да, господин президент?

— Десети брониран полк веднага да потегля за Кувейт.

— Слушам, сър — възкликна скептично Джексън.

Първо трябваше да се получи одобрението на кувейтското правителство. Посланикът го уреди. Не се оказа чак толкова трудно. Майор Сабах бе държал правителството си в течение на събитията в новия им съсед на север, а снимките от спътниците с подмяната на веригите на танковете улесниха нещата. Едновременно със задействането на армията в пълна бойна готовност кувейтското правителство изпрати по телекса формална молба Америка да започне разширени военни маневри в западната част на страната им. Всичко се задвижи много бързо. Управляващите в тази малка страна имаха пресни спомени от допуснати в близкото минало грешки. Единственото им условие беше придвижванията да се държат в тайна и Америка не възрази. Авиолайнерите на националните авиолинии започнаха да излитат и да се насочват на югозапад, над Саудитска Арабия, като след това обръщаха на север, над залива Акаба.

Заповедта беше издадена от Учебно-бойното командване, което държеше командването на 10-и бронетанков полк, тъй като в техническо отношение базата беше учебен център. По-голямата част от останалите поделения, разположени на територията на Съединените щати, бяха подчинени на командването на въоръжените сили, Форском. Заповедта за извънредно бързо пребазиране със свръхважен приоритет беше получена от полковник Шон Магрудър. Той разполагаше с персонал от около пет хиляди души, които трябваше по най-бързия начин да прехвърли, а това щеше да изисква двадесет полета с Боинг 747. Маршрут, изчислен за разстояние от две хиляди и двеста километра и по три часа в двете посоки. Всичко обаче беше обмислено

и разреждането на международния въздушен трафик осигури повече транспортни самолети, отколкото предвиждаше планът за «Бъфало Форуърд». Дори и израелците помагаха. Пилотите на кувейтските боинги запомниха за цял живот съпровода си от изстребители F-15 със синята звезда на Давид на крилата, когато кацаха в голямата израелска военновъздушна база в Негев.

Първата група беше от старши офицери и специална част, която да подпомогне кувейтската охрана. Мястото представляваше група складови сгради, съдържащи пълното окомплектоване за една тежка бригада, каквото всъщност и представляваше бронираният полк.

Вторият самолет докара първа рота от Първи бронетанков батальон от 10-и полк под бдителното око на подполковник Дюк Мастърман. Семейството му беше във филаделфийския район и той бързо съобрази какво става. Нещо много лошо се бе случило на страната му и изведнъж ни клин, ни в ръкав «Бъфало Форуърд» беше задействан. Мастърман нямаше нищо против, войниците му също.

— Толкова ли е зле, Фолеева? — запита Головка, имайки предвид епидемията. Двамата разговаряха на руски. Английският на руския офицер беше почти перфектен, но служителката на ЦРУ обичаше да говори на езика на дядо си.

— Не знаем, Сергей Николаевич. Аз се занимавам с други неща.

— Иван Еметович стяга ли се вече?

— А вие как мислите? Знам, че сте гледали интервюто по телевизията.

— Интересна личност е вашият президент. Толкова е лесно да го подцени човек. Аз самият направих тази грешка навремето.

— А Даряеи?

— Страшен, но невъзпитан варварин.

— Прав сте.

— Кажете на Иван Еметович да обмисли добре нещата, Фолеева — заяви Головка. — Да, ние ще съдействаме — добави той в отговор на още неизречения въпрос. — С всичките си ресурси.

— Благодаря ви. Пак ще се чуем. — Мери Пат погледна съпруга си. — Не можеш да не го обичаш този мъж.

— Искане ми се да беше на наша страна — забеляза съпругът ѝ.

— Той е на наша страна, Ед.

В «СТОРМ ТРАК» веднага забелязаха, че кучето е спряло да лае. Трите корпуса, които те наблюдаваха, спряха да използват радиостанциите си по обед. Край. Нула. Колкото и да беше сложно компютризираното им оборудване за електронно разузнаване, нищото си оставаше нищо. Очевиден признак, който много често биваше пропускан. Преките линии до Вашингтон буквално загряха. Пристигаха още саудитски офицери, демонстрирайки повишената бойна готовност на армията си, която спокойно се разполагаше в околностите на Военния град на крал Халид. Това внасяше известно успокоение в подслушвателния пост, но не чак толкова много. Те бяха най-близо до устата на лъва. По непроизнесено съгласие скоро всички стигнаха до извода, че събитията в Америка по някакъв начин са започнали отгук. Навсякъде другаде подобни мисли биха породили чувство на безсилие; тук обаче те имаха различен ефект — на истински гняв. Те имаха да изпълняват бойна заповед, без значение колко близо бяха до врага.

— Добре — каза Джексън по линията за телефонна конференция, — какво разположение предлагате?

Отговорът беше кратка тишина. Армията беше два пъти по-малка в сравнение с онова, което бе представлявала преди по-малко от десет години. В Европа имаха две тежки дивизии, Пети корпус, но те бяха поставени под карантина от германците. Същото се отнасяше и за двете бронетанкови дивизии във Форт Худ, Тексас, и първи лекострелкови дивизион (механизиран) във Форт Райли, Канзас. Части от 82-ра дивизия във Форт Вraag и 101-ва във Форт Камбъл бяха разположени да подкрепят подразделенията на Националната гвардия, но подразделенията по базите имаха войници с вируса «Ебола». Същото се отнасяше и до двете разположени на територия на САЩ дивизии морска пехота, базирани в Леджун в Северна Каролина и Пенделтън в Калифорния.

— Вижте — каза Форском. — Разполагаме с 11-и бронетанков полк и една гвардейска бригада, обучаваща се в Националния център.

В тази база няма заболели, можем да ги изведем извън страната веднага щом докарате самолетите. Обаче останалите... преди да ги придвижим, трябва да проверим всички военнослужещи. Не смея да ги придвижва преди да сме тествали всеки войник за този проклет вирус, а медицинските комплекти още не са получени по места.

— Той е прав — подкрепи го друг глас. Всички глави по телефонните линии за конференция кимнаха като една. Фармацевтичните компании правеха всичко възможно да произведат комплектите. Бяха нужни милиони комплекти, а имаше произведени едва няколко десетки хиляди и те се използваша за вече проявилите симптомите на заболяването, за роднини и близки на вече регистрираните болни, за шофьорите, превозващи храна и медикаменти, и най-вече за самия медицински персонал, който бе изложен на най-големия риск. Имаше обаче и нещо, което усложняваше нещата още повече. Един тест не беше достатъчен. При някои хора се налагаше да се тества ежедневно в продължение на три или повече дни, защото макар тестовете да бяха надеждни, ставаше дума за имунни системи на потенциални жертви. Антителата можеха да почнат да се проявяват само час след тест с негативно показание. Лекарите и болниците по цялата страна крещяха за още комплекти и в случая нуждите на армията направо взривяваха обстановката.

«ОИР ще започне война и никой не дава пет лайна» — помисли Джей-3 и се зачуди дали това стихче би се харесало на някое хипи от шейсетте години.

— Колко време ще отнеме това?

— В най-добрия случай до края на седмицата. Разполагам с 366-о авиокрило в Маунтийн Хоум. Всички са чисти. Разполагаме и с авиокрилото с F-16 в Израел. Европейските ми подразделения са под карантина. До едно.

— Самолетите са нещо наистина чудесно, Пол — съгласи се Форском. — Също и корабите. Но на нас спешно ни трябва да прехвърлим войници на място.

— Издайте предупредителни заповеди във Форт Търуин — каза Джексън. — Ще говоря с министъра на отбраната и той ще разреши изнасянето им в рамките на един час.

— Готово.

— Москва ли? — възкликна Чавес. — Исусе Христе, наистина ще направим околосветско пътешествие.

— Нашето обаче няма да има за цел да докаже, че светът е кръгъл.

— Ясно де, господин К. Трябва да сме на необходимото място в необходимото време.

Всъщност работата си беше налудничава. О'Дей сформира екип от агенти на ФБР, които да проверят досиетата на всеки агент от Службата с достъп до президента — и на цивилните, и на униформените. Случаят беше прекалено важен, за да се правят изключения, и всяко досие трябваше да бъде проучено цялостно. Тази работа той остави на подчинените си. Друг екип изследваше нещо, което не беше широко известно. Всяко телефонно обаждане, направено във Вашингтон, окръг Колумбия, се въвеждаше директно в компютъра. Макар и законна в строгия смисъл на думата, ако програмата бъдеше разширена още малко, щеше да възбуди антитоталитарен гняв дори и у най-консервативните привърженици на закона, но президентът живееше във Вашингтон, а Америка беше губила президенти в този град. Почти никой не вярваше, че от този храст може да изскочи заек. Един евентуален заговорник от хората на Службата щеше да е специалист по предпазните мерки. Значи човекът — ако изобщо имаше такъв, щеше да е един от телохранителите на президента. Щеше да притежава изключителни професионални качества — иначе нямаше да попадне в охраната на президента, — но нищо повече. Нямаше да изпъква с нищо особено. Щеше да има добра репутация сред колегите си. Тоест просто щеше да е като всички останали свои колеги, готови да дадат без колебание живота си за президента, както бе постъпил Дон Ръсел. О'Дей отлично съзнаваше това и се мразеше, задето се налагаше да третират момчетата като криминални заподозрени. Не трябваше да е така. Но пък как иначе трябваше да постъпят?

Дигс извика и двамата полковници в кабинета си, за да им съобщи новината.

— Имаме предварителни разпореждания за прехвърляне отвъд океана.

— Кой от двамата? — попита Едингтън.

— И двамата — отвърна генералът.

— Къде, сър? — попита Хам.

— В Саудитска Арабия. И двамата сме били там и сме го правили, Ал. Сега и вие ще имате шанс, полковник Едингтън.

— Защо? — запитва гвардеецът.

— Още не са казали. Имам информация за предисторията, тъкмо сега върви по факса. Всичко, което ми казаха по телефона, е, че ОИР почва нещо много да шава.

— «Бъфало Форуърд»? — попита Хам. — Без предупреждение?

— Точно така, Ал.

— Това има ли връзка с епидемията? — попита Едингтън.

— Никой не ми е казал нищо такова — поклати глава Дигс.

Делото щеше да се гледа във федералния окръжен съд в Балтимор. Едуард Дж. Килти бе подал иск срещу Джон Патрик Райън. Същината на оплакването беше, че Килти искал да премине от един щат в друг, а ответникът не му позволил. В молбата се настояваше за решение, произнесено в порядъка на опростено съдопроизводство, незабавно анулиращо заповедта на президента (странно, но в тъжбата Райън се споменаваше като президент на Съединените щати). Килти считаше, че ще спечели делото. Конституцията беше на негова страна, а той бе избрал съдията много внимателно.

Специалната група за преценки към Националното разузнаване вече бе в пълен състав, но резултати нямаше. Намеренията на Обединената ислямска република бяха съвсем ясни. Номерът беше да се направи нещо, за да им се попречи, а това, строго казано, не спадаше към функциите на разузнаването.

54.

ПРИЯТЕЛИ И СЪСЕДИ

Не бяха успели да ги видят кога пристигат и това привлече вниманието им. На следващия ден на разсъмване трите наземни дивизиона на 10-и бронетанков полк бяха напълно разгърнати, а четвъртият, съставен от ударни хеликоптери, се нуждаеше от още един ден, за да влезе в релси. Кувейтските офицери — тяхната редовна армия беше все още относително малка, с щатове, запълвани от възторжени запасници — поздравяваха американските си колеги. От своя страна, полковник Магрудър нареди един от дивизионите му да се построи в парадна формация. Петдесет и два танка, събрани заедно, изглеждаха като юмрука на разгневен бог. Разузнавателните служби на ОИР очакваха нещо подобно, но не чак толкова скоро.

— Какво е това? — попита Даряеи. Не му се случваше често да изтървава нервите си.

— Обикновен парад. — Шефът на разузнаването му бе успял да се съвземе след първоначалния шок и да оцени реалната обстановка. — Това е само един полк. Четири от шестте дивизии от Войнството на Бога имат по три, а две — по четири полка. Като цяло ги превъзхождаме двайсет към едно. Да не би да сте очаквали, че американците изобщо няма да реагират? Не би било реалистично. Но тук виждаме мащаба на реакцията им. С един полк, прехвърлен от Израел и изпратен съвсем не там, където би трябвало. И си мислят, че ще ни изплашат!

— Продължавайте. — Тъмните очи леко омекнаха.

— Америка не може да прехвърли дивизиите от Европа. Те са заразени. Същото важи и за тежките им дивизии в Америка. И така, първо ще атакуваме Саудитска Арабия. Голяма битка, ще я спечелим. Околните държавици ще се предадат, защото иначе ще бъдат смачкани — и тогава Кувейт ще остане сам, само със собствената си войска и американския полк. Лесно ще им видим сметката. Те вероятно очакват

първо да атакуваме Кувейт, обаче ние няма да повторим онази грешка, нали?

— А ако помогнат и усилят въоръжението на Саудитска Арабия?

— Тук случаят е сходен: в Кралството имат оборудване само за една бригада. Втората плува по море. Разговаряхте с Индия на тази тема, нали така? — Това беше толкова естествено, че той бе успял да го предвиди. Врагът си беше враг. Невинаги сътрудничесе. — А и се съмнявам, че разполагат с войски, които да прехвърлят. Самолети, може би, но в диапазон от десет хиляди километра няма нито един самолетносач, а самолетите, макар че могат да ни създадат доста неприятности, нито могат да заемат, нито да отбраняват земен терен.

— Благодаря, че ми изяснихте нещата. — Настроението на стареца видимо се повиши.

— Най-последно се срещнахме, другарю полковник — каза Головко на офицера от ЦРУ.

Кларк винаги се бе чудил дали някога ще види главния щаб на КГБ отвътре. А най-малко бе очаквал да го черпят в кабинета на председателя. Беше още сутрин, но той отпи от чашката водка.

— Вашето гостоприемство съвсем не е онова, което са ме учили да очаквам, другарю председател.

— Е, вече не правим такива неща. За тази цел си има затвори. — Головко остави чашата си на бюрото и пак взе чая си. Почерпката с този човек беше задължителна, но денят едва започваше. — Трябва да ви попитам нещо. Вие ли измъкнахте госпожа Герасимова и момичето?

Кларк кимна. Нямахше какво да спечели, ако го излъжеше.

— Да, аз бях.

— Вие дадохте подслон и на тримата, Иван... как беше бащиното ви име?

— Тимоти. Аз съм Иван Тимофеевич, Сергей Николаевич.

Головко бурно се разсмя, после го погледна в очите и каза:

— Колкото и да беше неприятна Студената война, приятелю, сега е добре да се видим. Старите врагове. След петдесет години, когато никой от нас вече няма да го има на този свят, историците ще сравняват архивите на ЦРУ с нашите и пак те ще решат кой е спечелил

войната на разузнаването. Имате ли някаква представа какво ще решат?

— Забравяте, че аз съм обикновен войник, а не командир.

— Нашият майор Шеренко беше страшно впечатлен от вас и вашия млад колега. Спасителната операция, която проведохте да измъкнете Кога, беше наистина впечатляваща. А сега пак ще работим заедно. Въведени ли сте в обстановката?

За Чавес, който бе израснал с филмите за Рамбо и чието първоначално армейско обучение го бе научило да очаква сблъсък със Съветите всеки момент, това беше преживяване, което той искаше да припише на разликата в часовите пояси, макар че двамата офицери от ЦРУ бяха забелязали колко пусти са коридорите по пътя им до кабинета. Нямаше смисъл да се допуска да видят лица, които можеха да си припомнят на друго място и по друго време.

— Не, ние основно събираме информация.

Головко натисна един бутон върху бюрото си.

— Тук ли е Бондаренко? — След няколко секунди вратата се отвори и в стаята влезе един генерал.

Двамата американци се изправиха. Кларк преброи медалите и изгледа с твърд поглед мъжа. Бондаренко направи същото. Ръкостисканията им бяха предпазливи, любопитни и странно топли. Двамата бяха на едни години.

— Геннадий Йосифович е шефът на операциите. Иван Тимофеевич е шпионин от ЦРУ — обясни председателят. — Мълчаливият му партньор също. Кажете ми, Кларк, тази чума от Иран ли идва?

— Да, това е сигурно.

— Голям мръсник е този човек. Но е умен. Генерале?

— Снощи вие прехвърлихте бронирания си полк от Израел в Кувейт — каза Бондаренко. — Това е отлична войска, но корелацията на силите е изключително във ваша вреда. Вашата страна не може да прехвърли големи войскови масиви поне още две седмици. А той няма да ви даде това време. По наша преценка тежките дивизии на югоизток от Багдад ще са готови за поход след три дни, най-много четири. Един за прехода им до граничната област — и после? После ще видим в какво се състои планът им.

— Имате ли някакви изводи?

— Не разполагаме с повече разузнавателни ресурси по случая от вас — каза Головко. — За съжаление повечето от хората ни по места са мъртви, а генералите, с които успяхме да завържем приятелски отношения при предишния режим в Ирак, напуснаха страната.

— Висшето командване на армията е иранско, много от тях са обучавани във Великобритания или Америка по времето на шаха като младши офицери и оцеляха по време на чистките — каза Бондаренко. — Разполагаме с досиета за много от тях, в момента ги изпращаме на Пентагона.

— Много мило от ваша страна.

— Има си хас — обади се Динг. — Успеят ли да ни издухат, идва ред и на северните им съседи.

— Съюзите, млади човече, не се сключват от любов, а от взаимни интереси — изрече поучително Головко.

— Ако вие не успеете да се справите този маниак днес, ще се наложи ние да воюваме с него след три години — каза сериозно Бондаренко. — Мисля, че днес е по-добре за всички ни.

— Предложихме съдействието си на Фолеева. Тя прие. Когато изясните задачата си, известете ни и ще видим какво можем да направим.

Някои щяха да живеят повече от другите, останалите — по-малко. Първата регистрирана смърт беше в Тексас — представител на фирма за спортни уреди, който издъхна три дни след приемането му в болница и един ден след като жена му също бе постъпила там със същите симптоми. Лекарите заключиха, че вероятно се е заразила, когато е почиствала, след като той е повърнал в банята, а не от интимни контакти, защото той се бе чувствал прекалено слаб дори да я целуне след завръщането си от Финикс. Това не изглеждаше особено важно, но беше предадено по факса в Атланта, тъй като оттам изискваха всяка възможна информация, колкото и незначителна да изглеждаше на местните специалисти.

След шест часа същото се случи и в Балтимор, а скоро след това смъртните случаи се заредиха по територията на цялата страна. Медиите ги оповестяваха широко и ужасът, обзел Щатите, се задълбочаваше. Обикновено съпругът умираше първи, скоро след това

го последваше и съпругата му. При много случаи децата щяха да бъдат следващата жертва.

Това вече беше повече, отколкото можеше да понесе и най-хладнокръвният човек. Доскоро кризата бе изглеждала като някакво далечно събитие, което изобщо не може да се добере до всеки. Сега обаче предприятията и училищата бяха затворени и пътуванията — ограничени, но пък всичко се излъчваше по телевизията и беше едновременно и реално, и не. Думата «смърт» се споменаваше все по-често. На екраните се появяваха снимките на жертвите, в някои случаи дори домашни записи на видео — движещите се изображения на вече мъртви хора. Следваха мрачните думи на репортерите. Всичко това нахлуваше в общественото съзнание с неизбежност, която беше колкото нова и различаваща се от всичко досега, толкова и ужасяваща. Не беше от онзи вид кошмари, от които човек може да се пробуди. Беше един безкраен истински кошмар.

Мърморенията срещу федералните ограничения върху пътуванията отшумяха в същия ден, в който починаха търговецът на спортни артикули в Тексас и търговецът на автомобили в Мериленд. Междупличностните контакти, които в началото бяха рязко ограничени, а впоследствие почнаха да се оживяват, вече се ограничаваха само между членовете на семействата. Хората общуваха само по телефона. Междуградските линии загряваха до такава степен, че телефонните компании бяха принудени да излъчват предупредителни съобщения, с които умоляваха гражданите да не прекаляват с продължителността на разговорите; за правителствените и медицинските нужди бяха заделени специални линии. В страната се надигаше истинска паника, макар и ограничена на персонално ниво. Нямаше никакви публични демонстрации. Движението по улиците в големите градове буквално отсъстваше. Хората дори спряха да отскачат до супермаркетите, а живееха на консерви или от запасите си във фризерите.

Репортерите, които не спираха да щъкат насам-натам с подвижните си камери, излъчваха всичко това и по този начин хем нагнетяваха обстановката, хем спомагаха за решението на проблема.

— Нещата вървят, полковник — каза генерал Пикет по телефона на бившия си подчинен в Балтимор.

— Къде си, Джон? — запита Александър.

— В Далас. Нещата вървят, полковник. Искам обаче да направя нещо.

— Какво?

— Спри да лекуваш. За тая работа си има местни лекари. Сформирал съм работна група в болницата «Уолтър Рийд». Веднага потегляй натам. Прекалено голям мозък си, за да си губиш времето да слагаш системи, Алекс.

— Джон, сега командвам друго отделение и трябва да ръководя войските си. — Това беше урок, добре запомнен от времето му в униформа.

— Чудесно, хората ти знаят, че си загрижен, полковник. Обаче можеш ли да захвърлиш дяволската му пушка и да започнеш да мислиш като командир? Тази битка няма да бъде спечелена в болниците, нали така? — запита логично Пикет. — Изпратил съм ти транспорт. Долу пред стълбите трябва да чака бронетранспортър, който ще те откара веднага в «Рийд». Искаш ли да те извикам запас и да ти издам заповед за това?

Наистина можеше да го направи, помисли Александър.

— Дай ми половин час. — Професорът затвори телефона и погледна в коридора. Санитари в пластмасови скафандри изнасяха поредното тяло в найлонов чувал от една стая. Алекс се чувстваше горд, че е тук. Макар че губеше пациенти и щеше да продължава да губи, той беше тук и изпълняваше дълга си, показваше на подчинените си, че е един от тях, грижеше се за болните, поемайки рискове съгласно клетвата, която беше дал на двайсет и шест години. Когато всичко това приключеше, целият екип щеше да гледа на случилото се с чувство на солидарност. Колкото и ужасно да беше всичко, те си изпълняваха дълга...

— По дяволите — изруга той. Джон Пикет беше прав. Битката действително се водеше тук, но нямаше да бъде спечелена тук. Алекс каза на главния си помощник, че отива на долния етаж, който се ръководеше от декана Джеймс.

При него имаше един много интересен случай. Жена, тридесет и девет годишна, приета преди два дни. Съпругът ѝ умираше и тя беше съкрушена, но болестта не напредваше. Дори напротив, даваше ясни признаци, че спира.

— Какво ли става с тази пациентка? — размишляваше Кати Райън.

— Недей, да не я урочасаш, Кати — каза уморено деканът Джеймс.

— Няма, Дейв, но искам да знам защо. Аз самата я разпитах. Тя е спала в едно и също легло с него два дни преди да го докара тук...

— Имали ли са полови сношения? — попита Алекс, влизайки в стаята.

— Не, Алекс. Специално я питах. Той не се чувствал достатъчно добре. Мисля, че тази жена ще оцелее. — А това беше първият такъв случай в Балтимор.

— Поддържахме я така вече почти седмица, Кати.

— Знам, Дейв, но този случай е първият — посочи ХИРУРГ. — Тук има нещо различно. Какво е то? Трябва да разберем!

— Картона? — Кати го подаде на Александър.

Той го прехвърли набързо. Температурата спадаше, кръвната картина... все още не бе съвсем нормална, но...

— Какво казва тя, Кати? — попита Александър, прехвърляйки няколко страници назад.

— Искаш да кажеш как твърди, че се чувства ли? Паникьосана, изплашена до смърт. Масивни главоболия, абдоминални гърчове. Мисля си, че повечето от това си е чист стрес. Не можем да я обвиняваме, нали?

— Показателите непрекъснато се подобряват. Чернодробната функция е била закъсала доста, но процесът снощи е спрял и вече се оправя...

— Точно това привлече вниманието ми. Тя надвива болестта, Алекс — каза доктор Райън. — Най-важното е, че с нейна помощ ще победим. Но как? Какво можем да научим от случая ѝ? Какво можем да приложим при останалите пациенти?

Това вече окончателно убеди доктор Александър. Джон Пикет беше прав. Той трябваше да отиде в «Рийд».

— Дейв, искат незабавно да тръгвам за Вашингтон.

— Отивай — отвърна моментално деканът. — Тук имаме достатъчно хора. Тръгвай, стига да можеш да помогнеш да разкрием тая мръсотия.

— Кати, най-вероятният отговор на въпроса ти е и най-простият. Способността на даден човек да надвие този вирус е обратнопропорционална на броя на частиците, попаднали в системата. Всеки човек си мисли, че един вирус е достатъчен, за да го убие. Няма нищо по-грешно от това. Нищо не е толкова опасно. Ебола убива, като първо надвива имунната система; едва тогава се захваща с органите. Ако тя е получила малка порция от тия дребни копеленца, тогава имунната ѝ система е победила и е надвила. Поговори още с нея, Кати. Разбери всяка подробност от контакта ѝ със съпруга от последната седмица. Ще ти се обадя след два часа. Как са другите?

— Алекс, ако в това има дори капчица надежда, мисля, че можем да успеем — намеси се доктор Джеймс.

Александър се върна на горния етаж за обеззаразяване, после взе «чистия» асансьор до фойето и излезе. Навън вече го чакаха.

— Господин президент, моля ви, първо трябва да преразгледаме информацията. Дори повиках доктор Александър от «Хопкинс» да работи с групата, която сформирах в «Рийд». Прекалено рано е за каквито и да било заключения. Моля ви, нека продължим работата си.

— Добре, генерале — изрече гневно Райън. — Ще чакам. По дяволите — изруга той, след като затвори.

— Имаме да вършим и друга работа, сър — посочи му Гудли.

— Знам — каза президентът.

Поне събирането на самолетите беше лесно. Боингите от повечето главни авиолинии се насочваха към Барстоу, Калифорния, след като екипажите бяха тествани за антитела на ебола. В Националния център войниците се качваха по автобусите. Не се знаеше почти нищо за целта им, освен че потегляха. Крайният пункт засега беше тайна; войниците щяха да я научат само ако излетяха по маршрутите с шестнайсетчасови полети. Над десет хиляди мъже и жени означаваше четиридесет полета, които се осъществяваха с темпо от пет на час от рудиментарните съоръжения в пустинята. Служителите на гражданските авиолинии щяха да кажат на всеки, който пита, че частите във Форт Ъруин се прехвърлят на ново място, за

да окажат съдействие при осъществяването на националната карантина. Във Вашингтон няколко репортери научиха още нещичко.

— Томас Донър? — попита жената в маска.

— Точно така — отвърна троснато репортерът и стана от масата за закуска. Беше по джинси и фланелена риза.

— ФБР. Ще дойдете ли с мен, сър? Трябва да си поговорим за някои неща.

— Арестуван ли съм? — попита телевизионната звезда.

— Само ако желаете да бъдете арестуван, господин Донър — каза агентката. — Но трябва да дойдете веднага с мен. Нямаме нужда от нищо специално освен портфейла си, документите за самоличност и вещи от първа необходимост — добави тя, връчвайки му хирургическа маска, опакована в найлон.

— Чудесно. Дайте ми само минутка. — Вратата се затвори; Донър целуна жена си, взе си яке и се обу. Появи се вече сложил маската и последва агентката до колата ѝ. — И така, ще ми кажете ли за какво е всичко това?

— Аз съм само превозвачът, сър — каза тя. Ако той беше прекалено тъп да си спомни, че е член на предварително избрания преспул за операциите на Пентагона, това не беше неин пропуск.

— Най-голямата грешка, която иракчаните направиха през 1990 година, беше логистиката, снабдяването с гориво и информацията. Ако имате достатъчно гориво, което да ви позволява да се движите непрекъснато, и знаете какво прави другата страна, шансовете за победа са на ваша страна. — Диапозитивът се смени и показалката на адмирал Джексън тръгна по изображението. — Ето, вижте.

Сателитните фотографии бяха ясни. Всяка група танкове и бронетранспортъри се съпровождаше от цистерни с гориво. Увеличените фотографии показваха и варели с гориво, закрепени на танковете Т-80. Това увеличаваше силно уязвимостта им, но те много лесно можеха да бъдат откачени отвътре.

— Няма и съмнение. Те са готови за тръгване, вероятно в рамките на седмицата. Ние вече прекарахме 10-и полк на място в

Кувейт. Сега прехвърляме 11-и и Първа бригада от Националната гвардия в Северна Каролина. Това е всичко, което можем да направим за момента. Най-рано в петък ще сме в състояние да откъснем още подразделения от карантината.

— А това е публична информация — добави Ед Фоли.

— По необходимост прехвърляме една дивизия, от най-тежките, но само една — заключи Джексън. — Кувейтската армия е в пълна бойна готовност. Саудитите също са на пълни обороти.

— А третата бригада зависи от това дали ще прекараме корабите през Индийския океан — посочи министър Бретано.

— Не можем да го направим — уведоми го адмирал Де Марко. — Нямаме достатъчно бойна мощ, за да си пробием път.

Джексън не отговори на бележката му. Де Марко все пак беше негов шеф.

— Виж, Бруси — каза Мики Мур, — момчетата ми имат нужда от тия машини, иначе Каролинската гвардия ще бъде принудена да посреща напредващите механизирани сили на врага с ръчното оръжие. Вие синьодрешковците от сума ти години ни уверявате колко пъргави били кръстосвачите ви. Докажи го или си затваряй устата, ясно ли е? Утре по това време ще съм изложил на огромен риск петнадесет хиляди войници.

— Адмирал Джексън, вие сте шефът на военноморските операции — каза президентът.

— Господин президент, без въздушно прикритие...

— Можем ли да го направим, или не можем? — настоя Райън.

— Не — отвърна Де Марко. — Не искам да гледам как ми потапят корабите по този начин. Не и без въздушно прикритие.

— Роби, искам най-добрата преценка върху тази ситуация — каза Бретано.

— Добре. — Джексън въздъхна. — Те разполагат общо с около четиридесет «Хариъра». Това са чудесни самолети, но не са върхът. Съпровождащата охрана разполага може би с тридесет ракети «земя-земя». Няма от какво да се страхуваме при престрелка. В момента «Анцио» носи седемдесет и пет ракети «земя-въздух», петнадесет «Томахоук», и осем «Харпун». «Кид» има седемдесет ракети «земя-въздух» и осем «Харпун». «О'Банън» не е кораб с въоръжение ракети «земя-въздух» и има само оръжия за обектова ПВО, но има и

«Харпуни». Двете фрегати, които току-що се присъединиха към тях, имат приблизително по двацет ракети «земя-въздух» всяка. Теоретически можем да си пробием път с бой.

— Прекалено е опасно, Джексън! Не можеш да изпратиш бойно военноморско съединение без въздушна подкрепа срещу група самолетноносачи, никога!

— А какво ако ние стреляме първи? — попита Райън.

Всички глави се извърнаха към него.

— Господин президент, не можем да постъпим така. Ние дори не сме сигурни, че те имат враждебни намерения! — възкликна Де Марко.

— Посланикът ни счита, че имат — каза му Бретано.

— Адмирал Де Марко, това оборудване трябва да бъде доставено — заяви президентът; лицето му започваше да се обагря в пурпурно.

— Военновъздушните сили в момента се прехвърлят в Саудитска Арабия. Още два дни и ще се справим с проблема, но дотогава...

— Адмирале, вече не сте ни нужен. — Министър Бретано погледна в папката си за съвещанието. — Не можем да се разтакаваме два дни.

Това в действителност беше нарушение на протокола. Обединените началник-щабовете се назначаваха лично от президента и макар и да се водеха военни съветници на министъра на отбраната и на президента, само последният имаше властта да иска оставката им. Адмирал Де Марко погледна към Райън.

— Господин президент, трудно ми е да изразя какво чувствам в момента, но...

— Адмирале, имаме петнадесет хиляди военнослужещи, заплашени от вражеска сила. Вие не можете да ни заявите, че флотът няма да ги подкрепи. От тази секунда вие сте освободен от длъжност — каза президентът. — Приятен ден. — Останалите униформени началник-щабовете се спогледаха. До този момент такова нещо не се бе случвало. — Колко време има до контакта ни с индийците? — попита Райън, продължавайки съвещанието.

— Около двацет и четири часа, сър.

— Има ли някакъв начин да осигурим допълнителна подкрепа?

— Разполагаме и с една подводница, въоръжена с торпеда и ракети. Тя е на около петдесет мили пред «Анцио» — каза Джексън,

след като зашеметеният Де Марко и помощникът му напуснаха залата. — Можем да я пришпорим. Това крие риск да я открият, но индийците не са толкова бързи с противоположните операции. Тя би могла да бъде настъпателно оръжие, сър. Подводниците не могат да се отбраняват пасивно. Те потапят кораби.

— Мисля, че трябва да си кажем няколко думи с индийската министър-председателка — забеляза ФЕХТОВАЧ.

— А след като се промъкнем, какво?

— Тогава минаваме транзит пролива и стигаме до пристанищата за разтоварване.

— Тук и аз мога да ви помогна — обеща началник-щабът на ВВС. — Ще осигурим F-16. З66-о авиокрило няма да е още готово, но момчетата от Израел имат пълна готовност.

— Ще се нуждаем от това прикритие, генерале — натърти Джексън.

— Брей, проклет да съм, флотът иска помощ от въздушните скаути — изсмя се началник-щабът на ВВС, но след миг отново стана сериозен. — Ще опърлим крилцата на всеки лешояд, който посмее да се вдигне във въздуха, Роби. Четиридесет и осем F-16 са готови. Над вас ще се разпери сигурно крило.

— Достатъчно ли е това? — попита президентът.

— Строго казано, не. Другата страна има четиристотин първокласни самолета. Но когато З66-о авиокрило си стъпи на краката — минимум след три дни, — ще имаме осемдесет изстребители прехващачи. Разполагаме с АУАКС на място. В най-лошия случай танковете ви ще се бият под неутрално небе, Мики. — Генералът погледна часовника си. — В момента вече трябва да излитат.

Първото звено от четири изстребители прехващачи F-15С излетя в пакет. Двадесет минути по-късно те се събраха с танкерите си КС-135. Авиокрилото разполагаше с шест такива, а другите щяха да пристигнат от военновъздушната Национална гвардия в Монтана и Южна и Северна Дакота; тези щати до момента не бяха засегнати от епидемията. В по-голямата част от пътя до Арабския полуостров те заемаха позиция на десет мили от гражданските самолети, идващи от Калифорния. Маршрутът на полета им ги насочи на север към полюса,

после над Арктика и на юг към Русия, след което продължиха над Източна Европа. На запад от Кипър щяха да бъдат поети от израелски ескорт, който щеше да ги съпровожда чак до Йордания. Оттам нататък американските изстребители «Ийгъл» щяха да бъдат подсилени от саудитските F-15. Възможно беше дори да запазят в тайна първите пристигащи самолети, размишляваха офицерите по планиране в собствените си цивилни транспортни самолети, но ако другата страна се разбудеше, щеше да последва въздушна битка. Пилотите на изстребителите «Ийгъл» нямаха нищо напротив. С настъпването на зората от дясната им страна разговорите по радиото почти секнаха. Този полет щеше да обхване две разсъмвания. Следващата зора щеше да е от лявата им страна.

— И така, дами и господа — обърна се към събраните петнадесет журналисти офицерът по връзките с гражданската администрация и населението, — работата е следната. Вие сте извикани тук за военно разполагане. Сержант Астор сега ще ви връчи декларациите за съгласие. След като ги подпишете, трябва да ни ги върнете.

— Какво е това? — попита един от присъстващите.

— Защо първо не се опитате да ги прочетете? — попита полковникът от морската пехота с покрито с маска лице.

— Кръвен тест — промърмори една жена. — Това поне го разбирам. Но останалото?

— Госпожо, онези от вас, които подпишат декларациите, ще научат още. Онези пък, които не пожелаят, просто ще бъдат откарани обратно по домовете им.

Любопитството надви във всички случаи. Всички подписаха.

— Благодаря ви. — Полковникът провери всички декларации. — А сега ви моля да минете през вратата от лявата ви страна, където ви очакват хора от флота.

Той пледираше собственото си дело. Макар да беше член на адвокатската колегия от тридесет години, Ед Килти бе прекарвал времето си в съда като зрител, въпреки че при много поводи бе стоял

на стъпалата на сградата на съда, за да произнася речи или заявления. Винаги беше драматично, както и сега.

— Заявявам на уважавания съд — започна бившият вицепрезидент, — че аз съм застанал тук, за да настоявам за решение, произнесено в порядъка на опростеното съдопроизводство. Моето право да прекося границата между два щата беше нарушено от изпълнителната заповед на президента. Това е в противоречие с ясните конституционни гаранции, които има всеки от нас, като също така се явява прецедент в дейността на Върховния съд, а именно, случаят със Самюел Пен, в който случай Съдът присъди единодушно...

Пат Мартин седеше зад заместник-министъра на правосъдието, който защитаваше правителството. Имаше камера от съдебната телевизия, която запечата случая на лента, за да го разпрати чрез спътник по всички домове в страната. Сцената беше много странна. Съдията, съдебният репортер, съдебният пристав, десетимата репортери и четиримата зрители носеха хирургически маски и гумени ръкавици. Току-що всички бяха видели Ед Килти да прави най-голямата грешка в кариерата си, макар и никой да не бе схванал точно как. Мартин бе очаквал това да се случи.

— Свободата на пътуване е основна свобода, установена и защитавана от Конституцията. Президентът няма нито конституционни, нито предоставени от закона правомощия да отрича това право на гражданите, нито пък най-вече чрез използването на въоръжените сили, което вече причини смъртта на един гражданин и нараняването на няколко други. Това е основно положение на закона — казваше Килти половин час по-късно — и от мое име и това на нашите съграждани аз моля уважавания съд да отмени тази незаконна заповед. — С тези думи Едуард Дж. Килти седна на мястото си.

— Ваша чест — каза заместник-министърът на правосъдието, приближавайки се към подиума с микрофона на телевизията. — Според думите на ищеца това е един много важен случай, но съвсем не е от тези с голяма юридическа сложност. Какво имам предвид. Правителството се позовава на речта на господин Джастис Холмс, в която той ни казва, че суспендирането на свободите е допустимо, когато заплахата за страната като цяло е едновременно реална и настояща. Конституцията, ваша чест, не е колективен акт на самоубийство. Кризата, пред която е изправена днес страната ни, е

смъртоносна, както и ни я демонстрират репортерите, и е с природа, която бащите основатели не са могли да предвидят. В края на осемнадесетото столетие, напомним, природата на инфекциозните заболявания все още не е била известна. Но по онова време поставянето на корабите под карантина е било нещо обичайно и прието. Като прецедент имаме решението на Джеферсън да постави ембарго върху чуждестранните търговци, но най-вече, ваша чест, ние имаме здрав разум. Ние не можем да жертваме нашите граждани на олтара на юридическата теория...

Мартин слушаше и търкаше носа си под маската. В залата вонеше така, сякаш бяха разсипали най-малко един варел лизол.

Можеше да изглежда комично, но не изглеждаше, когато всичките петнадесет репортери реагираха като един на кръвния тест. Примигване. Въздишка на облекчение. Всеки от тях се изправяше и отиваше в другия край на залата, възползвайки се от възможността да сваля маската си. След като тестовете приключиха, репортерите бяха отведени в друга зала.

— И така, отвън чака автобус, който ще ви откара до базата «Андрюс». Ще получите допълнителна информация след като излетите — съобщи им полковникът от морската пехота.

— Почакайте, почакайте! — развълнува се Донър.

— Това беше написано върху декларацията ви, не помните ли?

— Ти беше прав, Джон — каза Александър. Епидемиологията беше медицинската версия на счетоводството и както тази скучна професия беше жизненоважна за всяко предприятие, така бе важно и изследването на болестите и начините, по които те се разпространяваха. Тя беше в действителност майката на модерната медицина — през 30-те години на миналия век един френски лекар бе определил, че заболелите умират или оздравяват в едно и също съотношение без значение дали биват лекувани, или не. Това доста неудобно откритие бе принудило медицинската общност да изучава самата себе си, да открива нещата, които вършат работа при лечението,

и онези, от които няма полза. По този начин медицината се бе превърнала от занаят в наука.

Дяволът винаги се криеше в подробностите. А в този случай можеше дори и да не е дявол, проумя Алекс.

В страната в момента имаше 3 541 заболели от ебола. Това включваше онези, които бяха почнали да умират, онези, които демонстрираха очевидни симптоми, и онези, които демонстрираха присъствие на антитела. Броят сам по себе си не беше голям. Беше по-малък от броя на смъртните случаи от СПИН, по-нисък с два порядъка от раковите и сърдечносъдовите заболявания. Статистическото проучване, подпомогнато от разпитите на ФБР и подадената обратна информация от местните лекари по цялата страна, сочеше 223 установени първични случая — всички се бяха заразили на търговски изложения и всички бяха заразили други, които пък на свой ред бяха предали болестта по-нататък. Макар постъпващите случаи да продължаваха да нарастват, темпото беше по-ниско от предсказаното от предварителните компютърни модели... а в «Хопкинс» вече имаха първия случай на заболял, който демонстрираше присъствие на антитела, но без съпровождащите симптоми...

— Трябваше да има още първични случаи, Алекс — каза Пикет. — Снощи го забелязахме. Първият, който почина, беше летял от Финикс до Далас. ФБР взе данните за полета и тексаският университет тества всички, които са били на борда. Приключиха тази сутрин. Само у един бяха открити антитела, а той не показва симптомите.

— Рискови фактори?

— Гингивит. Кървящи венци — каза генерал Пикет.

— Опитва се да се пренася по въздуха... но...

— Точно това си мислим и ние, Алекс. Вторичните случаи най-често са случаи на интимни контакти. Прегръдки, целувки и така нататък. Ако сме прави, пикът ще бъде след три дни и после нещата ще затихнат. През това време ще започнем да изследваме най-подробно оцелелите.

— Имаме един в «Хопкинс». Антитела, но нищо повече.

— Трябва да накараме Гъс да поработи върху деградацията, дължаща се на околната среда. Той всъщност вече трябва да е започнал.

— Съгласен съм. Обади му се. Аз самият правя няколко проверки тук.

Съдията беше стар приятел на Килти. Мартин не беше съвсем сигурен как е успял да се намърда в този специфичен район, но в момента това нямаше значение. Двете представяния бяха отнели по тридесет минути всяко. Това беше, както бе казал Килти и заместник-министърът на правосъдието се бе съгласил с него, фундаментално прост пункт от закона, макар и практическите му приложения да водеха след себе си възможно най-големи сложности. Това беше също така и въпрос от най-голяма спешност, в резултат на което съдията се появи отново от стаята за съвещания след само час размисъл.

— Съдът — започна той — съзнава съдбовната опасност, пред която е изправена страната ни, и е длъжен да изрази съчувствието си към президента Райън, който полага искрени усилия да запази живота на американците, както и свободите им. Все пак, съдът трябва да признае факта, че Конституцията е и остава върховният закон на тази земя. Нарушаването на тази юридическа фундаментална постановка е стъпка, която потенциално създава прецедент с последствия толкова съдбовни, че се простират далеч зад днешната криза, и въпреки че президентът определено действа подбуден от най-добри мотиви, този съд трябва да анулира заповедта на президента, доверявайки се на своите граждани да действат интелигентно и благоразумно при преследването на собствената си безопасност. Такова е решението на съда.

— Ваша чест. — Заместник-министърът на правосъдието се изправи. — Правителството ще, и трябва да подаде апелация по решението ви. Ние настояваме за прекъсване, докато не бъдат обработени писмените документи.

— Молбата се отхвърля. Съдът се оттегля на съвещание. — Съдията се изправи и напусна банката, без да каже и дума повече. Залата буквално се взриви.

— Какво означава това? — попита Килти съдебният телевизионен кореспондент, който също беше адвокат и вероятно знаеше какво означава това.

— Означава, че така нареченият президент Райън не може да нарушава закона. Мисля, че показвах на тук присъстващите, че законът все още съществува в страната ни — отвърна политикът. Все още не проявяваше открито самодоволство.

— Какво ще каже правителството? — попита репортерът заместник-министъра на правосъдието.

— Не много. Ние ще подадем документите в апелативния съд на Четвърти съдебен окръг преди съдията Винебъл да е изразил мнението си в писмен вид. Решението на съда не може да влезе в сила преди да бъде в писмен вид, подписано и представено по съответния ред. Ние ще представим апелацията си и Четвърти съдебен окръг ще преустанови действието на съдебното решение...

— А ако не го направи?

— В този случай — намеси се Мартин — президентската заповед ще остане в сила в интерес на обществената безопасност, докато делото не бъде обжалвано в някое учреждение с по-голяма законодателна власт. След като съдът спомена президента Райън по име и по длъжност, съдът автоматично реши въпроса, повдигнат от бившия вицепрезидент Килти. Освен това съдът заяви, че заповедта е анулирана. Ако господин Райън не беше президент, заповедта щеше да е невалидна и никога не би била подложена на юридическо оспорване, и съдът щеше да го потвърди. Вместо това по мое мнение съдът спазва буквата, без да спазва духа. Благодаря ви. Заместник-министърът и аз имаме работа върху документите.

Не са много чести случаите да види човек репортер със запушена уста. Още по-рядка е гледката при политически фигури.

— Хей, почакай! — извика Килти.

— Ти никога не си бил добър адвокат, Ед — каза Мартин, докато минаваше покрай него.

— Мисля, че е прав — каза Лоренц. — Господи, така се надявам да е прав!

Лабораторията в Атланта работеше трескаво още от самото начало на епидемията, като изучаваше как се предава вирусът на открито. Бяха създадени камери, имитиращи околната среда с вариращи стойности на температурата и влажността и различни нива

на осветеност и информацията, неизвестно защо, им повтаряше все едно и също. Болестта, която би трябвало да се предава по въздушен път, не се предаваше, или в повечето случаи не се предаваше. На открито, дори и в най-подходящите условия, вирусът не можеше да издържи повече от няколко минути.

— Искан ми се да можех да разбера малко по-добре военната страна на въпроса — продължи Лоренц след моментен размисъл.

— Двеста двамайсет и три първични случая. Това е всичко. Ако беше имало още, щяхме вече да сме го разбрали. Осемнадесет потвърдени места, четири допълнителни търговски изложения, където няма регистрирано разпръскване на вируси. Защо само осемнадесет, а не и останалите четири? — зачуди се Алекс. — Ами ако са атакували и двадесет и двете, но на тия четири места просто не са сполучили?

— Ако се съди по базовите ни или експерименталните данни, това е напълно възможно, Алекс. — Лоренц пуфна с лулата си. — Нашите модели сега предсказват общо осем хиляди случая. Ще имаме и оцелели и техният брой ще промени по някакъв начин модела. Тази карантина направо взе страха на хората. Нали знаеш, не мисля, че забраната за пътуванията наистина има пряко значение, но тя поне стресна хората до степен, че да се ограничат всякакви междуличностни контакти...

— Докторе, това е третата добра новина днес. — Александър си пое дъх. — Първата беше жената в «Хопкинс». Втората — анализираната информация на Пикет. Сега третата е работата в лабораторията и логическото заключение, до което ни доведе тя. Джон винаги е твърдял, че биологическата война е повече психологическо, отколкото реално оръжие.

— Джон е умен лекар, Алекс. Също и ти, приятелю.

— Само три дни и после вече ще знаем със сигурност.

— Съгласен съм. Обаждай се, Алекс.

— Няма проблеми. Можеш да ме търсиш в «Рийд» по всяко време.

— Аз също спя в кабинета.

— Чао. — Александър изключи говорителя на телефона. Около него се бяха събрали шест армейски лекари, трима от «Уолтър Рийд» и трима от ВМИИБСАЩ.

— Да имате някакви коментари? — попита той.

— Това е някаква абсолютно шибана ситуация — забеляза един майор с измъчена усмивка. — Съгласен съм, че е психологическо оръжие. Може да изкара акъла на всеки. Изкара и нашия обаче. А от приятелчетата ни от другата страна някой явно не си е направил добре сметката... Чудя се как ли е станало...

Алекс се замисли за момент, после вдигна телефона и набра «Джон Хопкинс».

— Обажда се доктор Александър — каза той на дежурната сестра. — Трябва да говоря с доктор Райън, много е важно... добре, ще изчакам. — Изчакването отне няколко минути. — Кати? Алекс се обажда. Трябва да говоря със съпруга ти и е по-добре и ти да присъстваш... Дяволски важно е.

55. НАЧАЛО

Двеста досиета означаваха двеста акта за раждане, двеста шофьорски книжки, къщи или апартаменти, комплекти кредитни карти и още всякакви допълнителни документи за проверка. Веднъж започнало, такова разследване неминуемо щеше да стигне и до специален агент Ареф Раман, който щеше да стане обект на особено внимание от страна на треста агенти на ФБР, ангажирани със случая. В действителност обаче всеки агент на Службата с регулярен достъп до Белия дом беше в списъка за незабавна проверка. По територията на цялата страна Службата наемаше персонал отвсякъде, също както и останалите правителствени агенции, и агентите започнаха с актовете за раждане и продължиха с проверки на годишниците от колегите за снимки при дипломирането, които да бъдат сравнени с фотографиите от документите за самоличност на проверяваните. Трима от охраната се оказаха имигранти и точните лични данни не можеха да бъдат проверени лесно. Единият беше родом от Франция, дошъл в Америка като бебе. Втората бе избягала от Мексико, влязла нелегално в страната заедно с родителите си, като по-късно бе узаконила статуса си и се бе отличила като гений в отдела по техническо осигуряване. Така че оставаше «Джеф» Раман като агент с няколко липсващи лични данни, което обаче беше напълно обяснимо, след като родителите му имаха статус на бежанци.

В много отношения се оказа прекалено лесно. В личното му досие пишеше, че е роден в Иран и е дошъл в Америка, когато родителите му са избягали от страната с падането на режима на шаха. Всичко след това сочеше, че напълно се е адаптирал към новата страна, дори бе станал фанатик на тема баскетбол, с което си бе извоювал възхищението на колегите си. Почти никога не губеше залог за мачовете и сред колегите му се ширеше шегата, че професионалните комарджии вземат консултации от него при залаганията за някоя важна игра. Винаги беше готов да се почерпи по някоя бира с колегите си.

Беше придобил репутацията на безпогрешен агент, което не беше рядкост за федералните служители от секретните служби. Често го виждаха в женска компания, но той не говореше много на тази тема. Сигурно беше, че изобщо няма контакти с други родени в Иран американски граждани или чужденци, че не е религиозен и че никога не е повдигал исляма като тема на разговор, освен може би когато бе казал на президента, че религията е причинила толкова мъка на семейството му, че избягва да говори за нея.

Инспектор О'Дей ръководеше разследването. Приемаше, че врагът — ако съществуваше — щеше да е експерт и следователно щеше да притежава възможно най-убедителната и правдоподобна самоличност. За инспектора тя представляваше само една потенциална легенда, която трябваше да се разследва. Хубавото беше, че му бяха дали пълен картбланш. Агент Прайс сама бе взела това решение, а той сам си подбра екип. На най-добрите постави за задача да проучат из основи Ареф Раман, който за щастие в момента се намираше в Питсбърг.

Апартаментът му в северозападния район на окръг Колумбия беше скромнен, но удобен. Имаше алармена инсталация против крадци, но тя не беше проблем. Фотографираха апартамента, като на първо място търсеха оставени възможни предупредителни следи: на пръв поглед съвсем безобидни обекти, които, ако бъдеха разместени по какъвто и да било начин, щяха да предупредят собственика, че някой е влизал. Това бяха страшно трудни обекти за откриване, но и петимата агенти бяха част от отдела по контраразузнаване към ФБР, обучени от професионални шпиони как да действат срещу професионални шпиони. Проверката на апартамента щеше да отнеме часове къртовски труд. Те знаеха, че най-малко още пет други екипа правят същото в жилищата на други потенциални заподозрени.

Съгласно легендата индийците провеждаха учения, като флотът им бе излязъл в открито море след продължителен период на поддръжка. Проблемът беше, че такива учения на практика бяха неотличими от реалната готовност за битка. Данните от електронното разузнаване се предаваха на «Анцио» и останалите кораби от

Работната група «КОМЕДИЯ», както моряците бяха кръстили четворката «Боб Хоуп» и съпровождащите ги кораби.

Задачата на командира беше сложна. «КОМЕДИЯ» вече беше напълно сформирана. В момента към групата му се присъединяваха транспортни кораби за попълване на корабните запаси в движение, заедно със собствените им ескорти, и през следващите няколко часа резервоарите щяха да се допълват с гориво. След това транспортните кораби с резервно гориво на борда щяха да получат заповед за заемане на позиция покрай корабите с танковете, а фрегатите пък щяха да заемат място до влекачите. «О'Банън» щеше да излезе напред, за да продължи противолодъчните си действия — индийците имаха две ядрени подводници и никой не знаеше къде се намират в момента. «Кид» и «Анцио», и двата въоръжени с управляеми зенитни ракети «земя-въздух», щяха да се върнат обратно във формацията, осигурявайки близко въздушно прикритие. При обикновени условия кръстосвачът стоеше по-настрани, но не и в този случай.

Причината за това се коренеше не в заповедите му, а в телевизията. Всеки военноморски кораб в групата си имаше свой собствен сателитен телевизионен приемник; на модерните военноморски кораби моряците имаха желание да следят любимите си кабелни програми и това им се осигуряваше; и докато моряците от екипажа прекарваха по-голямата си част от свободното си време да гледат филми, командирът на групата кораби вече имаше алергия от Си Ен Ен, защото заповедите, които получаваше, невинаги съдържаха цялата необходима му за изпълнението на задачата информация и гражданската телевизия често я допълваше. Екипажите бяха напрегнати. Новостите от събитията в страната им не можеха да се скрият и образите на болни и умиращи хора, блокираните магистрали, празните улици на градовете първоначално ги бяха потресли дълбоко, което накара офицерите и боцманите да седнат с войниците по масите на столовите, за да изяснят нещата. После бяха дошли и заповедите. Нещо ставаше в Персийския залив, нещо ставаше и в родината им и изведнъж многоцелевите кораби, натоварени с бригади танкове, потеглиха към саудитското пристанище Дхаран... а някъде на пътя им дебнеше индийският флот. Екипажът вече беше по-спокоен, капитанът на «Анцио» Грег Кемпър го виждаше ясно. Командирите му докладваха, че «войските» вече не се смеят и не си подхвърлят закачки

в столовите, и че постоянните симулации на бойните системи на ЕГИДА за последните няколко дни са показали ясно на всички какво ги чака. КОМЕДИЯ плаваше във вражески води.

— Капитане! — докладва един дребен офицер от радиоелектронното разузнаване. — Засякохме самолети с радари във въздуха. Изглежда са два хариъра, разстояние неизвестно, пеленг постоянен, силата на сигнала нараства непрекъснато.

— Благодаря. Това е свободно небе, докато някой не оспори твърдението ми — напомни Кемпър на всички.

Може и да беше учение, но индийската група бойни кораби бе изменила през последния ден четиридесет мили, вместо да курсира напред-назад, на изток и запад, прекосявайки собствения си фарватер. При ученията поначало нямаше толкова строго спазване на курс или формация. Ситуацията ясно сочеше на капитана на «Анцио», че индийците се държат така, сякаш тази част на океана им принадлежи. А по някаква случайност те се намираха точно между КОМЕДИЯ и мястото, към което се бяха запътили.

Тайната вече не съществуваше. Всички се преструваха, че обстановката е мирновременна. «Анцио» беше оборудван със съоръжението СПАЙ-1, мощен радар, който можеше да излъчва милиони ватове в секунда. Индийците също бяха включили техните на пълна мощност.

— Капитане, имаме неопознати самолети, неизвестни многобройни въздушни цели с пеленг нула-седем-нула, диапазон две-една-пет мили. Няма служебна отметка, не са граждански. Обозначение Рейд-Едно.

— Няма излъчвания по пеленга — докладва радиоелектронното разузнаване.

— Много добре. — Командирът праметна крак върху крак. Във филмите при подобна ситуация Гари Купър палеше цигара.

— Рейд-Едно са четири самолета в бойна формация, скорост четири-пет-нула възли, курс две-четири-пет. — Тоест навлизаха в периметъра, точно срещу КОМЕДИЯ.

— Проектен анализ на «критическия път»? — попита капитанът.

— Ще преминат в пределите на двадесет мили от техния курс в момента, сър — отвърна отривисто един моряк.

— Много добре. И така, момчета, слушайте. Искам да се работи спокойно и делово. Всички си знаете работата. Когато дойде моментът да се повеселим, аз ще ви го кажа — съобщи той на екипажа на службата за анализ на бойна информация. — Оръжията спокойни. — Това означаваше, че правилата за действие в мирно време все още са в сила и че нищо още не е готово за стрелба — ситуация, която можеше почти мигновено, само със завъртанятия на няколко превключвателя, да се промени.

— Анцио, тук Гонзо-Четири, край — обади се глас по радиовръзката «въздух-земя».

— Гонзо-Четири, тук Анцио, край.

— Анцио — докладва пилотът, — около нас се въртят два хариъра. Единият профуча само на петдесет метра. Закачил е белички яйчица. — Това означаваше, че под крилата има истински ракети, а не учебни.

— Има ли сериозни намерения? — попита офицерът от кулата за управление на полетите.

— Не, само иска да си поиграем малко.

— Предайте му да си продължава пътя по живо по здраво — нареди капитанът. — И да се прави, че не го вълнуваме.

— Слушам, сър. — Съобщението беше предадено.

Тия неща съвсем не бяха нещо необичайно. Пилотите на бойните изстребители си бяха бойни пилоти, това беше добре известно на капитана, и никога не успяваха да надраснат онази възраст, когато закачат момичетата. Той насочи вниманието си към Рейд-Едно. Курсът и скоростта оставаха непроменени. Това не беше враждебен акт. Индийците просто му даваха да разбере, че знаят кой се намира в тяхно съседство. Това беше очевидно от появата на изстребителите на две места по едно и също време. Игра на нерви.

Как да постъпи? Да се пише корав? Да се направи на тъп? На обзет от апатия? Хората често недооценяват психологическия аспект на военните операции. Рейд-Едно вече приближаваше зоната на действие на новите ракети «земя-въздух» SM2ER.

— Какво мислиш? — обърна се той към помощника си.

— Мисля, че просто се опитват да ни изкарат от релси.

— Съгласен съм. — Капитанът хвърли едно ези-тура наум. — Добре, нарушават пространството на «Орион». Дайте им знак, че ги

виждаме.

След две секунди радарът СПАЙ усили мощността на четири милиона вата, като я насочи по азимута с ширина един градус към приближаващите изстребители и увеличи следенето на целите, което означаваше, че те бяха ударени почти едновременно. Това беше достатъчно да повлияе на апаратурата за откриване на средствата за поражение у противника. В зона с радиус двайсет мили това ударно излъчване можеше дори да я разруши. Този прием се наричаше «зорк», а капитанът имаше още два милиона вата резервна мощност. Шегата, която се ширеше в средите им, беше, че ако някой наистина ядоса кораб ЕГИДА, той като нищо може да почне да прави двуглави деца.

— «Кид» вече е в бойна готовност, сър — докладва дежурният офицер.

— Добро време, нали? — Дистанцията до Рейд-Едно в момента беше сто и четирийсет мили. — Включете им осветлението.

След тази команда четирите радара за осветяване на целите SPG-1 изпратиха мощни силно фокусирани лъчи в X-диапазона към навлизащите в защитния периметър изстребители. Тези радари даваха напътствия на управляемите ракети как да откриват целите си. Електронната засичаща апаратура на борда на индийските самолети също трябва да бе регистрирала следенето. Изстребителите не промениха курса и скоростта си.

— Добре, момчета, това означава, че днес сме малко мекушави. Ако те си имаха нещо наум, щяха вече да маневрират — каза капитанът. — Нали разбирате, това е като да свиеш зад ъгъла, когато зърнеш ченге. — Или пък във вените им течеше ледена вода, което не изглеждаше много вероятно.

— Ще поогледаме ли формацията им? — попита помощник-капитанът.

— Точно това се каня да направя. Ще направим няколко снимки, ще видим какво имаме пред себе си — размисли Кемпър.

— Доста неща се случват едновременно, сър.

— Аха — отвърна капитанът, взрян в екрана на индикатора пред себе си, и вдигна телефона за вътрешна връзка.

— Тук мостикът — отговори шефът на Оптимални оперативни решения.

— Предайте на вашите наблюдателни постове, че искам да знам срещу какво сме изправени. Ако могат, да направят снимки. Как е видимостта горе?

— Повърхностна омара, нелоша видимост, сър. Качил съм хора на предната част на носа.

— Много добре.

— Ще ни подминат откъм северната страна, после ще завият наляво и ще се приближат откъм левия ни борд — предсказва капитанът.

— Сър, Гонзо-Четири докладва за много близко разминаване само преди няколко секунди — обади се Управлението на полетите.

— Предайте му да запази спокойствие.

— Слушам, капитане.

Ситуацията след това се разви бързо. Изтребителите направиха две обиколки около КОМЕДИЯ, без да приближават повече от пет морски мили. Индийските хариъри прекараха още четвърт час в движение около патрулиращия «Орион», после трябваше да се върнат на самолетоносача си, за да заредят с гориво, и още един ден в морето продължи, без да бъдат разменени изстрели и без открити враждебни действия.

— И това са добри новини? — попита невярващо Кати.

— Докторе, това е наистина просто — отвърна Александър. — Вие наблюдавахте как тази сутрин няколко души умират. Утре ще видите още повече да умрат, и това е ужасно. Но хиляди жертви е по-добре от милиони, нали така? Мисля, че тази епидемия вече отзвучава. — Той не добави, че в известен смисъл на него му е по-лесно. Кати беше очен хирург и не беше привикнала да има работа със смъртта. Докато неговата специалност бяха заразните болести и той беше свикнал с гледката на смъртта. По-лесно ли? Дали това беше думата? — След два дни ще го знаем със сигурност. Статистическият анализ на случаите ще го определи.

Президентът кимна мълчаливо.

— Какъв ще е броят на жертвите? — попита вместо него ван Дам?

— По-малко от десет хиляди, съгласно компютърните модели в «Рийд» и Детрик. Сър, това, което казвам, няма много общо с доброто възпитание. Според мен десет хиляди жертви са по-добре, отколкото десет милиона.

— Една човешка смърт е трагедия, а един милион — статистика — произнесе накрая Райън.

— Да, сър. Знам го. — Добрата новина изобщо не зарадва Александър. Но как можеше той да обясни на хората, че едно бедствие е по-добро, отколкото глобална катастрофа?

— Това са думи на Йосиф Висарионович Сталин — каза ФЕХТОВАЧ. — Той е умеел да си служи с думите.

— Вие знаете кой го е направил — забеляза Алекс.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Джак.

— Не реагирахте нормално на думите ми, господин президент.

— Докторе, през последните няколко месеца едва ли има нещо нормално. Какво означава това по отношение на заповедта за прекратяване на пътуванията?

— Означава, че ще я оставим в сила поне още една седмица. Прогнозата ни не е стопроцентова сигурна. Инкубационният период на болестта варира в донякъде широки граници. Не можем да отзовем противопожарните коли само защото пламъците на повърхността са угаснали. Длъжни сме да останем и да следим дали някъде няма да избухне. Това ще се случи и тук. Ефектът до този момент е, че хората са уплашени до смърт. Това е и причината персоналните контакти да бъдат сведени до минимум, а това е начинът да се спре разпространението на такива епидемии. Новите случаи ще бъдат много ограничени. Ще ги третираме по същия начин, както и случаите от дребна шарка. Идентифицираме случаите, тестваме всеки, с когото са имали контакт, изолираме онези с антитела в кръвта и следим как се развиват. Ефект има, разбирате ли? Който и да го е предприел, не си е направил добре сметката. Болестта съвсем не е толкова заразна, както си мислехме, или може би цялата работа е просто в психологическия ефект. Това всъщност представлява биологическата война. Големите чумни епидемии в миналото в действителност са се случвали, защото хората не са знаели начина на разпространение на болестта. Те не са знаели за съществуването на микробите, за мухите и замърсените води. А ние знаем. Всички го знаят; учат го и децата в училище. По

дяволите, това е и причината да нямаме нито едно заразено лице от медицинските среди. Ние имаме богат опит от работата си с болни от СПИН и хепатит. Същите предпазни мерки, които вършат работа при тях, са в сила и тук.

— Как ще предотвратим това да не се повтаря? — пак се обади ван Дам.

— Вече ви казах. Финансиране. Основни изследвания върху генетичния аспект и работа, концентрирана върху заболяванията, които познаваме. Няма специфична причина да не можем да разработим безопасни ваксини за ебола и още цял куп други болести.

— А СПИН? — попита Райън.

— Там работата е по-сложна. Този вирус е много подвижен. Нито един опит за ваксина не е успял да го притисне в ъгъла. Не, за тази болест е нужно базово генетично изследване, което да определи как работи биологичният механизъм, и оттам вече да накараме имунната система да го разпознава и да го унищожава... подобно на някаква ваксина; точно така действа ваксината. Но за да успеем да я създадем, трябва да проучим цялостно механизма му на действие. Наистина трябва. Защото в противен случай след двадесет години можем да отпишем Африка. Това е един от начините да предотвратим повторното избухване на такава епидемия. Вие, господин президент, вече работите върху другия начин. Кой го е направил?

Нямаше смисъл да напомня на никого от присъстващите каква тайна е това.

— Иран. Аятолах Махмуд Хаджи Даряеи и хората му.

— Ако питате мен, с чиста съвест можете да ги убиете всичките — каза Александър.

Беше интересно да се види международното летище в Мехрабад на дневна светлина. Кларк никога не бе гледал на Иран като на приятелска страна. Разбира се, преди падането на шаха хората се бяха държали достатъчно дружелюбно, но той не бе успял да посети страната по онова време. Беше влизал под прикритие през 1979 и после през 1980, първо, за да разработи информатори, които да подпомогнат по-късно опита за освобождаването на заложниците. Нямаше думи, с които да опише какво е да си в страна с революционни

условия. Престоят му на територията на Съветския съюз се бе оказал далеч по-приятен. Вражеска или не, Русия открай време си беше цивилизована страна с множество правила и граждани, които ги нарушаваха. Но Иран бе пламнал като суха гора. «Смърт на Америка» беше като припев във всички усти, а това, припомни си той, беше повече от страшно, когато човек се намира сред тълпа, крещяща този призив. Една малка грешка, контакт с агент, преминал на другата страна, щеше да означава смъртта му — доста ужасяваща мисъл за човек с малки деца, без значение дали е шпионин, или не. Тук криминалните престъпници обикновено ги застрелваха, но шпионите в повечето случаи ги бесеха. Не особено достоен начин да загине човек.

През последвалите години някои неща се бяха променили. Други — не. В митническите пунктове към чужденците все още продължаваха да се отнасят с подозрение. За новообразуваната ОИР, също както и за самостоятелен Иран, всяко ново лице беше потенциален шпионин.

— Клерк — каза Джон, подавайки паспорта си. — Иван Сергеевич. — Какво пък, по дяволите, руската самоличност, използвана като прикритие, беше действала успешно и той вече я бе запаметил наизуст. А и руският му беше безупречен. Той нееднократно бе минавал за съветски гражданин пред официални служители.

— Евгений Павлович Чехов — каза Чавес на съседния чиновник.

Отново бяха кореспонденти. Законите забраняваха на офицерите на ЦРУ да се представят като американски кореспонденти, но никъде не беше споменато забраната да се разпростира и върху други националности.

— Целта на посещението ви? — попита първият чиновник.

— Да опознаем новата ви страна — отвърна Иван Сергеевич. — Много е интересно за всички. — При задачата си в Япония бяха взели със себе си камера и едно полезно малко устройство, което изглеждаше като и наистина беше силна светкавица. Не и този път.

— Двамата сме заедно — каза Евгений Павлович на своя чиновник.

Паспортите бяха съвсем нови, макар че човек не можеше да го види при пръв оглед. Това беше едно от малкото неща, за които Кларк и Чавес нямаше за какво да се тревожат. Уменията за изготвяне на фалшиви документи на разузнавателната служба бяха не по-лоши от

тези на бившия КГБ. Те майсторяха едни от най-добрите фалшификати в целия свят. Страниците бяха покрити с печати, много от тях един върху друг, бяха износени и оръфани от очевидно години добросъвестна служба. Двама души грабнаха саковете им и ги отвориха. Вътре намериха дрехи, очевидно не нови, две книги, които прелистиха да проверят дали не съдържат порнография, две камери със средно качество и изтъркан черен емайл, но с нови лещи. Всеки имаше ръчна чанта с бележници и портативни магнетофони. Накрая пуснаха в страната си гостите с явна неохота.

— Спасибо — каза Джон, без да крие облекчението си. С годините се бе научил да не потиска напълно чувствата си. Обикновените пътници се притесняваха. Той също трябваше да демонстрира облекчение, за да не изпъкне сред тях. Двамата служители на ЦРУ излязоха да хванат такси и застанаха мълчаливо на опашката. Когато им оставаха още две таксита до реда, Чавес изтърва чантата си и съдържанието ѝ се разпиля. Двамата с Кларк пропуснаха двама души пред себе си, докато съберат вещите. Това почти сигурно им гарантираше «чисто» такси, освен ако всички не бяха кормувани от шпиони.

Номерът трябваше да изглежда съвсем безобидно във всички отношения. Не прекалено глупав. Никога прекалено умен. Да изглеждат объркани и да питат за посоката, но не прекалено често. Да отседат в евтини хотели. И в техния специфичен случай, да се молят на Бога никои от хората, сблъскали се с тях през време на предишните им бегли посещения, да не се изпречи на пътя им. Задачата им изглеждаше достатъчно проста. Обикновено така и трябваше да бъде. Службите рядко изпращаха офицерите си на сложни акции, защото те винаги биха имали здравия смисъл да се откажат. Простите обаче винаги се оказваха повече от сложни, щом човек се озовеше на място.

— Нарича се Бойна група КОМЕДИЯ — каза Роби. — Тази сутрин са имали малко представление. — Джей-3 обясни накратко какво се бе случило.

— Значи играта задебелява, а? — попита президентът.

— Очевидно са изнесли истинско въздушно представление. Аз самият съм го правил няколко пъти, когато бях млад и глупав. Искат да

сме наясно, че са там и че не им пука от нас. Командир на съединението е Грег Кемпър. Не го познавам, но репутацията му е достатъчно добра.

— Не очаквам атака през нощта, но нека не забравяме, че зората тук-там означава полунощ.

— Арни, как са нещата с министър-председателката?

— Дватамата с посланик Уилямс не се харесват много — отвърна шефът на канцеларията. — Вие се запознахте с нея в Източната зала, спомняте ли си?

— Ако я предупредим за рисковете, които поема, ще я накараме да се обади на Даряеи — напомни им Бен Гудли. — Опитате ли се да ѝ се противопоставите, ще са нахвърли върху вас като невестулка.

— Роби?

— Ако се промъкнем покрай нея, но тя предупреди Даряеи? Могат да се опитат да блокират Пролива. Съединението от Средиземно море ще излезе в океана само след няколко часа. Ще имаме въздушно прикритие. Мините обаче са по-голямата опасност. Проливът в тази си част е доста дълбок за тях. Успеят ли да наближат Дхаран, нещата стават други. Колкото повече ОИР са на тъмно, толкова по-добре, но те вече може би са научили състава на КОМЕДИЯ.

— А може и да не са — замисли се на глас ван Дам. — Ако тя си мисли, че може да се оправи и сама, като нищо ще се опита да му покаже колко е печена...

Прехвърлянето беше наречено «Операция Къстър». Всичките четиридесет самолета бяха във въздуха и всеки носеше по 250 войници; машините бяха подредени във формация «въздушен влак», дълга десет хиляди километра. Водещият самолет беше на шест часа разстояние от Дхаран, оставил зад себе си руското въздушно пространство и Украйна.

Пилотите на F-15 бяха разменили поклащания на крилете с шепата руски изстребители, които ги съпровождаха до границата. Всички бяха уморени. Гърбовете ги боляха от всичкото това време във въздуха, без да мръднат от седалките. Колегите им от авиолайнерите можеха да стават и да се разтъпчат; можеха дори да се отбият до тоалетната, което беше истински лукс за бойните пилоти, снабдени с

приспособление, наречено съд за облекчаване. Ръцете се напрягаха. Мускулите бяха като пребити от държането на тялото и крайниците в едно и също положение. Дори и зареждането във въздуха от самолетите цистерни се бе превърнало в трудност и постепенно всички стигнаха до заключението, че една въздушна битка само на час от крайния полет по маршрута им няма да е приятно преживяване.

Войниците основно спяха, все още в пълно неведение за мисията си. Въздушните линии бяха заредили самолетите си както при нормален полет и войските се възползваха, без да го съзнават, от последната си възможност да пийнат по нещо пред очакващата ги неизвестност. Тези, които бяха участвали в разполагането в Саудитска Арабия през 1990 и 1991 година, разказваха бойните си преживелици, като главната тема в тях беше споменът, че Кралството не е най-подходящото място на земята за нощен живот.

Нито пък щата Индиана, както научиха Браун и Холбрук. Поне не в момента. Бяха проявили достатъчно съобразителност да си намерят мотел преди да избухне всеобщата паника и сега бяха като в капан. Този мотел, като и онези, в които бяха отседнали в Уайоминг и Небраска, привличаше шофьорите. Имаше голям ресторант, но сега сервитьорките и клиентите бяха маскирани и нямаха особена охота за сближаване. Вместо това се хранеха и веднага се прибираха по стаите си или спяха по камионите. Всеки ден трябваше да се изпълнява нещо като ритуал. Камионите трябваше да се раздвижват, защото продължителният престой на място повреждаше гумите. Всички слушаха новините на всеки кръгъл час. Адска скука.

— Шибано правителство — обади се един превозвач на мебели. Семейството му беше през два щата.

— А бе правят се на началници — обади се високо Ърни Браун.

По-късно изследванията щяха да покажат, че нито един шофьор на магистрален камион не е хванал вируса. Те бяха прекалено самотни за това, тъй като работата им зависеше от придвижването, понеже така изкарваха хляба си. Седенето на едно място не им беше много по сърце. А пък да го правят по заповед беше още по-неприятно.

— По дяволите — каза един друг шофьор. Не можеше да измисли какво друго да каже. — Страшно се радвам, че успях да се

измъкна от Чикаго. Тая новина е ужасна.

— Да не искаш да кажеш, че всичко това е истина? — обади се трети.

— Че откога правителството е започнало да казва истината? — изръмжа Холбрук.

— Едно голямо нищо — обобщи главният агент.

Ареф Раман беше доста прибран за ерген, дори почти безупречен. Един от агентите на ФБР с изненада откри, че дори и чорапите му са изрядно сгънати в чекмеджетата. Нищо не се откри. Имаше снимка на двамата му родители, и двамата починали. Раман бе абониран за две списания, гледаше две кабелни телевизии, не държеше алкохол в къщата си. Нямаше скрити отделения или тайници — те биха ги открили. С една дума, нищо повече от подозрения. Това беше и добра, и лоша новина.

Телефонът иззвъня. Никой не вдигна слушалката, защото официално те не бяха в апартамента му, а и освен това си имаха пейджъри и клетъчни телефони за собствените си комуникационни нужди.

— Тук е 536-3040 — обади се записаният глас на Раман след второто прозвъняване. — В момента няма никой, който да ви отговори, но ако оставите съобщение, някой ще се свърже с вас. — Последва кратък сигнал и след него другата страна затвори.

— Грешка — обади се един от агентите.

— Да чуем записаните съобщения — каза главният агент.

Раман притежаваше цифрова записваща система и тук пак имаше секретен код, програмиран от производителя. Агентът набра шестте цифри, а друг си водеше бележки. Последваха три изщраквания и един погрешен номер. Някой търсеше господин Слоун, който и да беше той.

— Килим? Господин Алахад?

— Подходящо име за търговец на килими — добави друг. Но в апартамента нямаше килими, само обичайните евтини покрития, които човек може да срещне в апартаменти като този.

— Погрешен номер.

— Я дай пак имената. — Това беше повече по навик, отколкото нещо друго. Хората от техния занаят проверяваха всичко. Никога не

знаеш от кой храст ще изскочи заек.

Точно в този момент телефонът отново иззвъня и петимата агенти се обърнаха към телефонния секретар, сякаш това беше истински свидетел с реален глас.

По дяволите! Беше забравил да изтрие предишните съобщения по телефона. Нямахме нищо ново. Началниците му също не се бяха обаждали. Щеше да е наистина изненада, ако бяха. Раман набра кода за изтриване, както си беше в хотелската стая в Питсбърг.

Агентите на ФБР също си го отбелязаха и се спогледаха.

— Е, всички го правим. — Това беше общият извод. И всеки получаваше погрешни телефонни съобщения. А това бе федерален служител, техен колега. Но за всеки случай щяха да направят проверка на номерата.

За облекчение на охраната си ХИРУРГ спеше на втория етаж в резиденцията. Рой Олтман и останалите от екипа бяха на право полудели с нея в «Джон Хопкинс», колкото заради физическата опасност, толкова и заради факта, че тя буквално бе изпаднала в треска от работата си. Децата си бяха деца и прекарваха времето си като повечето си американски връстници — гледа телевизия и играеха под бдителните погледи на агентите. ФЕХТОВАЧ беше в Залата за извънредни ситуации.

— Колко часови пояса напред са от нас?

— Десет часа, сър.

— Набери номера — заповяда президентът на САЩ.

Първият Боинг 747 с емблемата на Щатите пресече въздушното пространство на Саудитска Арабия няколко минути преди предвиденото време, което се дължеше на попътните арктически ветрове. Един по-пряк маршрут не би помогнал особено. Судан имаше летища и радари, също както и Египет и Йордания, а с цел осигуряване на безопасността беше прието, че ОИР разполага с информатори в тези страни. Саудитските военновъздушни сили, подсилени от частта с F-

16С, които се бяха измъкнали потайно от Израел предния ден като част от плана «Бъфало Форуърд», патрулираха във въздушното пространство покрай саудитската граница с ОИР. Два самолета АУАКС бяха вдигнати и въртяха радарите си. Слънцето вече изгряваше в тази част на света поне за издигналите се на десет километра височина пилоти — долу под тях земята беше още черна.

— Добро утро, госпожо министър-председател. Обажда се Джак Райън — произнесе президентът.

— Радвам се да чуя гласа ви. Във Вашингтон вече е късно, нали? — попита тя.

— И двамата имаме ненормиран работен ден. Предполагам, че вашият току-що е започнал.

— Така е — отговори гласът. Райън държеше телефонната слушалка притисната към ухото си. Разговорът се чуваше също така и на говорител, като се записваше на цифров магнетофон. ЦРУ дори бяха осигурили гласов анализатор. — Господин президент, надявам се, че ситуацията в страната ви върви към подобрене.

— Имаме известни надежди, но все още няма значително подобрене.

— Има ли някакъв начин да помогнем с нещо? — Нито единият, нито другият глас показваха и най-малко чувство извън напрежението на хора, подозиращи се един друг и опитващи се да го скрият.

— Да, всъщност има.

— Моля ви тогава да ми кажете как точно можем да ви помогнем.

— Госпожо министър-председател, в момента имаме няколко кораба, които плават през Арабско море — каза Райън.

— Така ли? — Гласът ѝ стана абсолютно неутрален.

— Да, госпожо, така е, и вие го знаете. Искам вашето лично уверение, че вашият флот, който също така е в открито море, няма да окаже пречки при преминаването им.

— Но защо искате това? Защо ще трябва да правим спънки... между другото, каква е целта на това придвижване на корабите ви?

— Вашата дума по проблема ще ни е напълно достатъчна, госпожо министър-председател — каза Райън.

— Но, господин президент, не мога да разбера целта на обаждането ви.

— Целта на това обаждане е да се потърси личното ви уверение, че индийският военноморски флот няма да попречи на мирното преминаване на корабите от военноморския флот на САЩ през Арабско море.

«Толкова е слаб — помисли си тя. — Да се повтаря толкова неумело.»

— Господин президент, намирам обаждането ви за обезпокоително. Америка до този момент никога не е разговаряла с нас така. Вие казвате, че придвижвате бойни кораби в близост до моята страна, но не ми съобщавате целта на това придвижване. Движението на такива кораби без обяснение не е акт на приятелство. — Какво ли щеше да стане, ако успееше да го накара да отстъпи?

«Какво ви казвах?» — пишеше в бележката, която Бен Гудли му плъзна по бюрото.

— Добре, госпожо министър-председател, за трети път ви питам, ще ми дадете ли вашето уверение, че няма да има никакви спънки от ваша страна?

— Но защо нарушавате водите ни? — попита отново тя.

— Добре. — Райън направи пауза и когато заговори, гласът му беше съвсем друг. — Госпожо министър-председател, целта на това придвижване не засяга директно страната ви, но аз ви уверявам, че тези кораби ще продължат да плават към своята крайна цел. Тъй като мисията им е от особено важно значение за нас, ние няма, повтарям — няма, да предизвикаме никакви усложнения, но съм длъжен да ви предупредя, че ако какъвто и да било неидентифициран кораб или самолет се приближи в опасна близост до нашата формация, могат да последват много неприятни действия. Не, моля да ме извините, ще има изключително неприятни последствия. За да се избегне това, аз ви известявам за преминаването и настоявам за личното ви уверение към Съединените американски щати, че от ваша страна няма да последва нападение срещу корабите ни.

— Вие ме заплашвате? Господин президент, разбирам стреса, на който сте подложен в последно време, но моля ви, вие не можете да разговаряте по този начин със суверенна страна.

— Госпожо министър-председател, тогава ще говоря с вас съвсем открито. Срещу Съединените американски щати е извършен акт на война. Всяка намеса или нападение срещу която и да било част от нашата армия ще се разглежда като нов акт на война и всяка страна, която извърши такова посегателство, ще се изправи пред най-сериозните възможни последици.

— Но кой ви е причинил това?

— Госпожо министър-председател, това не е ваша грижа, освен ако не желаете да стане. Мисля, че в интересите на нашите две страни е вашият флот да се завърне в пристанищата ви.

— А, вие ни обвинявате и ни заповядвате?

— Започнах с молба, госпожо. Вие успяхте три пъти да отбегнете прекия отговор на молбата ми. За мен това е недружелюбен акт. И сега искам да ви задам един нов въпрос: желаете ли да бъдете във война със Съединените американски щати?

— Господин президент...

— Защото ако тези кораби не се придвижат по-нататък, вие сте във война. Разбирате ли ме? Мисля, че сте се събрали с лоши другари, госпожо. Надявам се да не съм прав, но ако впечатленията ми се окажат верни, тогава вашата страна може да плати извънредно висока цена за тази неправилна оценка на ситуацията. Ние изпитахме пряко нападение върху нашите граждани. Това е една особено жестока и варварска атака, с използване на оръжия за масово поразяване. — Той произнесе думите извънредно ясно и разчленено. — Това още не е известно на гражданите ни, но нещата скоро ще се променят — увери я той. — И когато това стане, госпожо, виновните за нападението ще се изправят пред нашето правосъдие. Ние няма да изпращаме протестни ноти. Ние няма да свикваме извънредни срещи на Съвета за сигурност. Ние ще воюваме, госпожо. Ние ще воюваме с всичката мощ и гняв, които тази страна и гражданите ѝ притежават и изпитват. Разбирате ли какво ви казвам? Обикновени хора, жени и дори деца бяха убити на територията на страната ни от чужда сила. Дори нападнаха собственото ми дете. Желаете ли страната ви да има дял в тези действия? Ако е така, госпожо министър-председател, ако желаете да бъдете част от тая варварщина, можете да считате войната за започнала.

56.

РАЗПОЛАГАНЕ

— Господи, Джак, ти направо ме накара да ти повярвам! — пое си дъх Джексън.

— Нашият приятел аятолахът няма да е толкова лесен — каза президентът и потри изпотените си длани. — А ние още не можем да бъдем сигурни дали тя ще си удържи на думата. И така, Бойна група КОМЕДИЯ е в повишена бойна готовност. Ако решат, че другата страна има враждебни намерения, да я унищожат. Но за Бога, уверете се, че този командир умее да мисли трезво.

Внезапно Райън се почувства много самотен въпреки хората, събрани около него. Министър Бретано и обединените началник-щабове бяха също в залата. Рътлидж представляваше държавния секретар. Тук беше и Уинстън, защото Райън ценеше преценките му, Гудли, защото беше в течение на цялата разузнавателна информация; плюс ван Дам и обичайните му телохранители. Всички го подкрепяха, но в действителност това не му помагаше кой знае колко. Той сам бе разговарял с Индия, защото въпреки цялата помощ и всичките съвети, Джак Райън сега беше Съединените американски щати, а страната отиваше към война.

Медийният пул го научи над Атлантическия океан. Америка очакваше по всяко време нападение от Обединената ислямска република срещу другите страни от Залива. Те щяха да бъдат там да отразяват развоя на събитията. Те също така научиха за силите, които в момента се разполагаха.

— И това е всичко? — попита един от поучените.

— Това е всичко за момента — потвърди офицерът по връзки с обществеността. — Ние се надяваме, че демонстрацията на сила ще е достатъчна, за да предотвратим нападението им, но ако това не стане, нещата ще станат доста вълнуващи.

— Вълнуващи не е точната дума.

След това офицерът по връзките с обществеността им обясни защо става това и самолетът без илюминатори КС-135, който ги отнасяше към Саудитска Арабия, стана изведнъж безмълвен.

Кувейт поначало имаше две тежки бригади, допълвани от моторизирана разузнавателна бригада, оборудвана с противотанкови ракети и създадена да играе ролята на прикриващи войски на границата. Двете тежки бригади, оборудвани и обучени по американския модел, бяха разположени далеч от границата по обичайния начин, така че да могат по-скоро да отразят нападение, отколкото да посрещнат първоначалната атака. 10-и американски полк стоеше между и малко зад тях. Главното командване беше малко объркано. Полковник Магрудър беше най-опитният тактик, но имаше кувейтски офицери по-старши от него — всичките три бригади се командваха от генерали, — а и това беше тяхната страна. От друга страна обаче, страната беше достатъчно малка, за да си позволи да има повече от един основен команден пункт, а Магрудър беше там едновременно и да командва полка си, и да съветва кувейтските командири. Последните бяха едновременно и горди, и напрегнати. По разбираеми причини те бяха доволни от напредъка, който малката им страна бе направила от 1990 година. Нямаше я вече онази войска с персонажи от комедиен филм, която се бе разпаднала при иракската инвазия — макар и някои подразделения да бяха воювали храбро, — и те притежаваха онова, което и по документи, и на външен вид отговаряше на една много способна механизирани войска. Бяха нервни, защото противникът ги превъзхождаше многократно и в жива сила, и в бойна техника, а техните войници имаха да изминат дълъг път преди да започнат да отговарят на американските стандарти за обучение, за които те жадуваха. Едно нещо обаче, което познаваха добре, беше теорията и практиката на стрелбата. Танковите стрелби бяха както приятно прекарване на времето, така и от жизненоважно значение; празните места в техните формации се обясняваха от факта, че двадесет танка се намираха в ремонтните работилници за подмяна на оръдията. Това се вършеше от граждански фирми, докато през това време танковите екипажи маршируваха и чакаха.

Хеликоптерите на 10-и полк летяха покрай границата на страната и радарите им проникваха дълбоко в територията на ОИР в търсене на съмнителни придвижвания. До този момент не бяха забелязали нищо особено. Кувейтските военновъздушни сили поддържаха боен въздушен патрул от четири самолета — останалите самолети бяха на земята в състояние на повишена бойна готовност. Колкото и да бяха превъзхождани в жива сила и техника, това нямаше да бъде повторение на 1990 година. Най-заети бяха инженерите, които копаеха ровове за всички танкове, така че да могат да стрелят укрити в земята, като само куполите им се подават отгоре. Машините бяха покрити с маскировъчни мрежи, за да бъдат невидими от въздуха.

— Ваше височество, трябва да ви благодаря за съдействието ви до този момент — каза Райън по телефона. Часовникът на стената сочеше 2 и 10.

— Джак, ако имаме късмет, те ще видят това и ще останат по местата си — отвърна принц Али бин Шейх.

— Бих искал да се съглася с теб. Време е да ти кажа нещо, което още не знаеш, Али. Нашият посланик ще ви предостави пълната информация по-късно днес. За момента вие трябва да знаете какво замислят съседите ви. Не става въпрос за нефта. — И за четири-пет минути Райън му предаде в сбита форма развоя на ситуацията.

— Сигурен ли си?

— Доказателството, с което разполагаме, ще бъде в ръцете ти след четири часа — обеща Райън. — Не сме казали още дори и на войниците си.

— Могат ли да използват тези оръжия срещу нас? — Естествен въпрос. Биологическата война караше кожата на всеки здравомислещ човек да настръхва.

— Не мислим така, Али. Условията на околната среда при вас са крайно неблагоприятни за това. — Това също беше проверено. Метеорологичната прогноза за следващата седмица беше горещо, сухо и ясно.

— Джак, тези, които използват такова оръжие, са абсолютни варвари.

— Точно затова не се надяваме, че могат да се оттеглят. Те не...

— Не те, Джак. Това е един човек. Един безбожен човек. Кога ще кажете на хората си за това?

— Скоро — отвърна Райън.

— Джак, искам да знаеш, че това не е нашата религия, това не е нашата вяра. Моля те да кажеш това на войниците си.

— Знам това, Али. Но тук не става въпрос за вяра. Тук става въпрос само за власт. Винаги е било така.

— Трябва да се видя с краля.

— Моля те да му предадеш моите уважения. Ние ще бъдем един до друг, Али, точно както тогава. — Линията замлъкна и Джак се обърна към Рътлидж. — Така, къде се намира Адлер в момента?

— Прибира се за пореден път в Тайван — отвърна Рътлидж. Преговорите все още продължаваха, макар и целта им вече да се бе изяснила.

— Добре, той има чиста линия за връзка в самолета. Предай му накратко последния развой на нещата. Да има още нещо, което трябва да направя веднага? — попита той всички.

— Спи — каза адмирал Джексън. — Остави на нас нощните смени, Джак.

— Добра идея. — Райън се изправи и се олюля от напрежение и недоспиване. — Събудете ме, ако имате нужда от мен.

Нямаше да го направят. Но никой не го каза на глас.

— Е, това вече опростява много нещата — каза капитан Кемпър, докато четеше съобщението от командващия. Дистанцията до индийската бойна група в момента беше двеста мили, около осем часа пълен ход. Кемпър вдигна телефона и натисна един ключ да говори по корабната система за оповестяване 1-МС.

— Слушайте всички. Говори капитанът. Бойна група КОМЕДИЯ в момента е в положение ДефКон 1. Това означава, че ако някой любопитен се опита да си навре гагата при нас, можем да го пушнем. Задачата ни е да доставим танковете в Саудитска Арабия. САЩ прехвърлят войници по въздуха в очакване на нападение срещу нашите съюзници в региона от страна на новата Обединена ислямска република. След шестнадесет часа ще се обединим с бойна група, които ни приближава с пълна скорост от Средиземно море. След това

ще навлезем в Персийския залив, за да разтоварим пратката. Групата ще има прикритие от въздуха — F-16C — но трябва да се очаква, че ОИР — нашите стари ирански приятели — няма да се зарадват много на пристигането ни.

— А какво ще правим с индийците? — попита помощник-капитанът.

— Ще държим под око и тях.

Главният тактически екран показваше един Р-3С Орион да подминава КОМЕДИЯ, за да направи смяна на самолета над станцията. Бойната група напредваше на изток.

Първата група авиолайнери кацна без никакви проблеми до град Дхаран. Нямаше церемония по посрещането. Жегата вече беше в разгара си. Пролетта бе подранила след изненадващо студения и влажен зимен сезон, но нощните температури рядко падаха. А в допълнение към жегата въздухът беше просмукан от влага, защото бяха съвсем близо до крайбрежието.

Когато първият авиолайнер замря върху пистата, пръв слезе бригадният генерал Мариън Дигс.

Долу го чакаше кувейтски генерал с три звезди. Двамата се поздравиха и се качиха в една кола, която да ги откара до местния команден пост, за да изслушат последната разузнавателна сводка. Зад Дигс се намираше командната група на 11-и полк, а от другата страна — три самолета, охраняваща група и по-голямата част от втори дивизион на «Блек Хорс». Всичко напомняше на учение, само че този път беше истина.

— Какво искаш да кажеш? — попита Даряеи.

— Изглежда, има голямо прехвърляне на войски — каза шефът на разузнаването. — Радарните инсталации в западен Ирак са засекли търговски самолети да навлизат в Саудитска Арабия от въздушното пространство на Израел. Регистрирахме и изтребители, които ги съпровождат и патрулират покрай границата.

— Друго?

— До момента нищо, но изглежда, че Америка придвижва още войски в Кралството. Не съм сигурен какви могат да бъдат, но определено не могат да са големи съединения. Базираните им в Германия дивизии са в карантина, а всичките им разквартирувани в Америка дивизии са в същото положение. По-голямата част от армията им в действителност осигурява вътрешната им сигурност.

— Трябва да ги атакуваме на всяка цена — настоя съветникът по военновъздушните сили.

— Мисля, че това ще е грешка — възрази шефът на разузнаването. — Това ще бъде нарушение на въздушното пространство на Саудитска Арабия и освен това ще издадем намеренията си прекалено рано. Американците най-много да придвижат бойни сили в размер на една бригада. Има още една, базирана в Диего Гарсия — тоест оборудването за нея, — но не разполагаме с информация да е била придвижена, а дори и да е направено, очакваме нашите индийски приятели да я спрат.

— Да вярваме на тия неверници? — презрително каза съветникът по военновъздушните сили.

— Можем да вярваме на антипатията им към Америка. А и можем да ги питаме дали флотът им е забелязал нещо. Но така или иначе, американците могат да придвижат най-много още едно съединение в размер на бригада. Най-много.

— Унищожете го!

— Но това ще наруши тайната на подготовката ни.

— Ако те не знаят, че ние вече пристигаме, значи са глупаци — възрази съветникът.

— Американците нямат причини да подозират, че предприемаме враждебни действия срещу тях. Ако атакуваме самолетите, приемайки, че са техни, само ненужно ще ги поставим в бойна готовност. Те вероятно се тревожат от придвижването на войските ни в Ирак, така че ще докарат по въздуха няколко малки подкрепления. Можем да се справим с тях, когато му дойде времето — обясни шефът на разузнаването.

— Ще се обадя на Индия — каза Даряеи.

— Само навигационни радари... това означава два за въздушно прочесване, вероятно от самолетоносачите — каза офицерът. — Курсовият им азимут е нула-девет-нула, скорост около шестнадесет възела.

Тактическият офицер на «Орион», казваше се Тако, погледна картата. Индийската бойна група се намираще в най-крайния източен ръб на схемата на придвижване, която следваха от няколко дни. След по-малко от двадесет минути трябваше да обърнат курса на запад. Ако другата страна също обърнеше, нещата започваха да придобиват вълнуващ характер. В момента КОМЕДИЯ беше на сто и двадесет мили от другата формация, а самолетите ѝ доставяха непрекъсната информация на «Анцио» и «Кид». Под крилата на четиримоторния «Локхийд» имаше четири ракети «Харпун». Бели, тоест с бойни заряди. Самолетът сега беше под тактическото командване на капитан Кемпър, който бе на борда на «Анцио», и по негова заповед те щяха да изстрелят тези ракети, по две на всеки индийски самолетоносач. Няколко минути по-късно щеше да последва сборен залп от ракети «Томахоук» и още «Харпуни».

— Нещо от радиообмена на самолетите? — попита Тако.

— Нищо, сър, абсолютно нищо.

— Хм.

Орионът летеше на пределно ниска височина и вероятността противниковата страна да го открие беше много малка, макар и да използваша апаратура за търсене на въздушни цели. Той се изкушаваше да се вдигне високо и да използва собствения си радар. Какво имаше срещу тях? Беше ли възможно няколко кораба да са се отделили от групата, да кажем, и да са се запътили на запад, за да изстрелят ракети в друга посока? Не можеше да разбере какво си говореха или какво замисляха. Всичко, с което разполагаше, бяха изчислените от компютри курсове, базирани на излъчваните от другата страна сигнали. Компютрите знаеха къде се намират самолетите във всеки момент благодарение на Глобалната спътникова система за позициониране. Оттам вече пеленгът към радарните източници помагаше да се изчисли тяхното местоположение и...

— Промяна в курса?

— Никаква. Все още напредват с азимут нула-девет-нула с шестнадесет възела в час.

— Да, флотът ни е в открито море — каза му министър-председателката.

— Видяхте ли американските кораби?

Водачката на индийското правителство беше сама в кабинета си. Телефонното обаждане не беше неочаквано за нея, макар и да не го бе желала.

Ситуацията се беше променила. Президентът Райън, макар и по нейно мнение да беше слаб — кой, освен някой слаб мъж би могъл да заплашва суверенна страна? — все пак бе успял да я изплаши. Ами ако чумата в Америка беше работа на Даряеи? Тя нямаше доказателства за това, а и никога не би направила опит да търси такава информация. Страната ѝ никога не би се обвързала с такъв акт. Райън я бе попитал — колко пъти? четири? пет? — за уверение, че индийският флот няма да окаже препятствия на придвижването на американските кораби. Но само веднъж бе споменал оръжия за масово поразяване. Това беше най-смъртоносната дума в международния дипломатически език. Още повече че Америка притежаваше само един вид такова оръжие и поради тази причина гледаше на биологическите и химическите оръжия като на ядрени. Това довеждаше до следващото заключение. Самолетите воюваха със самолети. Корабите — с кораби. Танковете — с танкове. Всяка страна отвръщаше на нападение с оръжието, използвано от противника. «С цялата мощ и гняв» — спомни си думите му тя. Райън съвсем открито бе заявил, че ще предприеме действия, съответстващи на природата на предполагаемата атака от страна на ОИР. Не беше за пренебрегване и онова идиотско нападение срещу малката му дъщеря. Тя си спомни онзи ден в Източната зала, след погребението, как Райън бе треперил над децата си. Колкото и да беше слаб като човек, той беше разгневен слаб човек, който разполагаше с много опасни оръжия.

Даряеи беше достатъчно глупав да провокира Америка по този начин. Най-добре беше да си нападне Саудитска Арабия и да спечели с конвенционални оръжия на бойното поле, и това щеше да е напълно достатъчно. Но не, дай му да разгроми Америка у дома ѝ, да я провокира по начин, който би могъл да измисли само кретен — и сега

тя и страната ѝ можеха да пострадат, проумя изведнъж министър-председателката.

Тя изобщо не бе имала такива намерения. И без това разполагането на флота ѝ беше достатъчно рисковано. А какво бяха направили китайците? Едно нищо и никакво учение. Е, може би бяха свалили онзи авиолайнер, и какво? На пет хиляди километра оттук! Какви рискове поемаха въобще те? Абсолютно никакви. Даряеи искаше прекалено много от страната ѝ, а пък нападението над гражданите на Америка вече надхвърляше всякаква мярка!

— Не — отвърна му тя, подбирайки внимателно думите си. — Нашият флот е забелязал американски въздушен патрул, но никакви кораби. Чухме, предполагам и вие сте чули, че една американска бойна група кораби минава през Суецкия канал, но само бойни кораби и нищо друго.

— Сигурна ли сте в това? — попита Даряеи.

— Морето е голямо — отвърна тя. — И американците не са най-умните на света.

— Вашето приятелство няма да бъде забравено — обеща ѝ Даряеи.

Министър-председателката затвори телефона. Чудеше се дали е постъпила по най-правилния начин. Както и да е. Ако американските кораби стигнеха до Залива, тя винаги можеше да се оправдае, че не са ги забелязали. Това беше истина, нали така? Случваха се и грешки, нали?

— Всички нащрек. Четири самолета излитат от Гаср Аму — докладва един капитан от борда на АУАКС. Новосформираните военновъздушни сили на ОИР също не спяха, но основно действаха над онова, което сега представляваше централната част на тази нова страна и беше трудно да се забележи дори и от радарната инсталация високо в небето.

Който и да беше синхронизирал това, си разбираше от работата. Четвъртият квартет от пристигащите авиолайнери току-що бе навлязъл във въздушното пространство на Саудитска Арабия, на триста километра от излитащите изстребители на ОИР. До този момент във въздуха всичко бе протичало спокойно. През последните няколко часа

два самолета бяха кръжили във въздуха под бдителното око на саудитите, но това явно бяха някакви пробни полети. Сега обаче летеше четворка и бе излетяла прекалено близо. Самолети, излетели с бойна задача.

Текущото въздушно прикритие се осигуряваше от четири американски F-16.

— Кингстън Лед, тук Скай-Ай Шест, край.

— Небе, Лед.

— Виждаме четири, ваша позиция нула-три-пет, ъгъл десет, набират височина, курс две-девет-нула.

— Защо не дойдете да си кажем по някоя приказка? — предаде по радиото майорът от американските ВВС в челния F-16. Отговор не последва.

О'Дей дойде на работа рано. На бюрото му лежах обобщенията за целия персонал на Службата. Работата при почти всеки случай се бе оказала съвсем смехотворна, при това повторена най-малко два пъти. На всеки служител беше направена пълна проверка на биографията — свидетелства за раждане, фотографии от колежи и университети и така нататък. Всичко изглеждаше безупречно. Десет случая обаче се бяха оказали непълни и трябваше да се подложат отново на пълна проверка. О'Дей ги провери един по един. Непрекъснато се връщаше на един и същ човек. Раман беше от ирански произход. Пък и онази история с килима... Просто трябваше да се провери — и край.

По улиците на Техеран царуваше спокойствие. Беше доста по-различно от 79-а и 80-а година. Сега Кларк бе журналист и се държеше като такъв. Ходеше по пазарите и разговаряше с хората за най-банални неща. Те сякаш не се интересуваха от политика, липсваше онази страст, която той си спомняше от кризата със заложниците, когато всяко сърце и разум бяха обърнати срещу целия външен свят — особено Америка. «Смърт на Америка». Е, те бяха изпълнили донякъде желанието си, помисли Джон. Или по-скоро един човек. Той вече не чувстваше тази омраза у хората. Вероятно те просто искаха да живеят, както и всички останали. Тази апатия му напомняше за

съветските граждани през осемдесетте. Те просто бяха искали да живеят малко по-добре, просто искаха обществото да откликне на нуждите им. В тях нямаше вече революционен плам. Защо тогава Даряеи бе предприел тази стъпка? Как щяха да реагират хората на нея? Очевидният отговор бе, че той е загубил чувството си за реалност. Имаше си котерия от верни последователи и един по-голям кръг, които искаха да се наслаждават на лукс, а всички останали да им се кланят. Това беше благодатна почва за завербуване на агенти. Жалко, че не разполагаха с никакво време да организират една истинска разузнавателна операция. Той погледна часовника си. Беше време да се прибират в хотела. Първият им ден беше едновременно и пропилян, и част от легендата им. Руските им колеги щяха да пристигнат на следващия.

Първата работа беше да се проверят имената, Слоун и Алахад. Това започна с проверката на телефонния указател. Разбира се, вътре фигурираше един Мохамед Алахад. Персийски килими. Поради някакви причини хората не свързваха «Персия» с Иран. Магазинът се намираше на близо километър от апартамента на Раман, който не блестеше с нищо забележително. Разбира се, оказа се, че има и Джоузеф Слоун, чийто телефонен номер беше 536-4040, много близък до този на Раман — 536-3040. Разлика от само една цифра, което обясняваше погрешния номер върху телефонния секретар на агента.

Следващата стъпка си беше чисто формална. Бяха проверени компютърните записи на телефонните обаждания. Масивите от номера отнеха почти минута... и ето какво изскочи върху екрана на проверяващия агент: обаждане до 202-536-3040 от 202-459-6777. Но това не беше номерът на телефона на Алахад в магазина му, нали? Една допълнителна проверка показва, че 6777 е телефонен автомат на две пресечки оттам. Странно. Ако е бил толкова близо до магазина си, защо ще пуска четвърт долар, за да се обажда?

В такъв случай защо да не направят още една проверка? Агентът беше техническият гений на групата. Бе имал успех при разследването на банкови обири, но работата в контраразузнаването наистина му беше паднала на сърцето. Освен това бе открил, че чуждестранните шпиони мислят по същия начин като него. Я да видим... а, миналия

месец не бе имало телефонно позвъняване от магазина за килими до 536-4040. Той се върна още един месец назад. Нищо. А какво да кажем в другата посока? Не, 536-4040 никога не бе звънял на 457-1100. Сега, ако Слоун бе поръчал килим, а явно беше така, след като търговецът се бе обаждал да извести клиента си, че поръчката му е изпълнена... защо не бе последвало обратно телефонно обаждане?

«Блек Хорс» вече беше изцяло на земята. Повечето бяха по машините си или проверяваха самолетите. 11-и бронетанков полк обхващаше 123 танка М1М2 Абрамс, 127 разузнавателни машини М3А4 Бродли, 16 155-милиметрови самоходни артилерийски установки Паладин М109А6 и 8 установки за многократен запуск на ракети М270, плюс общо 83 хеликоптера, 26 от които бяха ударни АН-54D Апач. Те бяха подкрепяни от над сто лекобронирани машини — най-вече камиони за превозване на храна, гориво и муниции — плюс двадесет водоноски, на жаргон Водни бикове, нещо от жизнена важност в тази част на света.

Верижните машини бяха откарани върху влекачи с местоназначение на север от Абу Хадрия, малко градче с летище и обозначен сборен пункт за 11-и бронетанков полк. Влекачите се управляваха от пакистанци, неколкостотин от хилядите емигранти, допуснати в Саудитска Арабия да вършат черната работа. След като приключиха с рутинните дейности, водачите, пълначите и командирите подадоха глави от люковете с надеждата да се насладят на гледката. Това, което се откри пред очите им, беше доста по-различно от Форт Ъруин, но не чак толкова вълнуващо. На изток се виждаше нефтопровод. На запад се простираше безкрайна пустиня.

Специален агент Хейзъл Лумис — на галено Сиси — командваше екипа от десет агенти. Бе започнала работа във федералното контраразузнаване отдавна и макар да приближаваше четирийсетте, все още беше запазила наивната си физиономия, която ѝ бе служила толкова добре в началния ѝ период като уличен агент.

— Това ми изглежда малко странно — каза ѝ Дони Селиг, подавайки ѝ бележките си.

Нямаше нужда от много обяснения. Телефонните контакти между разузнавателните агенти никога не включват думи като «микрофилмът е готов». За предаването на правилната информация се подбират най-невинни изрази, така наречените «кодови думи». Лумис прегледа данните, после вдигна глава.

— Имаш ли адресите?

— Има си хас, Сис — каза Селиг.

— Тогава да отидем да видим този Слоун.

Лошата страна на повишенията е, че след като станеш началник, губиш възможността за пряк сблъсък с врага. Не и при този случай обаче, каза си Лумис.

— Да? — Възрастната жена не носеше хирургическа маска и Сиси Лумис ѝ връчи една. Това беше част от новия поздравителен ритуал в Америка.

— Добро утро, госпожо Слоун. ФБР — представи се агентката, показвайки ѝ удостоверението си.

— Да? — Жената не показва безпокойство, но беше изненадана.

— Госпожо Слоун, ние провеждаме разследване и бихме искали да ви зададем няколко въпроса. Имаме да изясним няколко неща. Бихте ли ни оказали помощ?

— Надявам се. — Госпожа Слоун беше над шейсетте, спретнато облечена, и изглеждаше достатъчно дружелюбна, макар и донякъде изненадана.

— Може ли да влезем? Това е агент Дон Селиг — каза Сиси. Както обикновено, приятелската ѝ усмивка спечели.

— Разбира се. — Стопанката се отдръпна от вратата. На Сиси Лумис ѝ беше достатъчен само един поглед.

Във всекидневната не се виждаше никакъв персийски килим, а опитът я беше научил, че хората не купуват само по един. От друга страна, апартаментът беше прекалено подреден, без да е претрупан.

— Извинете ме, вашият съпруг тук ли е? Отговорът беше незабавен, изпълнен с болка.

— Съпругът ми се помина миналия септември — каза жената.

— О, съжалявам, госпожо Слоун. Не знаехме. — И с това обикновената рутина се превърна в нещо съвсем различно.

— Той беше по-възрастен от мен. Джо беше на седемдесет и осем — каза тя и посочи една снимка върху масичката за кафе.

— Името Алахад говори ли ви нещо, госпожо Слоун? — попита Лумис.

— Не. Трябва ли?

— Той търгува с персийски килими.

— О, нямаме нищо такова. Имам алергия към вълната, разбирате ли.

57.

НОЩНО ПРЕХВЪРЛЯНЕ

— Джак? — Очите на Райън мигновено се отвориха. Ярка слънчева светлина проникваше през прозорците. Часовникът показваше малко след осем сутринта.

— По дяволите! Защо никой не ме...

— Ти спа дори и докато звънеше будилникът — каза Кати. — Андреа каза, че Арни казал да те оставят да спиш. Аз също имах нужда от сън — добави ХИРУРГ. Тя бе прекарала в леглото повече от десет часа преди да стане в седем. — Дейв ми каза, че днес мога да ползвам почивен ден.

Екипът му явно не бе мигнал цяла нощ заради него. Райън ги огледа, докато пиеше кафето си. Само то го крепеше.

— Добре, как са нещата?

— КОМЕДИЯ в момента се намира на сто и четиридесет мили зад гърба на индийците... ще повярвате ли, че те възобновиха патрулната си позиция след нас? — каза адмирал Джексън. — Операция «Къстър» е почти пред приключване. З66-о авиокрило е в Саудитска Арабия, само един самолет получи повреда във въздуха и беше принуден да кацне аварийно в Англия. Дотук добре — обобща Джей-3. — Другата страна подведе няколко изстребителя до границата, но ние имаме възпиращо подразделение, така че нямаше никакви проблеми.

— Някой да смята, че ще се откажат? — попита Райън.

— Не — каза Ед Фоли. — Вече не.

Срещата стана на петдесет мили от Кейп Рас ал Хад, на югоизточния ъгъл на Арабския полуостров. Кръстосвачите «Нормандия» и «Йорктаун», разрушителят «Джон Пол Джоунс» и

фрегатите «Ъндървуд», «Дойл» и «Никълъс» бяха дозаредени с гориво, а капитаните им отидоха с хеликоптери на борда на «Анцио» за едновременно обсъждане на задачата. Крайната точка на маршрута им беше Дхаран.

Както се увериха, Мохамед Алахад беше съвсем обикновен човек, дошъл в Америка преди петнадесет години. Според документите бе вдовец без деца. Имаше си почтен и печеливш бизнес на една от хубавите търговски улици на Вашингтон и в момента бе в магазина си.

Един от групата на Лумис отиде пред магазина и почука на вратата. Алахад се показва и обясни, че по заповед на президента е затворено. Агентът все пак успя да го уговори да го пусне да огледа килимите, остана вътре десет минути, а после се обади по радиото от колата си.

— Най-обикновен магазин за килими — докладва той на Лумис по кодирания радиоканал. — Ако искаме да го огледаме по-добре, ще трябва да изчакаме. — Вече бяха поставили подслушващо устройство на телефонната линия, но до този момент нямаше никакви обаждания.

Част от отряда беше в апартамента на Алахад. Всичко беше безупречно чисто. Не можеше да се разбере дали това жилище е обитавано от почтен бизнесмен, или от шпионин на чужда държава. Просто не можеше да се разбере. Не разполагаха с достатъчно доказателства, които да занесат на съдията, нямаха и заповед за обиск. Но това беше разследване, свързано с националната сигурност, включващо личната безопасност на президента, и шефовете им бяха казали, че тук няма никакви правила. Те вече бяха направили технически нарушения на закона, нахлувайки в две жилища, без да имат заповеди за обиск, и бяха поставили подслушвателни устройства на телефонните линии. Лумис и Селиг отидоха в жилищната сграда срещу магазина, научиха от домоуправителя, че в сградата има празен апартамент, който гледа към витрината на Алахад, получиха ключовете без никаква трудност и започнаха да наблюдават магазина. Други двама агенти следяха задната врата. После Сиси Лумис се обади в щаба. Може би това, с което разполагаха, да не беше достатъчно за

съдия или областен прокурор, но беше нещо, което си струваше да обсъди с друг агент.

Един друг потенциален обект още не беше напълно изяснен — чернокож агент, чиято жена беше мюсюлманка и явно се мъчеше да го привлече към своята вяра. Агентът обаче бе обсъждал проблема с другарите си и в досието му имаше бележка, че бракът му, също като на много от колегите му, е на път да се разпадне.

Телефонът извънтя и О'Дей вдигна слушалката.

— Пат? Сиси се обажда. Нашият търговец на килими е звънял на мъртъв човек, чиято вдовица е алергична към вълната.

Ха така!

— Продължавай, Сис.

— Тук вече имаме реална следа, Пат. Маскирането му е прекалено добро. Като по учебник. Изглежда толкова нормално, че човек дори не се замисля. Но защо ще се обажда от уличен автомат, освен ако не е притеснен дали някой не подслушва телефона му? Защо ще се обажда по погрешка на мъртъв човек? И защо погрешният номер ще се свързва с човек от охраната?

— Е, Раман отсъства от града.

— Задръж го там — посъветва Лумис. Все още нямаха повод да обявят официално разследване. Ако арестуваха Алахад, той щеше да поиска адвокат, а какво щяха да имат те насреща? Едно телефонно обаждане. На него нямаше да му се налага да го обяснява. Той просто нямаше да каже нищо. Адвокатът му щеше да обясни, че това е било просто грешка; нищо чудно Алахад да си имаше и някакво правдоподобно обяснение на случая и щеше да е готов с него, разбира се, и щеше да поиска доказателства, с които ФБР все още не разполагаше.

— По-добре да се презастраховаме, вместо после да съжаляваме, Пат — завърши Лумис.

— Ще трябва да поговоря с Дан. Кога ще претърсите магазина?

— Тази вечер.

Нищо не се движи толкова спокойно както един кораб. Когато автомобил се движи с тази скорост, почти петдесет километра, той вдига шум, който в тиха нощ се чува от стотици метри; корабите порят тихите води почти беззвучно. Само съскане и зад всеки кораб пенеста следа. Светлините по всички мостици бяха угасени, навигационните светлини също бяха изключени, което бе нарушение на правилниците в тези ограничени водни пространства. Вахтените използваха лазерни далекогледни, за да се взират напред по курса. Формацията тъкмо правеше завой в най-тясното място на протока.

— Идват отляво, нов курс две-осем-пет — докладва дежурният на «Анцио».

Върху главния екран имаше над четиридесет «мишени», както бяха кръстени радарните цели, всяка с вектор, показващ приблизителните курс и скорост. Броят на приближаващите и отдалечаващите се цели беше почти един и същ. Някои от тях бяха големи — отметките върху радарните екрани от супертанкерите бяха приблизително на остров със средни размери.

— Е, дотук добре — каза помощник-капитанът. — Може и да са заспали.

— Да-да — измърмори Кемпър.

Сега се въртяха само навигационните радари. Новосформираната ислямска държава разполагаше с ескадрени миноносци, но дори и да патрулираха в Ормузкия пролив, до този момент не се бяха показали. Имаше и необяснени цели. Рибарски корабчета? Контрабандисти? Богаташи с разкошните си яхти? Нямахше как да разбере.

Корабите бяха в пълна бойна готовност.

— Промяна в курса на Трак Четири-Четири, идва отляво — докладва рулевият сержант.

Това беше един надводен контакт точно в пределите на ирански води, на седем мили от тях и минаващ зад кърмата им, Кемпър се приведе напред. Една команда на компютъра показваше следата от курса на контакта за последните двадесет минути. Целта се бе движила покрай тях с нормална скорост, около пет възела. Сега правеше десет и бе направила завой към лъжливата група зад тях. Информацията беше подадена към «О'Банън», чийто капитан беше старши на групата. Дистанцията между двата кораба беше 16 000 метра и се скъсяваше.

Нещата започваха да оживяват. Хеликоптерът на «Нормандия» пое по курса зад целта, придържайки се ниско над водата. Неизвестният съд увеличи мощността, а внезапния скок на мощността означаваше...

— Това е катер — докладва пилотът. — Току-що увеличи скорост.

Кемпър се навъси. Беше изправен пред избор. Да не направи нищо, като се надява нищо да не се случи. Да се въздържа от действие и да даде възможност на катера да стреля пръв по «О'Банън» и групата му. Да направи нещо и да рискува, като разбуди другата страна. Но ако вражеският кораб стреляше пръв, значи на врага нещичко му беше известно, нали така? Може би. А може би — не. Реши да изчака още пет секунди.

— Целта е ракетен катер, виждам две ракети носители, целта ляга в стабилен курс.

— В момента има пряк достъп до «О'Банън», сър.

— Разговор по радиото, чувам разговор по радиото на УКВ, пеленг нула-един-пет.

— Стреляйте — заповяда мигновено Кемпър.

«Хищниците» излетяха. Бяха три — по един за всеки корпус на югозапад от Багдад. Нито един обаче не стигна до планираното местоположение. Нямаше нужда. Още от петдесет километра инфрачервените им камери забелязаха светещите очертания на бронираните машини. Войнството на Бога бе потеглило. Информацията непрекъснато се препращаше към Военния град на крал Халид, а оттам — по целия свят.

— Да имахме още два дни... — въздъхна Бен Гудли.

— В каква степен на готовност са хората ни? — обърна се Райън към Джей-3.

— 10-и полк е готов. 11-и се нуждае поне от един ден. Другата бригада още дори не си е получила въоръжението — отвърна Джексън.

— Колко остава до сблъсъка? — беше следващият въпрос на президента.

— Най-малко дванайсет часа, може би осемнайсет. Зависи най-вече от посоката им.

Джак кимна, после се обърна към ван Дам.

— Арни, Кали информирана ли е за всичко това?

— Не, изобщо.

— Обади ѝ се. Трябва да произнесе реч.

Алахад сигурно се бе отегчил да стои в магазина, без да има клиенти, защото излезе рано, качи се в колата си и отпътува. Проследяването му по пустите улици не представляваше никаква трудност. Няколко минути по-късно обектът беше забелязан да паркира колата си и да влиза в сградата, където беше апартаментът му. Лумис и Селиг излязоха от колата, заобиколиха отзад и влязоха. След кратко претърсване на документацията откриха картон на името на Дж. Слоун, номер 536-4040, но никакъв адрес.

— Какво мислиш? — попита Лумис.

— Мисля, че това е нов картон, не е орфан и така нататък, и мисля, че тази чертичка тук му казва коя цифра от номера да сменя, Сис.

— Този тип е шпионин, Дони.

— Мисля, че си права. А това се отнася и за Ареф Раман.

Но как да го докажат?

Резултатът до този момент беше едно на нула за щатския военноморски флот срещу този на Обединената ислямска република. И двете групи продължаваха на югозапад в разширяващия се залив, със скорост от двайсет и пет възела в час, все още обградени от търговски кораби. Ефирът гъмжеше от разговори — всички се чудеха какво ли е станало на север от Абу Маса.

Оманските патрулни кораби бяха вече в открито море и разговаряха оживено с някого, вероятно с ОИР, като питаха какво става.

Според Кемпър от паниката винаги можеше да се извлече полза. Навън цареше мрак, а идентифицирането на кораб в мрака не беше лесна работа.

— Кога ще се съмне? — попита капитанът.

— След пет часа, сър — отвърна дежурният рулеви сержант.

— Значи сто и петдесет мили спокойствие. Продължаваме напред.

Успееха ли да се доберат до Бахрейн, без да ги открият, щеше да е истинско чудо.

Поставиха всичко върху бюрото на инспектор О'Дей. «Всичкото» възлизаше на три страници бележки и две снимки. Най-важният елемент беше разпечатката на регистрираните телефонни разговори. Това всъщност беше единственото юридическо доказателство, с което разполагаха.

— Не е от най-пълните доказателства, които съм виждал — забеляза О'Дей.

— Хей, Пат, ти ни каза да действаме бързо — напомни му Лумис. — И двамата са шпиони. Не мога да го докажа пред съда, но това ни стига да започнем широкомащабно разследване, ако приемем, че разполагаме с необходимото време, което силно ме съмнява.

— Правилно. Хайде — каза той и се изправи. — Трябва да се срещнем с директора.

— Ей, добре, че си седя на работното място — забеляза Мъри, когато О'Дей нахлу в кабинета му, без да чука.

— Ей сега ще подскочиш — каза Пат. — Изглежда, в Службата в крайна сметка има предател, Дан.

— Какво?

— Такова. Лумис и Селиг ще те информират по въпроса.

— Мога ли да го кажа на Андреа Прайс, без да ме гръмне? — попита директорът.

— Мисля, че можеш.

58.

СВЕТЛИНАТА НА ДЕНЯ

Вече втори ден броят на новорегистрираните заболели от ебола спадаше. От новите случаи около една трета бяха хора, при които тестът даваше положителен резултат, но без обичайните симптоми. Забраната върху пътуванията, изглежда, все пак вършеше работа.

Нападението на детската градина също се разследваше. Мордесай Азир, вече беше твърдо установено, беше типична несъществуваща персона, пръкнала се от нищото очевидно с една-единствена цел, и след като я бе изпълнил, той бе изчезнал. Но бе оставил след себе си фотографии, а с тях все пак можеше да се постигне нещо, както научи Райън. Той се чудеше дали може да има някакви добри вести в края на деня. Едва ли.

— Господин президент — каза директорът на ФБР от вратата. Зад него бяха инспектор О'Дей и Андреа Прайс.

— Здравей, Дан. Виждате ми се доста усмихнати.

И те му обясниха причината.

Искаше се доста смелост да разбудят Махмуд Хаджи Даряеи преди разсъмване, но все пак в четири сутринта в Техеран телефонът край леглото му зазвъня. Десет минути след това той беше в съвещателната зала на личния си апартамент, а тъмните му хлътнали очи чакаха да накажат виновните за този факт.

— Имаме доклад, че американски кораби са навлезли в Залива — каза шефът на разузнаването му.

— Кога и къде? — попита спокойно аятолахът.

— Станало е снощи малко след полунощ в теснините. Една от нашите патрулни ракетни лодки е забелязала нещо, което се е оказало американски разрушител. Получили заповед за атака от местния военноморски командир и от този момент нямаме никаква вест от катера...

— И това е всичко? — «Събудили сте ме да ми съобщите това»?

— В района е имало оживен радиообмен, кораби са разговаряли един с друг. Съобщиха ни за няколко експлозии. Най-вероятно нашият патрулен катер е бил атакуван и разрушен, вероятно от самолет — но самолет откъде?

— Искаме разрешението ви да започнем въздушна операция за прочистване на Залива след разсъмване. Никога не сме го правили без разрешението ви — посочи командирът на военновъздушните сили.

— Имате разрешението ми — каза Даряеи. — Какво друго има?

— Войнството на Бога прави марш, насочен към сближаване с врага в района на границата. Операцията протича според плана. — «Дано поне тази новина го зарадва» — помисли си шефът на разузнаването.

Махмуд Хаджи кимна. Бе се надявал на един хубав нощен сън в очакване на дългите следващи дни, но не се бе получило. Погледна часовника на бюрото си и реши, че денят вече трябва да започне.

— Ще ги изненадаме ли?

— Определено вярвам — отговори шефът на разузнаването. — Армията има строги заповеди да поддържат радиомълчание. Когато стигнат Ал Бусая, можем да очакваме да ни открият, но тогава вече ще сме готови за скок, а и това ще бъде през нощта.

Даряеи поклати глава.

— Я чакайте, какво ни съобщи патрулният кораб?

— Докладва за един американски разрушител или фрегата, възможно е да има и други кораби, но това беше всичко. Ще изпратим самолет да разгледа след два часа.

— Това транспортни кораби ли са?

— Не знаем — призна шефът на разузнаването. Бе се надявал, че тази тема вече е минала.

— Разберете!

Двамата мъже излязоха, а Даряеи повика прислужника си за чая. Хрумна му друга мисъл. Всичко щеше да се уреди, или поне щеше да се реши, когато Раман изпълнеше задачата си. Съобщението гласеше, че той е на мястото си и е получил заповедта. Защо тогава не я беше изпълнил! Даряеи погледна пак часовника. Беше още рано да телефонира.

Кемпър бе издал заповед за нещо като отбой. Автоматизацията на корабите ЕГИДА правеше това лесно и по този начин два часа след инцидента с ракетния катер екипажът получи разрешение да се поотпусне. Това продължи около час, като всеки офицер и войник получи петнайсет минути отбих. Всички вече бяха по местата си. Оставаха два часа до съвване. Бяха на по-малко от сто мили от Катар, вече с курс запад-северозапад, след като се бяха прикривали зад всички възможни островчета и нефтени платформи по маршрута, за да заблудят вражеските радарни инсталации. В тази си част заливът вече беше много по-широк. Имаше достатъчно пространство за маневриране и за използване на пълната мощ на сензорите. Картината върху радарния екран в центъра за бойна информация на «Анцио» показваше звено от четири F-16 на север от съединението им. Щеше да е много по-добре, ако във въздуха имаха някой АУАКС, но както бе научил само преди час, всички самолети от този тип в региона бяха разположени на север. Днес щеше да има битка. Тя нямаше да е точно от онези, за които беше създадена ЕГИДА или пък за които беше обучаван персоналът, но нали за това бе военноморският флот?

Кемпър заповяда на лъжливата група да поеме на юг. Работата им засега беше свършена. Когато слънцето се издигнеше над хоризонта, маскировката вече нямаше да я има и щеше да стане ясно на всички къде се е запътила КОМЕДИЯ.

— Напълно ли сте сигурни? — попита ФЕХТОВАЧ. — Господи, толкова пъти сме били очи в очи с този човек!

— Знаем — увери го Прайс. — Ние знаем. Сър, трудно е да се повярва. Познавам доста отдавна Джеф...

— Той е луд на тема баскетбол. Каза ми кой ще спечели финалите. И се оказа прав. Позна дори и развоя на точките.

— Да, сър — съгласи се Андреа. — За нещастие, тези неща са малко трудни за обяснение.

— Ще го арестувате ли?

— Не можем — намеси се Мъри. — Това е една от ситуацияите, в които не може да се докаже нищо. Пат обаче има една идея.

— Да я чуем — заповяда Райън. Главоболието му се бе върнало. Не, не беше вярно. Краткият междинен период без главоболие бе свършил. Не стига, че му бяха сервирали новината за възможен предател в охраната му, ами сега и си мислеха, че имат сигурни доказателства — не, още по-лошо, поправи се той, недостатъчно добри, за да бъдат сигурни, само някакви си шибани подозрения! Щеше ли да свърши някога всичко това? Той обаче продължи да слуша.

— Така че всъщност всичко е много просто — заключи О'Дей.

— Не! — възрази мигновено Прайс. — Какво ще стане, ако...

— Можем да държим нещата под контрол. Няма да има никаква реална опасност — увери я инспекторът.

— Задръж малко — каза ФЕХТОВАЧ. — Ти каза, че можеш да провокираш този човек да се разкрие, така ли?

— Да, сър.

— И аз наистина ще направя нещо, вместо само да стоя като идиот?

— Да, сър — повтори Пат.

— И каква ще ми е ролята?

— Господин президент...

— Андреа, ти ще бъдеш тук, нали?

— Да, но...

— Тогава давам разрешението си — каза ФЕХТОВАЧ. — Имам само едно условие — в никакъв случай да не се доближава до семейството ми. Разбирате ли? Ако само погледне към асансьора, имаш пълната свобода да го надупчиш на решето, чуваш ли ме, Андреа?

— Ясно, господин президент.

— И така, да бъде светлина — провъзгласи на екипа си от центъра за бойна информация Кемпър. След подадената команда «Анцио» и останалите четири кораба превключиха СПАЙ-радарите си от дремецо състояние на пълна мощност. Нямаше смисъл повече да се крият. Бяха точно под цивилното въздушно трасе с обозначение W-15 и всеки граждански пилот можеше да погледне надолу и да види формацията им.

Само след секунда върху трите големи екрана се появиха многобройни следи от въздушни цели. Оpozнавателните устройства показваха четворка изтребители F-16, разположени на северозапад от формацията му. Във въздуха имаше шест авиолайнера, а денят едва бе започнал. Специалистите по ракетите прогонваха практически маршрути само за да поддържат компютрите във форма, но всъщност системата на ЕГИДА беше създадена като едно от онези всемогъщи неща, които могат да замрат за секунда, а в следващата да избухнат като взрив. Бяха точно на мястото, където можеха да направят най-добрата проверка на това.

Първите ирански самолети, излетели в небето този ден, бяха два остарели F-14 Томкет от Шираз. Навремето шахът бе закупил около осемдесет такива и те все още можеха да се издигат във въздуха, с части, събрани от всички останали скелети или доставени от световния черен пазар на части за бойни самолети. Излетяха на югоизток, над Бандар Абас, увеличиха скоростта и се стрелнаха на юг към Абу Муса; щурманите на задните седалки оглеждаха земята с бинокли. Слънцето вече беше ясно видимо от височина шест хиляди метра, но на земята все още царуваше полумракът на навигационния здрач.

От въздуха корабите не се забелязват всеки път — факт, често забравян и от моряци, и от пилоти. В повечето случаи корабите са прекалено малки, а повърхността на морето — прекалено обширна. Това, което вижда човек, без значение дали от сателитна снимка, или с невъоръжено око, е един развълнуван участък във водата, подобен на стрела с огромна глава — разпенената права линия зад кораба. Първо забелязаха лъжливата група, от разстояние шейсет километра. Главната част на КОМЕДИЯ беше идентифицирана минута по-късно. А след още една минута Кемпър даде заповед за стрелба.

— Анцио, тук Старфайтър, свалих два, няма парашути, повтарям, няма парашути.

— Разбрано.

— Какъв хубав начин да започнеш новия ден — коментира един майор от американските ВВС, който бе прекарал шестнайсет месеца,

симулирайки нападения срещу израелските военновъздушни сили в пустинята Негев. — Връщаме се в станцията. Край.

— Не съм сигурен, че това е добра идея — заяви ван Дам. Радарното изображение от «Джон Пол Джоунс» се предаваше от кораба посредством сателит във Вашингтон. Те виждаха нещата с по-малко от половин секунда закъснение.

— Корабите не могат да се спрат, сър — каза Роби Джексън на шефа на канцеларията. — Не можем да поемаме рискове.

— Но те могат да кажат, че ние сме стреляли първи и...

— Не е вярно, сър. Техният ракетен катер стреля пръв преди пет часа — напомни му Джей-3.

— Но те няма да го потвърдят.

— Стига, Арни — намеси се Райън. — Това беше моя заповед, не помниш ли? Вече важат правилата на войната. Сега какво, Роби?

— Зависи от това дали иранците ще го раздухат. Първата схватка завърши успешно за нас. Това е обичайното начало — каза Джексън.

Най-тясната част на пролива се намираще на малко повече от сто мили между Катар и иранския град Басатин. Там имаше военновъздушна база и наблюдението от спътниците показваше, че изстребителите в нея са готови за излитане.

— Здравей, Джеф.

— Какво става, Андреа? — попита Раман. — Забравихте ме тук.

— Страшна лудница е покрай тая болест. Трябваш ни. Имаш ли кола?

— Мисля, че мога да взема от местния офис.

— Добре — каза тя, — идвай веднага. Тук се случват доста интересни неща.

— След четири часа съм при вас.

— Имаш ли с какво да се преоблечеш?

— Да, защо?

— Заради обеззаразяването. Всеки трябва хубавичко да се изкъпе, преди да бъде допуснат в Белия дом. Ще видиш, когато пристигнеш.

— Ясно. До скоро.

Алахад не правеше нищо. Подслушвателните устройства, поставени в дома му, показваха, че гледа телевизия. После изгаси лампите и си легна и дори инфрачервените камери не можеха да проникнат през покритите със завеси прозорци на спалнята му. Агентите, които осъществяваха наблюдението, отпиваха от кафетата си в пластмасови чашки, вглеждаха се в тъмното и обсъждаха тревогите си по повод епидемията, както и всички в Америка. Медиите продължаваха да посвещават почти цялото си време на кризата. В програмите се излъчваха научни предавания, които обясняваха какво представлява вирусът и как се разпространява — всъщност как може да се разпространява, тъй като по този пункт все още имаше диаметрално противоположни мнения. Това било просто отмъщение на околната среда, пледирал един неин защитник. Човекът бил навлязъл дълбоко в джунглата, изсякъл дърветата, убивал животните, разтърсвал равновесието на екосистемата, и сега екосистемата си го връщала. Или нещо от този род.

Имаше и юридически разбор на делото, което бе завел Едуард Килти, но призивът за вдигане на забраната върху пътуванията изобщо не предизвика ентузиазъм. Репортажите показваха самолетите по летищата, автобусите по автогарите, влакове по депата и множество пусти и безлюдни пътища. Други репортажи пък показваха как хората в хотелите се справят със ситуацията. Излъчваха се инструкции как хирургическите маски да се използват многократно, като се съобщаваше, че тази проста предпазна мярка работи почти безупречно; повечето от репортажите показваха болниците, а сега вече и найлонови чували с мъртви тела. Репортерите и медицинските консултанти започваха да коментират липсата на данни при голям брой случаи — което беше много тревожно за много хора, — но подчертаваха, че случаите не нарастват — което беше успокоително. Привържениците на апокалиптичните видения продължаваха да тръбят призивите си, но други спокойно им възразяваха, че данните не подкрепят твърденията им и че ситуацията се стабилизира.

Говореше се, че хората се справят с болестта, че някои щати са останали напълно незасегнати от епидемията, че в пределите на

засегнатите щати има райони, където болестта не е успяла да проникне. И накрая, някои хора твърдяха, че епидемията определено не е природно събитие.

Държавният секретар Адлер бе в самолета и летеше към КНР. Мислеше си за Цзян — именно той беше човекът, подтикнал правителството си в тази посока. Това вече беше съвсем сигурно, още повече че знаеха, че и Индия е била замесена — отново! — този път прекарана от Иран и Китай. Истинският въпрос беше дали министър-председателката ще извести партньорите си, че не е изпълнила задължението си по сделката. По всяка вероятност — не, помисли Адлер. Тя отново бе надминала себе си. Явно ѝ се удаваше без никакви усилия.

Беше ядосан. Страната му бе станала обект на нападение, и то от хора, с които се бе срещал само преди няколко дни. Дипломатията не бе успяла да си свърши работата. Той не бе успял да предотврати един конфликт — а не беше ли това работата му? Още по-лошо, той и страната му бяха прецакани. Китай бе изработил и него, и една жизненоважна част от военноморския флот на САЩ. КНР сега подклаждаше и подстрекаваше кризата, която бе предизвикала с цел да навреди на американските интереси. Наистина бяха много хитри. Китай в прекия смисъл на думата не бе причинил никому нищо, освен убийството на стотина авиопътници. Както и да се развиеха нещата, те пак щяха да си въртят търговията, пак щяха да се радват на уважението, което им се полагаше като на суперсила, и то без да рискуват нищо.

Но пък не знаеха, че всичко това му е известно, нали?

Следващото нападение щеше да бъде малко по-сериозно. Обединената ислямска република имаше много ракети С-802, така твърдеше разузнаването. Произведени от една китайска корпорация, те бяха сходни по тип и възможности с френските и имаха радиус на действие сто и десет километра. Проблемът обаче беше с насочването. В Залива имаше прекалено много кораби. За да се уверят, че ракетите

им ще поразяват точно целите, които трябва, на иранците щеше да им се наложи да се приближат прекалено много.

Кемпър реши да се погрижи за това. «Джон Пол Джоунс» увеличи скоростта до тридесет и два възела и се придвижи на север. Новият разрушител притежаваше заблуждаваща външност — на радарния екран изглеждаше по-скоро като риболовно катерче със средни размери — и за да го подчертае, той изключи всичките си радари. КОМЕДИЯ им бе предала изображенията върху собствените си екрани. Сега те щяха да ги предадат на други. Той също така радирал на Рияд и изрева за поддръжка на АУАКС. Трите кръстосвача, «Анцио», «Нормандия» и «Йорктаун», поддържаха позиция в близост до товарните кораби и сега вече на цивилните екипажи на борда на «Боб Хоуп» им ставаше пределно ясно, че бойните кораби не ги съпровождат само за да им осигуряват защитно прикритие с ракетния си чадър. Всеки атакуващ «вамфир» трябваше да си пробие път през веригата от кръстосвачи, за да стигне до тях. Всички цивилни моряци бяха по работните си места. Навсякъде по товарните палуби бяха разположени противопожарни системи. Дизелите работеха на пределни обороти.

Оръжията бяха готови за стрелба и по целия граждански трафик беше разпространена вестта, че въздушните линии над Персийския залив не са безопасни. Това облекчаваше задачата. Присъствието им в района не беше тайна. Иранските радари сигурно ги бяха уловили, но в момента трябваше да се примирят с това.

— Изглежда, че в Залива има две военноморски съединения — докладва шефът на разузнаването. — Не сме сигурни за състава им, но е възможно да са военни транспортни кораби.

— И?

— И два от изстребителите ни са били свалени, докато са ги приближавали — продължи началникът на военновъздушните сили.

— Тези американски кораби... някои са от много модерен тип. Според доклада има и други, които на външен вид били като търговски кораби. По всяка вероятност това са транспортиращи танкове кораби от Диего Гарсия...

— Онези, които индийците не трябваше да пускат?

— Най-вероятно.

Какъв глупак е бил да вярва на тази жена!

— Потопете ги! — заповяда той.

Раман обожаваше бързото каране. Широкото междущатско шосе, тъмната нощ и мощната служебна кола му позволяваха да се наслаждава на часовете път, докато караше към Мериленд. Броят на камионите обаче го изненада. Не знаеше, че има толкова много превозни средства, които прекарват храна и медикаменти. Въртящият се червен буркан на покрива на колата му ги предупреждаваше да се дърпат от пътя му, като също така му позволяваше да преминава през контролно-пропускателните пунктове със сто и петдесет километра в час, без да бъде спиран от пенсилванската щатска полиция.

Имаше и време да мисли. Щеше да е безкрайно по-добре, ако беше знаел предварително какво ще се случи. Нападението срещу ПЯСЪЧНИК определено не го беше зарадвало. Тя беше дете, прекалено малко и невинно, за да бъде враг, и шокът от вестта го бе разтърсил дълбоко, макар и за кратко. Наистина не разбираше защо бяха заповядали това... освен за да свият още повече защитния пояс около ФЕХТОВАЧ и така да направят задачата му по-лесна. Но от това наистина не бе имало необходимост. Америка не беше Ирак, нещо, което Махмуд Хаджи вероятно не можеше да проумее.

Виж, нападението с болестта беше нещо друго. Начинът ѝ на разпространение беше израз на волята на Бога. Не беше от най-приятните неща, но такъв е животът. Той си спомни пламъците, обгърнали театъра в Техеран. Там също бяха загинали хора, обикновени мъже и жени, чиято грешка бе в това, че бяха отишли да гледат кино, вместо да се посветят на благочестиви мисли. Светът беше жесток и единственото нещо, което правеше бремето му поносимо, беше вярата в нещо по-голямо от отделния човек. Раман притежаваше тази вяра. Светът не се променяше случайно. Великите събития неизбежно бяха жестоки. Вярата се бе разпростряла с помощта на меча, въпреки поученията на Пророка, че мечът не може да накара човек да се проникне от Вярата... парадокс, който той не можеше да схване напълно, но това също спадаше към природата на света. Един човек не можеше да проникне във всичко. За много неща

човек трябваше да зависи от напътствията на по-мъдрите, които да му казват какво да прави, кое е приемливо за Аллах и кое служи на каузата Му.

Четири изстребителя, неизвестен тип, точно в момента се отделяха от земята в Басатин на около сто и петдесет километра от «Анцио».

— КОМЕДИЯ, тук Скай-Две, виждаме четири приближаващи се цели.

На екраните на ЕГИДА се появи изображение. Собственият радар на кораба не можеше да види толкова надалеч, защото това бе доста под хоризонта. АУАКС показва върху екрана четири отметки, групирани в две двойки.

— Скай, тук КОМЕДИЯ, унищожете ги.

— Разбр... стоп, излитат още четири.

— Започва да става интересно — каза Джексън. — Кемпър е заложил ракетен капан извън главната формация. Ако някой изобщо успее да се промъкне покрай F-16, ще видим дали работи.

Минута по-късно излетя трета група от четири самолета. Дванайсетте изстребителя се издигнаха на десет хиляди метра, после завиха на юг.

Четворката F-16 не можеше да рискува да се отдалечава прекалено много от КОМЕДИЯ, но се придвижи да посрещне заплахата в центъра на залива, насочвана от АУАКС. И двете бойни формации включиха радарите си за следене на цели, като тези на ОИР получаваха инструкциите си от наземнобазирани станции, докато екипажите на американските изстребители бяха ръководени от един Е-3В, който кръжеше на сто и петдесет километра зад тях. Работата не беше много елегантна. F-16, които имаха ракети с по-голям радиус на действие от иранските, стреляха първи и направиха завой, когато идващите от юг ирански прехващачи изстреляха своите и се опитаха да избегнат американските ракети. После първата група от четири

самолета пикира рязко към водната повърхност. Бяха включени електронните смуцаващи устройства, подпомогнати от мощни станции, базирани по крайбрежието, което беше изненада за американците. Американските самолети се разделиха на две и се устремиха на изток, после отново се обърнаха да проведат пресираща атака. Една иранска четворка обаче беше вече на осемдесет километра от КОМЕДИЯ. В този момент радарът на «Анцио» я улови.

— Капитане — проговори командирът на ескадрения миноносец в микрофона си. — Засечен съм с разпознаващи радарни сигнали, пеленг три-пет-пет. Засичащи сигнали, сър. Могат да ни поразят.

— Ясно. — Кемпър се пресегна и завъртя превключвателя. На «Йорктаун» — по-стара версия на кръстосвача — четирите боядисани в бяло SM2MR се подадоха от носовия и кърмовите погребни върху пусковите релси. При «Анцио» и «Нормандия» на външен вид нищо не се промени. Техните ракети се помещаваха във вертикални шахти. Радарите СПАЙ сега помпаха шест милиона вата високочестотна енергия в околното пространство и се концентрираха почти непрекъснато върху връхлитащите изстребителни бомбардировачи, които бяха още извън радиуса им на действие.

Това обаче не важеше за «Джон Пол Джоунс», който беше на десет мили северно от главната формация. В рамките само на три секунди главният му радар се задейства и после първата от осемте ракети стартира от шахтата си, като се устреми в небето сред колони от пушек и пламък.

Бомбардировачите не бяха забелязали «Джоунс». Безобидният му профил не се бе появил като реална заплаха в наблюдателните им устройства, нито пък бяха забелязали факта, че ги следи четвърти СПАЙ радар. Серията бели пушеци им дойде като неприятна изненада. Двама от иранските пилоти обаче успяха да изстрелят собствените си С-802 тъкмо навреме.

На четири секунди разстояние от целите си ракетите SM2 получиха окончателните насочващи сигнали от илюминационните радари SPG-62. Това беше прекалено неочаквано за пилотите, но те вече бяха успели да изстрелят шест противокорабни ракети.

— Вампир, вампир! Виждам връхлитащи самонасочващи се ракети, пеленг три-пет-нула.

— Окей, наш ред е. — Кемпър завъртя превключвателя на друго деление, «специален автоматичен режим». От този момент ЕГИДА вече можеше да действа напълно автоматично. Горے оръдията от централизираната система за аварийна сигнализация по данните от пилотажните прибори се завъртяха към щирборда. Навсякъде по палубите на четирите бойни кораба моряците слушаха и се опитваха да не се свиват от страх. Екипажите на търговските кораби, които охраняваха, просто не знаеха, че трябва да се страхуват.

Във въздуха четворката F-16 се насочи срещу все още непокътнатата последна четворка. Тя също носеше противокорабни ракети, но се насочваше към лъжливата група. Първото звено бе забелязало събрана на малка площ група кораби. Второто не бе успяло и никога вече нямаше да успее. Те току-що се бяха обърнали към сигналите, излъчвани от радарите на ЕГИДА на запад, когато небето се изпълни с насочващи се надолу димни следи. Четворката се разпръсна. Два самолета експлодираха във въздуха. Третият беше поразен и се опита да се изтегли на северозапад, преди да загуби мощност, а четвъртият, който бяха изтървали, зави в рязък ляв завой, включи форсажа и изстреля всичките си закачени ракети. Четирите F-16 бяха поразили шест неприятелски самолета за по-малко от четири минути.

В командния пункт на «Анцио» Кемпър реши да не изстрелва заблуждаващите си ракети, както беше направил «О'Банън». Три от връхлитащите ракети изглеждаха насочени към задната част на формацията, като само две бяха устремени към предната. Кръстосвачът му и «Нормандия» се съсредоточиха върху тях. Целият корпус на кораба се разтърси, когато първите ракети излетяха. Екранът на радара се менеше всяка секунда, като показваше приближаващи и отдалечаващи се цели. В момента «вампириите» бяха на двайсет километра. Това означаваше по-малко от петдесет секунди за достигане до целта и унищожаването ѝ. Изглеждаше дълго като цяла седмица.

Системата беше програмирана да възприема режим на управление на огъня съответен на дадения момент. Сега беше стреля-стреля-гледа. Изстрелваш една ракета, после друга и после гледаш дали целта е оцеляла от първите две, и опитваш трети път. Целта на «Анцио» беше унищожена още с първата ракета, след което втората се самовзриви. Първата ракета на «Нормандия» пропусна целта си, но

втората се заби право в С-802 и я сгромоляса в морето с експлозия, която разтърси целия кораб само след секунда.

«Йорктаун» имаше едно предимство и един недостатък. По-старата му система позволяваше да насочва ракетите си право в целта, вместо да ги принуждава да правят завой във въздуха преди да я засекат. Но той не можеше да стреля толкова бързо. Първата С-802 избухна на осем километра от кораба, ударена едновременно от две ракети «земя-въздух». Втората в момента беше на терминална височина три метра над водната повърхност. Следващата излетяла ракета «земя-въздух» изтърва целта и избухна зад нея, без да причини вреда. Следващата ракета също изтърва целта. Поредният старт от носовите установки я унищожиха на пет километра и въздухът се изпълни с отломъци, които разстроиха насочването на следващата двойка. И двете ракетни установки на кръстосвача се люшнаха, за да приемат следващия комплект от четири ракети «земя-въздух». Последната 802 се промъкна сред пороя от парчета и отломки и се насочи право срещу него. «Йорктаун» изстреля още две ракети, но едната се оказа повредена и изобщо не се насочи към целта, а другата я изпусна. Успяха да поразят ракетата едва на двеста метра. Двестакилограмовата бойна глава обсипа кръстосвача с парчета, които се стовариха върху предния панел на радара СПАЙ и се врязаха в надстройката, убивайки на място шестима моряци и ранявайки още двайсет.

— Уха — възкликна министър Бретано. Цялата теория, която бе научил през последните няколко седмици, изведнъж бе станала реалност.

— Не е зле. Вдигнаха във въздуха срещу нас четиринадесет самолета, а си получиха обратно само два или три, и толкова — каза Роби. — Това ще им даде малко храна за размишление поне за известно време.

— А с «Йорктаун» какво става? — попита президентът.

— Ще почакаме и ще видим.

Хотелът им беше на по-малко от километър от руското посолство и като ревностни журналисти, те решиха да минат разстоянието пеша; оставаха още само няколко минути до осем. Едва обаче бяха изминали стотина метра, когато видяха, че нещо не е наред. Хората се движеха неспокойно. Да не би да беше обявена войната със Саудитска Арабия? Джон реши да кривне към близкия пазар и там намери хора, заслушани в транзисторите, вместо да си гледат стоките.

— Извинете — произнесе Джон на фарси със силен руски акцент, — какво е станало?

— Война с Америка — отвърна един продавач на плодове.

— О, и кога стана?

— По радиото твърдят, че те са атакували наши самолети — каза друг продавач. — Кой сте вие?

Джон измъкна паспорта си.

— Ние сме руски журналисти. Мога ли да ви запитам за мнението ви?

— Не се ли навоювахме? — отвърна с въпрос търговецът.

— Нали ви казах. Сега обвиняват нас — каза Арни, докато четеше прехванатото от техранското радио съобщение. — Политиката в региона съвсем ще се обърка.

— Страните са ясно очертани — каза Ед Фоли. — Или си на едната, или на другата. Средно положение няма. ОИР е другата. По-просто е дори и от последния път.

Президентът погледна часовника си. Минаваше полунощ.

— Кога ще ми е речта?

— По обяд.

На Раман му се наложи да спре на шосето Мериленд-Пенсилвания, защото проверяваха огромна колона камиони, но щом успя да се промъкне между тях и показа удостоверението си, полицаят му махна да продължава, без да каже и дума. Раман включи радиото и улови една станция с денонощно излъчване на новините. В 12:30 съобщиха за въздушна битка в Персийския залив. Нито Белият дом, нито Пентагонът бяха излезли с коментар или съобщения. Иран

твърдеше, че е потопил два американски кораба и свалил четири изтребителя.

Колкото и да беше патриот и ревностен поддръжник на политиката на страната си, Раман не можеше да го повярва. Проблемът с Америка беше, че тази лошо организирана, идолопоклонническа и заблудена нация беше страхотно компетентна в използването и прилагането на силата. Дори и президентът Райън, както беше видял, колкото и да беше отхвърлян от професионалните политици, излъчваше спокойна и опасна сила. Той не крещеше, не буйстваше, не правеше като повечето «велики» мъже. Раман се чудеше колко ли хора си дават реална сметка колко опасен е ФЕХТОВАЧ. Е, нали точно затова трябваше да го убие, та дори това да стане с цената на собствения му живот.

Бойната група обърна на юг зад Катарския полуостров без повече инциденти. Носовата част на «Йорктаун» беше пострадала много лошо, като пожарите от електрическата инсталация бяха причинили също толкова щети, колкото и отломките от ракетата. Кемпър пререди съпровождащите кораби зад превозвачите на танковете, но нова атака нямаше. Резултатът от първата беше стреснал доста противника. Осем самолета F-15, четири от саудитските ВВС и четири от 366-о авиокрило, патрулираха високо над тях. Появи се и една смесена ескортираща група от саудитски и други кораби. Основно миногърсачи, те прослушваха дъното пред КОМЕДИЯ, като търсеха и най-малките признаци на опасност, но такива нямаше. Шест крупни танкера с контейнери се бяха оттеглили от дхаранския кей да направят място на «Боб Хоуп» и братята му. Четирите кораба ЕГИДА се закотвиха на петстотин метра от тях, за да поддържат въздушен отбранителен чадър, докато трат разтоварните работи. Лъжливата формация, която не бе пострадала ни най-малко, влезе в Бахрейн да изчака развитието на обстановката.

Застанал в рулевата рубка на «Анцио», капитан Кемпър следеше как първите кафяви автобуси се приближават до корабите с натоварените танкове. През бинокъла си виждаше войници в маскировъчни униформи да се тълпят по ръба на кея. Траповете се спуснаха да ги посрещнат.

— Нямаме коментар — заяви ван Дам на поредния репортер. — Президентът ще прави изказване по-късно днес. Това е всичко, което мога да ви кажа засега.

— Но...

— Това е всичко, което мога да ви кажа засега. — И шефът на канцеларията затвори телефона.

— Ще изчистим всичката мръсотия от системата — каза Прайс на агентите си. — Знаем какво ще правим. Това е криминален случай и ще се отнасяме към него като към криминален случай. Никой да не губи самообладание. Никой да не се издава и с най-малката реакция. Въпроси?

Нямаше никакви въпроси.

Даряеи погледна отново часовника си. Да, най-после часът бе ударил. Той се обади по телефона в посолството на ОИР в Париж. Оттам посланикът се обади на друг човек. Този човек пък позвъни в Лондон. При всички разговори използваните фрази бяха съвсем невинни. Съобщението обаче не беше.

Звукът накара агентите да подскочат. И двамата погледнаха часовниците си. Първото, което видяха, беше номерът, който излизаше върху един течнокристален дисплей. Беше презокеански, с код 44, което означаваше, че звънят от Англия.

— Да? — Това беше гласът на обекта, Мохамед Алахад.

— Извинете, че ви притеснявам толкова рано. Обаждам се за триметровия килим, червения. Пристигна ли вече? Клиентът ми е много нетърпелив.

— За съжаление все още не — отвърна съненият глас на Алахад.

— Добре, но както вече казах, клиентът ми е много нетърпелив.

— Ще видя какво мога да направя. Дочуване. — И телефонът се затвори.

Дон Селиг вдигна клетъчния си телефон, набра управлението и им даде номера във Великобритания за бърза проверка.

— Светлините току-що се включиха — докладва агент Скот. — Всички нащрек. Обектът стана и се раздвижи.

След пет минути той излезе от жилището си. Проследяването му не беше никак лесно, но агентите си бяха направили главоболията да открият четирите най-близки телефонни автомата и да поставят хора близо до всички. Всичко стана ясно само след секунди, когато друг подслушван телефон извънтя. Стопанина го нямаше и отговори автоматичният секретар.

— Господин Слоун, обажда се Алахад. Вашият килим пристигна. Не разбирам защо още не ми се обаждате. — И затвори.

— Хоп! — извика друг агент по радиомрежата. — Пипнахме го. Набра номера на Раман. Господин Слоун, получихме килима ви.

— Веднага го прибирайте! — каза О'Дей.

Нямаше изобщо никакви усложнения. Алахад се прибра направо вкъщи, но когато отключи и отвори, с изненада видя вътре мъж и жена.

— ФБР — каза мъжът.

— Вие сте арестуван, господин Алахад — произнесе жената и извади белезници. Нямаше извадени пистолети, но той не оказа съпротива — а и да се беше опитал, отвън до вратата вече имаше още двама агенти.

— Но защо? — попита той.

— Заговор за убийството на президента на Съединените американски щати — каза Силвия Скот, като го изблъска до стената.

— Няма такова нещо!

— Господин Алахад, вие допуснахте грешка. Джоузеф Слоун е починал миналата година. Как така ще продавате килим на умрял човек?

Алахад се люшна като разтърсен от електрически ток. Умните винаги реагираха така, когато откриеха, че са надхитрени от още по-умни от тях. Следващият номер беше да се използва моментът. Процедурата щеше да започне само след няколко минути, когато му кажеха какво е наказанието за нарушаването на параграф 1751 от наказателния кодекс на САЩ.

Утрото бе чудесно. Денят щеше да е чист за мисията му. Униформеният пазач на вратата му махна за поздрав, докато бариерата се вдигаше. Още една кола се появи зад него, и тя също беше пропусната. Паркира през две места от мястото му и Раман позна мъжа — беше онзи служител на ФБР, О'Дей, който бе извадил късмет в детската градина. Нямаше смисъл го ненавижда. Той бе бранил собственото си дете, в края на краищата.

— Как я караш? — попита го сърдечно инспекторът от ФБР.

— Току-що пристигам от Питсбърг — отвърна Раман и извади куфара си от багажника.

— Какво си търсил там, по дяволите?

— Трябваше да подготвим... но тази реч май няма да се произнася, доколкото разбирам. За какво си дошъл? — Раман беше благодарен за това отвлечение на вниманието. Това му позволяваше да обмисля как да изпълни задачата си.

— Двамата с директора имаме да докладваме нещо на Шефа. Първо обаче ще си взема душче.

— Душче?

— Дезинфек... о, та теб те нямаше няколко дни. Един човек от обслужващия персонал е пипнал вируса и всички трябва да се къпят и дезинфекцират при влизане. Хайде — каза О'Дей и също взе куфарчето си. Влязоха през западния вход. И двамата задействаха индикаторите за наличие на метални предмети, но тъй като и двамата бяха проверени федерални служители, фактът, че носят оръжия, не предизвика никаква реакция. Инспекторът посочи наляво и каза:

— Ето там е. Ходил ли си в последно време на обществена баня?

Раман видя, че две от помещенията са превърнати в нещо друго. На едната врата пишеше «мъже», на другата — «жени». От втората се показва Андреа Прайс, с мокра коса; дъхаше на химикали.

— Как пътува, Джеф? Здравей, Пат! — поздрави ги тя.

О'Дей отвори вратата с надпис «мъже» и постави куфарчето си на пода.

Работата наистина беше вършена много припряно, забеляза Раман. Някакъв дребен чиновник бе заемал кабинета, но всичките мебели бяха изчезнали и подът бе застлан с пластмасово покритие. Имаше и закачалка за дрехите. О'Дей се съблече и се запъти към закритата с брезент кабинка с душ.

— Тия дяволски химикали поне те разсънват — обади се инспекторът с пускането на водата. Две минути по-късно излезе и започна енергично да се разтрива с хавлията. — Сега е твой ред, Раман.

— Вълшебно — отвърна агентът и започна да се съблича. О'Дей се триеше с хавлията, докато Раман се скрие зад брезента. Служебният пистолет на агента беше оставен най-отгоре върху закачалката за дрехи. О'Дей отвори куфарчето си, взе автоматика на Раман и извади пълнителя. После попита високо:

— Как са пътищата?

— Чисти са, направо беше вълшебно... по дяволите, тази вода вони!

— Вони малко. — Раман носеше два резервни пълнителя за пистолета си. Пат пъхна и трите в джобчето на куфара си, преди да разопакова четирите, които бе приготвил. Единия пъхна в пистолета на Раман, а другите два — в кожения калъф на колана на агента. След като върна всичко на мястото му, О'Дей продължи да се облича. Нямаше смисъл да бърза. Раман очевидно имаше голяма нужда от душ. «Може би се пречиства» — помисли студено инспекторът.

Агентът излезе и О'Дей му подхвърли хавлия, докато обличаше ризата си.

— Добре че си взех резервен комплект бельо. — Раман измъкна бельото и чорапите си от куфара.

— Е, това сигурно е част от правилника — да бъдете като манекени, щом работите при президента, а? — Пат се приведе да си завърже обувките и след секунда вдигна глава. — Добро утро, господин директоре.

— Не знам защо, ама се притеснявам вкъщи — изсумтя Мъри. — Взе ли документите, Пат?

— Да, сър. Това наистина си струва да му го покажем.

— Дяволски си прав. — Мъри смъкна сакото и връзката си и забеляза: — Луксозно обслужване предлагат в Белия дом. Добро утро, Раман.

Двамата агенти приключиха с обличането, увериха се, че личните им оръжия са по местата си, и после пристъпиха отвън.

— Двамата с Мъри влизаме направо — каза Пат на Раман в коридора. Не им се наложи да чакат дълго Мъри и тогава Прайс отново

се показва, точно в момента, когато директорът на ФБР излезе от стаята с душа, и О'Дей потърка носа си да ѝ покаже, че всичко е наред. Тя едва забележимо кимна и каза:

— Джеф, искаш ли да отведеш господата в Овалния? Аз трябва да отида в командния пост. Шефът чака.

— Разбира се, Андреа — каза Раман и ги поведе. Прайс изостана малко — и не се запъти към командния пост.

На следващото ниво Раман видя да подготвят телевизионна апаратура за Овалния кабинет. Арни ван Дам се стрелна през входа, следван от Кали Уестън. Президентът Райън си беше на бюрото с обичайните навити до лактите ръкави, прелистваше някаква папка. Директорът на централното разузнаване Ед Фоли също беше там.

— Как е, понрави ли ти се душът, Дан? — попита той.

— О, вече казвам сбогом на остатъка от косата си, Ед. Здравей, Джеф — каза президентът, вдигайки поглед.

— Добро утро, господин президент — отвърна Раман и зае обичайното си място до стената.

— И така, Дан, какво ми носите? — попита Райън.

— Разкрихме една иранска шпионска мрежа. Според нас е свързана с опита за покушение върху дъщеря ви. — Докато Мъри обясняваше, О'Дей отвори куфарчето си и измъкна една папка.

— Нашите приятели британците разкриха връзката — започна Фоли. — А контактът, им тук е един човек на име Алахад — ще повярвате ли, ако ви кажа, че това копеле има магазин само на километър оттук?

— Държим го вече под око — вметна Мъри. — Подслушваме всичките му телефонни разговори.

Всички бяха забולי погледи в документите върху бюрото на президента и не видяха как лицето на Раман замръзна. Разумът му трескаво препусна. Ако бяха започнали това току-що... значи все още имаше шанс, а освен това тук бяха и директорите на ФБР и ЦРУ и той можеше да ги изпрати в комплект при Аллах... саможертва... Раман разкопча сакото си с лявата ръка и притвори очи за кратка молитва. После с едно мигновено движение дясната му ръка измъкна пистолета.

С изненада видя очите на президента да се отместват право върху него. Е, това не беше толкова лошо. Райън трябваше да знае, че

смъртта идва, и единственият срам щеше да е, че никога нямаше да разбере напълно защо.

Райън конвулсивно се дръпна, когато пистолетът цъфна в ръката на телохранителя му. Реакцията му беше автоматична, въпреки всичките уверения и напътствия, които бе получил, и въпреки сигнала на О'Дей, че всичко е наред. За миг се зачуди дали наистина може да се довери на когото и да било, после видя как Джеф Раман натисна спусъка като робот, без никакво изражение в очите.

Звукът накара всички в стаята да подскочат, макар и по различни причини.

Щрак.

И това беше всичко. Устата на Раман провисна. Оръжието му беше заредено. Той усещаше допълнителното тегло на патроните в пълнителя, а...

— Пусни го — изрече спокойно О'Дей, с насочен срещу него «Смит & Уесън». Миг по-късно и Мъри измъкна служебния си пистолет.

— Вече арестувахме Алахад — обясни му директорът.

Раман имаше и друго оръжие, една телескопична палка, но президентът беше на петнадесет метра от него и...

— Мога да ти пръсна коленната капачка, ако много желаеш — произнесе ледено О'Дей.

— Мръсен шибан предател! — изкреця Андреа и влетя през вратата с насочен пистолет. — Шибан мръсен убиец! Лягай на пода, веднага!

— Спокойно, Прайс! Няма да избяга никъде — каза Пат.

В цялата ситуация и на Райън не му издържаха нервите.

— Моето момиченце, моето миличко, ти ли им помогна да планират убийството й? — Той запристъпва да заобиколи бюрото, но Фоли го спря с ръка.

— Не, този път не! Ед!

— Стига! — заповяда му шефът на разузнаването. — Хванахме го, Джак. Хванахме го.

— Лягай на пода, не ме интересува нищо! — изръмжа Пат. — Пусни пистолета и лягай долу.

Раман целият трепереше. Страх, гняв, всички възможни емоции пронизваха душата му; всичко, освен онова, което бе очаквал. Той

презареди пистолета си и отново дръпна спусъка. Този път дори не се беше прицелил, това беше само акт на отчаяние и протест.

— Не можех да използвам халосни патрони. Теглото им щеше да ме издаде — обясни О'Дей. — Това са истински патрони. Само че извадих куршумите и навлажних барута. Капсулът само изпука, и това беше, нали го чу?

В продължение на минута-две Раман сякаш бе забравил да диша. Тялото му се сгърчи, той изгърва пистолета върху килима и рухна на колене. Прайс застана зад него, тласна го с крак и той се просна на пода. За пръв път от много години насам Мъри лично закопча белезниците на престъпник и попита:

— Искаш ли да чуеш правата си?

59.

РЕД ЗА ВОДЕНЕ НА БОЙНИ ДЕЙСТВИЯ

Дигс не беше получил необходимите заповеди и което беше още по обезпокояващо, неговата операция още нямаше ясно очертан план. Беше в непрекъснат контакт с командирите на два от бронираните си полкове, старшият командир на военновъздушната част, бригадният генерал, който бе докарал 366-о авиокрило, саудитите, кувейтците и различните разузнавателни агенции, като се опитваше да усети какво прави всъщност противникът и от това да определи какво може да планира — и съответно да се опита да формулира някакъв собствен план.

Заповедите и редът за водене на бойните действия пристигнаха по факс апарата около 11 часа вашингтонско време, 16 часа по Гринуич и 19 часа Лима, или местно време. Това беше обяснението, което бе липсвало до този момент. Той веднага го предаде на подчинените си офицери и събра щаба си.

Нещата бяха много напрегнати. Според информацията от спътниците Войнството на Бога — разузнавателните служби вече бяха научили името му — беше на осемдесет километра от кувейтската граница и бързо я приближаваше.

А те все още не бяха готови. 366-о авиокрило беше в Кралството, но то не беше достатъчно, за да разположи самолети на всички необходими за целта аеродруми. Поне хиляда дребни подробности трябваше да се доуточнят. Самолетите F-16 от Израел бяха в много добро състояние, всичките им 48 машини с по един двигател работеха, като дори в първоначалните сблъсъци фигурираха няколко свалени цели, но останалите се нуждаеха от поне още един ден. По подобен начин 10-и полк беше напълно готов, но 11-и имаше още работа. Той все още се сформираше и се придвижваше до района за първоначалното си разположение. Трета бригада едва бе започнала да прогонва екипировката. Една армия не е просто събрано на едно място въоръжение. Това е екип, съставен от хора с представа за това какво

трябва да се прави. За жалост обаче изборът на времето и мястото на войната е обикновено работа на агресора.

Той погледна отново съобщението по факса, събрало се на три страници. В ръцете си държеше буквално експлозив. Планиращият му екип четеше копията в мрачно спокойствие. Накрая S-3 на 11-и полк, полковият офицер по оперативните въпроси и бойната подготовка, обобщи от името на всички:

— Ще падне доста работа.

Тримата руснаци вече бяха пристигнали. Кларк и Чавес трябваше непрекъснато да си напомнят, че не сънуват. Двама служители на ЦРУ да получават подкрепа от руснаците. В действителност задачите бяха две. Руснаците бяха поели по-трудната и бяха прекарвали необходимата екипировка по дипломатическата поща. На двамата американци оставаше да си пробват силата с по-лесната. От Вашингтон бе пристигнала и една депеша, пак през Москва, това всички го разбираха.

— Нещо много забърза работата, Джон — въздъхна Динг. После служебното му изражение се върна. — Е, какво пък, по дяволите.

Залата за пресконференции не беше пълна като друг път. Много от редовните посетители бяха по други места, някои озовали се извън града и блокирани от забраната за пътувания, а други просто липсваха и никой не беше наясно защо.

— Днес президентът ще произнесе голяма реч в продължение на един час — събщи им ван Дам. — За нещастие, няма да има време да ви раздам предварителни копия с текста. Моля да информирате мрежите си, че това е нещо от изключителна важност.

— Арни! — извика един репортер, но шефът на президентската канцелария вече излизаше от залата.

Репортерите в Саудитска Арабия знаеха повече от приятелите си във Вашингтон и сега се придвижваха да се доберат до бойните части, където бяха разпределени. За Том Донър това беше 1-ви батальон от

11-и полк. Донър беше пременен от главата до петите в бойна униформа за действия в пустинята, или БУДП. Намери двацет и девет годишния командир на батальона застанал до танка си.

— Здравейте — каза капитанът, повдигайки леко глава от картата.

— Къде ще ме сложите? — попита Донър.

Капитанът се изсмя.

— Никога не питайте един войник къде иска да постави репортера, сър.

— Тогава при вас, а?

— Аз се возя в тая машинка — отговори офицерът. — Ще ви сложа в един от командните «Брадли».

— Трябва ми операторски екип.

— Има — каза капитанът и посочи. — Хей там са. Още нещо?

— Да. Искате ли да знаете за какво е цялата тая работа?

До този момент журналистите бяха буквално затворници в един риядски хотел, като дори не им се разрешаваше да телефонира на семействата си, че са живи и здрави; всичко, което знаеха близките им, беше, че репортерите са призовани, а техните корпорации бяха поели задължението да не издават истината за тяхното отсъствие при подобни разполагания. В случая с Донър мрежата събщи, че той бил в «командировка» — трудно за обяснение твърдение при забраната за пътувания. Но на тях им беше обяснена главната ситуация — това нямаше как да се избегне, което ги поставяше едно стъпало по-високо от войниците.

— Ще го чуем след час или някъде там, поне така каза полковникът. — Младият офицер обаче се заинтригува.

— Това е нещо, което трябва да се научи веднага. Честно.

— Господин Донър, знам какъв номер извъртяхте на президента и...

— Ако искате ме застреляйте, но първо ме изслушайте. Това е важно, капитане.

— Казвайте каквото ще казвате.

— Не могат да преминат през цялата ни страна — настояваше саудитският генерал. — Не са обучени за това и все още са зависими

от пътищата.

— Има информация, която навежда на други изводи, сър — каза Дигс.

— Ние сме готови да ги посрещнем.

— Човек никога не е достатъчно готов, генерале. Никой не е готов.

В «ПАЛМ БОУЛ» беше напрегнато. Предаваните от спътниците изображения съобщаваха, че силите на ОИР продължават да напредват и че ако не преустановят марша си, ще бъдат посрещнати от две кувейтски бригади и един американски полк в резерва. Саудитите бяха готови да осигурят бърза подкрепа. Никой не знаеше как ще се развие битката — числеността не беше в тяхна полза, — но нямаше да бъде като последния път, каза си майор. Сабах. Изглеждаше му страшно глупаво, че обединените сили не могат да ударят първи.

— Улавяме известна активност по радиото — докладва един техник. Навън слънцето току-що бе започнало да се скрива зад хоризонта. Спътниковите фотографии, които офицерите от разузнаването разглеждаха в момента, бяха направени преди четири часа. През следващите два часа фотографии нямаше да има.

«СТОРМ ТРАК» беше близо до границата, прекалено далеч за обстрел с минохвъргачки, но не съвсем в безопасност от дългоцевната артилерия. Една рота от четиринайсет саудитски танка в момента се разполагаше между подслушвателния пост и защитния насип. За пръв път от няколко дни бяха започнали да записват радиопредавания. Сигналите бяха скрамблирани, разбира се, повече като командни заповеди, отколкото като регулярни тактически радиопредавания, които бяха прекалено многобройни дори и за най-елементарните кодиращи системи. Тъй като не можеха да ги разчетат веднага — това беше работа на компютрите във ВГКХ, — те започнаха да правят опити за определяне на местоположението на източниците им. След двайсет минути вече бяха определили местата на трийсет източника — двайсет бяха бригадни щаботове, шест — дивизионни командни постове, три бяха за командирите на корпусите и един за армейското

командване. Изглежда, пробваха комуникационната си мрежа. Хората от електронното разузнаване трябваше да изчакат, докато компютрите им дешифрират разменените съобщения. Апаратурата за установяване на посоката вече беше указала местата им по пътя за Ал Бусая, по който продължаваха да се придвижват към Кувейт.

След залез-слънце «хищниците» отново излетяха и се насочиха на север. Първо потеглиха към радиоизточниците. Камерите им се включиха, когато вече бяха навлезли на петнайсет километра във вътрешността на ОИР, и първото нещо, което един от тях забеляза, беше една батарея с 203-милиметрови оръдия, свалени от влекачите, с разтворени станини и дула, насочени на юг.

— Полковник! — извика настойчиво един сержант.

В същия миг северният хоризонт избухна в оранжево.

Дигс още обсъждаше схемите на разполагане, когато постъпи първото съобщение:

— Сър, «СТОРМ ТРАК» докладва, че те са открили огън с артилерия.

— Добър ден, скъпи мои съграждани американци — започна Райън пред камерите. Образът му се препредаваше по целия свят. В Саудитска Арабия думите му се предаваха на средни вълни, УКВ и къси вълни, така че всеки войник, моряк и пилот можеха да го слушат. — През последните две седмици преживяхме страшно много.

— Най-първото нещо, което ще ви кажа, е за прогреса, който постигнахме с епидемията, причинена на страната ни.

— Не ми беше никак лесно да наложа забрана за пътувания между отделните щати. Съществуват много малко свободи, по-ценни от правото човек да пътува където и когато си поиска, но по съвета на нашите специалисти по медицина аз реших, че е необходимо да предприема тази стъпка. Сега вече мога да ви докладвам, че тя постигна желанния ефект. Новите случаи на заразени от болестта вече в продължение на четири дни спадат. Частично това се дължи на предприетите от правителството мерки, но повече се дължи на усърдието, с което вие взехте необходимите мерки, за да се предпазите.

По-късно днес ще ви предоставим повече и по-подробна информация, но в момента мога да ви съобщя, че епидемията от ебола ще спре, вероятно през следващата седмица. Много от новите случаи на заболели са хора, които със сигурност ще оздравеят. Професионалистите медици на Америка извършиха нечовешка работа, за да подпомогнат засегнатите и да ни помогнат да разберем какво се е случило и как да се преборим по най-добрия начин с него. Задачата ни още не е приключила, но страната ни ще преживее и тази буря, както сме преживели толкова други.

— Преди малко споменах, че епидемията ни беше причинена.

— Появата на тази болест в страната ни не беше каприз на случая. Ние бяхме атакувани по един нов и варварски начин. Той се нарича биологическо оръжие. Това е нещо, забранено от международните закони и договорености. Биологическата война е предназначена по-скоро да сплаши и смачка една нация, отколкото да я унищожи. Ние всички изпитахме ужаса от това, което сполетя страната ни, от начина, по който тази болест не подбира жертвите си. Моята съпруга, Кати, работи денонощно с жертвите на вируса «Ебола» в болницата в Балтимор. Както знаете, аз бях там само преди няколко дни, за да видя с очите си как стоят нещата. Видях жертвите, разговарях с лекарите и сестрите, а до болницата разговарях с един мъж, чиято съпруга беше болна.

— Тогава не можех да му кажа, но сега мога да ви го кажа, че от самото начало ние подозирахме, че тази епидемия е дело на човешки ръце, а за последните няколко дни нашите разузнавателни и полицейски институции и агенции откриха доказателството, от което се нуждаехме, за да мога да ви го съобщя.

Върху телевизионните екрани се появиха лицата на малко африканско момче и една белгийска милосърдна сестра с бяло було.

— Тази болест е започнала преди няколко месеца в Заир — продължи президентът. Трябваше да доведе думите си до сърцата и умовете на всички хора, бавно и грижливо, а Райън в момента трудно можеше да запази гласа си равен и спокоен.

Саудитските танкисти веднага скочиха по машините си, запалиха двигателите и се придвижиха на нови позиции, в случай че

първоначалните им позиции са били забелязани. Огънят обаче, както видяха, беше насочен срещу «СТОРМ ТРАК». В това имаше логика. Подслушвателният пост беше ключов пункт за събирането на информация. Работата им беше да го защитават, което бяха в състояние да направят, ако нападението беше с танкове и сухопътни войски, но бяха безсилни срещу артилерийския огън. Саудитският капитан беше красив млад мъж на двайсет и пет години. Той беше и дълбоко религиозен и следователно осъзнаваше факта, че американците са гости на страната му и че е длъжен да ги защити. Свърза се по радиото с щаба на батальона и поиска да изпратят бронетранспортъри, за да евакуират разузнавателния персонал.

— И така, ние проследихме пътя на болестта от Африка до Иран. Как го научихме ли? — попита президентът. — Знаем го, защото болестта се върна обратно в Африка със същия самолет. Моля забележете регистрационния номер на самолета, НХ-НЈА. Това е същият самолет, който се бил «изгубил» със сестра Жана Батист на борда...

«Трябва ни още един ден, по дяволите!» — изруга наум Дигс. А вражеските сили бяха на почти триста километра от мястото, където всички планираха да ги пресрещнат.

— Кой се намира най-близо? — попита той.

— Четвърта бригада — отвърна старшият саудитски офицер. Но тази бригада беше разпръсната на един фронт от над сто и петдесет километра. Имаха разузнавателни хеликоптерни части, но ударните хеликоптери бяха на съвсем друго място, на осемдесет километра южно от Уади ал Батин. Другата страна не проявяваше особено желание да им улесни работата, нали?

За Даряеи беше истински шок да види снимката си по телевизията. И което беше още по-лошо, най-малко десет процента от хората в страната му също щяха да я видят. Американската Си Ен Ен не се предаваше в страната, но британската служба Скай Нюз

покриваше територията на цялата ОИР и на никого не му бе хрумнало...

— Този е човекът, отговорен за биологическото нападение срещу страната ни — каза Райън със спокойствието на машина. — Той е причината няколко хиляди от нашите съграждани да умрат. Сега, ще ви кажа защо го е направил, защо организира нападението срещу дъщеря ми Кейти и защо беше направен опит за покушение срещу живота ми точно в Овалния кабинет само преди няколко часа. Предполагам, че господин Даряеи в момента също наблюдава предаването. Махмуд Хаджи — произнесе президентът, гледайки точно в обектива на камерата, — твоят човек Ареф Раман вече е във федералния затвор. Наистина ли мислиш Америка за толкова глупава и наивна?

Също като всички останали, Том Донър слушаше с чифт слушалки, включени към радиостанцията на танка, и следеше лицата на екипажа — те бяха застинали и безстрастни до последното, изпълнено с презрение изречение на президента.

— Ебах им майката! — изпсува един войник. Беше 11-Делта, танкист, втори мерач.

— Господи! — едва успя да изтръгне от себе си Донър.

— Войските на ОИР сега се подготвят за нахлуване в нашия съюзник, кралство Саудитска Арабия — продължи Райън. — За последните два дни ние сме придвижили войски, които са рамо до рамо с нашите приятели.

— Има едно много важно нещо, което трябва да ви съобщя сега. Нападението срещу дъщеря ми, опитът за покушение върху собствения ми живот и варварското нападение срещу страната ни беше предприето от хора, които наричат себе си мюсюлмани. Ние всички трябва да разберем, че тази религия няма нищо общо с тези нечовешки действия. Ислямът е религия. Америка е страна, в която религиозната свобода е първата свобода, изразена в нашата Декларация за правата на гражданите, дори още преди тези за свободата на словото и всички останали. Ислямът не е враг на страната ни или на някоя друга страна. Точно както семейството ми веднъж беше нападнато от хора, които се наричаха католици, така и тези хора са изкривили и деформирали религиозната си вяра в името на световно господство. Какво мисли за

това Господ, не мога да кажа. Знам, че ислямът също като християнството и юдаизма, ни учи, че Бог е любов и милосърдие — и справедливост.

— Е, сега ще има справедливост. Ако силите на ОИР, разположени пред границата на Саудитска Арабия, тръгнат да нахлуват, ние ще ги посрещнем. Нашите въоръжени сили са на местата си, както ви казах, и сега ще говоря направо на тях:

— Сега вече знаете защо бяхте откъснати от домовете и семействата си. Сега вие знаете защо трябва да вземете оръжията си в защита на страната си. Сега вие знаете кой е врагът и знаете как действа.

— Но Америка няма традиции да напада преднамерено невинни хора, а аз трябва да ви изпратя в бой. Бих искал това да не се беше налагало. Аз самият съм служил в морската пехота и знам какво е да воюваш на чуждо място. Ни вие там ще се биете за собствената си страна, а тук у дома вашата страна ще се бие за вас. Вие ще бъдете в нашите молитви.

— Обръщам се към нашите съюзници в Кувейт, кралство Саудитска Арабия, Катар, Оман и всички държави от Залива: Америка стои рамо до рамо с вас отново, за да отразим агресията и да възстановим мира. Желая ви щастие. — Гласът на Райън за пръв път от началото на речта му се промени забележимо, давайки изблик на чувствата му. — И успех!

Бойците в командната машина на дивизиона се гледаха в продължение на няколко секунди преди някой да проговори. Дори бяха успели да забравят присъствието на репортера. Най-младият, един ефрейтор, сведе поглед към разтрепераните си ръце и изрече клетвата си:

— Педалите ще си платят. Шибаните му педали ще си платят за всичко, момчета.

Четири въоръжени бронетранспортъра се носеха през пустинята с над шейсет километра в час. Избягнаха разнебитения път до «СТОРМ ТРАК» от страх, че ще станат обект на артилерийския огън, и това се оказа много разумна постъпка. Първата им гледка от целта беше един облак дим и прах, който се стелеше от антенната

конструкция. Едно от трите здания сякаш бе оцеляло, но гореше, и саудитският лейтенант, който водеше спасителния взвод, се зачуди дали въобще може да има оцелели. На север видя друг вид блясъци — хоризонталният пламък от дулото на танк измъкна от мрака хълмчета и ями там, където по залез си беше съвсем равно. Минута след това пламъците над «СТОРМ ТРАК» затихнаха донякъде и се изместиха към мястото, където танковете очевидно се мъчеха да спрат вражеските машини, нахлуващи в страната му. Офицерът благодари на Аллах, че спешната му задача се улеснява поне от това.

Четири бронетранспортъра си пробиха път сред рухналите антени към разрушения комплекс, после задните им люкове се отвориха и войниците наскачаха да огледат наоколо. Тук бяха работили тридесет мъже и жени. Откриха деветима незасегнати и петима ранени. Претърсването на района отне пет минути, но не откриха повече оцелели, а моментът съвсем не беше подходящ да се погрижат за останките на мъртвите. Машините тръгнаха обратно към батальонния команден пункт, където чакаха хеликоптери, за да откарат американците.

Това, което изуми саудитския танков командир, беше, че все пак бяха успели да ги изненадат. Той знаеше, че по-голямата част от армията на страната му е разположена на триста километра на изток. Но врагът беше тук и напредваше на юг. Явно нямаха намерение да нападат Кувейт, поне засега. Това стана съвършено очевидно, когато първите танкове на ОИР се появиха в термичния му прицел извън обсега му на стрелба, защото му бяха заповядали да не се приближава прекалено много до граничната линия. Младият офицер не знаеше какво да прави. При нормални условия армията работеше под плътен контрол от страна на командването, така че той радира за инструкции. Но в момента батальонният му командир си имаше достатъчно грижи, собствените му петдесет и четири танка и други бойни машини бяха пръснати на фронт с ширина над трийсет километра, бяха обстрелвани с непряк артилерийски огън и много от тях докладваха за вражески танкове, пресичащи границата, следвани от моторизирани пехотни подразделения.

Офицерът реши, че трябва да направи нещо, така че заповяда на танковете си да потеглят напред, за да посрещнат врага. На разстояние три хиляди метра от противника танковете му откриха огън, като първите четиринадесет изстрела поразиха осем вражески танка, съвсем не лошо постижение за военнослужещи с непълнен работен ден, помисли той, вземайки решение да остане и да се бие на място, защитавайки родната си земя срещу нашественика. Четиринадесетте му танка бяха пръснати на една линия, дълга три километра. Защитимо разположение, но за съжаление стационарно, а по средата на тази линия той беше прекалено ангажиран с това, което ставаше пред него. Вторият залп унищожи още шест танка, но в този момент един от танковете му беше ударен и избухна в пламъци. В позицията му вече имаше дупка, и той трябваше да направи нещо.

Точно в този момент се разнесе първият залп с противотанкови снаряди, изстрелян от ракетните установки, разположени върху пехотните бронетранспортъри, следващи танковете. Машините му започнаха да понасят удари. Макар че тези снаряди не можеха да пробият челната броня, те късаха веригите, унищожаваха двигателите на танковете му и разрушаваха противопожарните им системи. Вече половината от танковете му горяха и беше време да сменят позицията си. Четири танка се придвижиха на два километра на юг, а капитанът остана с другите три и успя да унищожи още един танк преди да потегли и той, но една ракета удари задната част на купола и взриви боеприпасите. Останала без командира си, ротата продължи да се бие още трийсет минути, като отново се изтегли назад, докато накрая трите оцелели танка подкараха на юг със скорост петдесет километра в час, търсейки батальонния команден пост.

Той обаче вече не беше там, където го бяха оставили. Постът беше локализиран по радиообмена си и обстрелян от цяла бригада артилерия в неподготвената си позиция точно когато оцелелите от «СТОРМ ТРАК» пристигнаха с разузнавателния взвод. В първия час на Втората война за Персийския залив в защитната линия на саудитската армия беше образуван пробив широк петдесет километра, с което пътят на нашествениците към Рияд беше напълно открит. Цената, която беше платило Войнството на Бога за това, беше половин бригада. Висока цена, но пък те бяха готови да я платят.

Атакуващата страна винаги разполага с предимство. Това беше добре известно на Дигс, но работата на командира беше да създаде порядък от хаоса, като използва първото, за да всее второто сред редиците на врага. След унищожаването на «СТОРМ ТРАК» Дигс бе лишен временно от възможността да използва «хищниците» и трябваше да се оправи някак. Збб-о авиокрило беше разположено без въздушния радар Дж-СТАРС, способен да следи придвижванията на сухоземните войски. Във въздуха се намираха два самолета Е-2В АУАКС, като всеки имаше охрана от по четири изстребителя. Двайсет изстребителя на ОИР излетяха към тези цели.

— Нашите войски са на територията на кралството — докладва шефът на разузнаването. — Срещат съпротива, но продължават напред. Американският шпионски пост е унищожен.

Новините изобщо не зарадваха Даряеи.

— Откъде са научили... откъде са научили?

Шефът на разузнаването се боеше да запита кой и какво е научил. Така че реши да прескочи въпроса.

— Това няма значение. След два дни сме в Рияд и тогава вече нищо няма значение.

— Какво знаем за болестта в Америка? Защо няма повече болни? Как са могли да изпратят войски?

— Това вече не ми е известно.

— Какво знаеш тогава?

— Изглежда, че американците имат един полк в Кувейт и още един в Кралството, и трети, който разтоварва въоръжението си от корабите — онези, които индийците не спряха — в Дхаран.

— Тогава атакувайте ги! — Махмуд Хаджи беше на косъм да изкрещи. Беше побеснял от наглостта на този американец, който си позволяваше да се обръща към него с малкото му име и то така, че хората му можеха да видят и чуят... и да повярват?

— Нашите военновъздушни сили са ангажирани на север. Там е най-важното място. Всяко изтегляне на сили оттам ще бъде загуба на време.

— Тогава използвайте ракети!

— Ще се погрижа.

Командващият саудитската 4-та бригада беше известен, че може да очаква най-много отвличаща вниманието атака в района си и трябва да е готов да контраатакува ОИР веднага след началото на масираната атака в Кувейт. Също като много генерали в историята, той бе направил грешката да се довери прекалено много на разузнаването си. Той разполагаше с три механизирани батальона, всеки покриващ сектор с ширина петдесет километра и с пролуки от десет до петнайсет километра между тях. При една офанзивна роля това щеше да е гъвкаво разположение, способно да порази вражеския фланг, но ранната загуба на разположения му по средата батальон бе разкъсала силите му на две, поставяйки му почти невъзможната задача да командва така разпокъсаните части, а той задълбочи грешката си, като се придвижи напред, вместо да се оттегли. Просто не прецени факта, че само на сто и петдесет километра зад гърба му се намира Военният град на крал Халид, където да се реорганизира за една наистина добра контраофанзива, вместо да импровизира така.

Атаката на ОИР беше базирана на модела, усъвършенстван от съветската армия през седемдесетте години. Първоначалната фаза на пробив се изпълняваше от една тежка бригада, врязваща се напред под прикритието на масирана артилерийска подкрепа. Елиминирането на «СТОРМ ТРАК» бе замислено още от самото начало. Той и «ПАЛМ БОУЛ» — противникът знаеше дори и кодовите им наименования — бяха очите на вражеската командна структура. Спътниците бяха недосегаеми за тях, но наземно базираните постове за събиране на разузнавателна информация бяха достъпна плячка. Както и очакваха, американците бяха успели да разположат известни бойни части, но не много, а половината от тях щяха да се окажат самолети, които можеха да използват само през деня. Както и при Съветите, които бяха написали книгата как да стигнат до Бискайския залив, ОИР щяха да завземат крайбрежието, заменяйки многобройни жертви срещу време, за да постигнат политическите си цели преди потенциалният им враг да успее да разгърне напълно силите си. Ако саудитите мислеха, че Даряеи ламти за нефта им, това си беше тяхна работа. Обаче кралската фамилия и правителството бяха в Рияд. Армията на Обединената

ислямска република рискуваше левия си фланг, но ключът тук се казваше скорост, а ключът за постигането на скоростта беше бързото елиминиране на 4-та саудитска бригада.

Дигс изведнъж проумя какво ги бе сполетяло. Той самият го беше правил на иракчаните през 1991 година. Беше го правил и на израелците преди две години като командир на полка «Бъфало». Също така бе командвал и Националния тренировъчен център. Сега видя какво е да си от другата страна. Нещата се случваха прекалено бързо. Саудитите по-скоро реагираха, отколкото мислеха, виждаха размерите на кризата, но не и точните ѝ измерения, и бяха полупарализирани от скоростта на главоломно развиващите се събития.

— Накарайте 4-та бригада да се изтегли тридесет километра — каза спокойно Дигс. — Имате достатъчно пространство за маневриране.

— Ще ги спрем! — заяви саудитският командир.

— Генерале, правите грешка. Подлагате на риск бригадата, когато не е необходимо. Можете да си възвърнете загубено пространство. Но загубено време и хора не се връщат.

Но той не искаше да слуша, а Дигс нямаше достатъчно звезди на яката, за да говори с по-голяма настойчивост. «Още един ден — помисли той, — да имаше само още един дяволски ден.»

Батальонът на 4-та бригада, разположен най-източно, не помръдна от позицията си и загина почти целият. Ударните хеликоптери на ОИР вече се бяха включили в атаката и макар саудитите да стреляха добре, невъзможността да маневрират ги беше осъдила. Осъществяването на тази бойна задача струваше на Войнството на Бога още една бригада, но в края на задачата пробивът на саудитската защитна линия се беше разширил вече до сто и десет километра.

Забелязаха го с повече изненада, отколкото следваше. Един спътник от програмата към системата за оказване поддръжка на

отбраната над Индийския океан забеляза блясък от изстрелване на ракета. Новината стигна до Сънивейл, Калифорния, а оттам до Дхаран. Всичко това се беше случвало и преди, но не и с ракети, изстрелвани от Иран. Корабите бяха разтоварени само наполовина. Войната бе започнала едва преди четири часа, когато първата ракета «Скъд» излетя от подвижната си установка и се насочи към юг.

— А сега какво? — попита Райън.

— Сега ще видите защо кръстосвачите са все още там — отвърна Джексън.

Едва ли беше необходимо предупреждение за нападение. Трите кръстосвача, плюс «Джоунс», въртяха радарите си и засякоха ракетата отдалеко. Националните гвардейци, които измъкваха верижните транспортъори, проследиха огнените следи на ракетите «земя-въздух» в небето. Три кратки експлозии и това беше всичко. Но войниците изпълниха с още по-голямо настървение разтоварването на танковете си.

На борда на «Анцио» капитан Кемпър видя как следата изчезна от екрана на радара. Това беше другото нещо, в което ЕГИДА ги биваше много, макар че да стои под обстрел не беше точно представата му за приятно забавление.

60.

ОПЕРАЦИЯ «БЪФОРД»

Шест часа след първия артилерийски бараж вражеските намерения вече бяха повече от ясни. Бяха необходими докладите от разузнавателните полети на хеликоптерите, за да се очертае първоначалната картина, но окончателния щрих нанесоха спътниковите фотографии. Мариън Дигс беше наясно с историческите прецеденти. Когато френското висше командване подразбрало за германския план «Шлифен» преди началото на Първата световна война, реакцията им била «Толкова по-добре за нас!» Нападението бе спряло буквално пред вратите на Париж. През 1940 година Върховното командване посрещнало първоначалните новини за следващото германско нападение с усмивки — а то завършило чак на френско-испанската граница. Проблемът беше там, че хората обикновено оставаха предани на идеите си много повече, отколкото на съпругите си — и тази тенденция беше универсална. Вече минаваше полунощ, когато саудитите проумяха, че основните сили на армията им се намират съвсем не там, където би следвало, и че съединенията, бранещи западната граница, са прегазени от враг, който е или прекалено умен, или прекалено тъп, за да направи онова, което бяха очаквали от него. Те трябваше да водят битка или да маневрират, което ги свари напълно неподготвени. Войските на ОИР се стремяха на всяка цена да овладеят Военния град на крал Халид. В този пункт щеше да се развихри сражение, след което врагът щеше да има избор: или да завие на изток към Персийския залив — и нефтените полета — като по този начин обгради в капан съюзническите войски; или да продължи на юг към Рияд, за да нанесе политически нокаут и да спечели войната. Така или иначе, това не беше лош план, помисли Дигс. Ако успееш да го осъществят, разбира се. Техният проблем беше същият като на саудитите, между впрочем. Те имаха план и го мислеха за много добър. Рано или късно всеки допускаше тази грешка и ключът да бъдеш на страната на победителите беше да знаеш какво можеш да направиш и

какво не. Този враг още не знаеше частта «какво не може». Нямаше смисъл да му се напомня за това; беше прекалено рано.

Райън говореше по телефона с приятеля си в Рияд.

— Имам картината, Али — увери го президентът.

— Ситуацията е много сериозна.

— Слънцето скоро ще изгрее, а вие разполагате с пространство, което можете да замените за време. Този номер е успявал и преди.

— А вашите сили какво ще направят?

— Не се безпокой, няма да се изтеглят.

— Тази война започна зле за обединените ни сили — говореше Том Донър, излъчван на живо по нощните новини на Ен Би Си. — Поне така чуваме. Обединените армии на Ирак и Иран пробиха саудитските отбранителни линии на запад от Кувейт и се движат на юг. Аз съм тук с войниците на 11-и бронетанков полк «Блек Хорс». Това е сержант Брайън Хътчинсън от Сиракуза, Ню Йорк. Сержант, какво мислите за ситуацията?

— Както виждате, въпреки лошите новини, войниците са готови — дори изпитват нетърпение — да се срещнат с врага.

Командващият саудитските въоръжени сили затвори телефона — току-що бе разговарял с краля, — после се обърна към Дигс.

— Какво препоръчвате?

— Като за начало, мисля, че трябва да придвижим на запад 5-а и 2-ра бригади.

— Но това ще остави Рияд беззащитен!

— Не, генерале, в действителност не е така.

— Трябва веднага да контраатакуваме!

— Генерале, още не се налага — каза му Дигс, без да вдига поглед от картата. 10-и полк със сигурност се намираше на интересна позиция... Той вдигна поглед. — Сър, чували ли сте някога анекдота за стария и младия бик? — Дигс продължи с един от любимите си

анекдоти и само след няколко секунди старшите саудитски командири закимаха енергично.

— Ето, виждате ли, дори и американската телевизия твърди, че успехът е на наша страна — каза шефът на разузнаването.

Командващият военновъздушните сили на ОИР не беше толкова бодър. За изминалия ден бяха загубили тридесет изстребители, срещу може би два саудитски. Планът им да се промъкнат и да унищожат самолета АУАКС, който определено накланяше везните във въздушното пространство към съюзниците, бе претърпял пълен провал и им бе струвал загубата на най-добре обучените пилоти. Добрата новина все пак беше, че врагът не притежаваше нужните за завоюването на страната му самолети. Сега от Иран излизаха още сухопътни сили и се съсредоточаваха срещу Кувейт от север.

Срещу Дхаран бяха изстреляни общо петнадесет ракети «Скъд». Вероятността да улучат КОМЕДИЯ беше много малка и всичките бяха или прехванати и унищожени, или, в повечето случаи, бяха паднали в морето сред трясъци и фойерверки, без да причинят никаква вреда. Последният товар — на този етап главно камиони — вече беше на кея. Грег Кемпър свали бинокъла, с който наблюдаваше потеглящата колона. Накъде отиваха, той не знаеше. Но подозираше, че на петте хиляди национални гвардейци от Северна Каролина им е писнало и че вече са бесни да правят нещо, каквото и да е то.

Едингтън вече беше стигнал южната страна на ВГКХ с бригадния си състав. Бойната му единица «Уулфпак» вероятно нямаше да успее да стигне навреме, за да се включи в битката, така че той ги насочи към Ал Артавия, едно от онези места, които понякога стават важни в историята, защото пътищата водят натам. Не беше сигурен дали това щеше да се случи и тук, макар и да си спомняше, че Гетисбърг е било място, където Боби Лий се е надявал да снабди войниците си с обувки. Докато хората му си вършеха работата, полковникът запали пура и излезе, за да види току-що пристигналите

две роти. Военната полиция вече ги разпределяше по набързо оформените защитни позиции. Над главата му профучаха изстребители. Американски F-15. Добре, врагът щеше да има много приятни изживявания.

— Господин полковник! — извика един главен сержант, командир на танк «Брадли», от люка си и спря машината. Едингтън се покачи при него.

— Как са всички?

— Готови сме и за разходка из ада, сър. Къде са те? — попита сержантът, смъквайки покритите с прах предпазни очила.

Едингтън му посочи.

— На около сто и петдесет километра натам, по този път. Как се чувстват войниците, сержант?

— Колко можем да изтребим преди да ни накарат да спрем, сър?

— Ако е танк, унищожете го. Ако е бронетранспортър, унищожете го. Ако е камион, унищожете го. Ако е на юг от защитния насип и държи оръжие, унищожете го. Но правилата за убийството на хора, които не оказват съпротива, са много сериозни. Не можем да ги нарушаваме. Това е важно.

— Това ни е достатъчно, полковник.

— Не поемайте прекалени рискове с вземането на пленници все пак.

— Няма, сър — обеща командирът на танка. — Няма да поема никакви рискове.

Законите на геометрията изкараха «Блек Хорс» най-отпред. Полковник Хам бе издал команда да напредват в редица, 1-ви, 2-ри и 3-ти дивизион подредени в линия от юг на север, като всеки покриваше фронт с ширина трийсет километра. 4-ти (авиационен) дивизион държеше в запас, като само няколко разузнавателни хеликоптера опипваха почвата напред, докато сухоземните елементи от батальона за поддръжка напредваха, за да издигнат една предварителна база в пункт, който предните му части още не бяха достигнали. Хам беше в своя команден танк M4 — наречен естествено «Звездни войни».

Информационната система за връзка между танковете започваше да се разгъва в реална тактическа обстановка. Армията работеше с нея

вече от пет години, но до този момент тя не беше пробвана в битка и Ал Хам беше изпълнен с доволство, че ще е първият, който ще провери колко струва. Командните екрани в М4 показваха всичко. Всеки отделен танк и бойна машина беше едновременно и източник, и получател на информация. Тя започваше с информирането на всички къде са разположени всички приятелски бойни сили с точност до метър — това трябваше да предотврати всякакви нападения върху своите. С едно докосване на превключвателя Хам знаеше разположението на всяка бойна машина, с която разполагаше, обозначена върху карта, показваща терена до най-малките подробности. След време той щеше да има подобна точна картина и на вражеските разположения, а след като знаеше къде се намира всеки, и свой, и чужд, идваше изборът и на собствени позиции. Саудитските 2-ра и 5-а бригади бяха на северозапад от него и се придвижваха от кувейтската гранична област. Той разполагаше с около сто и петдесет километра преди да почне да се тревожи за сблъсък с противника и четирите часа ход напред щяха да послужат за установяването на контрол върху бойните му части. Беше нещо като тренировъчна задача, която беше длъжен да изпълни, защото грешките на бойното поле, колкото и дребни да са, струват скъпо.

Причината, поради която оцелелите от 4-та саудитска бригада бяха успели да спечелят време и пространство, за да се реорганизират и попълнят боеприпасите и горивото си, беше, че Войнството на Бога беше принудено да направи същото. Влекачите зареждаха от цистерните, които бяха следвали бойните машини. Процесът продължи четири часа. До този момент бригадните и дивизионните командири бяха доволни. Изоставаха само с десет километра от планираното — плановете винаги са прекалено оптимистични — и с един час във времето. Зареждането с гориво протече също почти по план. Те бяха съкрушили първоначалната съпротива, понасяйки повече загуби, отколкото бяха очаквали, но така или иначе бяха съкрушили врага си. Войниците бяха уморени, но това беше в реда на нещата, и времето за зареждане с гориво им позволи да подремнат. С приближаването на зората Войнството на Бога запали дизеловите двигатели и възобнови похода си на юг.

Първите битки този ден щяха да бъдат въздушни. Обединените военновъздушни сили започнаха да излитат масово точно след четири от базите в южната част на кралството. Първата редица самолети бяха Ф-15 Ийгъл и се присъединиха към трите циркулиращи Е-3В АУАКС, разположени на изток и запад от Рияд. Изстребителите на ОИР също излетяха, все още под управлението на наземни радарни станции, разположени на територията на бившия Ирак. Битката започна с нещо като танц между две групи танцьори. И двете страни искаха да разберат къде се намират установките с ракети «земя-въздух» на вражеската страна. Постепенно ставаше ясно, че и двете страни разполагат с ракетен пояс, зад който да се укриват, но и в двата случая първоначалните битки щяха да се водят на една електронна ничия земя. Първият ход беше направен чрез излитането на звена от по четири изстребителя от 390-а изстребителна ескадрила «Уайлд Боорс» (Глиганите). Предупредени от своя контролен самолет, че една формация на ОИР е взела курс на изток, «Ийгълите» завиха на запад и се стрелнаха през празното пространство, като обърнаха курса към морето, последвани от останалите. Американците очакваха да спечелят, и така и стана. Изстребителите на ОИР — в действителност ирански F-4, останали от времето на шаха — бяха спипани съвсем неподготвени. Предупредени от наземните си щурмани, те обърнаха обратно, но проблемът им беше по-сложен от конкретната тактическа ситуация. Те бяха очаквали някаква бойна схема, при която едната страна щеше да изстреля ракети, а другата щеше да ги избегне, като после се върне и изстреля собствените си в един стил на сблъсък, закостенял като средновековен рицарски турнир. Никой не им беше казал, че американският враг не е обучаван да воюва по този начин.

Американците стреляха първи, всеки по една управляема ракета, което им позволяваше да се оттеглят, след като ги бяха изстреляли. Те обаче не постъпиха така, а се вклиниха зад тях, следвайки едновременно и доктрината си, и наклонностите си след десетчасов размисъл върху онова, което президентът им беше съобщил по радиото. Сега всичко беше на лична основа и първата група американски изстребители продължи да се сближава с първата група

цели. Три от четирите цели бяха унищожени, страшно изненадани от ракетата, която американските пилоти бяха кръстили Сламър^[1].

Четвъртата цел успя да се измъкне, благослови късмета си и зави обратно, за да изстреля собствените си ракети, но внезапно видя върху радарния си екран, че на по-малко от петнадесет километра има изстребител. Това накара иранския пилот да дръпне щурвала и да завие на юг, което се оказа грешка, защото американецът намали рязко скоростта и застана в опашката му. Искаше позиция, от която да разстреля собственоръчно врага, и се залепи зад противниковия самолет. След петнадесет секунди F-4 изпълни целия екран на прицела.

— Фокс-Три, Фокс-Три, стрелям!

Втора четворка «Ийгъл» се появи в района на битката, преследвайки собствените си цели. Наземните ръководители на полетите на ОИР бяха смаяни от скоростта, с която губеха машини и хора, и заповядаха на изстребителите си да се насочат срещу приближаващите се американци и да изстрелят радарно насочваните си ракети с голям радиус на действие — но дори и тогава американците не побягнаха, за да ги избегнат, както се очакваше. Вместо това тактиката им се състоеше да изпълнят завои под прав ъгъл към земята и да поддържат равна дистанция със стрелящия самолет. Това разстройваше доплеровия ефект за радарите на изстребителите и изпрати ракетите им в хаотични, неориентирани курсове. После американците завиха, всеки си избра по една цел и стреляха от петнайсет километра, докато през това време изстребителите на ОИР се опитваха да захванат повторно целите си и да изстрелят поредната ракета. Предупредени, че във въздуха са се появили още ракети, вражеските изстребители опитаха да завият и да избягат, но бяха прекалено вътре в радиуса на действие на ракетите и бяха унищожени.

— Хей, педал, тук е Бронко — обади се глас на английски по канала за връзка на ОИР. — Дай нещо за допълнително. Много беше вкусно, да знаеш. Ще ви пръснем задниците на всички! — Той превключи каналите на Скай-Едно. — Рейзърбек Лед, има ли още работа, край?

— Във вашия сектор не, поддържай готовност.

— Разбрано. — Полковникът, който командваше 390-и авиополк, направи страничен завои, като гледаше към земята да зърне някъде

големи масиви от танкове, и за пръв път в живота си изпита желание да бъде бомбардировач вместо прехващач. Полковник Уинтърс беше от Ню Йорк. Там имаше епидемия, а тук той воюваше срещу тези, които я бяха причинили. — Рейзърбек, Лед, всички да се подредят след мен. — После провери състоянието на горивото си. Трябваше скоро да зарежда.

След това се появиха «Страйк Ийгъл» от 391-ви полк, съпроводжани от екипираните с ракети ХАРМ F-16. По-малките едноместни изстребители закръжиха с включени апаратури за засичане на противника, като душеха за мобилни установки с ракети «земя-въздух».

«Хищниците» работеха по същия въпрос. Три бяха катастрофирали със загубата на наземния си контрол в «СТОРМ ТРАК» и в разузнавателното отразяване на обстановката се образува дупка. На театъра на бойните действия оставаха само десет. Четири от тях бяха във въздуха и летяха на две хиляди и петстотин метра височина, почти невидими над напредващите дивизии. Войските на ОИР разчитаха най-вече на механизиранията си артилерия. В момента те се подготвяха за следващата голяма атака, подредени зад две механизирани бригади, готови всеки момент да направят скок към Военния град на крал Халид. Един «хищник» се натъкна на група от шест батареи. Информацията веднага постъпи в сборния пункт, откъдето беше подадена на АУАКС и обратно долу, на шестнайсетте «Страйк Ийгъл» от 391-ви полк.

Саудитската формация чакаше напрегнато. Четирийсет и четирите бойни машини бяха пръснати по протежение на осем километра, максималната ширина, на която се бе осмелил командващият ги майор. Един приближаващ писък в небето накара бойците му да се скрият в машините, когато снарядите започнаха да удрят пред позицията му. Първоначалният обстрел продължи три минути, като попаденията на снарядите напредваха към местата, където бяха разположени танковете му.

— Наближаваме! — извика командирът. Врагът очевидно очакваше първата атака да е срещу предните му танкове, където се намираха установките с ракети «земя-въздух». Трите звена се разделиха, после се пръснаха по двойки и снижиха до хиляда и двеста метра, оставяйки димящи следи. Оръдейните батареи бяха подредени прегледно, в редици, снарядите бяха отделени на сто метра настрани, заедно с влекачите им. «Точно като по учебник» — помисли си полковник Стив Берман и изсипа минибомбите.

— Хубава гледка. — Надолу летяха два контейнера муниции БЛУ-97 с комбиниран ефект, общо над четиристотин минибомби с размери на топки за софтбоул. Първата батарея беше буквално изравнена със земята, експлозии избухнаха и от камионите с боеприпаси.

— Следващите, моля. — Пилотът форсира изтребителя в рязък десен завой. Оръжейният оператор го повика обратно към следващата батарея, после той забеляза...

— Противосамолетна батарея в десети квадрат. — Това се оказа подвижна установка с противосамолетни ракети ЗСУ-23, чиито четири оръдия започнаха да стрелят с трасиращи снаряди. — Пускам им едно бонбонче.

Танцът със смъртта трая само няколко секунди. «Ийгълът» избягна огъня и изстреля ракета «Мавърик», която унищожи оръдейната установка. После пилотът се насочи към следващата батарея гаубици.

«Също като «Ред Флаг»» — мярна се за миг в съзнанието на пилота. Той беше воювал тук през 1991 година като капитан и бе унищожавал цели, но основно си бе прекарвал времето в проследяването и унищожаването на ракети «Скъд». Опитът от битката в реални условия никога не бе достигал до нивото на бойната практика при насочване на снарядите и ракетите на максимални разстояния във военновъздушната база «Нелис». Сега обаче това бе станало. Той търсеше цели в реално време, и за разлика от тренировките в «Нелис», отдолу стреляха срещу него с истински снаряди. Е, той също им пускаше истински бомбички. Огънят от земята се усили, докато той се насочваше към следващото скупчване на цели.

На сто метра пред позицията му в пустинята се изсипаха още двайсет или трийсет снаряда. След трийсет секунди паднаха още десет. Трийсет секунди по-късно само три. На хоризонта, доста зад първия ред танкове, се вдигаха облаци прах, разнесе се далечен тътен. След няколко секунди нещата се изясниха. Появиха се зелено боядисани изстребителни, устремили се на юг. Бяха приятелски, прецени той по очертанията им. После се появи още един, който влачеше подир себе си димен шлейф, след миг се преобърна и две точки се стрелнаха от него, превръщайки се в парашути, които се приземиха на километър зад позицията му. Изстребителят рухна на земята и избухна в огромна експлозия. Майорът изпрати един транспортъор да докара летците, после прехвърли вниманието си върху танковете, които все още бяха извън обсега на стрелбата му.

По дяволите! Това все пак си беше като «Ред Флаг», само с тая разлика, че тази нощ той нямаше да разказва богато украсените си истории в офицерския клуб и да се промъква в Лас Вегас за някое шоу и известно време в казиното. При третия си заход се бе озовал сред преграден огън и самолетът му бе пострадал прекалено силно, за да го върне при своите. Още не се беше освободил от парашута, когато видя един транспортъор да се приближава към него и се зачуди чий ли е. Миг по-късно въздъхна облекчено. Беше саудитски.

Машината ги откара до нещо, което предположи, че е командният пост. Пред позицията продължаваха да падат снаряди, но прицелът на противника се бе влошил и сега снарядите падаха на петстотин метра от предната линия.

— Кой сте вие? — попита Стив Берман.

— Майор Абдула. — Офицерът дори козирува.

— Предполагам, че вие сте момчетата, на които ни пратиха да помогнем. Поразчухкахме здравата артилерията им, но някакво копеле успя да ме свали. Можете ли да ни осигурите някакъв хеликоптер?

— Ще опитам. Ранен ли сте?

— Аз не. Операторът ми е с изкълчено коляно. Не бихме отказали да пийнем нещо, между впрочем.

Майор Абдула му връчи манерката си.

— След малко ще има нападение.

— Имате ли нещо против, ако погледам? — запита Берман.

На сто и петдесет километра на юг от тях бригадата на Едингтън още продължаваше да се сформира. Той разполагаше с един почти непокътнат батальон и го изпрати на трийсет и пет километра напред, вляво и вдясно от пътя за ВГКХ, за да прикрива останалите му сили, докато те пристигат по пътя от Дхаран. За нещастие артилерията му се беше разтоварила последна и щеше да дойде най-рано след четири часа. Нищо обаче не можеше да се направи. С пристигането на подразделенията той първо ги разпращаше по сборните райони, където можеха да напълнят догоре резервоарите на танковете си. Целият този процес отнемаше приблизително по час на рота. Вторият му батальон беше почти готов за потегляне. Той щеше да го изпрати на запад от пътя, с което щеше да позволи на първия да се придвижи странично на изток, и да удвои предната група за прикритие. Трудно беше да се обяснява на хората, че печеленето на битките има повече общо с управлението на придвижването, отколкото с убиването на хора. Придвижването, плюс събирането на информация. Групата му бригадно разузнаване току-що бе започнала да се настройва и да събира точна информация от Рияд. Водещият му батальон разполагаше с разузнавателен екран от «Хамъри» и танкове «Брадли» на петнайсет километра пред главните сили, всички окопани колкото се може по-надълбоко. Войниците оглеждаха пустинята с бинокли, но досега нямаше нищо особено. Е, толкова по-добре, реши Едингтън. Той разполагаше с време да се подготви, а времето беше най-ценното нещо, на което един войник може да се надява.

— Лобо-Шест, тук Уулфпак-Шест, край.

— Лобо-Шест слуша.

— Тук Уулфпак-Шест-Актуал. Уайтфанг в момента се придвижва. След час ще се появят от лявата ви страна. Можете да започвате странично придвижване, щом заемат позиция. Край.

— Господин полковник! — обади се в същия миг майорът, който ръководеше разузнавателната секция. — Имаме информация за вас.

— Най-последно!

Артилерийският огън продължи с още няколко снаряда, които се пръснаха вдясно от пресъхналото речно корито. Това беше първият опит на полковник Берман в наземните сражения и той откри, че никак не му допадат. То също така обясняваше защо танковете и бронетранспортърите са толкова разпръснати, което отначало му се бе сторило много странно. Един снаряд попадна на стотина метра от танка, зад който се криеха американецът и майор Абдула, за техен късмет откъм защитената страна. И двамата отчетливо чуха звънките рикошети на отскачащите от боядисаната в кафяво броня.

— Не е майтап — забеляза Берман и тръсна глава да прогони пищенето от ушите си.

— Благодаря ви, че сте се разправили с останалите им оръдия. Иначе щеше да е още по-страшно — каза Абдула. Гледаше през бинокъла си. Напредващите Т-80 на ОИР още не бяха стигнали трите хиляди метра дистанция от линията им и все още не бяха забелязали заровените в земята танкове М1А2.

— От колко време сте в сражение?

— Започнахме вчера точно подир залез-слънце. Това е всичко останало от 4-та бригада. — Признанието му никак не успокои Берман. Над главите им куполът на танка се завъртя леко наляво. По радиото на майора се чу кратка фраза и той отговори само с една дума — по-скоро крясък. В следващата секунда танкът вляво от тях отскочи назад и от главното оръдие изригна огън. Напук на всякаква логика, Берман надигна глава. В далечината видя колона от пушек и един излетял високо във въздуха купол.

— Господи! — викна Берман. — Я ми дайте за малко радиото!

— Скай-Едно, тук Тайгър Лед. Водим много напрегната битка тук! — Той даде координатите. — Можете ли да ни отделите малко помощ? Край.

— Тайгър, можете ли да удостоверите самоличността си?

— Не, по дяволите, шибаните ми кодове гръмнаха заедно със самолета ми. Предавам в открит текст. Говори полковник Стив Берман от Маунтийн Хоум. Здравата сме загазили, Скай. Преди петдесет

минути разпердушинихме цял куп иракска артилерия, а сега върху нас връхлитат танкове. Ако искате ми вярвайте, ако искате — не, но това е положението.

— На мен ми звучи съвсем като американец — замисли се един офицер.

— А ако се вгледате по-отблизо, техните танкове са кръгли отгоре и сочат на юг, а нашите са плоски отгоре и сочат на север, край. — Тази информация беше последвана от трясък на снаряд. — Тия оръдия не са никак приятни, да ви кажа право.

— И на мен така ми се струва — реши първият контролор. — Тайгър, стой така. Девъл-Лед, тук е Скай-Едно, имаме малко работа за вас...

Изобщо не беше по учебниците, но така се случва на война. Според канона всяко такова нападение трябваше да бъде предшествано от подробен разбор и сформирание на тактически самолети със специфични задачи, но в момента не разполагаха с достатъчно самолети за това, нито пък имаше време да се подбират специфични задачи. Скай-Едно изпрати една четворка F-16, скучаещи за малко действие «въздух-земя», а този момент изглеждаше съвсем подходящ за такава задача.

Напредващите танкове продължиха да стрелят, но това беше предварително изгубена игра срещу системите за управление на огъня, монтирани върху танковете «Абрамс» американско производство, а и саудитските им екипажи вече бяха изкарали следдипломна квалификация. Врагът започна да се оттегля. Първоначалният етап от битката бе продължил пет минути и бе струвал на ОИР двадесет танка, доколкото можеше да брои Берман, без никакви загуби за съюзниците. Може би не беше толкова зле в края на краищата.

Самолетите долетяха от запад, едва видими на десет километра височина, и започнаха да хвърлят бомбите Марк-82 в средата на вражеската формация.

— Брилянтно! — възкликна майор Абдула. Не можеха да кажат колко танка са ударени в резултат на бомбардировката, но сега хората му знаеха, че не са сами в тази битка. А това вече беше нещо съвсем друго.

Ако по улиците на Техеран въобще имаше някаква промяна, това бе, че бяха станали още по-зловещи. Кларк и Чавес (Клерк и Чехов, съответно) бяха най-удивени от мълчанието на хората. Мъжете бяха малко, тъй като запасът бе свикан да се подготви за влизане във войната, която новата им родина без особен ентузиазъм бе обявила след изпращането на войски от президента Райън.

Руснаците им бяха дали адреса на къщата на Даряеи и тяхната работа всъщност беше да го наблюдават, което беше лесно да се каже, но доста трудно за изпълнение по улиците на столицата на държавата, с която бяха във война. Особено след като вече бяха посещавали няколко пъти този град и бяха виждани от секретните служби. Усложненията се трупаха едно след друго.

Аятолахът живееше скромно. Поне така изглеждаше от две преки и половина. Домът му представляваше триетажна къща на една улица за средно заможни хора, по която изобщо не се виждаха никакви символи на властта, ако не се броеше очевидното присъствие на стражите на предните стъпала. След като се вгледаха по-внимателно, вече от двеста метра, двамата видяха и че хората избягват да минават от страната на къщата. Много обичан от народа си беше този аятолах, няма що.

— Кой още живее там? — попита Клерк руския резидент. Той работеше под прикритието на втори секретар на посолството и изпълняваше множество дипломатически функции, за да поддържа легендата си.

— Основно телохранителите му, така поне мислим. — Те седяха в едно кафене, пиеха кафето си и избягваха да гледат директно към сградата, която ги интересуваше. — Според нас сградите от всички страни на къщата са опразнени. Явно този божи човек се тревожи от някои аспекти на сигурността. Хората са притеснени и изплашени; дори ентузиазмът от присъединяването на Ирак вече избледнява. Виждате настроението им не по-зле от мен, Клерк. Тези хора са под контрол в продължение на почти цяло поколение. Ще започне да им писва. Вашият президент постъпи много мъдро, като обяви жестокостите, изпреварвайки нашия приятел. Шоковата терапия се

оказа много ефективна, поне така мисля. Вашият президент много ми харесва — добави той. — Също и на Сергей Николаевич.

— Сградата е достатъчно близо, Иван Сергеевич — каза спокойно Чавес. — Двеста метра, пряка видимост.

— Ами страничните поражения? — попита Джон.

— Вие, американците, сте много сантиментални хора — забеляза развеселен резидентът.

— Другарят Клерк винаги е бил мекосърдечен — потвърди Чавес.

Във военновъздушната база «Холоман» в Ню Мексико осем пилоти тъкмо изследваха кръвта си в болницата. Комплектите за тестване на вируса «Ебола» най-после започнаха да пристигат в огромни количества и първо отиваха право във военновъздушните сили. В съседната база бяха регистрирани няколко случая, в тяхната, за щастие, само два — един сержант и съпругата му. Новините за това вече кънтяха по цялата база и войниците, които и без това бяха достатъчно разгневени, се разяряваха още повече. Всички пилоти се оказаха здрави, но облекчението, което изпитаха, не беше само от това. Сега вече със сигурност знаеха, че могат да отлетят на място и да направят нещо. След това дойде редът на наземните екипажи. Те също дадоха отрицателни резултати и всички веднага се втурнаха към самолетите. Половината пилоти закопчаха коланите си в своите F-117 Найтхоук. Другите четирима се качиха на комбинирания транспортен самолет KC-10 за дългия полет до Саудитска Арабия заедно с наземните екипажи.

По собствената комуникационна мрежа на военновъздушните сили бе плъзнала новината, че 366-о авиокрило и ескадрилата F-16 от израелската база се справяли много добре, но всеки искаше да участва и войниците и женската част от базата «Холоман» щяха да предвождат втората вълна в зоната на сраженията.

— Да не му е избила чивията? — попита дипломатът. Той бе от служителите от руското разузнаване, поели ако не най-опасната, то поне най-деликатната част от разузнавателната мисия.

— Не можете да говорите по този начин за нашия водач — отвърна чиновникът от Министерството на външните работи.

— Много добре тогава, дава ли си вашият свят човек пълна сметка какво се случва, когато се използват оръжия за масово поразяване? — попита деликатно офицерът от разузнаването. Разбира се, че не си даваше, знаеха го добре и двамата. Никоя държава не бе посмяла да направи такова нещо през последните петдесет години.

— Може да е бил заблуден — предположи иранецът.

— Възможно е — съгласи се руснакът. Той обработваше този дипломат повече от година. — Светът обаче вече знае, че разполагате с тази възможност. Наистина колко мъдро от негова страна да долети на същия самолет, с който е бил пренесен вирусът! Той е направо луд за връзване. Вашата страна ще се превърне в парий...

— Не и ако успеем...

— Тъкмо напротив. Защото какво би станало, ако успеете? — попита руснакът и сам отговори: — Тогава целият свят ще се обърне срещу вас.

— Вярно ли е това? — запита висшият духовник.

— Напълно — увери го човекът от Москва. — Президентът Райън е човек на честта. Той беше наш враг през по-голямата част от живота си, и при това много опасен, но сега, след като между нашите две страни вече царува мир, той се превърна в наш приятел. Той е еднакво уважаван и от израелците, и от саудитите. Двамата с принц Али бин Шейх са много близки. Това е добре известно на всички. — Срещата между двамата ставаше в Ашхабад, столицата на Туркменистан, в опасна близост до иранската граница. — Запитайте се: «Защо президентът Райън каза онези неща за исляма?» Страната му беше нападната, детето му беше нападнато, самият той беше нападнат — но напада ли той религията ви, приятелю? Не, не го прави. Кой друг освен доблестен мъж би могъл да произнесе такива слова?

Мъжът от другата страна на масата кимна.

— Това е възможно. Какво искате от мен?

— Един прост въпрос. Вие сте човек, посветил се на Бога. Можете ли да не осъдите действията, предприети от ОИР?

— Отнемането на невинен живот е ненавистно за Аллах. Всеки го знае — отвърна с негодувание духовникът.

— Така е — кимна руснакът. — Ще рече, вие трябва да решите за себе си кое е по-важно за вас — политическата власт или вярата ви.

Това обаче не беше толкова просто за събеседника му.

— Какво ни предлагате в замяна? Аз трябва да се грижа за хората си. Вярата не може да се използва като оръжие срещу правоверните.

— Увеличена автономия, свободна търговия на стоките ви по целия свят, директни полети до чужди страни. Ние и американците ще ви помогнем да си уредите акредитиви от ислямските страни от Залива. Те не забравят такива актове на приятелство — увери той бъдещия ръководител на Туркменистан:

— Как може един верен на Бога човек да върши такива неща?

— Приятелю мой — той всъщност не му беше приятел, но така се говореше в такива случаи, — колко мъже са започвали да правят нещо доблестно и после са затъвали в корупция? И тогава какво бранят? Това е урок, който не бива да забравяме. Властта е смъртоносно нещо, най-смъртоносното от всички, които държим в земните си ръце. Вие трябва да решите за себе си. Какъв вид водач желаете да бъдете и каква искате да възприемат страната ви другите водачи? — Головка се отпусна в стола си и отпи от чая си. Каква грешка бе допускала страната му да не разбира религията — и ето какъв беше сега резултатът. Този мъж бе прегърнал религията си като опора срещу предишния режим, намирайки в нея утеха и ценности, които в политическата реалност на младежките му години бяха липсвали. Сега, след като благочестието му, известно на всички негови сънародници, го издигаше към политическата власт, дали щеше да остане онова, което беше, или щеше да се превърне в нещо друго? Председателят на РВС беше длъжен да разпознае опасността в момента и наблюдаваше как събеседникът му претърсва душата си — нещо, за което марксистката доктрина от младежките му години му бе казала, че не съществува.

— Нашата религия, нашата вяра, са от Бога, а не от убийства — каза духовникът. — Пророкът ни проповядва Свещена война, така е, но не учи да ставаме врагове на самите себе си. Ако Махмуд Хаджи не опровергае тези обвинения, аз не ще го защитавам, въпреки всичките

му обещания за пари. Бих искал да се срещна с този Райън, когато му дойде времето.

В 13:00 местно време картината вече започваше да се оформя. Съотношението продължаваше да е много неблагоприятно, с пет концентрирани дивизиона, изправени срещу многобройните противникови сили. Но с това все имаше начин да се оправи, помисли Дигс.

Малобройните саудитски сили северно от ВГКХ се бяха държали цели три часа, но сега вече бяха заплашени от обкръжение и трябваше да отстъпват въпреки желанията на саудитския генерален щаб. Дигс не знаеше дори името на хлапето, което ги бе командвало, но се надяваше да се запознаят по-късно. След две години подходящо обучение наистина можеше да излезе нещо от него.

По негово «предложение» Военният град на крал Халид беше евакуиран. Единственото нещо, от което го заболя, беше, че изключваха разузнавателните ресурси, особено екипите на «хищниците». Трябваше да се изтеглят до линията на «Уулфпак» на север от Ал Артавия.

Във всеки план има недостатъци. По всяка вероятност недоглеждания имаше и в плана, който бе съставил за операция «Бъфорд». Но той не успя да ги види, макар цели два часа да го оглежда най-внимателно.

— Съгласни ли сме, господа? — запита накрая Дигс. Всички присъстващи саудитски офицери бяха по-старши от него, но бяха принудени да се съгласят с логиката на предложението му. Не продумаха и дума повече, че оставяли военния град в ръцете на врага. Винаги можеха да го изградят наново.

Операция «Бъфорд» започна на залез-слънце.

[1] От slam (англ.) — разбивам на пух и прах. — Б.пр. ↑

61.

РЕЙДЪТ НА ГРИЪРСЪН

Гледката върху картата беше просто ужасяваща. И на най-неграмотния във военно отношение човек веднага всичко му ставаше ясно при това изобилие от дълги червени стрелки и къси сини. Картите от сутрешните предавания по телевизията не се различаваха особено от тези в Залата за извънредни ситуации, а коментарите — особено тези на «специалистите» — обясняваха колко лошо било това, че обединените американски и саудитски сили били превъзходани многократно в жива сила и техника, и колко лошо били разположени, обърнати с гръб към морето. Но това сега беше директно предаване от спътника.

— Научаваме за яростни въздушни битки на северозапад — казваше пред камерата Донър «някъде в Саудитска Арабия». — Но бойците от полка «Блек Хорс» още не са влизали в сражение. Не мога да кажа къде съм точно в момента — всъщност цялата работа е, че не знам. Дивизионите са спрели да заредят с гориво, истински Ниагарски водопад от гориво, както ме уверяват бойците. Но тяхното настроение си остава същото. Това са разгневени мъже — и жени от щаба на полка — добави той. — Не знам какво ще открием отвъд западния хоризонт. Мога само да кажа, че тези войници са обтегнати като струна до скъсване въпреки всички лоши новини, които идват от саудитското върховно командване. Врагът е някъде там, напредва на юг с голяма скорост и скоро след залез-слънце очакваме да се разрази сражение. Аз съм Том Донър от бойното поле, първи батальон на «Блек Хорс» — завърши репортажът.

— Стойката му никак не е лоша — коментира Райън. — Кога излиза това в ефира?

За щастие на всички заинтересувани, телевизионните връзки минаваха по военните канали, които се кодираха и контролираха. Още не му беше дошло времето ОИР да знае кой къде се намира. Негативният коментар за «загубата» на саудитската армия все пак

щеше да излезе в ефир. Тази новина, изтекла във Вашингтон, преднамерено бе оставена без коментар от страна на Пентагона. Джак малко се притесняваше, макар и да се забавляваше от мисълта, че една медия извършва дезинформация, без дори да е помолена за това.

— Тази вечер. Може би по-скоро — отвърна генерал Мики Мур.
— Залезът там настъпва след три часа.

«Уулфпак» от Първа бригада на Националната гвардия на Северна Каролина вече беше напълно сформиран. Едингтън се качи на един хеликоптер УН-60 Блек Хоук да огледа частите, разположени на предната линия. «Лобо», с първия си батальон «Форс» закачаше с левия си край пътя от Ал Артавия за Военния град на крал Халид. «Уайтфанг», вторият батальон, се беше разположил от западната част на шосето. «Койот», третият, беше в резерва, с ударната група, разтеглена на запад, защото смятаха, че оттам ще се покаже врагът. Артилерийският батальон бе разделен на две части, способни да прикриват и фланговете, и центъра. Въздушните сили не достигаха — само три хеликоптера за медицинско-евакуационни цели. Едингтън разполагаше и с една разузнавателна група, батальон за оперативно осигуряване, медицински персонал, военна полиция и всички останали необходими за една бригада подразделения. Пред разположените му най-отпред два батальона се намираше една разузнавателна част, чиято задача беше, първо, да докладва, и второ, да остави противника «без очи», когато те се появят. Помисли си дали да не помоли 11-и полк за някой хеликоптер, но знаеше какви задачи им е възложил Хам и щеше да е напълно безпредметно да го моли. Щеше да получава картината от тяхното разузнаване и това беше напълно достатъчно.

Предната линия танкове М1А2 и «Брадли» бе прикрита и окопана добре и над земята се подаваше най-много връхната част на купола, а в повечето случаи дори и тя не се виждаше; подаваше се само главата на командира. Танковете бяха разположени на не по-малко от триста метра един от друг — това ги правеше трудна цел при евентуален артилерийски обстрел или въздушна атака. Бяха му казали да не се тревожи за последната опасност, но той въпреки това се тревожеше. Подчинените му си знаеха работата, запасниците също. А истината беше, че тази задача беше преписана буква по буква от

учебниците, писани от Гудериан и практикувани от Ромел и всеки танков командир оттогава насам.

Оттеглянето започна с петнайсеткилометров скок при скорост над петдесет километра в час — достатъчно, за да изпревари артилерийския огън и за да изглежда като бягство, за което първоначално го взе Берман, докато не си спомни, че той самият се измъква от вражеския огън с поне петнайсет пъти по-голяма скорост. Караха с отворени горни люкове и Берман се изправи да погледне назад, покрай кафяво-черните фонтани на избухващите артилерийски снаряди. Никога не бе предполагал как може да изглежда една защитна позиция. Най-вече самотна, помисли той. Наброи някъде към петдесетина колони пушек — танкове, ударени от саудитската национална гвардия. Те може и да не се отнасяха сериозно към обучението — той беше подочул за такива неща, — но тази бойна формация бе удържала позиция срещу сила поне пет пъти по-голяма от самата нея и я бе задържала в продължение на три часа.

Не и без да плати съответната цена, разбира се. Той се обърна напред и изброи само петнадесет танка, плюс пет пехотни бронетранспортъора. Може би в облаците прах се криеха още машини. Вдигна поглед към нещо, което страшно искаше да се окаже приятелско небе.

Небето беше приятелско. Резултатът от въздушните двубои беше четиридесет свалени самолета на ОИР, всички във въздушни битки, срещу шест американски и саудитски, всички свалени с ракети «земя-въздух». Военновъздушните сили на противника не бяха способни да се преборят с предимството на радарните системи на обединените сили, но пък те не можеха да водят бойни действия нощем. Само една малка част, съставена от F-15Е Страйк Ийгъл беше наистина способна за полети при всякакви метеорологични условия (в авиацията нощта се счита за метеорологично условие). По оценка на разузнаването на ОИР обединените сили разполагаха с около двадесет такива самолета и не бяха в състояние да нанесат кой знае колко вреда. Напредващите дивизии спряха пред Военния град на крал Халид, за да заредят с

гориво и да попълнят боеприпасите си. Още един такъв скок, мислеха си командирите, и те щяха да стъпят в Рияд преди американците да успеят да се организират. Те все още владееха инициативата и бяха почти до целта си.

«ПАЛМ БОУЛ» следеше непрекъснато всичко това и подаваше всички засечени радиопредавания, но сега бе изправена пред заплаха от една иранска бронирана дивизия. Границата можеше да се прекоси и в двете посоки и кувейтското правителство направи правилното предположение, че въздържането от действия само ще влоши положението им. Това се оказа поредният случай, когато имаше нужда от поне още един ден, за да се изясни картината, но този път другата страна беше тази, която имаше нужда от допълнително време.

Ескадрилата, Четвърта от 10-и полк, излетя дващест минути след залез-слънце и взе курс на север. На границата пазеха няколко лекомоторизирани бойни части, които скоро трябваше да бъдат заменени от бойната част, която прекосяваше устието на Тигър и Ефрат. Двамата батальона на противника се оказаха странно неподготвени за нападение от нация, десет пъти по-малка от собствената им. През следващия час всичките дващест и шест «Апачи» от полк «Бъфало» щяха да ги преследват със снаряди и ракети, проправяйки път за кувейтската лекомоторизирана бригада, чиито разузнавателни машини се бяха пръснали ветрилообразно, за да търсят предните части на иранската бронирана дивизия. На пет километра зад тях се намиреше един батальон от тежки танкове, насочван от информацията, получена от разузнаването, и първата голяма изненада през нощта за ОИР беше груповият залп от дващест танка, последван две секунди по-късно от петнадесет поразени цели. Всичко си вървеше по реда. Системите за нощно виждане работеха. Оръдията стреляха. Бяха притиснали врага на несигурна почва и той нямаше къде да мърда.

В «ПАЛМ БОУЛ» майор Сабах слушаше разговорите по радиото — отново неща, преживявани от някой друг. Само една бригада от иранската 4-та бронирана дивизия бе успяла да се измъкне. Съвсем справедливо нещата се бяха обърнали в сравнение с онова, което бе сполетяло страната му на 1 август 1990 година. Три часа след залез-

слънце единственият достъпен за използване маршрут в северен Ирак беше напълно блокиран, а с него и лесното подсилване на Войнството на Бога. През нощта бомбите с лазерно насочване щяха да разрушат мостовете, за да бъде капанът абсолютно сигурен. Това беше една малка битка за малката нация на майор Сабах, но бе завършила с победа, допринасяща за подкрепата на съюзническите ѝ сили.

Първи корпус на ОИР до този момент беше стоял в резерва. Една от дивизиите му беше бившата иранска Първа бронирана, «Безсмъртните», съпроводена от друга бронирана дивизия, съставена главно от оцелелите офицери на Републиканската гвардия. Втори корпус бе осъществил пробива и напредваше към ВГКХ, макар да бе изгубил повече от една трета от бойната си мощ в сраженията. След като бе изпълнил тази задача, той се придвижи на изток, вляво, освобождавайки пътя за Първи корпус, все още непокътнат, ако не се брояха няколко въздушни атаки, и Трети корпус, също непокътнат. Втори корпус сега имаше за задача да пази фланга на напредващата войска от контраудари, които се очакваха откъм крайбрежието.

Предните части обкръжиха ВГКХ, изненадани, че не срещат никаква съпротива. Командирът на разузнавателния батальон изпрати части право в града, но те откриха, че на практика е безлюден — по-голямата част от жителите му бяха отпътували предния ден. Според командира това бе съвсем логично. Войнството на Бога напредваше и макар и да бе понесло няколко сериозни удара, саудитите не бяха в състояние да го спрат. Доволен, той продължи на юг, вече по-предпазливо. Някъде напред все трябваше да има противник.

Отделението военна полиция на Едингтън бе изпълнило задачата си да изведе хората на юг и извън зоната на бойните действия, но «Уулфпак» не можеше да скрие всичко. Части от саудитската военна полиция направляваха потока от хора и машини. В 21 часа местно време те минаха през рубежа на разузнавателните подразделения. По тяхно мнение след тях нямаше никой. Обаче грешаха.

С камионите в авангарда и бойните машини в ариергард майор Абдула се замисли дали да не заеме още една позиция, но не разполагаше с мощ да задържи за повече време врага, който го следваше по петите. Хората му бяха изтощени до смърт от двайсет и четири часовите сражения, а най-зле бяха водачите на танковете, които буквално заспиваха, ако не ги стреснеше крясъкът на командирите или трясъкът, с който машината им се блъскаше в нещо.

Машините се появиха като бели точки върху инфрачервените индикатори. Едингтън знаеше, че някъде из вътрешността трябва да има разсеяни саудитски танкове, и беше предупредил разузнавателните си подразделения да ги очакват, но едва вечерта, когато излетяха «хищниците», се увери в това. Отличителният плосък покрив на М1А2 се открояваше особено ясно през термовизионната система, но дори и в този случай оставаше вероятността танковете да са били пленени и поставени под контрола на врага.

Войниците запалиха напоени с химикали факли, нахвърляха ги по пътя и камионите спряха почти върху тях. Неколцината саудитски офицери, придадени за връзка към «Уулфпак», удостовериха самоличността им и им махнаха да продължават на юг. Майор Абдула, който пристигна на рубежа десет минути по-късно, скочи от командния си танк заедно с полковник Берман.

— Идват — каза Берман. — Да ви кажа, моят приятел, ей този, имаше страшно тежък ден.

Саудитският майор беше на ръба на колапса, но отдаде чест и после показа на картата на «Хуутаул» — разузнавателния отряд, и съобщи това, което знаеше.

— Трябва да ги спрем — заключи той.

— Майоре, защо не продължите още петнайсет километра? Ще видите най-голямата пътна блокада, която можете да си представите. Добра работа си свършил, синко — похвали адвокатът от Шарлот младия офицер. Майорът се запъти обратно към танка си. — Толкова ли беше напечено? — обърна се американецът към Берман, когато майорът вече не можеше да ги чуе.

— Унищожиха петдесет танка, поне толкова гръмнаха пред очите ми — каза Берман. — Но идват още доста.

— Наистина ли? Идеално. Повече съюзници зад вас няма, нали? Берман поклати глава.

— Само тези останаха.

— Изтегляй се, Берман. Петнайсет километра и после само гледай шоуто. Няма да забравиш, нали?

Имаше флангов преден отряд. Това трябваше да е вражеският Втори корпус, реши полковник Хам. Предната му линия от хеликоптери «Кайова» ги следеше. «Кайова» — военната версия на Бел 206, хеликоптерът, най-често използван в Америка за докладване при пътнотранспортни произшествия и задръствания — беше специализиран в прикриване, най-често зад хълмове и възвишения, като над терена се подаваше само монтираният отгоре електронен перископ, докато пилотът държеше машината си зависнала и виждаше, без да бъде видян, а през това време телевизионните системи записваха всичко и предаваха картината. Хам беше вдигнал във въздуха шест такива разузнавателни машини.

Докато той следеше екрана в танка си, техниците преобразуваха информацията от хеликоптерите в данни, които можеха да бъдат възпроизведени графично и подадени към бойните машини. Следващата информация пристигна от «хищниците». Те също бяха във въздуха, като покриваха пътищата и пустинята южно от завладения град, с един шпионски самолет над него. Улиците бяха изпълнени с цистерни и обозни автомобили.

Най-важното обаче беше, че електронните сензори в момента работеха. Силите на ОИР се движеха прекалено бързо, за да разчитат на радиомълчание. На командирите им се налагаше да разговарят един с друг. Тези източници също се движеха, но сега придвижването им беше предвидимо, защото почти през цялото време разговаряха; командирите казваха на подчинените си къде да отиват и какво да правят, получаваха информация и я предаваха по веригата. С положителност бяха идентифицирани два бригадни командни пункта и вероятно един на дивизия.

Хам превключи на по-голямо увеличение, за да получи по-голяма картина. В момента две дивизии излизаха от ВГКХ и се отправяха на юг. Това трябва да беше вражеският Първи корпус, разпрострян на фронт с ширина петнайсет километра — две дивизии, които се движеха в колони, една танкова бригада начело и зад нея

артилерията. Втори корпус се движеше от лявата им страна, разтеглен, за да осигури флангово прикритие. Трети корпус, изглежда, стоеше в резерва. Разположението беше обичайно и предсказуемо. Първият им контакт с «Уулфпак» щеше да е след около час.

Времето не бе стигнало, за да подготвят позицията както трябва. Войниците от Националната гвардия не разполагаха с пълен инженерен отряд и противотанкови мини, които можеха да разположат, за да затруднят придвижването на противника. Не бе имало време и да се изкопаят подходящи препятствия и капани. Бяха на позицията едва от десет часа, а пълната бригада дори от по-скоро. Всичко, с което реално разполагаха, беше огневата таблица. «Уулфпак» можеше да стреля на къси разстояния където си поиска, но цялата далекобойна стрелба трябваше да е западно от пътя.

— Оттук се открива доста добра картина, сър — докладва офицерът по разузнаването.

— Дайте изображението. — И след секунда по екраните на всички бойни машини на «Блек Хорс» се появи същата дигитална картина на врага, която наблюдаваше и той. Хам вдигна микрофона.

— Уулфпак-Шест, тук Блек Хорс-Шест.

— Тук Уулфпак-Шест-Актуал. Благодаря ви за подадените данни, полковник — отвърна Едингтън по дигиталното радио. И двете бойни части знаеха къде се намират съюзниците им. — Според нас първоначален контакт след час.

— Готов ли си, Ник? — попита Хам.

— Ал, едвам успявам да възпирам момчетата. Всички сме готови — увери го командирът от Националната гвардия. — Имаме визуално изображение на прикриващите им части.

— Знаеш си работата, Ник. Успех.

— Успех — каза и Едингтън.

Хам смени честотата на радиостанцията и повика Бъфало-Шест.

— Имам картината, Ал — увери го кисело Мариън Дигс, на сто и петдесет километра зад него. Генералът изпращаше войниците си в битка от разстояние, а това не беше никак приятно.

— Окей, сър, всички сме на място. Чакаме гостите само да прекрачат прага.

— Разбрано, Блек Хорс. Край.

Най-важната работа в момента се вършеше от «хищниците». Операторите на безпилотните самолети, които се бяха събрали с разузнавателната секция на Хам, караха своите миниатюрни въздушни средства да кръжат по-нависоко, за да намалят до минимум възможността да бъдат забелязани или чути. Камерите им сочеха надолу, като изброяваха и проверяваха местоположенията на бойни части. «Безсмъртните» бяха разположени на левия вражески фланг, а бившата иракска Гвардейска дивизия отдясно, западно от пътя. Движеха се стабилно напред, батальоните в линия — плътно събрани за постигане на максимална мощ и ударен ефект, ако срещнат съпротива — на петнайсет километра зад собствения си разузнавателен екран. Зад челната бригада се намираше артилерията. Тази бойна сила беше разделена на две, и както я наблюдаваха на екраните, едната половина спря, разпръсна се и се построи така, че да осигури прикриващ огън, докато другата половина продължи напред. Всичко отново беше изпълнено точно по учебник. Щяха да бъдат на място след деветдесет минути. «Хищниците» прелетяха над редиците оръдия и данните бяха подадени към батареите от реактивни системи за залпов огън. Бяха изпратени още два «хищника». Те имаха за задача да установят точните месторазположения на вражеските командни транспортни средства.

— Е, не съм сигурен кога ще бъде излъчен репортажът ми — каза Донър пред камерата. — Сред Браво-Три-Две съм, танк номер две в трети взвод на дивизиона. Току-що получихме информация къде се намира противникът ни. Той е на около трийсет километра западно от нас. По пътя от Военния град на крал Халид се движат на юг най-малко две дивизии. Една бригада от Националната гвардия на Северна Каролина е заела блокираща позиция. Те са разположени съвместно с 11-и полк, защото са били в Националния център за рутинни тренировки.

— Настроението тук... как да ви го предам, освен да сравня бойците с лекари, колкото и странно да ви звучи. Войниците са ядосани от това, което се случи на страната ни, но точно сега в момента са като лекари, които чакат линейката да влезе в спешното

отделение. В танка е спокойно. Току-що научихме, че след няколко минути потегляме на запад към стартовия пункт.

— Искам да добавя нещо лично. Не много отдавна, както всички знаете, наруших едно от правилата в професията си. Направих нещо неправилно. Бях подведен, но грешката си беше моя. Днес научих, че лично президентът е настоял да бъде включен в групата репортери и да дойда тук. Може би за да бъде убит? — добави той захилено. — Не, не е това. Това е онази ситуация, за която всеки мой колега дава мило за драго. Аз съм тук, където скоро ще започне да се пише историята, сред множество американци, които имат да вършат много отговорна и важна работа, и както и да се завъртят нещата, мястото на репортера е тук. Господин президент, благодаря ви за предоставената ми възможност.

— Аз съм Том Донър, на югоизток от ВГКХ, 1-ви дивизион от «Блек Хорс». — Той свали микрофона. — Записа ли го?

— Да, сър — каза войникът, после произнесе нещо в собствения си микрофон. — Всичко е наред, сър, записът вече е предаден на спътника.

— Добре беше, Том — каза командирът на танка и запали цигара. — Ела да ти покажа как работи системата за информационно взаимодействие между танковете и... — Той спря и притисна шлема си с една ръка да чуе съобщението по радиото, после заповяда на водача: — Пали, Станли. Представлението започва.

Командирът на разузнавателния преден отряд на «Уулфпак» в цивилния живот беше адвокат, но беше завършил Уест Пойнт и чак покъсно бе решил да се отдаде на цивилна кариера. Бяха го викали на преподавателска безброй пъти и сега, на четирийсет и пет, застанал в предната линия на разузнавателния си батальон, той вече знаеше защо.

Предните танкове бяха на три километра пред него. Той ги прецени на два взвода, поне доколкото можеше да ги види, или общо десет танка, разпръснати на пет километра фронт на групички по три или четири. Може би разполагаха с апаратура за наблюдение при понижена видимост. Не беше сигурен в това, но трябваше да приеме, че имат. Посредством инфрачервената система за наблюдение откри два бронетранспортъора, четириколесни, екипирани с тежки

картечници или противотанкови ракети. Но къде беше машината с четири антени? Ето я — машината на командира на взвода... или на ротата.

— Командната машина точно пред вас — обадиха се от танка «Брадли» на четиристотин метра вдясно от полковника. — Диапазон два километра, в момента се движи.

Адвокатът офицер вдигна глава над подравнения вал и огледа равнината пред себе си с инфрачервения далекоглед. Сега беше най-удобният момент.

— Хуутаул, тук Шест, очакваме гости след десет секунди, повтарям, очакваме гости след десет секунди. Четири-Три, имайте готовност.

— Четири-Три в готовност, Шест. — Този танк щеше да даде първия изстрел. Мерачът избра фугасно-запалителен-трасиращ снаряд. Един бронетранспортър не беше чак толкова корава цел, че да харчи бронебойните снаряди. Мерачът улови целта и бордовият компютър определи разстоянието за стрелба.

— Яж ми хуя, пий пикня, да еба майка ти в гъза — изрецитира мерачът в системата за връзка.

— Хуутаул, Шест, огън, повтарям, огън.

— Огън! — заповяда командирът на мерача. Три трасиращи снаряда прорязаха линия през пустинята и трите попаднаха в целта.

— Цел поразена! — мигновено докладва командирът. — Ляв траверс, цел две, беердеем.

— Целта виждам! — каза мерачът, когато закова прицела.

— Огън! — Секунда по-късно: — Целта унищожена! Спрете огъня, траверс вдясно! Беердеем, цел три, разстояние хиляда и петстотин! — Куполът на танка се завъртя на другата страна.

— Целта виждам!

— Огън! — Третият изстрел също попадна в целта, десет секунди след първия.

И трите бронетранспортъра горяха. Ослепително ярката бяла светлина чак му пречеше да гледа. В следващия момент проблеснаха пламъци вляво и вдясно от позицията му.

— Атака!

Двайсет танка «Брадли» се стрелнаха от убежищата си, със завъртени на деветдесет градуса куполи; мерачите им трескаво търсеха

вражески танкове. Започна кратка и безмилостна престрелка, която продължи десет минути и три километра. Машините на противника се опитваха да се оттеглят, но не можеха да стрелят ефективно назад. Бяха изстреляни две противотанкови ракети, но и двете не стигнаха до целите си и избухнаха в пясъка, когато подвижните им установки бяха унищожени от танковия огън. Тежките им картечници нямаха достатъчно мощност, за да пробият челната броня на «Брадли». Вражеският отряд, включващ общо тридесет машини, беше унищожен.

— Уулфпак, тук Хуут-Шест-Актуал. Мисля, че ги унищожихме всички. Няма жертви от наша страна — добави той. Брей, дявол да го вземе, тия «Брадли» си ги биваше.

— Радиообменът се оживи, сър — докладваха от електронното разузнаване.

— Искат артилерийска подкрепа — намеси се бързо един саудитски офицер.

— Хуут, скоро очаквай малко стрелба — предупреди Едингтън.

— Разбрано. Хуут се придвижва напред.

Така беше по-безопасно, отколкото да останат на място или да се оттеглят. По дадена команда танковете «Брадли» и «Хамър» се стрелнаха два километра на север, като търсеха вражеския спомагателен разузнавателен отряд — трябваше да има поне още един, — който щеше да се придвижи напред, за да замести унищожения, вероятно с голяма предпазливост. Това, както знаеше подполковникът от Националната гвардия, щеше да бъде разузнавателната битка, подготовка за главното събитие, което щеше да започне с леките машини, преди да приключи с тежките танкове. Но имаше и разлика. Той можеше да продължи да оформя бойното поле за «Уулфпак». Очакваше да открие друга рота с разузнавателни машини, плътно следвана от тежкобронирован преден отряд. «Брадли» разполагаха с ракети TOW, за да се справят с танковете, а оръдието «Бушмастър» беше изработено с единствената цел да унищожава пехотни бронетранспортъри, които наричаха «бимп». И нещо друго — макар и врагът да знаеше къде се намира разузнавателният отряд — по-точно

къде се бе намирал — той би очаквал те да се дръпнат назад, а не напред.

Това се потвърди само след две минути, когато на километър зад придвижващите се «Брадли» се стовари огнен бараж. Другата страна воюваше по учебник — по стария съветски учебник. Той не беше лош, разбира се, но американците също го бяха чели. «Хуутаул» напредна бързо още един километър и спря, като си намери една удобна линия от ниски възвишения; на хоризонта отново се бяха появили характерни очертания. Адвокатът полковник вдигна микрофона да докладва за придвижването си.

— Бъфорд, тук Уулфпак, направихме контакт, сър — предаде Едингтън на Дигс от командния си пункт. — Току-що пометохме разузнавателния им отряд. Нашите предни части вече имат визуален контакт с противника. Намерението ми е да вляза в кратка схватка и да ги издърпам назад и надясно, в югоизточна посока. Вражеската артилерия обстрелва между отряда и основните сили. Край.

— Разбрано, Уулфпак. — Върху командния си екран Дигс видя напредващите танкове «Брадли», които се движеха в отлична права линия, но силно отдалечени един от друг. После се забеляза раздвижване и от другата страна.

Да бъдеш командващ генерал се оказа безкрайно отчайващо. Той имаше повече познания как да развие една битка, отколкото бе имало в цялата военна история. Сега имаше възможността да казва на взводовете какво да правят, къде да се насочват, по кого да стрелят — но не можеше да го прави собственоръчно. Беше одобрил намеренията на Едингтън, Хам и Магрудър, координирайки плановете им в пространството и времето, и сега като техен командир трябваше да ги остави да действат по свое усмотрение и да се намесва само ако нещо тръгне зле. Тоест в момента беше само наблюдател.

Моментът беше почти настъпил. Хам водеше дивизионите си в една редица, покривайки с всеки по десет километра. Разстоянията между тях бяха също по десет километра. Командирите имаха заповед да поставят батальоните начело, а танковите роти в резерв. Всеки

батальон имаше по девет танка и тринадесет «Брадли», плюс два М113 транспортъора с минохвъргачки. Пред тях, в момента на седем километра разстояние, се намираха дивизиите на Втори корпус на ОИР, обезкървени от битките на север от ВГКХ, но по всяка вероятност в пълна бойна готовност. Хеликоптерите му и видеоинформацията от «хищниците» бяха определили добре позициите им. Той знаеше къде се намират. Те обаче още не знаеха за съществуването му; по-скоро имаше вероятност да не знаят. Разбира се, те сигурно полагаха отчаяни усилия да се уверят в това. Последната му заповед беше хеликоптерите да направят още една обиколка. Всичко останало беше готово, а на осемдесет километра зад гърба му «Апачите» и «Кайова» започнаха да излитат, за да изпълнят задачата си в главното събитие.

F-15E Страйк Ийгъл бяха във въздуха на север. Два вече бяха свалени — единият бе на командира на ескадрилата. Сега, охранявани от F-16, екипирани с ракети ХАРМ, те бомбардираха мостовете през устието на двете реки с бомби с лазерно насочване. Виждаха горящи танкове на запад от блатата и други, непокътнати, скупчени на изток от тях. За един час всички маршрути през двете реки бяха унищожени с повторни удари.

F-15C бяха над района на ВГКХ, както винаги под командването на АУАКС. Едно звено от четири самолета се въртеше високо, извън обсега на подвижните установки с ракети «земя-въздух», които придружаваха напредващите части. Тяхната задача беше да следят за вражески изстребители. Останалите преследваха хеликоптерите на бронираните дивизии. Свляянето на хеликоптер не носеше кой знае каква слава в сравнение с унищожаването на изстребител, но свалената цел си беше свалена цел. Освен това вражеските генерали пътуваха предимно с хеликоптери.

Долу под тях новината трябва да се бе разпространила бързо. Само три хеликоптера бяха унищожени през деня, но с прииждането на мрака броят им рязко нарасна и половината бяха ударени още в първите десет минути. Ловът беше много лесен. Врагът в нападение трябваше да предложи битка; той не можеше да се крие в укрития, не

можеше да се разсейва в пространството. А това напълно отговаряше на предпочитанията на пилотите на «Ийгъл».

По-малко от половината му мерачи бяха изстрелвали ракети TOW по реални цели, макар и да го бяха правили стотици пъти по време на симулация. «Хуутаул» изчакваше напредващите части да навлязат в обсега му. Работата не беше от най-простите. Допълнителният разузнавателен отряд все още беше наблизо. Този път сблъсъкът наистина заприлича на сражение на две страни. Два бронетранспортъра бяха зад американската редица от танкове и двата се показаха изведнъж. Единият се засили срещу един «Хамър» и го заля с картечен огън преди един «Брадли» да го пръсне на парчета. Танкът препусна с пълна скорост към мястото на сблъсъка и откри един оцелял от тричленния екипаж на «Хамъра».

Противниковите танкове вече стреляха, насочвани от пламъците от изстрелите на танковете «Брадли» и от собствените си системи за нощно наблюдение. Разрази се яростна, но кратка битка. Един «Брадли» беше поразен и избухна, останалите изстреляха по един-два снаряда в отговор и унищожиха двацет танка преди командирът им да ги повика обратно, избягвайки на косъм артилерийския преграден огън, повикан от вражеския танков командир. «Хуутаул» остави след себе си ударения «Брадли» и два «Хамъра» — първите американски наземни жертви във Втората война за Персийския залив.

Новината за загиналите поразии Райън дълбоко, много по-силно дори и от тази за жертвите на борда на «Йорктаун» или за шестимата изчезнали авиатори — изчезнали не означаваше задължително мъртви, нали? А тези мъже със сигурност бяха мъртви. Национални гвардейци. Граждански войници, които оказваха помощ на хората при наводнения или урагани...

— Господин президент, вие не бихте ли заминали там за изпълнение на тази задача? — попита генерал Мур, още преди Роби Джексън да проговори. — Ако бяхте на двацет и няколко години, лейтенант от морската пехота, и ви заповядаха да тръгнете, щяхте да го направите, нали?

— Предполагам... да, щях да тръгна. Щях да съм длъжен да го направя.

— Също и те, сър — каза Мики Мур.

— Това е работа, Джак — каза спокойно Роби. — Затова ни плащат.

— Прав си. — Трябваше да си признае, че затова му плащаха и на него.

Четири F-117 Найтхоук се приземиха на Ал Хардж. Транспортните машини, които возеха резервните пилоти и наземния персонал, кацнаха скоро след тях. Офицери от разузнаването от Рияд посрещнаха последната група и отведоха резервните пилоти на инструктаж за първия им боен полет. Войната току-що бе започнала да се разраства.

Генерал-майорът, който командваше дивизията на «Безсмъртните», беше в командния си транспортъор и се опитваше да осмисли нещата. До този момент войната се бе развивала съвсем благоприятно. Втори корпус бе изпълнил задачата си, като бе отворил широк проход сред вражеската отбрана, позволявайки на основните сили да си пробият път, и допреди един час картината беше едновременно и ясна, и задоволителна. Да, от югозапад към него бързаха саудитски части в опит да спрат устрема му, но те бяха в най-добрия случай на един ден разстояние. А след един ден той щеше да се е добрал до предградията на столицата им и за тях щеше да има други планове. На разсъмване Втори корпус трябваше да направи скок на изток от прикриващата си позиция вляво, със заблуждаващ ход към нефтените полета. Това щеше да накара саудитите да се позамислят. И разбира се, щеше да му осигури още един ден, през който той с малко повече късмет щеше да пипне ако не цялото, то поне част от саудитското правителство, а нищо чудно и кралската фамилия. А ако те изчезнеха, както като нищо можеха да постъпят, тогава кралството щеше да е обезглавено и страната му щеше да е спечелила войната.

До този момент това им бе струвало скъпо. Втори корпус бе платил напредването си с половината си бойна мощ, но победите

никога не са евтини, нали? И тук нямаше да е по-различно. Предният му отряд бе изчезнал напълно от радиомрежата. Бяха се обадили веднъж за контакт с непознати войски, после бе последвала молба за артилерийска подкрепа, и после нищо. Той знаеше, че една саудитска бойна формация се намира някъде пред него. Знаеше, че това са останките от 4-та бригада, която Втори корпус бе размазал почти напълно. Знаеше, че тя бе оказала силна съпротива на север от ВГКХ и после се бе дръпнала назад... вероятно ѝ е било заповядано да се държи, за да могат да евакуират града... вероятно все още имаха бойна мощ, достатъчна, за да унищожат разузнавателния му отряд. Не знаеше къде се намира американският полк... вероятно на изток от него. Знаеше, че може да има още една американска бригада някъде, вероятно също на изток от него. Поиска подкрепление от хеликоптери, но току-що бе загубил един, свален от американски изстребители, заедно с началника на разузнаването си. Толкова за въздушната подкрепа, която му бяха обещали. Единственият свой изстребител, който бе видял за целия ден, представляваше пушеца дупка в земята малко по на изток от ВГКХ. Но макар че американците можеха да му създадат значителни неприятности, те не можеха да го спрат, и ако той успееше да се добере навреме до Рияд, можеше да отдели части, които да блокират повечето саудитски летища, и да се справи с тази заплаха. Така че ключът към операцията, както му бяха казали от командването на корпуса и армията, беше да напредва с най-голямата възможна скорост. След като взе това решение, той заповяда на предната си бригада да напредва съгласно плана, като авангард, за да играе ролята на предни разузнавателни части. Те току-що бяха докладвали за сблъсък с врага и за сражение, за понесени загуби и нанесени такива на противник с все още неустановена самоличност, изтеглил се след кратка престрелка. Вероятно това беше саудитска бойна част, реши той, която жилеше и бягаше, и той щеше да я премачка след залез-слънце. Генералът даде заповедите си, информира щаба си за намеренията си и остави командния си пост, за да тръгне напред; искаше да види нещата на предната позиция, както трябваше да постъпи всеки добър генерал.

«Кайова» докладваха за присъствието на някакви предни части. Не много. Вероятно бяха яли здрав бой при напредването си на юг. Полковник Хам отклони една от частите си вляво, за да ги избегне, и нареди на авиацията си да отдели един «Апач» да се справи с тази заплаха след няколко минути.

«Безсмъртните» също напредваха и тъкмо навлизаха в обсега на танковете на Едингтън с около двайсет километра в час. Той повика Хам по радиото.

— След пет минути, Ал. Късмет.

— На теб също, Ник — дочу Едингтън.

Това се наричаше синхронизация. На по петдесет километра едни от други няколко групи от мобилни оръдия тип «Паладин» вдигнаха дулата си и ги насочиха към местата, определени от «хищниците» и прехванатите радиосъобщения от електронното разузнаване. Канонирите от модерната епоха набираха съответните координати върху клавиатурите на компютрите си, така че раздалечените на толкова големи разстояния оръдия да могат да стрелят в една и съща точка. Очите на всички бяха приковани върху часовниците и следяха как се променят цифрите върху дисплеите, секунда след секунда, маршируващи към 22:30:00 местно време, 19:30:00 по Гринуич и 14:30:00 вашингтонско време.

Същото беше и в машините от системата за ракети с многократен залп. В тях войниците се увериха, че отделенията им са херметизирани, блокираха окачванията, за да стабилизируют машините по време на стрелбата, и спуснаха щорите на предните стъкла. Изгорелите газове от ракетите можеха да бъдат смъртоносни.

На юг от ВГКХ танкистите от каролинската национална гвардия наблюдаваха на екраните си напредващите бели точки. Мерачите въртяха лазерните далекомери. Частите от предния разузнавателен отряд бяха на разстояние от 2500 метра едни от други, а следващият ешелон от основните сили — танкове и бронетранспортъори — на хиляда метра зад тях.

На югоизток от ВГКХ «Блек Хорс» напредваха със скорост петнайсет километра в час към линията от цели върху един хребет на четири хиляди метра на запад.

Едингтън бе синхронизирал всичко с точност до секундата.

Първа започна артилерията, но най-впечатляващата гледка бяха ракетите. Системите с многократен залп, по дванайсет от всяка установка, изстрелваха ракети на по-малко от две секунди интервал, като пламтящите им двигатели осветяваха пушека от изгорелите при изстрелването газове. Небето вече не беше черно. В 22:30:15 почти половината ракети със свободен полет М77 бяха излетели.

Нощта беше ясна и светлинното шоу можеше да се наблюдава в радиус от сто и петдесет километра. Пилотите във въздуха на североизток виждаха как ракетите излитат и гледаха внимателно курса им. Нямаха и най-малкото желание да са близо до тях неща.

Иракските офицери от напредващата Гвардейска дивизия ги видяха първи, как се появяват от юг. Много от тях бяха виждали същата светлина като лейтенанти и капитани и знаеха отлично какво означава тя. Някои се парализираха от гледката, други закрепяха заповеди към войниците си да търсят прикритие, да затварят люковете и да се изтеглят настрани.

За дивизионната артилерия това обаче не беше възможно. Разчетите видяха двигателите на ракетите да гаснат, изчерпали горивото си, отбелязаха си направлението им и нямаха какво друго да правят, освен да чакат. Войниците се хвърляха на земята или бягаха и всички се молеха проклетите неща да са насочени някъде другаде.

Ракетите достигнаха апогея си, след което насочиха носовете си към земята. После носовите им секции се отвориха и всяка глава освободи 644 касетни заряда, по три тона за всяка използвана ракетна установка. Всички имаха една цел — артилерията на Гвардейската дивизия. Това беше оръжието на ОИР с най-голям радиус на действие и Едингтън искаше да го изкара от строя незабавно. Според практиката в американската армия ракетните системи с многократен залп бяха личното оръжие на командира на подразделението. Иракските мерачи вдигнаха глави. Не можеха да ги видят или чуят, но те наистина идваха.

Отдалеч това изглеждаше като бенгалски огън. За хората на земята това беше оглушителна смърт — общо над седемдесет хиляди заряда избухнаха над район с площ около двеста акра. Камионите заизбухваха в пламъци. Твърдите горива на ракетите избухнаха във вторични експлозии, но повечето от артилеристите бяха убити или смъртно ранени още от първата взривна вълна. Щяха да последват още две. Зад линията на «Уулфпак» ракетните установки се дръпнаха до камионите с резервни боеприпаси. Презареждането траеше пет минути.

Малко след това се включиха 155-милиметровите оръдия и танковете.

Командващият «Безсмъртните» тъкмо приближаваше влекачите на челната бригада, когато видя летящите ракети. Заповяда на водача да спре, изправи се и се обърна назад. Видя експлозиите в района на дивизионната си артилерия, а когато пак се обърна напред, видя втората вълна снаряди от танковете на Едингтън. Четиридесет процента от бойната му мощ се бяха стопили за по-малко от минута. Той разбра, че се е натъкнал на засада... но кой беше там отпред?

Ракетите на системите с многократен залп, изстребили до крак артилерията на Безсмъртните, бяха дошли от изток, а не от юг. Това беше подаръкът от Хам за Националните гвардейци, които нямаха възможност да нападнат иранските оръдия със собствени сили. Ракетните системи на «Блек Хорс» бяха свършили тази работа, а после бяха прехвърлили огъня, за да проправят път за хеликоптерите на полка, които нанасяха удар в дълбочина.

Разделението на труда на това бойно поле беше определено принципно предния ден и развоят на нещата не беше променил ничие мнение. Артилерията трябваше да поразява артилерийски цели. Танковете — да атакуват танкове. Хеликоптерите излитаха да унищожават командните пунктове с командирите. Командният пункт на Безсмъртната дивизия беше спрял преди двацет минути. Десет минути преди първата ракетна атака екипите от «Кайова» и «Апачи»

заобиколиха откъм север. Първо бяха целите на ниво дивизия, после щеше да дойде редът и на бригадите.

— По дяволите — тихо каза Едингтън. Беше повикан на предната линия от батальонните си командири и сега седеше в «Хамъра» си.

— Искате да кажете, че всичко е свършило за по-малко от пет минути? — попита Лобо-Шест, който беше чул по батальонната мрежа възклицанието на един сержант: «И това е всичко?»

Едингтън вдигна микрофона и попита:

— Какво ни съобщава «хищникът»?

— Имаме още две бригади на юг, но те забавиха темпото, сър. Приблизително на девет километра северно от вас.

— Свържете ме с Бъфорд — заповяда Уулфпак-Шест.

Генералът бе заобиколен отвред от смъртта. Бяха минали само десет минути. Три танка и дванайсет бронетранспортъора бяха успели да избягат, бяха спрели в една долчинка и чакаха инструкции. Връщаха се и войници, всъщност не се връщаха, а бягаха. Той не можеше да им крещи. Шокът от разгрома го бе разтърсил повече от тях.

Вече се бе опитал да се свърже с дивизионното си командване, но не бе успял. Целият му опит, цялото време, прекарано в армията, всички школи, които бе посещавал, и всички учения, които бе печелил и губил, не го бяха подготвили за това, което се бе случило.

Но той все още имаше повече от половин дивизия под командването си. Две от бригадите му бяха непокътнати и той не беше стигнал дотук, за да губи, така че заповяда на водача си да обърне и да потегли назад. Оцелелите части от предната бригада получиха заповед да се държат, докато пристигне друга заповед. Той трябваше да маневрира. Беше се озовал сред някакъв кошмар, но този кошмар не можеше да царува навсякъде.

— Какво предлагаш, Едингтън?

— Генерал Дигс, искам да придвижа хората си на север. Току-що гръмнахме две противотанкови бригади. Вражеската артилерия като цяло не съществува, сър, и пред себе си имам свободен за напредване фронт.

— Добре, тръгвай, но се оглеждай по фланговете. Ще известя Хам.

— Разбрано, сър. Тръгваме след двадесет минути.

Бяха обмисляли и тази възможност, разбира се. Дори бяха нахвърляли един бърз план върху картите. «Лобо» щеше да се измести и да се разтегли надясно. «Уайтфанг» щеше да потегли право на север, разполагайки се от двете страни на пътя, а невзелият до този момент участие в битката батальон «Койот» щеше да заеме лявата страна. Бригадата щеше да поеме на север към определените рубежи. Кодът беше «Натан», а първият рубеж беше «Манасас». Едингтън се надяваше, че Дигс няма да има нищо против.

— Уулфпак-Шест, до всички Шест. Код Натан, повтарям, задействаме план Натан след две минути. Потвърдете — заповяда той.

И тримата батальонни командири потвърдиха само след секунда.

Полковник Магрудър не беше изненадан от първоначалните резултати, освен може би от факта, че гвардейците се бяха справили толкова добре. Доста по-изненадващ беше прогресът, който бе осъществил 10-и полк. Напредвайки с постоянна скорост от тридесет километра в час, той бе навлязъл дълбоко в бившия Ирак и беше готов да направи завой на юг. Хеликоптерите му бяха останали да прикриват кувейтците и той се чувстваше малко оголен, но мракът още беше гъст и щеше да си остане такъв още четири часа. А на развиделяване той вече щеше да се е върнал на саудитска територия. Бъфало-Шест разсъди, че му се е паднала най-добрата задача от всички. Той бе навлязъл дълбоко във вражеска територия, а ариергардът му беше още по-дълбоко. Беше същото, както когато полковник Джон Гриърсън се бе справил с Джони Реб, и същото, което той и войниците му бяха направили с апачите. Магрудър заповяда на частите си да се разпръснат на широк фронт. Разузнаването му донесе, че няма кой знае какво да се очаква на пътя им, защото основните вражески сили са навлезли дълбоко в Кралството. Е, едва ли щяха да задълбочат успеха

си. Всичко, което трябваше да направи, беше да затръшне вратата подире им.

Донър стоеше изправен в отворения люк на танка, зад купола, и гледаше нещо, на което до този момент не беше ставал свидетел. Бе запечатал нападението срещу артилерийската батарея на видеолента. Зад тях на югоизток имаше най-малко сто изгорели танка, камиони и други машини, и всичко това се бе случило в рамките на по-малко от час.

62.

МИСИЯТА ПРОДЪЛЖАВА

Онова, което хората наричат «инициатива», без значение дали на война, или във всяка друга област на човешката дейност, не е нищо повече от психологическо предимство. То съчетава чувството, изпитвано от едната страна, че тя побеждава, с чувството на другата страна, че нещо не е наред — че те трябва да се подготвят и да отговорят на действията на противниците си, вместо да подготвят собствена офанзива. Когато очакваното бъде заменено от неочакваното, съзнанието се обърква, защото за известно време е по-лесно да отричаш, отколкото да приемаш, и точно това прави нещата трудни за потърпевшите. За инициативните вече има други задачи.

За американските сили, влезли в контакт с противника, дойде една кратка, нежелана, но необходима пауза. Най-лесно трябваше да е на полковник Ник Едингтън от «Уулфпак», но не беше. Неговата част не бе свършила кой знае какво освен да стои на място през първата битка, което бе позволило на противника да навлезе в зоната на поражение, широка двайсет и дълбока още толкова километра, и по този начин да се озове в засада. С изключение на разузнавателния отряд, мъжете от Каролина не бяха мръднали и на метър. Сега обаче това щеше да се промени и Едингтън малко се притесняваше, че грамадните танкове ще се движат в мрака през непознат терен.

Тук оказваше помощ технологията. Той разполагаше с радиостанции да съобщава на хората си кога и накъде да тръгват, а системата за командна информация им казваше как. Временната оперативна група «Лобо» тръгна, изоставяйки позициите зад склоновете, които им бяха служили толкова добре само преди четиридесет минути, зави на юг и се насочи към крайните пунктове на по-малко от десет километра от първоначалните позиции при сражението. Едингтън държеше трите си батальона под строг контрол.

Том Донър беше изненадан, че спомагателните машини, почти всички много тежки на вид, можеха да следват бойните части, без да изостават. Бе пропуснал важността на този факт, тъй като беше привикнал да се отбива до любимата си бензиностанция един или два пъти на седмица. Тук обслужващият персонал трябваше да бъде не по-малко подвижен от бойните машини, а това, осъзна изведнъж той, беше отговорна задача. Цистерните се подредиха, а танковете ги приближаваха по два от двете страни на всяка и зареждаха, после товареха снаряжи и се връщаха на позициите си. Във всеки «Брадли», както научи репортерът, имаше глух гаечен ключ, в почти всички случаи купен от мерача за по-лесно презареждане на магазина на оръдието «Бушмастър». Той работеше по-добре от инструмента, предназначен за тази цел. Това вероятно си заслужаваше един малък репортаж, помисли Донър с разсеяна усмивка.

Батальонният командир, вече в командния си «Хамър» вместо в М1А2, проверяваше състоянието на всяка машина и екипаж. Три-Две беше последна.

— Как си Том? — Вече бяха почти приятели.

— Добре — засмя се Донър и попита: — Винаги ли е така?

— На мен ми е за пръв път. Но доста прилича на тренировъчните сражения.

— А какво мислиш за всичко това? — продължи журналистът. — Искам да кажа, че убихте много врагове.

Капитанът помисли малко, после каза:

— Нали си отразявал торнадо, урагани и подобни стихийни бедствия?

— Да.

— И на хората, които са изживели целия този ад, им задаваш същия въпрос, нали?

— Такава ми е работата.

— Същото е и с нас. Тези мръсници ни обявиха война. Ние просто им я връщаме. Ако не им хареса, е, може би следващия път ще си помислят по-сериозно по въпроса. Имах вуйчо в Тексас, всъщност вуйчо и вуйна. Беше много добър играч на голф, професионалист, той ме научи как да играя, после отиде да работи в «Кобра» — нали я знаеш, компанията за производство на стикове за голф. Точно преди да потеглим от Форт Ъруин мама ми се обади и каза, че и двамата

починали от ебола. Наистина ли искаш да научиш какво мислим за всичко това? — попита ядосано офицерът, унищожил пет танка същата нощ.

Едингтън непрекъснато си напомняше, че не бива да усложнява нещата. Въпреки всичките си години обучение и името, с което бе нарекъл контраудара си, той не беше Натан Бедфорд Форест, за да импровизира като онзи расистки гений през войната между Севера и Юга.

«Хуутаул» вече се бе разпрострял на голяма площ, бригадният фронт беше почти удвоен за последните деветдесет минути и това ги забавяше. Трябваше да е търпелив. Вражеските сили не можеха да маневрират прекалено много на изток поради опасността да не налетят на левия фланг на «Блек Хорс», ако приемеше, че това им беше известно, а теренът на запад беше прекалено насечен. Врагът се бе опитал да направи компромис и си бе платил за това. Така че логичният ход за противниковия Първи корпус беше да опита ограничена маневра за обход, вероятно с превес на изток. Постъпващите от «хищниците» картини започваха да потвърждават това предположение.

Командирът на «Безсмъртните» вече нямаше команден пост, така че се възползва от онова, което бе останало от командния пост на заличената Първа бригада, като не забравяше урока, че не бива да спира движението си дори и за минута. Първата най-належаща задача беше да възстанови контакта с командването на Първи корпус, което се бе оказало малко трудно, тъй като този команден пост се бе придвижвал, когато той се бе озовал в американската — нямаше кои други да бъдат — засада по пътя към Ал Артавия. Сега Първи корпус отново се събираше и вероятно имаше доста разговори с армейското командване. Той влезе във връзка с един генерал с три звезди, иранец, и му докладва по възможно най-бързия начин.

— Не могат да са повече от една бригада — увери го началникът му. — Какво ще правите?

— Ще събера останалите ми сили и ще нанесе удар от двата фланга преди зазоряване — отвърна командирът на дивизията. Нямаше кой знае какъв избор при тази ситуация и двамата висши офицери го знаеха. Първи корпус не можеше да се оттегли, защото правителството, което му бе заповядало да напредва, не можеше да се съгласи с това. Оставането на място означаваше да чака саудитските войски да го връхлетят откъм кувейтската граница. Задачата следователно беше да си възвърне инициативата, превъзмогвайки американските блокиращи части чрез маневриране и внезапен изненадващ удар. Нали танковете бяха създадени именно за такава цел, а той все още имаше повече от четиристотин танка.

— Добре. Ще ви изпратя артилерията на корпуса си. Бронираните гвардейци от дясната ви страна ще направят същото. Завършете пробива си — каза иранският генерал. — И след това до залез-слънце Рияд ще бъде наш.

«Много добре» — помисли си командирът на «Безсмъртните» и заповяда на своята Втора бригада да забави напредването си, та Трета бригада да я настигне, да се концентрират и да маневрират на изток. На запад от него иракчаните щяха да правят почти същото в огледално отражение. Втора щеше да напредва, за да влезе в бой, да задържи вражеския фланг, а Трета щеше да се промъкне отстрани, изненадвайки ги в гръб. Центъра той щеше да остави празен.

— Спряха. Челната бригада спря. Те са на осем километра на север — каза бригадният С-2. — Хуут вече трябва да ги вижда.

Това обясняваше какво правеше пред него една от вражеските сили. Западната група беше малко поизостанала, не спряла, но се движеше бавно, очевидно изчаквайки някакви заповеди. Противникът му имаше нужда от време, за да обмисли нещата.

Едингтън не можеше да го допусне.

За втората задача тази нощ ракетните установки, които не бяха мърдали от местата си, повдигнаха пусковите си механизми, отново прицелвани само по електронен път. Нощта отново бе разтревожена от потоците ракетни траектории, макар и този път по далеч по-ниски

траектории. Традиционната артилерия направи същото, като и двете сили разделиха вниманието си между напредващите бригади отляво и отдясно на шосето.

Целта беше повече психологическа, отколкото реална. Миниатюрните бомби на ракетите с многократен залп не бяха в състояние да унищожат танк. Някое щастливо попадение можеше да повреди двигател, а страничните брони на пехотните бронетранспортъори можеха да бъдат пробити от много близък взрив, но това бяха случайности. Реалният ефект, който ударът оказваше върху врага, беше да го накара да спре, да ограничи възможностите му за наблюдение и да го обърка. Офицерите, които бяха излезли от танковете си, за да се съвещават, трябваше да бягат обратно и някои бяха убити или ранени от внезапния обстрел. Малко след това, в безопасност в неподвижните машини, те слушаха звънките удари на рикошетите, отскачащи от броните, и се взираха през системите за наблюдение да видят дали артилерийският обстрел предшества атака. 155-милиметровите артилерийски снаряди бяха по-опасни, но законите на вероятността предполагаха, че само някои от танковете ще бъдат поразени. Неспособни да направят и най-малкото движение, загубили собствената си дивизионна артилерия, неспособни да реагират по какъвто и да било начин, противниковите офицери и войници не правеха нищо друго, освен да се свиват и да гледат как падат снарядите и миниатюрните бомби.

Първи батальон от 11-и полк се изнасяше по план, като отпред бяха машините «Брадли», а танковете «Батълстарс» се движеха на Половин километър след тях, готови да реагират при първото донесение за сблъсък с противника. Донър изпитваше много особено и странно чувство. Интелигентен мъж, любител на природата, той, който обожаваше да броди из Апалачите с цялото си семейство с раница на гърба, сега прекарваше колкото можеше повече време, показал се от купола, без да има и най-малката представа какво всъщност се случва. Накрая преодоля смущението си и запитва по интерфона командира откъде знае какво да прави, след което беше повикан в предната част на танка, където се натъпка като трети в пространство, предназначено за двама, или по-скоро за един и половина.

— Ние сме тук — каза му щаб сержантът, докосвайки екрана на системата за командна информация. — Вървим по този маршрут. Според него наоколо няма никой, който да ни притесни, но ние въпреки всичко се озъртаме. Врагът — той промени екрана — е тук, а ние се движим по този маршрут.

— Докъде?

— Още дванайсет километра и би трябвало да ги видим.

— Колко надеждна е тази информация? — попита Донър.

— До този момент не ни е подвела, Том — каза командирът.

Схемата на придвижване беше досадна и напомняше на репортера претовареното движение в петък следобед с непрекъснатите му спирания и тръгвания. Бронирани машини се придвижваха по двойки, като едната прикриваше другата, понеже тази част от саудитската пустиня беше осеяна с хълмчета, склонове и долчинки, където можеха да се спотайват хора.

— Ами ако там наистина се крие някой?

— Тогава по всяка вероятност ще се опита да ни обстрелва — обясни щаб сержантът.

Мерачът непрекъснато въртеше купола, търсейки блясъка на топло тяло на фона на изстиналата почва. Те наистина виждаха по-добре през нощта, научи Донър, което беше и причината американците да възприемат мрака като предпочитано време за лов.

— Станли, мини вляво и спри зад онази гърбичка — заповяда командирът. — Ако имах гранатомет, щях да се спотая ей там вдясно. Ще прикриваме Чък, докато заобикаля. — Куполът се завъртя и фиксира едно хълмче, докато вторият танк не го подмина. — Окей, Станли, давай напред.

Командната секция на Войнството на Бога се бе оказала дяволски трудна за локализиране, но Хам разполагаше с две хеликоптерни формации, а секцията му за електронно разузнаване току-що се бе настроила повторно, установена при щабния взвод на Втори дивизион. Бяха почнали да наричат целта си «Плънката». Вадиш я и дезорганизираш цялото вражеско съединение. Офицерите от саудитското разузнаване, придадени към машините на електронното разузнаване, слушаха сигналите. Силите на ОИР бяха кодирани

радиосъобщенията на старшите командири, но с постепенната разруха на вражеската радиомрежа рано или късно Плънката нямаше да има друг изход освен да почне да разговаря със свободен текст. Командните постове на един корпус и две дивизии бяха поразени, като два от тях бяха почти напълно разрушени, а третият беше в окаяно състояние. Освен това те знаеха приблизителното разположение на Трети корпус, а армейското командване скоро щеше да почне да разговаря с тази формация, тъй като тя беше единствената незасегната до този момент, ако не се брояха няколко въздушни нападения. Дори не им се налагаше да четат съобщенията. Знаеха честотните диапазони на мрежата на върховното командване и само няколко минути радиообмен щяха да им позволят да ги локализират, та хеликоптерните формации да започнат унищожаването им.

— Какво става? — попита нетърпеливо Махмуд Хаджи Даряеи.

— Срегнахме съпротива на юг от Военния град на крал Халид. В момента се справяме с нея.

— Попитайте го за естеството на тази съпротива — обади се шефът на разузнаването.

— Още не можем да разберем — каза генералът от другата страна на линията.

— Но американците не могат да имат повече от две бригади в театъра на бойните действия! — настоя шефът на разузнаването.

— Така ли? Добре, аз загубих бойна сила в размер повече от дивизия за последните три часа и още не знам кой е срещу мен. Втори корпус понесе много големи загуби. Първи корпус се е сблъскал с вражеска сила и в момента продължава атаката си. Трети корпус засега е непокътнат. Мога да продължа настъплението към Рияд, но ми е необходима допълнителна информация за силите, пред които съм изправен. — Командващият генерал, мъж на шейсет години, не беше глупак и бе сигурен, че ще победи. Нали все още разполагаше с четири дивизии бойна мощ. Работата беше само да ги насочи както трябва. Радваше се, че въздушните атаки на американците и саудитите до този момент бяха толкова леки. Беше научил бързо и още няколко урока. Изчезването на три от командните му секции го бе направило предпазлив, поне за собствената му безопасност. В момента се

намираше на повече от километър от радиостанциите, прикрепени към бронирания му команден бронетранспортър, охраняван от отряд войници, които полагаха всички усилия да не се вслушват в донесението му.

— Проклятие, виж колко установки «земя-въздух» — съобщиха по радиото от една «Кайова» на осем километра на север.

— Мародер-Лийд, тук Маскът-Три. Мисля, че открихме Плънката.

— Три, тук Лийд, тръгвайте — беше краткият отговор.

— Шест бимпа, десет камиона, пет ракетни установки «земя-въздух», две радарни инсталации и три ЗСУ-23 в едно пресъхнало речно корито. Препоръчвам приближаване от запад, повтарям, приближаване от запад. — Съсредоточената на едно място огнева мощ беше прекалено голяма, за да е нещо друго освен мобилната командна секция на Войнството на Бога. Ракетните установки бяха френски «Кротали», наистина опасни устройства, както беше добре известно на Маскът-Три.

— Три, тук Лийд, можете ли да осветите?

— Разбира се. Кажете само кога. Първо машините с радарите.

Водещият хеликоптер «Апач» летеше съвсем ниско над земята на запад и приближаваше нещо като било на ниско възвишение, зад което трябваше да е сухото корито. Мерачът наблюдаваше сензорните устройства. Щом стигнаха билото, пилотът каза:

— Три, тук Лийд, я светнете.

От «Кайова» запалиха лазерния илюминатор — невидим инфрачервен лъч, който се прицели в радарната инсталация. Щом получи потвърждение, че целта е осветена, «Апачът» наклони нос и изстреля първо едната «Хелфайър», а след пет секунди и другата.

Само една от радарните инсталации излъчваше, и то само като мярка за електронно осигуряване, и тъкмо тя получи първата връхлитаща ракета. Една от ракетните установки завъртя четирицевната си муцуна и стреля, но ракетата «Хелфайър» вече бе преминала на балистична траектория. В следващия момент радарната

инсталация избухна. Втората гръмна само шест секунди след нея. Командващият Войнството на Бога пренебрегна въпросите от Техеран. Не му оставаше нищо друго, освен да приклепне и да се сгуши. Охраната му направи същото.

Всичките четири «Апачи» пърхаха над земята в полукръг в очакване командирът на батальона им да изстреля своите «Хелфайър». После дойде ред на ракетните установки «земя-въздух» и оръдейните транспортъори руско производство. След това вече командните бронетранспортъори останаха абсолютно оголени.

Генералът гледаше безмилостната касапница. Войниците вдигнаха оръжията си, но нямаше по какво да стрелят. Ракетите долитаха от запад — той виждаше жълто-белите блясъци на двигателите им. Първо бяха унищожени радарните инсталации, после бронетранспортъорите и накрая камионите. Всичко приключи за по-малко от две минути и едва тогава се появиха и хеликоптерите. Охраната му започна да ги обстрелва с тежки картечници и ракетомети, но призрачните очертания на хеликоптерите бяха прекалено далеч... не, вече бяха съвсем близо и разстрелваха войниците му. Един взвод тук, едно отделение там, двама души другаде. Войниците хукнаха да бягат, но хеликоптерите затвориха кръга и застреляха само от неколкостотин метра, като в някаква безмилостна жестока игра. Портативната радиостанция в ръцете на генерала беше мъртва, но той продължаваше да я държи, неспособен да откъсне поглед от това, което ставаше пред очите му.

— Лийд, тук Две, имам една група на изток — докладва един пилот на командира на «Апачите».

— Изчисти я — заповяда му той и ударният хеликоптер се стрелна към останките на командния пост.

Нямаше какво да се прави. Нямаше къде да се бяга. Трима от войниците му сложиха на рамо ракетометите и стреляха. Други се опитаха да бягат, но нямаше къде. Който и да управляваше тези хеликоптери, убиваше всичко, което се движеше. Американци. Нямаше кой друг да е. Разгневени от това, което им бяха казали. Можеше дори и да е вярно, помисли генералът, и ако беше така...

— Как ви се харесва, а? — запита мерачът, който без да бърза се прицелваше поотделно във всяка цел и я пронизваше.

— Мисля, че схванаха какво искаме да им кажем — каза пилотът, като изви хеликоптера и затърси допълнителни цели.

— Ейнджъл-Шест, Ейнджъл-Шест, тук Мародер-Шест-Актуал. Това със сигурност изглежда като команден пост, и в момента е изпечен на фурна — каза командирът на батальона. — Връщаме се в базата за боеприпаси и гориво. Край.

— Свържете се с него! — изкрещя Даряеи. Шефът на разузнаването не каза нищо — подозираше, че никога вече няма да разговарят с командващия армията в този живот. А най-лошото беше, че не знаеше защо. Оценката му за пристигналите американски части беше правилна. Той беше сигурен в това. Как беше възможно толкова малобройна бойна сила да нанесе толкова поражения?

— Те разполагат с две бригади — или полкове, каквото и да е — нали така? — запита Райън, докато следеше последния развой на бойното поле на екрана.

— Да — кимна генерал Мур и си отбеляза със задоволство, че дори и адмирал Джексън е доста спокоен. — Всъщност вече не, господин президент. Господи, тия гвардейци се справят просто чудесно.

— Сър — обади се Ед Фоли, — докъде мислите, че е необходимо да продължаваме с това?

— Имаме ли някакви съмнения, че именно Даряеи е човекът, взел всичките тези решения? — «Тъп въпрос» — помисли Райън. Та нали самият той го беше съобщил на съгражданите си? Но беше длъжен да зададе този въпрос и останалите в залата знаеха защо.

— Никакви — отвърна Фоли.

— Тогава ще отидем до края, Ед. Руснаците ще ни сътрудничат ли?

— Да, сър, мисля, че ще го направят.

Джак се замисли за епидемията, която вече замираще. Хиляди невинни бяха починали и още много щяха да ги последват. Помисли си за войниците, моряците и летците и дори за войниците на ОИР, застанали не под този флаг, под който би трябвало. Бяха го направили, защото не бяха имали шанса да изберат страната си и водача си, и сега плащаха цената за тази грешка. Може да не бяха съвсем невинни, но не бяха и съвсем виновни, защото войниците просто правят онова, което им се нарежда.

— Открийте го — заповяда студено президентът.

В Пекин беше лятно утро и Адлер знаеше много повече неща от останалите участници в срещата. Депешата не беше кой знае колко подробна, само най-важните точки, които той бе показал на военния аташе, а армейският полковник му бе казал да вярва на всяка дума. Но информацията не беше широко известна. Ако КНР бяха в съюз с ОИР, беше възможно още да вярват, че приятелите им държат надмощието. Струваше си да опита, реши държавният секретар, сигурен, че президентът ще го подкрепи.

— Добре дошли отново, господин държавен секретар — каза вежливо външният министър. Цзян пак беше тук, мълчалив и загадъчен както винаги.

— Благодаря. — Адлер зае обичайното си място. Не беше толкова удобно като онова в Тайпе.

— Този нов развой... възможно ли е това да е вярно? — попита министърът.

— Това е официалната позиция на страната ни — отвърна държавният секретар.

— Разполагате ли с достатъчно сили, за да защитите интересите си в този регион?

— Господин министър, аз не съм военен експерт и не мога да коментирам това — отвърна Адлер.

— За вас ще е голямо нещастие, ако не успеете — обади се Цзян.

Щеше да е наистина интересно да попита за официалното становище на КНР по въпроса, но отговорът щеше да е неутрален. Нито пък щяха да коментират присъствието на бойната група начело със самолетоносача «Айзенхауер», който сега изпращаше въздушни патрули над «международните води» на протока Формоза. Номерът беше да ги накара да не задават въпроси.

— Ситуацията в света понякога налага преоценка на позицията на страните по много проблеми и човек понякога трябва да се замисля добре за приятелствата си — каза уклончиво Адлер. За половин минута в стаята се възцари тишина.

— Ние сме приятели от момента, в който вашият президент Никсън има първи куража да дойде при нас — изрече външният министър след кратък размисъл. — И си оставаме приятели въпреки инцидентните недоразумения.

— Радвам се да го чуя, господин министър. Нали знаете поговорката, че приятел в нужда се познава. — «Ха така, блъскай си сега главата над това. Може пък последните репортажи да са истина. Може и приятелят ти Даряеи да успее.» Примамката се люля съблазнително още петнайсет секунди.

— Всъщност единственото ни несъгласие с американската позиция е по въпроса за «двата Китай», както неволно каза вашият президент. Ако това бъде уредено, тогава... — унесе се в размисъл министърът.

— Мисля, че вече ви обясних, че президентът ни се опитваше да обясни някои неща на репортерите в една много напрегната ситуация.

— И ние трябва да подминем това просто така?

— Америка продължава да е на мнение, че едно мирно решение на този спор за провинциите е в интерес на всички страни.

— Мирът е винаги за предпочитане пред войната — каза Цзян. — Но докога трябва да демонстрираме толкова голямо търпение? Последните събития са само илюстрация на основния проблем.

— Разбирам вашите чувства, но всичко, което можем да кажем, е, че търпението е най-ценната добродетел.

— В един момент търпението се превръща в недостойно отстъпване пред арогантността на другата страна. — Външният министър посегна към чая си. — Една добра дума от Америка би била приветствана с огромна благодарност.

— Вие настоявате да променим политиката си? — Държавният секретар се зачуди дали Цзян ще се намеси пак, след като бе променил насоката на разговора, макар и толкова незабележимо.

— Молим ви просто да видите логиката на ситуацията. Това ще направи дружбата на двете ни нации още поздрава.

— Разбирам — отвърна Адлер. И наистина разбираше. Сега вече всичко си идваше на мястото. Той се поздрави, задето бе успял да ги накара да издадат намеренията си. Следващото му обаждане трябваше да е до Вашингтон, ако приемеше, че там разполагаха с време и за нещо друго освен войната.

10-и полк се върна на саудитска територия в 03:00 местно време. Полкът «Бъфало» сега се беше разпрострял в една линия от петдесет километра. След още един час щяха да пресекат снабдителната линия за армията на ОИР. Движеха се бързо, с почти петдесет километра в час.

«Лобо» подмина рубежа «Манасас» с двацет минути закъснение, с което си навлече гнева на полковник Едингтън, който бе решил, че са закъснели с маневрата. Но проклетия адвокат, който командваше «Хуутаул», отново бе напреднал достатъчно и дори даваше заявка за огън.

— Уулфпак-Шест, тук Хуут-Шест, край.

— Шест-Актуал, тук Хуут — отвърна Едингтън.

— Идват, сър, две бригади, сгъстени са доста, в момента напредват точно над командната височина на рубежа.

— Колко близо сте, полковник?

— На три хиляди метра. В момента се изтеглям. — Бяха подготвили безопасни полоси за тази цел. Повторното разполагане щеше да ги отведе на изток и да прикрие десния край на фланговата батальонна оперативна група.

— Добре, освободи пространството, господин адвокат.

— Разбрано, професор Едингтън. Хуутаул излита — отвърна адвокатът. — Край.

Тънкият сърп на луната бе достатъчен, за да могат предните части на «Безсмъртните» да виждат далечния противник. Войниците от 2-ра бригада бяха бесни от боя, който бяха яли, докато бяха изчаквали да потеглят. Лазерните далекомери им показваха целите на разстояние почти два пъти по-голямо от обсега на оръжията им. Тази вест също обиколи фронта и се върна под формата на заповед да се увеличи скоростта, за да се скъси по-бързо дистанцията и да се измъкнат от зоната на индиректния огън, който скоро трябваше да спре. Мерачите се съсредоточиха върху целите, които все още бяха прекалено далеч. Очакваха това да се промени след две минути или дори по-малко. Вече имаше достатъчно цели, а броят на противниците им не беше внушителен. Те имаха преимущество. Така и трябваше да бъде, мислеха си всички «Безсмъртни».

Но защо американците напредваха срещу тях?

— Започвай стрелба на четири хиляди метра — заповяда ротният командир на екипажите си. Танковете «Абрамс» бяха на почти петстотин метра един от друг в две зигзаговидни редици.

— Хванах си един — каза един мерач на командира си. — Т-80.

— Добре. Само гледай да не го изтървеш.

— Четири хиляди и сто метра — каза мерачът, изчака още петнайсет секунди и стана първият ротен танк, открил огън и улучил целта. Шейсет и два тонният танк се люшна от отката, после продължи напред.

Танковете вляво и вдясно от тях също откриха огън.

— Господи, сър, дайте ми цел! — викна мерачът.

— Избери си.

— Един бимп — произнесе мерачът, повече на себе си, и изстреля един фугасен снаряд. Американската линия напредваше. Някои от противниковите транспортъори с ракетни установки успяха да изстрелят ракети, но вече бяха взети на мушка и след секунди експлодираха, изпълвайки небето с пушек и огън.

Челната редица танкове мина през димящите останки на Безсмъртната дивизия по-малко от четири минути след първата вълна. Куполите се въртяха и търсеха непоразени цели. Всяко място, откъдето

се откриваше огън срещу тях, биваше засипвано с куршуми и снаряди, и отначало дори имаше нещо като състезание кой ще унищожи най-много врагове, защото всички бяха обзети от бойната треска, треска за битка, до този момент неизпитвана от атакуващите, от чувството, че си подобен на бог и си надарен с възможността да решаваш живота и смъртта на хората и после да налагаш присъдата само с движението на показалеца си. Нещо повече, гвардейците знаеха защо са тук, знаеха, че са изпратени да отмъщават.

Но скоро това започна да стихва. Това не беше вече дълг. Нито реванш. Не беше и забавлението, което всички бяха очаквали. То се превърна в убийство. Един по един хората по картечниците и оръдията проумяха какво се иска от тях и в какво могат да се превърнат, ако не прекратят тази касапница. Всички виждаха лицата и кръвта, изтичаща от раните, и беззащитните гърбове на бягащите. Дори и онези глупаци, които продължаваха да стрелят в отговор, предизвикваха само жалост у мерачите, но скоро безсмислието на ставащото стана ясно на всички и войниците, пристигнали в пустинята с гняв, се потресоха от онова, в което се бе превърнал гневът им. Оръдията постепенно замлъкваха, по-скоро от общо и безмълвно съгласие, отколкото по заповед. Съпротивата гаснеше, а с нея и жаждата за смърт.

Това беше краят. Генералът стана, отиде на няколко крачки встрани от командната си машина и повика и войниците. По негова заповед те свалиха оръжията си и зачакаха. Не им се наложи да чакат дълго. Слънцето вече изгряваше. Първият оранжев проблясък на изток обещаваше ден много по-различен от предишния.

Откри го един танк «Брадли». Машината спря на петдесет метра от тях. Генералът, който само допреди дванайсет часа бе командвал буквално недокосната бронетанкова дивизия, не помръдна.

— На земята! — викна един ефрейтор още преди да се измъкне от люка.

— Изчакайте да кажа на войниците си — отвърна генералът. — Аз знам английски, но те — не.

След миг войниците налягаха, но той остана прав. Може би се надяваше да загине достойно от куршум.

— Ръчичките горе, драги. — В цивилния си живот ефрейторът беше полицейски служител. Офицерът — полицаят не знаеше точно ранга му, но униформата му беше прекалено пищна за младши офицер — се подчини. Полицаят опря пистолета си в главата на мъжа и го претърси с опитни ръце. — Окей, вече можеш да си свалиш ръцете. Ако се държиш умната, никой няма да пострада. Кажи го и на хората си. Ако ни принудят, ще ги убием, но няма да стреляме без повод, ясно ли е?

— Ще им кажа.

В зори Едингтън излетя да огледа полесражението. Бригадата му беше съкрушила цели две дивизии! Той се обади на Дигс за инструкции какво да прави с пленниците. Още преди някой да разбере това, от Рияд пристигна хеликоптер с телевизионен екип.

Обадиха му се преди седем и го събудиха, но само след три минути той беше навън и караше колата си по безлюдните улици към мястото на срещата с човека, който, изглежда, най-накрая бе решил да премине и последната граница, отделяща го от сътрудничеството с руското разузнаване.

Руснакът повъртя по улиците десетина минути, проверявайки за опашки, но ако тази сутрин някой го следеше, то трябваше да е невидим, а и при тази ситуация агентите на аятолаха очевидно си имаха друга работа.

— Какво има? — каза той на иранеца, щом се видяха. Нямахше време за формалности.

— Бяхте прав. Нашата армия... беше победена нощес. Обадиха ми се в три часа за мнението ми относно американските намерения и чух всичко. Ние не можем дори да се свържем с частите си. Командващият армията просто изчезна. Външният министър е в паника.

«Има си хас да не е» — помисли резидентът.

— Трябва да ви съобщя, че туркменистанският лидер е...

— Знаем. Той се обади снощи на Даряеи да го пита дали историята за епидемията е вярна.

— И какво му каза той?

— Каза, че това било лъжа на неверниците... какво друго сте очаквали? — Служителят направи пауза. — Не беше много убедителен. Каквото и да сте съобщили на туркменистанец, той е неутрален. Индия ни предаде, и това научих. Китай още не знае.

— Ако се надявате те да застанат на ваша страна, нарушили сте закона на религията ви за алкохола. Разбира се, моето правителство е на страната на Америка. Вие сте съвсем сами — каза руснакът. — Обаче ми трябва една информация.

— Каква информация?

— Местоположението на фабриката за вируси. Трябва ми още днес.

— Експерименталната ферма на север от летището.

«Толкова лесно?» — помисли руснакът и попита:

— Откъде сте толкова сигурен?

— Оборудването беше закупено от германците и французите. Тогав бях в търговската секция. Ако искате потвърждение, няма да е трудно. Колко ферми имат охрана в униформи?

Руснакът кимна.

— Ще се погрижа за това. Има и други проблеми. Вашата страна скоро ще бъде напълно в явна война с Америка. Моята страна може да окаже добри услуги като посредник за постигането на някакво споразумение. Ако вие прошепнете нужната думичка в нужното ухо, нашият посланик е на ваше разположение и след това ще сте оказали на света голяма услуга.

— Това е просто. Към обяд ще търсим начин как да се измъкнем от тази ситуация.

— Но няма измъкване за правителството ви. Никакво — натърти служителят на РВС.

63. ДОКТРИНАТА «РАЙЪН»

Войните обикновено започват в точно определени моменти, но не приключват нито за час, нито за ден. Зората завари 11-и бронетанков полк на друго бойно поле, току-що приключил разбиването на една от дивизиите на Втори корпус на ОИР. Другата дивизия в момента беше изправена пред Втора саудитска бригада, която нападнаше с изгрева на слънцето, докато американската част спря отново да зареди с гориво и боеприпаси в подготовка за продължаващата атака срещу Трети корпус.

Нещата се променяха. Двете дивизии бяха привлекли вниманието на всички тактически самолети на бойния театър. Първо бяха взети на прицел противовъздушните им части и след два часа небето вече беше чисто за американските и саудитските пилоти. Изстребителите на ОИР направиха опит да нападнат от разположените на тяхна територия бази, за да защитят напредналите си на вражеска територия войски, но не успяха. Опитът им струваше над шейсет самолета. По-лесно им беше да нанесат удар по кувейтските бригади, които толкова арогантно бяха нахлули на територията на далеч поголемия си и по-могъщ съсед. Малобройните военновъздушни сили на тази страна се сражаваха сами, защото битката нямаше кой знае какво стратегическо значение. Маршрутите през устията на реките бяха отрязани и щяха да бъдат нужни дни, за да се възстановят. Въздушната битка беше повече спречкване, отколкото сражение, и кувейтските сили удържаха победа, може би не много блестяща и впечатляваща, но в замяна на всеки загубен самолет свалиха по три вражески. За една малка страна, която тепърва се учеше на бойно изкуство, това беше битка, за която щеше да се говори с години. И въпреки това смъртта на всички загинали през този ден беше безсмислена, защото целите на съюзническите войски вече бяха постигнати. Противниковата армия бе разбита.

Дигс спря първо при бригадата на Едингтън. И преди беше виждал подобни гледки и се бе отвращавал от миризмата. Танковете винаги горяха изненадващо дълго, по цели дни, и дори вонята на дизеловото гориво не можеше да скрие отвратителния мирис на горяща човешка плът. Въоръжените врагове винаги са мишени за убиване, но мъртвите много скоро се превръщат в обект на състрадание, особено когато са направени на решето. Много малко обаче бяха загиналите от оръжията на каролинските гвардейци. Далеч повече бяха предалите се. Те трябваше да бъдат събирани, разоръжавани, преброявани и заставяни да работят — основно да погребват телата на падналите си другари. Факт, стар като самата война, и урокът, който извличаха победените от това, беше винаги един и същ: наказвам те така, за да не си помислиш никога вече да тръгнеш срещу мен.

— Сега какво? — запита Едингтън с пура между зъбите. Измъчваше го синдромът на победителите. Пристигнали набързо, изправили се пред неизвестното със затаен страх, влезли в битка с решимост и в техния случай с такъв гняв, какъвто никой не бе изпитвал до този момент, победили с въодушевление и после изпитали ужас пред касапницата и жалост към победените, войниците му бяха объркани. В момента саудитските части приемаха военнопленниците.

— Просто стой спокойно — каза Дигс едновременно и за разочарование, и за облекчение на Едингтън. — Бягат. Не можем да ги настигнем, а и нямаме заповед да нахлуваме на територията им.

— Те просто ни връхлетяха както е било едно време — каза гвардейският полковник. — И ние ги спряхме както тогава. Ужасна работа, нали?

— Нали ти ми говореше за Боби Лий, спомняш ли си?

— О, да! Той също е имал право. Дигс, през тия два часа, докато оправях нещата и правех каквото са ме учили... — Той поклати глава. — Никога не съм предполагал какво може да изпита човек при това... но сега...

— «Добре е, че войната е толкова ужасна, та да не привикваме към нея» — цитира Дигс. — Стегни се, полковник. Събери си хората. Може да последват заповеди да продължим, но се съмнявам.

— Трети корпус?

— Няма да стигне далече, Ник. Шибаме ги с камшика и ги караме право към 10-и полк.

— Значи все пак познаваш Бедфорд, а? — Това беше един от най-важните афоризми на офицера от Конфедерацията. «Не спирай да шибаш с камшика» — тоест никога не давай на противника възможност да си поеме дъх, пришпорвай го, принуждавай го да прави грешки, изтощавай го до смърт. Макар че това вече нямаше никакво значение.

— Дисертацията ми беше върху Хитлер като политически манипулатор. И той не ми хареса особено. — Дигс се усмихна и козирува. — Ти и хората ти се справихте отлично, Ник. Радвам се, че си тук.

— Аз също, генерале.

— Някакви коментари? — попита президентът.

— Сър, това създава прецедент — обади се Клиф Рътлидж.

— Точно в това е идеята — каза Райън. Гледаха репортажите от бойното поле. Те включваха обичайните ужаси: парчета от човешки тела, разкъсани от високоексплозивните снаряди, ръка, протегнатата от люка на димящ бронетранспортър, някакво бедно копеле, което бе успяло да се измъкне, но не съвсем.

Не трябваше да е така. Властта носеше със себе си и отговорност. Джак знаеше, че ще му се наложи да пише на ръка писмо до семейството на всеки загинал американец, както беше направил Джордж Буш през 1991 година. Писмата щяха да служат на две цели. Първо, да дадат някаква утеха на семействата на загиналите. А второ — да напомнят на човека, изпратил ги на бойното поле, че преди да загинат, тези мъже са били живи. Чудеше се какви ли са били лицата им. Вероятно не по-различни от тези на гвардейците от почетната стража в Индианаполис в деня на неговата първа публична изява. Всеки човешки живот обаче беше уникален, най-ценното притежание на собственика му, а Райън бе играл роля в неговото унищожение и макар да бе наясно, че не бе имал друг избор, докато седеше на този стол в тази сграда, не биваше да забравя, че тези хора не са само лица. «А точно тук е разликата — каза си той. — Аз знам за тази си

отговорност. А той не знае за неговата. Той все още живее с илюзията, че хората са отговорни пред него, а не обратното.»

— Това е политически динамит, господин президент — обади се ван Дам.

— Е, и?

— Има юридически проблем — каза Пат Мартин. — Нарушава се изпълнителната заповед на президента Форд.

— Знам я — отвърна Райън. — Но кой издава тези заповеди?

— Главнокомандващият, сър — отвърна Мартин.

— Нахвърляй ми тогава текста на една нова.

— Какво мирише така?

Шофьорите бяха излезли от мотела в Индиана за утринното разместване на камионите, за да предпазят гумите им от разрушаване. Вече им се повдигаше и от мотела, и от всичко, свързано с него, и от сърце жадуваха забраната за пътуванията вече да е вдигната. Един шофьор току-що бе раздвижил камиона си и го бе паркирал до циментовоза. Пролетта бе топла и металните тела на камионите превръщаха вътрешностите им във фурни. В случая с циментовоза това бе предизвикало ефект, който собствениците му не бяха предвидили.

— Да нямаш утечка? — попита той Холбрук, после се наведе да погледне. — Не, резервоарът ти си е наред.

— Може някой да е разлял нефта — каза Холбрук.

— Ами! Колко дни не сме зареждали. По-добре да разберем какво е, че знаеш ли как гръмна един камион, само защото някакъв механик се беше осрал? Страшна каша. — Той тръгна да обикаля камиона. — А бе сигурно имаш утечка, авер. Дай да ти видим горивната помпа — предложи той и дръпна ключалките на предния капак.

— Чакай бе!...

— Спокойно, приятел, знам как да ти я оправя. На година икономисвам пет хилядарки с тая работа. — Капакът отскочи и шофьорът погледна вътре, посегна и подръпна няколко маркуча, после опипа връзките на горивната помпа. — Тук всичко е наред. — После огледа подаването към впръскващите помпи. Една гайка се беше

поразхлабила, но това не беше фатално. Той я притегна. Наведе се да огледа отдолу. — Нищо не капе, по дяволите! — После подуши във въздуха. Може би миризмата идваше отнякъде другаде... не. От ресторанта долитаха кухненски миризми. Вонята идваше някъде съвсем отблизо... тук имаше още нещо, не беше само дизелът...

— Какво става, Куутс? — попита един друг шофьор.

— Подушваш ли го? — И двамата вдигнаха носове и задушиха като кучета.

— Да не би да е пробит резервоар?

— А бе не е... — Първият шофьор изгледа Холбрук. — Виж, не искам да си пъхам носа в чужди работи, но съм си собственик на камиона и малко се изнервям, когато се размирише така наблизко, нали разбираш? Имаш ли нещо против да дръпнеш някъде по-настрани? И хвани някой да ти провери двигателя, а?

— Да бе, разбирам те. — Холбрук се качи в камиона, запали го и подкара бавно към едно празно място на паркинга. Двамата мъже го проследиха с поглед.

— Тая дяволска миризма се разкара, а, Куутс?

— Тоя камион нещо не е наред.

— Заеби го. Време е да чуем новините. Хайде. — Другият водач махна с ръка.

— По-тихо бе! — викнаха няколко гласа при влизането им в ресторанта. Телевизорът беше включен на Си Ен Ен. Сцената напомняше с нещо на студиите за специални ефекти, но този път всичко беше истинско.

— Какво стана нощес, полковник?

— Ами, противникът на два пъти се опита да ни посети. Първия път — обясняваше Едингтън с пура в протегнатата си ръка — ние седяхме хей там, на онзи рид. Втория път напредвахме, също и те, и се срещнахме точно тук... — Камерата се завъртя да покаже два танка на шосето, край което бе застанал полковникът.

— Бас държа, че тия машинки са голяма работа — обади се Куутс.

— И освен това стрелят — каза някой.

Картината се промени и се появи познато симпатично лице, сега изтощено и покрито с прах.

— Тук е Том Донър, с екипа, прикрепен към 11-и бронетанков полк. Как да ви обясня нощта, която прекарахме? Бях с екипажа на този «Брадли» и той и останалите от ротата... прегазихме... не знам колко врагове за последните дванайсет часа. Нощес в Саудитска Арабия избухна Войната на световете, а ние бяхме марсианците. Силите на ОИР — тези, с които се сблъскахме тук, бяха смесени, иракски и ирански, и се опитаха да контраатакуват, но нищо не излезе...

— По дяволите, какво ли не бих дал да бяха изпратили моята част — възкликна един патрулен полицай от магистралата, току-що влязъл да изпие едно кафе. Беше чест посетител тук и познаваше доста от водачите.

— Смоуки, в охайската гвардия танковете ви същите ли са? — попита го Куутс.

— Да, моята част е бронетанкова. Тия момчета от Каролина са си прекарвали славно снощи.

— Вражеските сили в момента бягат с пълна пара — продължаваше Донър. — Вие току-що видяхте репортаж от бойните части на Националната гвардия, които разгромиха две бронирани дивизии...

— Две? Брей! — забеляза ченгето й отпи от кафето си.

— ... Беше като на кино. Беше като на футболен мач за световната купа...

— Добре дошли на стадиона, копелета — каза на екрана Куутс.

— А бе оня циментовоз ваш ли е? — попита ченгето, като се обърна към току-що влезлия Холбрук, който тъкмо седнаше при приятеля си.

— Наш е — отвърна Холбрук.

— Гледай само да не хвъркнеш във въздуха — обади се Куутс, без да се обръща.

— Какво правите тук чак от Монтана? — любопитства полицаят.

— Ами купихме си го и си го караме вкъщи, нали разбирате?

— Аха. — Полицаят пак се обърна към телевизора.

— Да, те отиваха на юг и ние се врязахме право в тях! — тъкмо разказваше един кувейтски офицер. — И тогава...

— Да знаеш кога ще можем да се върнем на работа, Смоуки? — попита Куутс полицая.

Патрулният полицай поклати глава.

— Колкото и ти. Сега ще ходя на магистралата, нали ни държат на бариерите.

— Брей, толкова глоби да загубиш, Смоуки! Това не е майтап! — изкикоти се някой.

— Ама тия защо ще карат циментовоз чак от Монтана? — зачуди се Куутс. С тия момчета нещо просто не беше наред.

— Може да са го взели евтино — предположи полицаят и допи кафето си. — Нямам нищо подобно в списъка на откраднатите коли. По дяволите, кой ще седне да краде циментовоз?

— Аз поне не съм чувал... Ха! — възкликна Куутс. Картината в момента даваше една от бомбите с лазерно насочване. — Тия удрят право в целта, братче!

— Е, гледайте си — каза полицаят на излизане. Качи се в колата си и пое към магистралата, но после реши да хвърли един поглед на циментовоза. Можеше да предаде номера му за проверка, това нямаше да навреди. Може пък и да беше краден, знае ли човек в днешно време? После и той го подуши, но за носа на ченгето това не беше дизел, а... амоняк? Той изключи двигателя и се върна в кафето.

— Извинете ме, господа, ваш ли е камионът, паркиран ей там, циментовозът?

— Да, защо? — попита Браун. — Не сме нарушили нищо.

Всъщност ръцете му го издадоха. Ченгето ги видя как треперят. Нещо определено не беше наред.

— Бихте ли дошли с мен?

— Чакай бе, защо?

— Няма какво да чакам. Искам да разбера каква е тази миризма.

— Ще го закараме на монтьор.

— Ще го огледаме още сега. Хайде вдигнете капака, ей сега идвам.

Нещо просто не беше наред. Колегите му от магистралните патрули не бяха много заети в момента и той извика една кола за подкрепа по инстинкт, като събщи в управлението номера на камиона, за да го прекарат през компютъра. После излезе и отново огледа камиона.

— Искате ли да запаля двигателя?

— Давайте.

Браун се качи в кабината и запали; двигателят беше доста шумен.

— Ако обичате, покажете ми документите си.

— Ама какво сме направили? — възкликна Холбрук.

— Нищо не сте направили, просто искам да видя документите ви.

Докато Пит Холбрук измъкваше портфейла си, пристигна другата полицейска кола. Браун погледна към нея, после погледна към ръката на ченгето. Беше върху дръжката на револвера. Обичайна стойка за полицаите, но на Браун му се стори заплашителна. Нямаше оръжие подръка. Бе оставил пистолета си в стаята. Полицаят взе шофьорската книжка на Пит, после се върна в колата си и вдигна микрофона.

— Номерът е чист, няма го в компютъра — каза му служителката от управлението.

— Благодаря. — Той остави микрофона и се върна при Питър Холбрук, подмятайки книжката му в дланта си...

Браун ги гледаше. Един полицаи до Пит, още един малко отстрани, току-що първият бе говорил по радиото...

Патрулният полицаи вдигна изненадан глава, когато камионът рязко потегли, изрева и махна на колегата си. Втората полицейска кола блокира пътя на циментовоза и той спря.

Не, нещо изобщо не беше наред.

— Слизай! — изрева полицаият и измъкна револвера си. Вторият полицаи изви ръцете на Холбрук. Браун скочи от кабината и усети как една яка ръка го сграбчва за колана и го блъска върху кабината на камиона.

— Не мърдай! — изрева полицаият.

Кларк и Чавес излязоха от руското посолство един час след мръкване. В колата им имаше голям куфар, чието съдържание нямаше да се покаже подозрително на никого, и основното му съдържание наистина отговаряше на журналистическото им прикритие. Задачата беше малко налудничавя, но докато това тревожеше до известна степен Джон, то Динг дори предвкушаваше наслада от изпълнението ѝ.

Месторазположението на пункта изглеждаше направо невероятно и трябваше да бъде проверено сто процента. Пътуването до уличката зад кафенето мина без никакви проблеми. Охраняваният периметър около дома на Даряеи свършваше досами крайния им пункт. Кафето беше затворено, но това само улесняваше задачата им. Бравата не представляваше особен проблем в тъмната уличка и след секунди двамата прекрачиха прага. На втория етаж дочуха гласове. Тук живееше някакво семейство. Оказаха се съпруг и съпруга на около петдесет години, собственици на кафенето. Гледаха телевизия. Ако задачата беше поставена както трябва и навреме, това щеше да бъде уточнено и тези усложнения щяха да бъдат избегнати. Е, карай.

— Добър вечер — каза спокойно Кларк. — Моля ви да не вдигате никакъв шум.

— Какво...

— Няма да ви направим нищо лошо — продължи Кларк на фарси. — Но ако окажете съпротива, може да пострадате.

Домакините бяха толкова ужасени от двамата мъже, появили се като крадци в дома им, че дори и не помислиха за съпротива, докато ги връзваха.

Най-налудничавата част от задачата им беше установяването на комуникационно звено. Чавес отвори куфара и започна да го изпразва. Покривът на сградата беше плосък и осигуряваше пряка видимост до другите подобни сгради на три преки от къщата. Така че не биваше да вирят много глави. Първата стъпка беше да поставят сателитната антена. Триножникът ѝ беше тежък, с шипове по краката за по-голяма устойчивост. После трябваше да я ориентират, за да уловят жуженето на сигнала с носещата честота от съответния сателит. След като се справи и с това, Чавес използва защитващата скоба да фиксира антената. После дойде редът и на камерата. Тя също си имаше триножник. Чавес го заби в покрива, зави камерата върху него и я насочи към трите сгради, обект на интереса им. След това свърза кабела от антената с кутията на комбинирания предавател/захранване в куфара.

— Работи, Джон.

Странното беше, че имаха изходяща връзка, но не и входяща. Можеха да приемат сигнали от спътника, но нямаше аудиоканал, който

да използват. За това им трябваше допълнително оборудване, с което не разполагаха.

— Готово — каза Роби Джексън.

Мери Пат Фоли набра един номер в американското посолство в Москва, оттам руското външно министерство, през него руското посолство в Техеран, а оттам вече се свърза с дигиталния телефон в ръката на Джон.

— Чуваш ли ме, Иван? — попита тя на руски. — Фолеева се обажда.

Изминаха няколко секунди преди човекът от другия край на връзката да отговори.

— Ах, Мария, колко се радвам да те чуя! — «Слава Богу, че си имаме компания, дори и по телефона» — помисли Джон и въздъхна облекчено.

— Тъкмо гледах снимката ти на бюрото си — каза тя.

— О, тогава бях толкова млад...

— На място са и всичко е готово — докладва тя.

— Окей. — Джексън вдигна друг телефон. — Всичко е готово. Повтарям, всичко е готово. Потвърдете.

— Операция «Телефон» започва — потвърди Дигс от Рияд.

Иранската противовъздушна отбрана беше напрегната до крайна степен. Макар че до този момент не беше имало никакви въздушни нападения срещу обекти на територията им, радарните оператори не отделяха очи от екраните и непрекъснато следяха няколкото самолета, патрулиращи над саудитското крайбрежие.

Бандит-Две-Пет-Един и Бандит-Две-Пет-Две завършиха зареждането с гориво само секунди един след друг. Синхронното

действие на изстребителите «Стелт» не беше много често нещо. В действителност те бяха предназначени да действат самостоятелно. Но не и този път. И двата се отделиха от самолета цистерна КС-10 и обърнаха на север за полет, който щеше да продължи около час. На осемдесет километра от тях един АУАКС следеше всичко, или поне почти всичко.

— Пак ще ме правите хубав — каза президентът на гримьорката и се помъчи да се усмихне.

— Изглеждате страшно уморен — каза тя.

— Наистина съм страшно уморен — призна Райън.

— Ръцете ви треперят.

— Е, чак ръцете ми не треперят.

Това беше лъжа.

Кали Уестън вкарваше промените в речта директно в електронната памет на телепромптера. Дори и телевизионните техници нямаха правото да хвърлят око на съдържанието ѝ и в известен смисъл тя беше изненадана, че има това право. Приключи, огледа целия текст за печатни грешки и беше готова.

Някои от стражите пушеха. Лоша дисциплина, но пък от друга страна...

— Джон, не ти ли се струва понякога, че нашата работа е прекалено напрегната?

— Искаш да се откажеш ли? — Това беше обичайната реакция, дори и за тях.

— Аха.

— И аз. — Това беше нещо, което никога не можеше да се срещне във филмите за Джеймс Бонд. Кларк натисна слушалката в ухото си, щом чу глас, обявяващ, че президентът ще излезе в ефир след две минути. После извади последните два уреда от куфара.

— Скъпи мои съграждани, застанал съм пред вас, за да ви докладвам за ситуацията в Близкия изток — започна президентът без никакви въведения.

— Приблизително преди четири часа разгромихме въоръжените сили на Обединената ислямска република, нахлули в кралство Саудитска Арабия. Саудитските, кувейтските и американските бойни части със съвместните си действия унищожиха шест дивизии в битка, която трая една нощ и един ден.

— Сега вече мога да ви съобщя, че страната ни изпрати там 10-и и 11-и бронетанкови полкове, плюс Първа бригада от Националната гвардия на Северна Каролина и 366-о авиокрило от военновъздушната база в Маунтийн Хоум, Айдахо. Крупна битка се разрази на юг от Военния град на крал Халид. Вие вече видяхте някои от подробностите по телевизията. Последните части на ОИР се опитаха да избягат на север от бойното поле, но бяха обкръжени и след кратко сражение започнаха да се предават. Наземните битки в този район за момента са приключили.

— Казах «за момента», защото тази война не прилича на никоя друга, която ни е позната от последните петдесет години. Срещу нашите граждани беше извършено пряко нападение, на наша земя. Това беше нападение, извършено преднамерено върху цивилни граждани. Това беше нападение с използване на оръжия за масово поразяване. Нарушенията на международните закони са прекалено многобройни, за да ги изброявам — продължи президентът, — но ще бъде погрешно да кажа, че това нападение беше извършено от народа на Обединената ислямска република.

— Народите не започват войни. Решението за започване на война най-често се взема от един човек, бил той крал, принц или варварски вожд, но през цялата човешка история винаги един човек е вземал решение и никога решението за започване на агресия не е било в резултат на демократичен процес.

— Ние, американците, нямаме вражда с хората от бившите държави Иран и Ирак. Тяхната религия може и да се различава от нашата, но ние сме страна, която защитава свободата на религията. Езиците, на които говорят, може и да са различни от нашия, но Америка е приемала и приема хора с много езици. Ако Америка е доказала нещо на света, то е, че всички хора са равни и при еднаква

свобода и едни и същи възможности всички хора ще просперира в зависимост само от индивидуалните си способности.

— През последните двайсет и четири часа са загинали поне десет хиляди войници на ОИР. Вероятно броят им е много по-голям. Ние не го знаем в момента и вероятно никога няма да научим общия брой на загиналите врагове, но не трябва да забравяме, че те не са избрали съдбата си доброволно. Тяхната съдба е била предопределена от други, и конкретно от една личност. — Райън пое дъх и преплете пръсти.

— Давай — каза Чавес, взрян в малкия екран на гърба на камерата, който в момента предаваше сигнала, получаван от спътника. — Наш ред е.

Кларк включи лазерния излъчвател, като внимаваше лъчът да е в невидимия инфрачервен диапазон, и помести точката върху корнiza на сградата.

Дигс в Рияд:

— Последна проверка.

— Бандит-Две-Пет-Един готов — чу в отговор той, и после:

— Бандит-Две-Пет-Две готов.

— През цялата история на човечеството кралете са обявявали войни по собствени прищевки и са изпращали народите си на смърт. За кралете това са били само селяни, а войните са били просто средство за заграбване на повече власт и богатства, вид забавление, и ако хората са загивали, никой не е давал пет пари, и след като войните привършвали, кралете в повечето случаи си оставали пак крале, без значение дали печелели, или губели, защото те стояли над всичко. До нашия век се е приемало, че главата на държавата разполага с правото да обявява война. В Нюрнберг, след края на Втората световна война, ние променихме това правило като осъдихме и екзекутирахме някои от виновниците. Но докато стигнем до този етап, до арестуването на престъпниците, каквито бяха те, изгубиха живота си двадесет милиона

руснаци, шест милиона евреи и още безброй хора. Историята не познава друг такъв ужас. — Райън вдигна глава и видя Андреа Прайс да му маха с ръка. Не се усмихваше. Не беше време за усмивки. Даваше му сигнал.

Наземният лазер беше просто допълнителна застраховка. Можеха да се справят и без него, но определянето на точното разположение на дадена къща в големия град щеше да е трудно, а те искаха минимум излишни жертви. По този начин самолетът можеше да пусне бомбите си от по-голяма височина. Обикновената балистика гарантираше попадение в рамките на стотина метра, а подобрената оптична система на насочващата апаратура свеждаше това число до един метър. Точно на секундата и двата самолета отвориха бомбените си люкове, търсещите глави уловиха модулирания лазерен сигнал и само след секунди двамата докладваха:

— Бандит-Две-Пет-Един, бомба отделена.

— Бандит-Две-Пет-Две, бомба отделена.

— Всяка идея в човешката история, добра или лоша, се е появявала в отделен човешки разум, а войните са започвали, защото един отделен ум мисли, че убийствата и кражбите носят печалба. Този път обаче това ни сполетя по един особено жесток начин. Този път ние сме абсолютно сигурни кой го е направил...

По целия свят, във всяка страна със спътникова и кабелна телевизия, в десетки милиони домове картината от Овалния кабинет в Белия дом се смени с една триетажна сграда на една градска улица. Повечето зрители счетоха това за някаква грешка, за някакъв откъс от филм, за лоша връзка...

Само шепа хора знаеха разликата, дори още преди президентът да продължи. Даряеи също следеше речта му, колкото от чисто любопитство, толкова и от желание за политическо предимство. Що за човек беше този Райън, беше се чудил той от доста време. Сега вече разбра, макар и много късно.

— Ето къде живее той, Махмуд Хаджи Даряеи, човекът, нападнал страната ни с болест, човекът, нападнал собственото ми дете, човекът, който се опита да убие и мен, човекът, изпратил армията си на смърт. Ето го човека, който оскверни религията си и законите на човечността, и сега, господин Даряеи, ето го и отговора на Съединените американски щати.

Гласът на президента спря. Целият свят гледаше едно обикновено черно-бяло изображение на една съвсем обикновена жилищна сграда и въпреки това всички инстинктивно знаеха, че ще се случи нещо изключително. Тези, които гледаха много внимателно, видяха една лампа да светва и предната врата да се отваря, но никой не научи самоличността на човека, направил напразен опит за бягство, защото и двете бомби паднаха с точност до метър, пробиха покрива на сградата и само след стотна от секундата избухнаха.

— На хората от Обединена ислямска република Съединените американски щати заявяват:

— Първо, ние знаем местоположението на фабриката за смъртоносни вируси. Ние помолихме за помощ Руската федерация, която откликна на призива ни. Те са неутрална страна в нашия спор, но имат представа за този тип оръжия. Един екип от технически експерти в момента е на път за Техеран. Те ще кацнат и вие ще ги отведете веднага дотам, за да надзирават унищожаването на лабораториите. Те ще бъдат съпровождани от журналисти за независимо потвърждение на фактите. Ако не се съгласите, точно след дванадесет часа ние ще разрушим фабриката с ядрена бомба с неголяма мощност, която ще бъде хвърлена от самолет «Стелт». Не правете грешката да си мислите, че няма да издам такава заповед. Съединените американски щати няма да толерират съществуването на такава фабрика и нечовешката ѝ продукция. Този дванайсетчасов период започва да тече от тази минута.

— Второ, вашите военнопленници ще бъдат третираны в пълно съответствие с международната конвенция и също така според неизменните закони на гостоприемството, които са част от ислямската ви вяра. Вашите военнопленници ще бъдат върнати веднага щом предоставите на Съединените американски щати живи всички замесени в подготовката и изпълнението на варварската операция срещу страната ни и другите, отговорни за нападението срещу дъщеря ми. Тук компромис няма да има.

— Трето, ще дадем на страната ви срок от една седмица да изпълни това наше изискване. Ако не го сторите, Америка ще обяви и проведе неограничена война срещу страната ви. Вие видяхте на какво сме способни, какво направихме. Мога да ви уверя, че ако се наложи, можем да бъдем и по-лоши. Изборът е ваш. И го направете мъдро.

— И накрая, обръщам се към всички нации, които могат да ни желаят злото: Съединените американски щати няма да толерират нападения срещу страната ни, срещу собствеността ни или срещу нашите граждани. От днес всеки, който заповяда или изпълни такова нападение, без значение кой е той, без значение къде може да се укрие, без значение колко дълго може да продължи това, ние ще се доберем до него. Аз съм се клел пред Бога да изпълнявам дълга си като президент. И ще го направя. Онези, които искат да бъдат наши приятели, ще разберат, че по-верни приятели от нас няма да намерят. А онези, които искат да ни бъдат врагове, нека не забравят, че и ние можем да бъдем врагове.

— Мои скъпи американци, това беше един много тежък период за нас, за някои от съюзниците ни и също така и за враговете ни. Ние отразихме една агресия. Наказахме човека, който носеше най-голяма вина за жестоката трагедия, причинена на страната ни, което ще постигне и онези, изпълнявали заповедите му, но за останалите позволете ми да ви припомня думите на президента Ейбрахам Линкълн: «Без злоба към никого, с благопожелание към всички, твърди в правото си, както Бог ни е дарил да виждаме правдата, нека се стремим да завършим делото, с което сме се заловили всички, да превържем раните на нацията си... да направим всичко, което можем да постигнем, и да възцарим непрестанен мир помежду си и с всички народи.» — Благодаря на всички и лек ден.

ЕПИЛОГ: ЗАЛАТА ЗА ПРЕСКОНФЕРЕНЦИИ

— ... и накрая представям на Сената кандидатурата на доктор Пиер Александър, който да заеме поста Главен лекар на въоръжените сили. Доктор Александър след една достойна кариера в Медицинския корпус на армията на САЩ постъпи на работа в университета на болницата «Джон Хопкинс» като доцент в областта на инфекциозните болести. По време на потушаването на епидемията от вируса «Ебола» той оказа неоценима помощ на страната. Доктор Александър е изтъкнат лекар и изследовател, който ще даде началото на и ще надзирава няколко нови програми, включително основни изследвания на редки инфекциозни болести, а освен това ще възглави една нова федерална инспекционна комисия за координирани изследвания на болестта СПИН. Тук няма да има нищо бюрокралично — поясни президентът, — стига бюрокрация. Идеята е да се създаде нова система, чрез която лекарите и другите учени изследователи да могат по-лесно да обменят данни. Аз се надявам, че Сенатът ще има грижата бързо да потвърди това решение... С това приключвам встъпителното си слово. — Джак посочи. — Да, Хелън?

— Господин президент, вашите начални забележки относно Китай...

— Мисля, че бях пределно ясен. Имахме поверителни разговори с Китайската република и заключихме, че възстановяването на пълните дипломатически отношения е в най-добрите интереси и на двете страни. Не е в политиката на САЩ да обезкуражава страните със свободно избрани правителства. Република Китай е такава страна и заслужава нашето пълно уважение и признание.

— Но какво ще си помисли континентален Китай?

— Какво си мислят, си е тяхна работа. Нашите две страни са суверенни нации. Също и Тайван, и е крайно време да спрем да се правим, че няма такова нещо.

— Има ли това нещо общо със свалянето на авиолайнера?

— Този проблем все още се разследва. Други въпроси?

— Господин президент, новото иранско временно правителство според информацията, с която разполагаме, търси да установи пълни дипломатически отношения с нашата страна. Ще откликнем ли на молбата им?

— Да, със сигурност ще откликнем — потвърди Джак. — Ако има някакъв друг начин да превърнем един враг в приятел освен чрез открита дискусия и търговия, то аз не го знам. Те проявиха изключително желание за сътрудничество, а и ние все още имаме посолска сграда там, макар че май ще ни се наложи да сменим бравата на входната врата. — Последва всеобщ смях. — Да, Том. Чудесен тен си придобил, между другото. Добре дошъл у дома.

— Благодаря господин президент. Относно разрушаването на лабораторията за биологическо оръжие до Техеран. Единствените журналисти, допуснати там, бяха двама руснаци, които тяхното посолство изпрати за тази цел. Как можем да бъдем сигурни, че...

— Том, руските експерти, които надзираваха неутрализацията на фабриката, са експерти в истинския смисъл на думата. Имаме видеозапис на процедурите и аз и консултантите ми сме напълно задоволени. Ед?

— Господин президент, пленниците вече са разменени. Как ще отговорим на молбите на Иран и Ирак за кредити?

— Държавният секретар Адлер и министър Уинстън заминават следващата седмица за Лондон да обсъждат този въпрос с представители и на двете правителства.

— Сър, едно продължение — ще означава ли това преференциални цени за внасяния петрол, и ако е така, колко време ще важат?

— Ед, това са теми от предстоящите обсъждания, но аз предполагам, че те ще ни предложат нещо в замяна на отпускането на кредита, който искат. Подробностите ще бъдат уточнени по-късно. Ние изпращаме там двама истински професионалисти и вярваме, че те ще оправдаят доверието ни.

— А какво ще кажете за достойните жени? — запита една репортерка.

— Те са много, навред около нас, Дениз, включително и вие. В случай че още не сте чули, специален агент Андреа Прайс —

президентът я посочи — е приела предложение за брак. Това ще бъде смесен брак, все пак, защото годеникът ѝ, инспектор Патрик О'Дей, е специален агент от ФБР. Желая им всичко най-хубаво, дори и това да означава, че ще имам нужда от нов телохранител. Да, Бари — посочи той към старшия репортер на Си Ен Ен.

— И така, най-големият въпрос, който никой още не ви е задал днес, господин президент...

Райън вдигна ръка.

— Има толкова много... толкова много неща, които трябва да се свършат, за да започне правителството ни да функционира както трябва след всичко, през което преминахме...

— Сър, изобщо не се надявайте, че ще ви дадем шанс да се отървете.

Усмивка. Въздишка. Кимване. Райън вдигна ръце.

— Отговорът на въпроса ти, Бари, е — да, ще остана.

— Благодаря ви, господин президент.

«Сега е моментът по вишегласие да спрем, за да осъзнаем живота на нацията си и да му се възрадваме, да си припомним какво е направила страната ни за нас и да се запитаме какво можем да направим ние за страната си.»

Оливър Уендъл Холмс, Младши

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: По заповед на президента

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3717>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.